

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

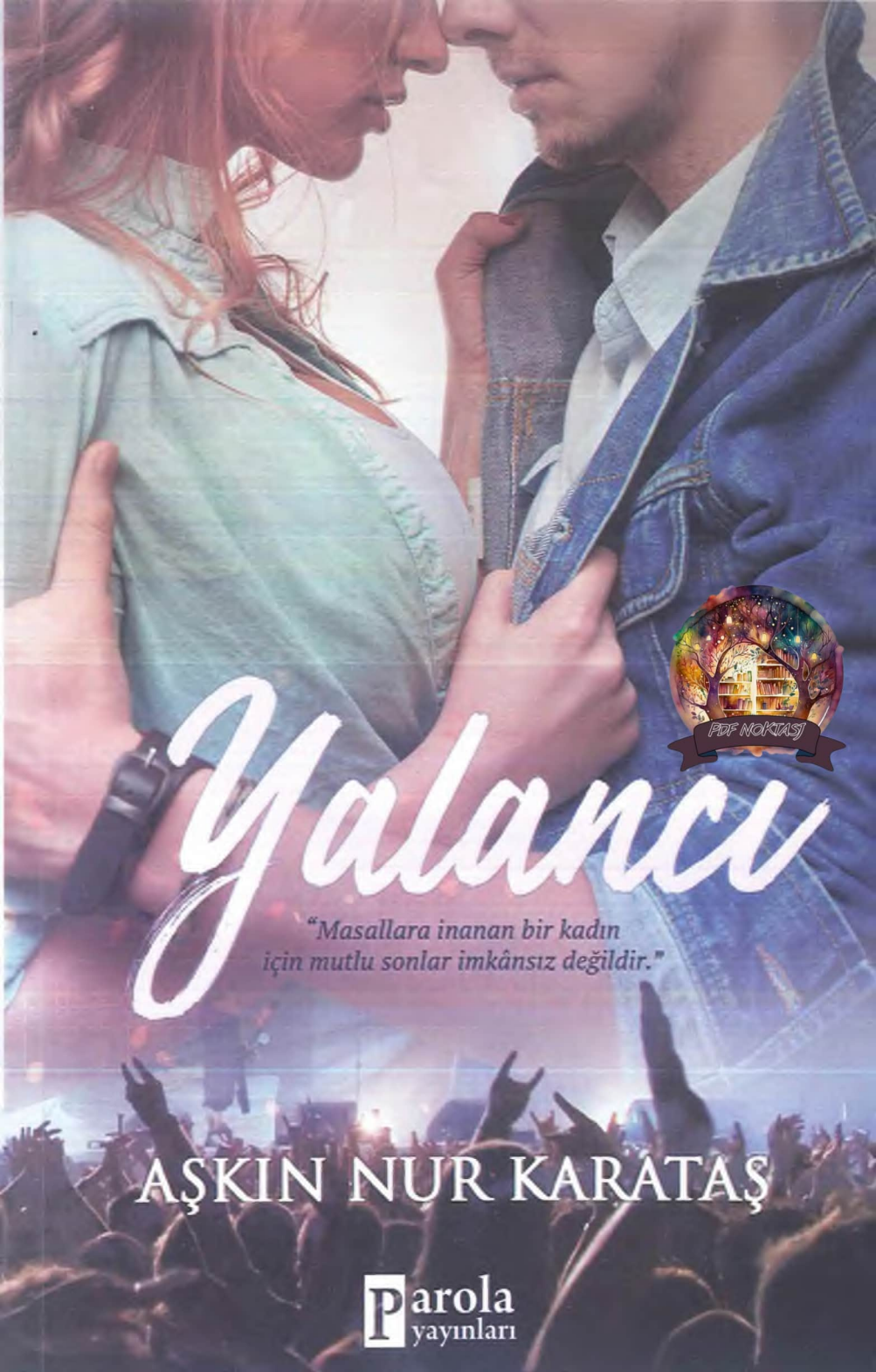
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yalancı

"Masallara inanan bir kadın
için mutlu sonlar imkânsız değildir."

AŞKIN NUR KARATAŞ

Parola
yayınları

Son derece vurdumduymaz, sorumsuz ve iflah olmaz bir bağımlı olan JJ'in durumu kötüleşmeye başlamıştır. Geçmişin yükü omuzlarına binerken karşısına görmeyi en son istediği kişi çıkmış, onun bütün dünyasını alt üst etmiştir. JJ bu karşılaşmayı daha çok uyuşturucu ile atlatabileceğini düşünmüş olsa da işlerin yolunda gitmemesiyle büyük bir çıkmaza düşecektir. Geçmişin hayaletleri başına üşüşürken tek çıkışının kalbini iyi edecek bir kadın olduğunu hiç düşünmemiştir...

Clementine Hudson... Hayatı mücadele içinde geçen bu kadının tek isteği başarıdır. Başarılı olmak içinde feda etmesi gereken şeyler olduğunun bilincindedir. Peki ya başarılı olmak pahasına hiç tanımadığınız bir insana yalan söylemeniz gerekirse? Hayatınızın devamında istediğiniz mesleği yapıp, hayallerinize kavuşmak için bir yalanın başrolünü oynamayı ve bir adamı tamamen yıkmayı kabul eder misiniz?

Rock yıldızlarının kural tanımazlığına ortak olmaya serinin ikinci kitabı ile devam ediyoruz. Grubun çılgın yaramazı JJ'in gizemi çözülecek. Yaramaz çocuk Jon Jones'un dokunaklı ve bir o kadar da şehvet yüklü hikâyesi bize o çılgın dünyanın kapılarını ardına kadar açacak.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

twitter.com/parolayayinlari

facebook.com/ParolaYayinevi

instagram.com/parolayayinlari

PAROLA YAYINLARI: 435
Roman: 110

Eser: Yalancı

Yazar: Aşkın Nur Karataş

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Celal Coşkun

Editör: Yasemin Şahin

Kapak Tasarım: Zelal Edin

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti.
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa Topkapı/İstanbul
Mat. Sertifika No: 12107 Tel: 0212 482 83 96

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 17265
ISBN: 978-605-7522-07-8

1. Basım: Ekim 2018

© Aşkın Nur Karataş

© Parola Yayınları 2018

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyeninin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Parola Yayınları:

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/D

Örme İş Mrkz. Kat:1 Topkapı-Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97

web: www.parolayayinlari.com

e-posta: parolayayin@gmail.com

Yalancı

Aşkın Nur KARATAŞ

Parola
yayınları

1. Bölüm

KIRMIZI DOSYA

Topuklarının zeminde çıkardığı ritmik ses eşliğinde kendine küfürler ede ede koridorda yürüyordu. Geç kalmıştı, yine! Bu ay üçüncüydü ve bu sefer Charlie'nin kıcına tekneyi basacağından neredeyse emindi. Koşuşturmadan dağılmış saçları, aceleyle giyilmiş kıyafeti ve yarı makyajlı suratıyla tam bir budala gibi göründüğünü düşünüyordu. Omuzlarından aşağıya saçak saçak dökülen sarı saç tutamlarını arkaya iterek gömleğini çekti. D&B medya katı her zamanki gibi hareketliydi. Burası onun hayallerinin merkezidi. Üniversiteyi sadece burada çalışmayı hayal ederek bitirmişti sonuna başarmıştı. Mezun olduğundan beri yani yaklaşık dört senedir D&B medyada asistanlık yapıyordu. Evet, hâlâ boktan bir asistandı çünkü götlek müdürü Charlie Preston ona asla bir şans vermezdi. Hayır! O herif sadece Clementine'ı taciz etmekle ilgilenirdi bir de ona yüz vermediği için bin türlü eziyet etmekle... Ama yine de umudunu kaybetmeyecekti. Bu iş onun hayaliydi. Liseden beri bir magazin habercisi olmak, kendi magazin bloğunu ve magazin köşesini yazmak istiyordu. Şimdi bu kadar okumanın, çalışmanın sonunda bunun gerçekleşmesi içinde sabredecek, çalışacak, çok çalışacaktı. İnsanların arasından sıyrıldığı anda bankonun arkasında dikilen Holly ile göz göze geldi. Holly klasik bir sekreterdi siyah küt saç-

ları, kırmızı çerçeveli gözlükleri vardı onun gibilerden her şirkette bulunurdu. Holly iki senedir D&B medyada çalışıyor olsa da hâlâ fazlasıyla telaşlıydı ve bu telaşı yüzünden bazen işleri birbirine karıştırıyordu. Clementine'ı görünce gülümsedi.

"Günaydın Bayan Hudson... Pardon Clem."

Clementine kendisini selamlayan kadına kibarca gülümsedi.

"Günaydın Holly."

Kadın alt dudağını dişledi çalan telefonu beklemeye aldıktan sonra bankoya doğru eğildi.

"Bay Preston... Seni odasmda bekliyor." Preston'un söyleyecekleri tahmin etmek zor değildi.

"Bayan Hudson, size gösterdiğim pozitif ayrımcılığı kötüye kullandığınızı düşünmeye başlıyorum. D&B medya günde yüzlerce iş başvurusu alıyor ve sizin burada olmanız bir ayrıcalığınız olduğunu gösterir. Dışarıdaki insanlardan ne farkınız var Bayan Hudson? Benim altımda çalışan asistanlar asla yanlış yapmamalı. Hatalarınızı görmezden geldiğim ve Kayırdığım için hata mı yapıyorum?"

Pis herif muhtemelen bunları Clementine'nin göğüslerine, bacaklarına ve kalçalarına bakarak söyleyecek o koca ağzındaki pis salyaları akıtacaktı. Tabi on dakikalık gecikme için yapacağı iki saat fazla mesaiyi düşünmek bile istemiyordu. Mahallesinde taksi bulmakta zorlandığını ona asla açıklayamazdı muhtemelen o mahallelerin var olduğunu bile bilmiyordu. Holly'e kafasını sallayan Clementine ilk önce ofise gitmek üzere hareketlendi. Çalıştığı bölümlere ayrılmış ofis tamamen doluydu. Kendi bölümünde Charlie'nin asistanı olarak çalışan dört kişi daha vardı. Herkes işlerine gömülmüştü ve kimse Clementine'ı fark etmedi. Cam kenarındaki masasma çantasını bırakıp, dolaptan dün gece fazla mesai yaparak hazırladığı dosyayı çıkardı. Charlie muhtemelen bu dosya için çağırıyordu onu. Saçma bir iş için bu kadar zaman harcadığına inanamıyordu. Son on yılın sansasyonel ünlü boşanmaları kimin umurundaydı? Böyle saçma işler yapmak için dört sene okumamıştı ama dayanması gerekiyordu. Eğer kariyer, saygınlık ve sevdiği işi yapmak istiyorsa

dayanması gerekiyordu. Medya sektörü zorluydu. Bir Pac-Man oyununu andırıyordu o sarı canavar sektördeki müdürleri temsil ediyordu zavallı noktalar ise çalışanlardı. Clementine dosyayı alıp nasıl bir savunma yapacağını düşünerek hızla ofisten çıktı. Tam da kapıda az daha sürtük Anna ile çarpışacaktı son anda yaptığı ustaca manevrayla kendini toparlayarak yana kaydı. Ondan sürtük diye bahsedilmesinin nedeni vardı. Dağılmış saçlarına, yamuk eteğine, fazladan açılmış gömlek düğmesinden görünen kırmızı dantelli sutyene ve dudağında yarısı silinmiş bordo ruja bakarak bile ona bu isim takılabilirdi. Henüz altı aydır D&B medyada çalışıyor olmasına rağmen kendi bölüm müdürü Vincent tarafından bölüm şefi olarak terfi ettirilmişti. Bunun nedeni de işten başka şeyleri de yapıyor olmasıydı. Clementine gibi zavallılar ise burada çalışıp kendilerini parçalıyor sonra da bir köpeğin sahibinden beklediği gibi başının okşanmasını bekliyordu. Bu adil değildi. Dört senedir elinden gelenin en iyisini yapıyor olmasına rağmen hâlâ saçma haberlerin konularını derlemek, tozlu arşivlerde dolanmaktan ileriye gidemiyordu. Kendi haberlerini yapmak istiyordu! Tanrı aşkına bunu hak ediyordu! "Günaydın Anna." Sahte bir gülümsemeyle ona bakan genç kadın "Günaydın Clem. Charlie'nin yanına mı?" diye sordu.

Yüzünde alaylı bir ifade dolaşıyordu 'Sanki güle güle Clem birazdan kışına tekme yiyeceksin' der gibiydi.

Clementine elindeki dosyayı havaya kaldırıp "Sadece dosyasını vereceğim" dedi.

Başını sallayan Anna yanından geçti. Clementine onu bir böcek gibi ezmek istiyordu. Götten bacaklı sürtük! Clementine adımlarını sertleştirip koridora çıktı. Charlie'nin odasına doğru ilerlerken koşturan insanlara çarpmamaya çalışıyordu. Uzun koridordan ilerleyerek geniş alana oradan tekrar bir uzun koridora girdi. Nihayet ayakları halı zemine basmıştı yönetim bölümü daha az kargaşalı daha sessizdi. Buzlu cam kapının önünde durup bedenini saran koyu yeşil diz altı kalem eteğini biraz daha çekti. Charlie'nin o pis ağzının suyunu akıtmak istemiyordu. Krem renk gömleğinin bir düğmesini ilikledi. Lanet memeleri-

ları, kırmızı çerçeveli gözlükleri vardı onun gibilerden her şirkette bulunurdu. Holly iki senedir D&B medyada çalışıyor olsa da hâlâ fazlasıyla telaşlıydı ve bu telaşı yüzünden bazen işleri birbirine karıştırıyordu. Clementine'ı görünce gülümsedi.

"Günaydın Bayan Hudson... Pardon Clem."

Clementine kendisini selamlayan kadına kibarca gülümsedi.

"Günaydın Holly."

Kadın alt dudağını dişledi çalan telefonu beklemeye aldıktan sonra bankoya doğru eğildi.

"Bay Preston... Seni odasında bekliyor." Preston'un söyleyecekleri tahmin etmek zor değildi.

"Bayan Hudson, size gösterdiğim pozitif ayrımcılığı kötüye kullandığınızı düşünmeye başlıyorum. D&B medya günde yüzlerce iş başvurusu alıyor ve sizin burada olmanız bir ayrıcalığınız olduğunu gösterir. Dışarıdaki insanlardan ne farkınız var Bayan Hudson? Benim altımda çalışan asistanlar asla yanlış yapmamalı. Hatalarınızı görmezden geldiğim ve Kayırdığım için hata mı yapıyorum?"

Pis herif muhtemelen bunları Clementine'nin göğüslerine, bacaklarına ve kalçalarına bakarak söyleyecek o koca ağzındaki pis salyaları akıtacaktı. Tabi on dakikalık gecikme için yapacağı iki saat fazla mesaiyi düşünmek bile istemiyordu. Mahallesinde taksi bulmakta zorlandığını ona asla açıklayamazdı muhtemelen o mahallelerin var olduğunu bile bilmiyordu. Holly'e kafasını sallayan Clementine ilk önce ofise gitmek üzere hareketlendi. Çalıştığı bölümlere ayrılmış ofis tamamen doluydu. Kendi bölümünde Charlie'nin asistanı olarak çalışan dört kişi daha vardı. Herkes işlerine gömülmüştü ve kimse Clementine'ı fark etmedi. Cam kenarındaki masasına çantasını bırakıp, dolaptan dün gece fazla mesai yaparak hazırladığı dosyayı çıkardı. Charlie muhtemelen bu dosya için çağırıyordu onu. Saçma bir iş için bu kadar zaman harcadığına inanamıyordu. Son on yılın sansasyonel ünlü boşanmaları kimin umurundaydı? Böyle saçma işler yapmak için dört sene okumamıştı ama dayanması gerekiyordu. Eğer kariyer, saygınlık ve sevdiği işi yapmak istiyorsa

dayanması gerekiyordu. Medya sektörü zorluydu. Bir Pac-Man oyununu andırıyordu o sarı canavar sektördeki müdürleri temsil ediyordu zavallı noktalar ise çalışanlardı. Clementine dosyayı alıp nasıl bir savunma yapacağını düşünerek hızla ofisten çıktı. Tam da kapıda az daha sürtük Anna ile çarpışacaktı son anda yaptığı ustaca manevrayla kendini toparlayarak yana kaydı. Ondan sürtük diye bahsedilmesinin nedeni vardı. Dağılmış saçlarına, yamuk eteğine, fazladan açılmış gömlek düğmesinden görünen kırmızı dantelli sutyene ve dudığında yarısı silinmiş bordo ruja bakarak bile ona bu isim takılabilirdi. Henüz altı aydır D&B medyada çalışıyor olmasına rağmen kendi bölüm müdürü Vincent tarafından bölüm şefi olarak terfi ettirilmişti. Bunun nedeni de işten başka şeyleri de yapıyor olmasıydı. Clementine gibi zavallılar ise burada çalışıp kendilerini parçalıyor sonra da bir köpeğin sahibinden beklediği gibi başının okşanmasını bekliyordu. Bu adil değildi. Dört senedir elinden gelenin en iyisini yapıyor olmasına rağmen hâlâ saçma haberlerin konularını derlemek, tozlu arşivlerde dolanmaktan ileriye gidemiyordu. Kendi haberlerini yapmak istiyordu! Tanrı aşkına bunu hak ediyordu! "Günaydın Anna." Sahte bir gülümsemeyle ona bakan genç kadın "Günaydın Clem. Charlie'nin yanma mı?" diye sordu.

Yüzünde alaylı bir ifade dolaşıyordu 'Sanki güle güle Clem birazdan kışına tekme yiyeceksin' der gibiydi.

Clementine elindeki dosyayı havaya kaldırıp "Sadece dosyasını vereceğim" dedi.

Başını sallayan Anna yanından geçti. Clementine onu bir böcek gibi ezmek istiyordu. Götten bacaklı sürtük! Clementine adımlarını sertleştirip koridora çıktı. Charlie'nin odasına doğru ilerlerken koşturan insanlara çarpmamaya çalışıyordu. Uzun koridordan ilerleyerek geniş alana oradan tekrar bir uzun koridora girdi. Nihayet ayakları halı zemine basmıştı yönetim bölümü daha az kargaşalı daha sessizdi. Buzlu cam kapının önünde durup bedenini saran koyu yeşil diz altı kalem eteğini biraz daha çekti. Charlie'nin o pis ağzının suyunu akıtmak istemiyordu. Krem renk gömleğinin bir düğmesini ilikledi. Lanet memeleri-

nin bu kadar dikkat çekici olması bazı durumlarda rahatsız edici olabiliyordu. Derin nefes çekerek gücünü topladı ve kapıyı çaldı. Charlie'nin kurbağa vıraklamasını andıran sesini duydu.

"Gir." Kapıyı açıp içeri giren genç kadın, kapıyı arkasından kapatarak adama baktı. Oturduğu sandalyeyi tamamen kaplayan kocaman bedeniyle oradaydı. Arkasından görünen şehir manzarasını bile kapatacak kadar şişmandı. Boynunu sıkıan gömlek yakası gıdısında oluşan üç kata neden olmuştu.

"Ah Bayan Hudson! Sizi görmek ne büyük şeref..." Adamın yapmacık sözleri karşısında gülümseyen Clementine birazdan gelecek laflardan önce kendisini savunmaya geçmek adına konuştu.

"Bay Preston sadece on dakika geciktim. Gerçekten erken gelmek için çaba gösterdim ama taksi..." Preston sözünü keserek ayağa kalktı. Kocaman bedeniyle bunu yapmakta bile zorlanmıştı.

"Neden bahsediyorsunuz Bayan Hudson?" Ne yani geç kaldığı için onu azarlamak amacıyla buraya çağırılmamış mıydı? Ah doğru ya geç kaldığı için değilse aptal dosya için çağırılmış olmalıydı.

"Dosya için çağırdıysanız onu da hazırladım. Son on yılın sansasyonel boşanmaları..." Clementine dosyayı karşısındaki adama uzattı. O dosya için akşam bina kapanana kadar şirkette kalmıştı. Bu yüzden hâlâ yorgun ve uykusuzdu ama bundan ona bahsedecek kadar düşmemişti. Henüz... Adam tombul elleriyle dosyayı aldı önemsiz bir parça kâğıtmış gibi masasının üzerine savurdu.

"Ah şu önemsiz şeyler... Boş verin onları Bayan Hudson. Sizinle o saçma konudan çok daha önemli bir şey konuşmak istiyorum." Clementine o işin saçma olduğunu zaten biliyordu ama dün o iş için bir sürü laf işitmiş kurbağa müdürünün sözlü tacizlerine katlanmak zorunda kalmıştı. Şimdi ağzından *saçma* lafını duymak Clementine'ı küplere bindirse de kendine engel olmak için çabalıyordu. Genç kadın koltuklu bölüme götürerek otur-

masını işaret ettiğinde Clementine kovulacağından neredeyse emindi. Ne diyeceğini bilemiyordu sadece bu işe ihtiyacı vardı. Kendi kariyeri elbette önemliydi ama maddi açıdan da büyük bir sorumluluk altındaydı.

“Anlamıyorum Bay Preston benimle bu kadar önemli ne konuşacaksınız?” Ensesinden dökülen soğuk terler kadının titremesine neden olurken Preston çalışma masasının üzerinden kırmızı kapaklı bir dosyayı alarak önlerinde ki sehpaye koydu genç kadının tam karşısındaki tekli koltuğun tamamını doldurarak oturdu.

“Dün akşam yönetim ile bir toplantım vardı.” Clementine bu toplantının kendisiyle ne gibi bir ilgisi olduğunu anlamayarak adamın suratına aval aval baktı.

“Yeni bir iş için görüştük ve bu işi benim ekibimin yapacağını söyledim.” Genç kadın içten içe küfür savurdu. Sikik herif! Son on yılın ünlü boşanmalarından bile saçma bir işti kesinlikle ve bu iş Clementine’nin başına kalacaktı. Nasıl olsa Preston’un departmanında Clementine gibi bir geri zekâlı vardı! Preston önlerinde duran kırmızı dosyayı işaret etti.

“Dosyaya bak Clementine.” Lanet olsun! İlk ismiyle hitap etmişti. İlk ismiyle hitap ettiği zaman ya ona asılıyor olurdu ya da bu iş gerçekten aptalcaydı. Genç kadın önündeki dosyaya uzanarak ilk sayfasını açtı. Bazı fotoğraflar, bilgiler, gazete haberleri vardı. Bütün bilgiler *Araf* diye bir gruba aitti. Ah onları biliyordu! Şu kızların sevgilisi olan rock grubu... Kurnalsız, yaramaz, yetenekli ve seksi adamlar topluluğu. İyi de bunun kendisiyle ne ilgisi olabilirdi? O rock bile dinlemezdi.

“Hâlâ anlamıyorum Bay Preston? Bu ne tür bir iş ve benim bu işte görevim ne olacak? Bir açıklama yapar mısınız?” Adam alyansının sıkıdığı parmağıyla oynarken derin bir nefes aldı ses tonunu ayarlamak için sertçe öksürdü.

“O çocuklar çok popüler. Kadınlar onlara tapıyor ve çok çapkınlar bilirsiniz işte. Son zamanlarda bu popülerlik daha da arttı. Onlar için açılmış yüzlerce blog var ve tüm magazin onların pe-

şinde." Adam duraksadı karşısında bir şeyleri anlamak için gözlerini kısmış onu dinleyen kadının gözlerinin içine baktı.

"Bizde bu pastadan büyük bir lokma almaya karar verdik. Ustaca bir planla onlar hakkında herkesten önce bilgi sahibi olup en çarpıcı haberleri yapmalıyız." Clementine alnuna düşen sarı saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı tam konuşmak üzereyken Preston tekrar lafa girdi.

"Bunun için sana güveniyorum Clementine. Bu işi yapabilirsin. Bu işi yaparsan terfi alacaksın, seni magazin yazarlığına terfi ettireceğim. İstedğin bu değil mi? Dört yıldır bunun için çabalıyorsun." Haklıydı ama bu kadar kolay olmamalıydı.

"Ne yani onları takip edip gizlice fotoğraflarını çekeceğim ve siz beni terfi mi ettireceksiniz?" Charlie kafasını iki yana sallayarak çirkin bir kahkaha attı.

"Elbette hayır Clementine bunu istesem bir fotoğrafçı bulup yaptırırım. Bunu herkes yapıyor... İstedğim onlara yakın olup daha büyük bilgiler öğrenmen. Kimsenin bilmediği şeyler öğrenip kimsenin çekemeyeceği fotoğraflar çekmen." Genç kadın şaşkınlıkla açılan ağzını kapattı.

"Bunu nasıl yapabilirim ki?" Preston yerinden kalkarken Clementine'da dosyanın kapağını kapattı.

"Onu da siz düşünün Bayan Hudson. Yanlarında işe mi gidersiniz? Arkadaşları mı olursunuz? Birinin altına mı yatarsınız? Bunu sizin bu işi ne kadar istediğiniz şekillendirsin. Eğer gerçekten terfi almak istiyorsanız o dosyalardan, saçma işlerden kurtulmak istiyorsanız bu işi yaparsınız. Size istediğiniz kadar izin ofise gelmenize gerek yok, bakın böylece işe geç kalma sorununuzu da ortadan kaldırıyorum." Charlie uzun süre nefes almadan konuştuğu için suratı çirkin bir kırmızıya dönmüştü. Bu adam neler zirvalıyordu böyle? Bir casus gibi hayatlarına mı dâhil olacaktı? Hem o birinin altına yatma saçmalığı da neyin nesiydi? Birinin altına yatacak karakterde biri olsa o boktan terfiyi bu işi yapmasına gerek kalmadan alırdı! Genç kadın dosyayı sehpa geri bıraktı.

"Ben böyle bir şeyi yapamam Bay Preston! İnsanları kandırmamı ve casusluk yapmamı istiyorsunuz!" Sesi isteği dışında yükselmişti ama kendini tutamıyordu.

"Sen magazini ne sanıyorsun Clementine? Söylesene o bar kapılarında bekleyip istemedikleri halde onların fotoğraflarını çekip altlarını süslü kelimelerle döşemek casusluk değil mi? Siz çekilen fotoğraflara yazı yazınca çok mu ahlaklı oluyorsunuz? Sizin işiniz bu! İş dünyası bir savaş alanı ve savaşta her şey mubahtır. Ya bu işi yaparsınız ya da yapmaya istekli birilerini yerinize alırım." Clementine şok olmuş bir şekilde adamın tükürükler saçan ağzından çıkanları hazmetmeye çalışıyordu. Bu işi seviyordu... Yazmayı, birileri hakkında yazmayı gerçekten seviyordu. Fakat birine işi için yalan söyleme düşüncesi. Bu adil değildi. Annesi her zaman '*Hiçbir gerçek yalan kadar kötü olmaz ve acıtmaz.*' derdi. Bu nasihat küçüklüğünden beri yol göstericiydi. Belki de tek ahlaklı yanı dürüst olmasıydı.

"Size düşünmeniz için zaman tanıyorum üç gününüz var Bayan Hudson... Üç gün sonunda kalmaya veya gitmeye karar verirsiniz." Kırmızı dosyayı işaret etti.

"O dosyayı da alın düşünürken bilgilere göz atarsınız. Şimdi iyi çalışmalar Bayan Hudson." Onu öylece göndermişti. Clementine kapıyı arkasından kapatıp iki adım attı ve sırtını soğuk duvara yasladı. Dosya elindeydi ama ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri dahi yoktu. Böyle bir şey iş etiğine de ahlaka da uygun değildi. Hem bunu nasıl yapacaktı ki? Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Titrek adımları eşliğinde ofise ilerledi. Herkes kafasını kaldırıp onun beti benzi atmış suratına öylece bakıp kafalarını önlerine eğmişti. Cam kenarında ki masasına ilerleyip dosyayı bilgisayarının yanına bıraktı kendini de aynı o dosya gibi sandalyesine attı. Masasının kenarını çevreleyen buzlu camın ardına saklanarak ne yapacağını düşünmeye başladı. Bu işe ihtiyacı vardı. Kendi için olmasa bile Claire için... Onu düşündüğü anda kalbine saplanan acıyı sökmek istedi ya da onun acısını... Gözlerine dolan yaşları geri göndererek ofis masasında duran küçük kız kardeşinin fotoğrafını aldı. Sarı bukleleri, çilleri, kırmızı

yanakları ve eksik dişli gülüşü sağlıklı halinden kalmıştı. Şimdi bu halini anca fotoğraflarda görebiliyor oluşu kalbini acıtıyordu. Lanet olsun o daha dokuz yaşındaydı! Clementine çocukluğu boyunca tek çocuk olmaktan nefret etmişti ama babası çok fazla çalışıyordu ve annesi başka bir çocuğa bakacak güçleri olmadığını söylüyordu. Bu sebeple uzun süre kardeşi olmamıştı. Claire ise geç gelen bir melekti. Clementine on yedi yaşındayken bir kardeşi olmuştu. Annesinin yanlış aldığı bir ilaç yüzünden kardeşi olmuş olması harikaydı. Claire çok güzel bir bebektir ve evdeki herkesi büyülemişti. Clementine onunla ilgilenmekten zevk alıyordu. Zavallı Claire iki yaşındayken babaları kalp krizinden ölmüştü ve evin tüm yükünü anneleri Heather üstlenmişti. Brooklyn’de işlettiği ufak cafe sadece ev masraflarına yetse de huzur içinde yaşıyorlardı. Clementine Üniversite’yi kazandığı LA’da iş bularak annesinin yükünü hafifletmişti. Ta ki bir sene önce Claire’in hastalığını öğrendikleri güne kadar her şey oldukça iyiydi. Bunları düşünmek istemiyordu gözlerinden akan yaşları sildi. Buna mecburdu... Dosyayı açarak göz attı. Grup on yıldır birlikteydi ama dokuz yıldır tanınıyorlardı. Yükselişleri ise son üç yıllık zamanı kapsıyordu. Büyük hayran kitleleri olduğu açıldı ve gruba yeni katılan bir de kadından bahsediliyordu. Bu grubu bu kadar özel yapan neydi? Bir sayfayı çevirdi ve özelliklerini anladı. Lanet heriflerin her biri manken gibiydi. Grubun solisti olan Luke King’in koyu siyah dağınık saçları, delici bakışlı mavi gözleri, çok keskin köşeli yüz hatları vardı yakışıklı demek bu adam için basit olurdu onun olacak kadın kendini her daim eksik hissedirdi en azından öyle bir izlenim veriyordu. Grubun davulcusu aynı zamanda kaptanı olan Orlando Hard bir dev adamdı. Tüm bedeni kaslarla kaplıydı oldukça seksiydi. Sarıya boyanmış saçları, gri mavi gözleri sevimli bir suratı olsa da aynı zamanda vücudundan dolayı sert bir görüntüsü vardı. Bas gitarist Richard Richardson seksiydi. İnanılmaz derecede... Bir kadının kalbini ve vajinasını metrelerce öteden havaya uçurabilirdi. Hoş bakışlı yeşil gözleri, uzun yüzü, koyu kahverengi saçları vardı. Bütün bedenini kaplayan dövmelemler asi görünmesine ne-

den oluyordu. Gözleri elektro gitarist Jon Jones'a kaydı. Sevimliydi... Bir rock yıldızının olmaması gereken ölçüde sevimliydi. Açık kumral saçları omuzlarına dökülüyordu ve gözlerinde ki o hoş yeşil bakış capcanlıydı. Oval yüzündeki çıkıntılı çenesi karakteristik suratını şekillendirmişti. Diğer adamlar fotoğrafta oldukça sert bakarken Jon Jones gülümsüyordu. İki uzun ön diş orta yerdeydi. Adamın yüzündeki gülümseme Clementine'nin de gülümsemesine neden oldu. Ah saçmalıyordu! Bunu nasıl yapacaktı? Akşama kadar günlük işlerle ilgilenirken her boşlukta o saçma dosyayı incelemişti. Grup hakkında birçok şey öğrenmişti ama hâlâ nasıl aralarına gireceği hakkında bir fikri yoktu. İşten çıkmadan önce en yakın arkadaşı Ashley'i aradı.

"Clem!" Ash'in yüksek coşkuyla cevapladığı telefonu kulağından biraz uzaklaştırırken

"Selam Ash, nasılsın?"

"Neyin var Clem?" Bunu hemen anlamasına şaşırmamıştı çünkü çok uzun zamandır arkadaşlardı.

"Konuşmamız gerekli," dediğinde onun kendisini geri çevirmeyeceğini biliyordu şehirdeki en yakın iki arkadaşından biriydi.

"Tamam, bana gel on dakika sonra evde olurum." Clem telefonu kapatarak çantasını topladı. Masanın üzerinde öylece duran kırmızı dosyayı da çantasına tıktırıp ofisten çıktı. Bina'nın önünde durdurduğu taksiye atlayarak Ashley'in çokta uzak olmayan evine doğru yola çıktı. Bu işi yapmaya mecburdu ve bu konu da ona cesaret verecek tek kişi Ashley'di. Yirmi dakika sonra Ashley'in evinin önünde taksiden inerek oturduğu binaya girdi. Ashley'in evi bu küçük apartmanın en üst katındaydı. Merdivenleri çıkıp kapıyı çaldı. Ashley kapıyı açtığında gülümseyen ifadesi, karşısında ne yapacağını bilemez haldeki kadını görerek soldu.

"Senin neyin var? Bin dolarlık ayakkabılarla boka basmış gibi görünüyorsun." Boka bastığı doğrudu. Gülümsemeye çalışarak içeri girdi. Ashley ile birbirlerinden tamamen zıt olma-

larına rağmen dünyadaki en iyi dostlardı. Clementine'nin saçlarından daha yapay bir şekilde sarı olan saçları uzundu ve sıkı bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Asyalı genlerinin ona bahsettiği çekik koyu kahve gözleri çok farklı bir güzellik sunuyordu. Dolgun dudaklarını yeni yaptırmıştı ama harika görünüyordu. Clementine'in daha kadınsı tarzına nazaran Ashley tam bir çılgındı. Yirmi altı yaşında olmalarına rağmen hâlâ on dokuz yaşında gibi giyiniyordu gerçi bunda çalıştığı derginin etkisi büyüktü. Bir gençlik dergisinde aşk testleri yapıp burç yorumluyordu. Ash'in oturma bölümüne doğru yürürken çantası hâlâ omuzundaydı. Kanepeye oturan Clementine ayaklarındaki ayakkabıları tekmeledi lanet olası şeyler canını yakıyordu. Ash onu dinlemek üzere yanına oturdu.

"Boka battım! Önümde kahrolası iki yol var ya kovulacağım ya da terfi alacağım." Ash anlıyormuş gibi başını salladı.

"Güzel yollar. Seçini yapmak zor olmasa gerek. Lanet olsun bunu kutlamalıydık terfi alıyorsun." Clementine çok anlayışlı arkadaşına gözlerini devirdi.

"Kovulma ihtimalim var Ash!" Clementine çantasından o uğursuz kırmızı dosyayı çıkarıp aralarına koydu. Tüm olan biteni Ash'e anlatırken genç kadın ilgiyle onu dinledi. Anlattıklarını bitirdiğinde kızın gözlerinde zekâ parıltıları yanmaya başlamıştı.

"Bu o kadar da kötü değil Clem. Ne var yani sıradan bir magazin işi hem bence eğlenceli olabilir." Dosyayı kucığına alarak ilk sayfaya göz attı.

"Bu çocuklara bayılıyorum çok şanslısın. Bu iş harika! Yerinde olup ergenlere aşk testi hazırlasan bu iş için daha çok heyecanlanırdın." Clementine en ufak bir heyecan hissetmiyordu. Bu işi batırabilirdi.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. İnsanlara yalan söylemekten hoşlanmıyorum ve bunu beceremiyorum. Tabi bir de onları tanımıyorum işin ucunda işten kovulmam meselesi ol-

ması da cabası,” dediğinde Ashley, Clementine’nin eline uzanarak dostça sıktı.

“Bu işi yapmak zorundasın Clem. Claire için... Sana yardım edeceğim,” diyen arkadaşının güven veren gözlerine bakarak içinde bir güç hissetti.

Dosyayı elinden alarak “Evet, yapacağım” dedi. Sesi kendinden emin ve güçlüydü. Yarın ilk iş olarak o kurbağa surat Charlie Preston’a bu işi yapacağını ve o terfi alacağını söyleyecekti. Buna mecburdu. İçindeki korku yeniden filizlendi.

“Bunu nasıl yapacağım? Onlarla nerede karşılaşırım ya da aralarma nasıl girerim bilmiyorum. Lanet olsun onlar rock yıldızı!” Ash atkuyruğunu savurdu.

“Yardım edeceğim dedim. Bence onların arasına girmek için en iyi yol biriyle yatmak ve bu çokta kötü olmasa gerek.” Ashley fotoğraflarının olduğu sayfayı açıp ağzının suyunu akıttı. Biriyle yatamazdı hele iş için asla!

“Asla iş için biriyle yatmam Ash! Bu çok küçük düşürücü,” dediğinde Ashley omuzunu silkti.

“Yapma ama Clem. Ryan’dan ayrıldığından beri kimseyle yatmadın ve şu çocuklara bak ağzın sulanmıyor mu?” Clementine ısrarla kafasını iki yana salladı.

“Hiç ağzım sulanmıyor. Bunu onlardan biriyle yatarak yapmayacağım. Kendimden nefret etmek istemiyorum. Bir şekilde arkadaş olsam?” Ashley dosyayı karıştırırken kaşlarını çatı.

“Bu berbat bir plan Clem.” Yerinden kalkarak ellerini uzatıp Clementine’nin ayağa kalkmasını sağladı.

“Sen güçlü, ne istediğini bilen, zorluklara göğüs germek zorunda olan bir kadınsın. Bu işe ihtiyacın var. Bu işe ve kardeşinin tedavisi için paraya... O yüzden adil oynamak zorunda değilsin. Seni buna itiyorlarsa bu oyunu en sert şekilde oynayacaksın Clem. Kadınlığın ise tek silahın! Sana yardım edeceğim ama kendini bana teslim etmek zorundasın.”

2. Bölüm

DEĞİŞİM

Clementine ertesi gün Charlie Preston'un ofisine giderken kendinden emin ve kararlıydı. Bu işi yapmak zorundaydı ve yapacaktı. Preston her zamanki gibi arkasındaki tüm manzarayı gölgeleyecek şekilde oturmuş bilgisayar ekranından bir şeylere bakıyordu.

"Bayan Hudson..." Clementine ona başıyla selam vererek kararlı görünmek adına kafasını kaldırdı.

"İş kabul ediyorum Bay Preston. O terfi istiyorum ve yapacağım." Charlie zaten bunu tahmin ediyormuş gibi başını salladı. Yüzünde gülümseyen bir ifade vardı.

"Buna sevindim Bayan Hudson sizinle çalışmak oldukça zevkli," derken gözlerini kısıp göğüslerini inceleyerek konuşmaya devam etti.

Bu iş için yapacağınız tüm harcamalar şirket tarafından finanse edilecek Bayan Hudson. Ayrıca size yardımcı olup istediğini bilgileri bulması için Eddie'yi görevlendireceğim. Size bir telefon kadar yakın olacağından emin olabilirsiniz. Ayrıca bize getireceğiniz her bilgi için prim ödemesi alacaksınız." Clementine başını sallayarak onu onayladı ayrıca şirketin onu maddi yönden desteklemesi iyi olabilirdi. O çocuklardan birini etkile-

mek istiyorsa bakıma ihtiyacı olacaktı tabi birde onların takıldığı mekânlara gitmeye.

“Şey... Bay Preston ben şehir merkezine uzak oturuyorum ve evimi taşımam gerekiyor bunun için bana iki gün izin verebilir misiniz?” Aslında dört ayak üzerine düşmüştü. Arkadaşı Ashley’in karşı dairesi boşalmıştı. Kirası maddi yönden onu biraz sarsıyordu ama terfi aldığı anda bunun için endişelenmesi gerek-meyecekti.

“Tabi size istediğiniz kadar izin veriyorum. Zaten ofise gelip gitmenize gerek yok bir an önce onların peşine düşmenizi istiyorum Yönetim bu konuda beni çok sıkıştırıyor. Biliyorsun çok kısa bir süre önce yeni bir ortağımız oldu ve adam benden bile zor.”

Genç kadın müdürünün ofisinden çıktığında derin bir oh çekti. Hâlâ bunu nasıl yapacağını, nasıl bir yol izleyeceğini bil-miyordu ama taşınma işi bittikten sonra bunun için ufak bir arkadaş toplantısı yapacaklardı. Ashley kendine ve fikirlerine o kadar güveniyordu ki bu güveni Clementine’ı bile etkisi altına almıştı. İki gün sonra Clementine’nin eşyaları yeni evine yerleş-mişti. Ashley ile kapı komşusu olmak harikaydı bir anda ken-dini üniversite yıllarına dönmüş gibi hissetti. Tek odalı daire sevimliydi mutfak, salon ve yemek odası bölümleri bir aradaydı. Tek odalı bir daireye göre geniş bir yatak odası vardı tabi güzel küvetli bir de banyosu... İki genç kadın temizlik ve yerleşme işi-nin bitmiş olmasının verdiği rahatlıkla salondaki krem renk üçlü kanepeye oturarak biralarını tokuşturup ilk yudumlarını aldılar. Ashley birasını içmeden

“Terfiine, yeni evine ve bu eve atacağın yakışıklı adamlarla bu kanepede yapacağın tüm harika sekslere...” diyerek birayı kafasına dikti. Clementine ise sadece gülmekle yetinmişti. İlk yudumlarının hemen ardından çirkin kapı zili bir kilise çanı gibi çaldı.

“İlk işim de şu zili değiştirmek,” dediğinde Ashley başparmağını havaya kaldırıp buna onay verdi. Clementine kapıyı açtı-

ğında Pablo'yu görerek bir çığlık atıp kollarını açtı ve ona sarıldı. Pablo da, Clementine' a aynı sıcaklıkla sarılırken poposuna ufak bir şaplak attı.

"Sen, küçük fahişe kafarı kumdan çıkarıp arkadaşların olduğunu hatırladın mı?" Clementine bu ara onları ihmal ettiğinin farkındaydı. Pablo bir barda Drag Queen¹ olarak çalışıyordu ve Clementine bu sıralar tüm davetlerini geri çeviriyordu. Pablo ilgisini Ashley'e çevirdi.

"Ve sen büyük fahişe! Geçen akşam ki herifi becerdin mi?" Ashley kafasını sallayarak onu onayladı. Clementine ise kaşlarını çatarak onu süzdü. Birini becermişti ve Clementine yeni mi öğreniyordu?

"Lanet kaltak! O herif eşcinsel olmalıydı," diyen Pablo'nun isyanı Clementine'nin kıkırdamasına neden oldu.

Ashley "Erken boşalıyordu," dediğinde Pablo hayal kırıklığı ile iç çekti fakat bu pek uzun sürmedi. Buzdolabının kapağını açıp bir bira aldı. Ashley'in yanına oturup diğer yanını Clementine'nin oturması için işaret etti.

"O zaman iyi ki eşcinsel değilmiş." Clementine, Pablo'nun yanına oturdu. Pablo ve Ashley en yakın arkadaşlarıydı hatta tek arkadaşlarıydı. İkisi de Clementine'nin tersine iflah olmaz çapkınlardı. Ashley ve Clementine üniversitenin ikinci senesinde Pablo ile bir kafede tanışmışlardı. Pablo o zamanlar garsonluk yapıyordu oldukça sıcakkanlı, cana yakındı. Aslen İspanyol olmasına rağmen çok küçük yaşlarda Amerika'ya taşınmışlardı. Tabii ki genlerinden gelen o İspanyollara has yakışıklılığı taşıyordu. Hafif sakallarının belirginleştirdiği kemikli suratu, uzun kirpiklerinin çevrelediği büyük kahverengi gözleri, üst kısımları sarıya boyalı olan kısa dalgalı saçları vardı. Eğer eşcinsel olmasa tüm kadın ırkının hayranlığını kazanabilirdi. Ash, hiç vakit kaybetmeden konuşmaya başladı.

"Clem'in yardıma ihtiyacı var." Pablo genç kadını süzdü tek

1 Drag Queen: Eğlence amacıyla ama altında da dolu dolu toplumsal hiciv barındıran, kadın kıyafetleri giyip, karikatürize kadın davranışları sergileyen erkek sanatçıya verilen isimdir. Bkz. Huysuz Virjin.

gözü kısıktı ve sorunu bu şekilde anlamaya çalışıyordu. Ash tüm ayrıntıları Pablo'ya anlatırken Clementine arada kendi fikirlerini söylemeye çalışmıştı fakat başarısızlık ile sonuçlanmıştı. O ikisi çoktan planlarını yapmışlardı bile Pablo ısıltılı gözlerle Clementine'a bakarken ellerini çırptı.

"Kesinlikle onlardan birini tavlayıp yatağa atarsan bu iş bebek oynucağı olur," dediğinde Ash'te onu başını sallayarak onayladı. Clementine onlara karşı çıkabilmek ve başka fikirler bulmalarını ummak adına ayağa kalktı.

"Bunu yapamam! Onlardan biriyle öylece bir fahişe gibi yatamam. Yapmayın ama!" Ash basitçe omuz silkti.

"Bunda ne var? Hoşuna giden bir erkekle yatsan da bir şey değişmeyecek sonuçta ve emin ol bu çok zevkli bir iş olabilir. Geçen akşamki herif yakışıklıydı ondan gerçekten hoşlanmıştım ama hoşlanmam üç dakika sürdü Clem! O herifler muhtemelen aygır gibilerdir ve olmasalar bile lanet olası onlardan biri sana dokunmuş olacak!" Ash'in aşırı heyecanı karşısında gerileyen Clem ne diyeceğini bilemiyordu. Gerçek bir fahişe en yakın arkadaşındı. Pablo onu onayladığında iki fahişenin en yakın arkadaşı olduğunu fark ederek şok oldu.

"Diyelim kabul ettim planınız ne? O über süper rock yıldızlarından herhangi biri benimle yatmayı kabul edecek mi?" Clementine güzel olmadığını düşünüyordu kendini işaret ederek onların bunu görmesini sağladı. Fazla kiloları kalçasını olduğundan da büyük gösteriyordu bundan nefret ediyordu ve sıska kız modasının tam zıttı olarak etli butluydu. O adamlardan hiçbiri Clementine'a bakmazdı.

"Emin ol seninle yatarlar. Felaket derecede seksisin tercihlerim farklı olmasa seni kesinlikle becerirdim. Sadece düzgün bir plan yapmamız gerekli," diyen Pablo'dan sonra araya Ashley girdi.

"Önce oyunu kimin üzerinde kuracağımızı seçelim. O çocuklardan hangisini yatağa atmak istersin?" Clementine bunu bu şekilde duyunca kendinden iğrendi. Bu gerçekten iğrençti. Birkaç

fotoğraf çekip bilgi almak için böylesine bir oyuna girmekten nefret etse de başka şansı yoktu. Ash sehpanın üzerinde duran lanetli kırmızı dosyaya uzandı grubun fotoğraflarının olduğu bir sayfayı açarak bakmaya başladılar.

"Luke King nasıl? Çok seksi olduğu bir gerçek ve aşk acısı çekiyor olmalı zavallıyı iki sene önce nişanlısı terk etti belki sen onu teselli edersin..." diyen Ash dudaklarını çocuksu bir edayla bükerken Clementine yanındaki boşluğa ilişerek işaret parmağının durduğu fotoğrafa baktı. Oldukça yakışıklı olduğu gerçektir ama çok soğuk ve sert görünüyordu.

"Hayır, o olmaz. Çok... Soğuk görünüyor." Pablo parmağını iri yarı olan bateristin üzerine koydu.

"İri adamlar. Sekste daima harikadılar üstüne verdiği ağırlık bile orgazm için yeterli," dediğinde Ashley "Hem grubun başkanı o yani ondan daha çok şey öğrenebilirsin." dedi.

Clementine kafasını iki yana sallayıp "Korkutucu görünüyor. Çok iri..." dedi.

Gerçekten de öyleydi ve Clementine'da pek ufak tefek olmamasına rağmen adamın fotoğraftan bile belirgin olan iriliği karşısında gerilemişti. Ashley onaylamaz bir şekilde oflayarak dosyayı Clementine'nin kucağına koydu.

"İyi tamam, seç birini. İkisini eledin elinde iki kaldı. Yeni kız ile lezbiyenlik denemeyeceksen tabi." Clementine'ın gözleri iki gitarist arasında gezindi ama daha çok birine odaklanıyordu. Gülümseyen adam... O diğerlerinden farklı olarak sevimli görünüyordu. Sevimli ve sıcak... Parmağını adamın kırmızı renkli bandanasının üzerine koydu.

"Adını bilmiyorum ama bu olabilir."

Ashley gözlerini devirip "Jon Jones yani JJ," dedi.

Jon... Güzel. Sanırım aralarında en tehlikesiz görünende John'du. Bu işi onunla yapabilirdi.

"Onun hakkında öğrenebildiğimiz her şeyi öğrenmemiz gerekli. Bilgisayarın nerede?" Clementine, Ashley'e yatak odasını

işaret etti. Ashley yerinden kalkarak bilgisayarı almak üzere içeri yürürken Clementine hâlâ fotoğrafa bakıyordu.

"Ben olsam iri yarı olanı seçerdim ya da seks tanrısı Rich'i," diyen Pablo'ya gözlerini devirdi.

"O kadar iri adamlar bana itici geliyor ve ben bir seks tanrıçası değilim o yüzden bir tanrıya ihtiyacım yok." Bu doğrudu... Uzun zamandır, çok uzun zamandır seks yapmıyordu ve eğer bir seks tanrısı ile yatarsa adam onun acemiliğinden asla etkilenmezdi kendini bu şekilde rezil etmek istemiyordu. Düşünceleri arasına Ashley odaya girdi. Bilgisayarı ortada duran kare sehpanın üzerine yerleştirip, yerdeki kalın halının üzerine oturdu.

"Bir sorunumuz var." Bilgisayarın açılmasını bekleyerek ekrana bakan iki çift göz Clementine'a doğru döndü.

"Üniversiteden beri kimseyle yatmadım ve sanırım bunu unuttum yani sadece orada öylece yatıp içime girip çıkması beni etkileyici bir kadın yapmaz," dediğinde ikisinin de ağzı aynı anda bir o şekli alırken Clementine daha önce neden kimseyle yatmadığını bile bilmiyordu. Sanırım buna vakit ayırmamıştı yani karşısına kimse çıkmamıştı zamanı yoktu, düşünecek çok şeyi vardı. Bir sürü lanet bahanesi vardı işte. Pablo sesini biraz yükseltti.

"Bunu nasıl yaparsm? Lanet olası tüm o güzelim seneleri boşa mı harcadım? Kaç orgazm kaçırdığından haberin var mı?" Pablo'nun sert tepkisi anca birini öldüren insana verilecek kadar abartılıydı orgazm diye bir şeyin gerçekten var olduğundan da şüpheliydi tabi.

Ash ellerini havaya kaldırıp rahat bir şekilde "Tamam, panik yok her şeyi halledeceğiz. İkimiz sana seks dersleri vereceğiz ve kısa bir zamanda makineye döneceksin. Söz veriyorum," diyerek ortalığı yatıştırdı. Clementine ikisine de güveniyordu ama bu konuda kendine hiç güveni yoktu. Seks daima onun uzak durduğu bir alandı. Yani bu ona anlamsız geliyordu eski sevgilisi Ryan dışında kimseyle yatmamıştı onunla da öyle bulutlarda falan uçmamıştı. Abartılacak bir yanı yoktu işte... Ashley

bilgisayardan birkaç bloğa girerken Pablo'da yere onun yanına inmişti. İkisi de pür dikkat yazanları okuyor arada arama motoruna başka isimler aratıyor fotoğraflara bakıyordu. Clementine onları orada bırakarak mutfağa yürüyüp buzdolabından suyu çıkardı tezgâhın üzerinde duran bardağa suyunu doldurup içti. Bu işin altından nasıl kalkacaktı?

"Kesinlikle tek gecelik bir adam! Bundan eminiz. Yapman gereken tek şey, onu etkileyerek tek geceden fazla idare etmek..." Sırtını tezgâha yaslayan genç kadın Ashley'in anlattıklarını dinliyordu su bardağı ellerinin arasındaydı. Pablo bilgisayarda bir şeyi işaret etti.

"Kızıl, turuncu. Kesinlikle kızıl hatunlardan hoşlanıyor." Clementine saçının bir tutamını aldı sarı saçlarını seviyordu.

"Ah bunu yapamam. Saçlarımı seviyorum." Ayrıca kızıl saç hiç denememişti çillerini daha da ortaya çıkaracağını düşünüyordu yakışıp yakışmayacağından emin değildi.

"Seks tanrısını, yaralı yüreği ve dev adamı istemedin. İster sen onlardan birine bakalım?" Clementine kafasını iki yana salladı. Hayır, onları istemiyordu.

"Saçımı boyatmalıyım." Pablo başparmağını kaldırıp okey işaretini yaptı.

"Kesinlikle ve bunu nerede yapacağımızı biliyorum." Ashley orada yazan şeyleri okumaya devam ediyordu. Clementine kendini onlara bırakacaktı kendi başına yapamayacağını biliyordu.

"Güzel, tüm masraflarımı şirket karşılayacak bu iş için güzelleşme masraflarımda dâhil." İkisi de bu duruma sevinmişlerdi. Onlar bilgisayara gömülmüş halde tartışmaya devam ederken Clementine kıyafetlerini yerleştirmek için odasına girdi. Biraz nefes alması gerekiyordu.

Ertesi gün Charlie'yi görmek için ofise gitmiş şirkete ait bir kredi kartının sahibi olmuştu. Eddie ona dün istediği tüm bilgi-

leri maddeler halinde hazırlamış fotoğrafları da es geçmemiştir. Ashley işte olduğu için kuaföre Pablo ile gidecekti. Saç renginde değişiklik yapacak olmak onu çıldırtıyordu daha önce sarıdan başka renk kullanmamıştı ve değişikliklerden hiç haz etmezdi. Daha taşınmanın şokunu atlatamadan şimdiki birde saç rengini değiştirecekti. Aman ne güzel! Akşam Ash işten çıktığında dolabına birkaç parça seksi kıyafet ve iç çamaşırı ekleyeceklerdi. Bunlara gerek olup olmayacağını bilmiyordu. Pablo arabasını LA'nın işlek caddelerinden birinde durdurdu. Camlarla kaplı mağazaların sokak boyunca sıralandığı yer lüks markaların merkeziydi. Clementine tam bir ayakkabı canavarıydı ve buradaki çoğu mağazanın indirim günlerinden haberdardı. Pablo araçtan inerken Clementine de inip eteğini çekti. Betty'nin güzellik salonunun önünde duruyorlardı.

Pablo, "Değişime hazır mısın bebek?" dediğinde Clementine kıkırdadı.

"Sanırım. Hazırdan çok mecburum." Pablo onu içeriye sürüklerken Clementine sürüklenmenin tadını çıkarmaya çalıştı. Kapının girişinde onları karşılayan kız kibarca gülümseyerek selamlayıp, randevulu müşterisini hazırlamaya başladı. Kız Clementine'nin saçını boyaya hazırlarken Pablo yanına oturmuş tırnaklarına manikür yaptırıyordu. Betty yanlarına geldiğinde Clementine elindeki dergiden saç renklerine bakıyordu. Kızıl renk çok zor bir renkti ve kendine yakışıp yakışmayacağını bile bilemiyordu. Betty siyah küt kesim saçlarıyla orta yaşlı Betty Boop'a benziyordu. Kırmızı rujlu dudaklarını öne doğru büzerek eliyle göğüslerini düzeltti. Pablo'ya sevimli bir öpücük attı daha sonra Clementine'a gülümseyerek ellerini genç kadının omuzlarına koydu.

"Clementine, hoş geldin canım saçını daha yeni boyamamış mıydık? Modelinden mi sıkıldın?" Soruya cevabı Pablo verdi.

"Kızıl olması gerekiyor. Özel bir iş için... Özel ve gizli bir iş..." Kadın sanki anlıyormuş gibi başını salladı.

"Kısa süreli bir işse perukta ayarlayabiliriz." Clementine aynadan ona baktı.

"Peruk olmaz Betty." Gözlerini sarı düz saçlarına çevirip "Kızıl olması gerekiyor," dedi.

Kadın şaşkınlıkla ağzını açıp kapattı daha sonra Clementine'nin saçlarını elleriyle havalandırıp düşünürmüş gibi gözlerini kıstı.

"Aklımda harika bir fikir var ve eminim sana da yakışacak." Clementine hiçbir fikri olmadığı için bu anı değişikliğin tasarımını Betty'nin ellerine bıraktı. Nasıl olsa o bu çevrenin en iyisiydi. Pablo manikür-pedikür yaptırıp esprileri ve anlattıklarıyla herkesi kahkahalara boğarken Betty bir bilim insanı edasıyla boya karışımını hazırlamış Clementine'nin saçlarına sürmeye başlamıştı. Boyarın tutmasını beklerken içeri dalan Ashley heyecanlı ve soluk soluğa bir şekilde konuştu.

"Ah Tanrım! Bu anı görmek için işten erken çıktım." Clementine elindeki dergiden gözlerini kaldırıp karşısında ki kadına baktı. Yine garip bir giyim tarzı içindeydi. Yeşil süper mini şortu, desenli kolsuz gömleği ve sarı renk apartman topukları başkası asla bu şekilde taşıyamazdı. İki yandan örülü açık sarı saçlarını geriye atarak ellerini beline koydu.

"Kızıl halini görmek için ölüyorum. Bu iş çok eğlenceli," dediğinde Pablo'da bir kahkaha atınca Clementine çatılmış kaşlarla ikisine baktı

"Size de eğlence çıktı." Kesinlikle öyle olmuştu onların eğlencesi Clementine'nin en zor göreviydi. Boya yıkandıktan sonra Betty, Clementine'in saçını şekillendirmişti. Clementine ayna da kendini incelerken ne diyeceğini bilemiyordu. Aynada kendine bakıyordu ama kendi gibi değildi. Açıkçası çok kötü görünmüyordu hatta oldukça başarılı olmuştu yine de değişikti işte... Kızıl turuncu ton saçları ve kaşları onun için çok köklü bir değişimdi. Betty düz saçlarını su dalgası yaparak hareketlendirmiş daha dolgun görünmelerini sağlamıştı. Ashley ufak bir çılgık attı.

"İnanmıyorum harika görünüyor!" Pablo'nun da gözleri parlıyordu.

"Bir mandalinaya benziyor. Ama seksi bir mandalina..." Clementine gözlerini devirip onlara doğru döndü.

"Bu iş bitince eski halime döneceğim o yüzden sakın alışmayın ve tek kare fotoğraf çekmek yok." Parmağını Ashley'e doğrultunca genç kadın elindeki telefonu tekrar çantasına koyarak bakışlarını suçlu suçlu yere indirdi. Günün kalanında Clementine'nin dolabı için *seksi* kıyafet alışverişi yapılmış, bol bol iç çamaşırı alınmıştı. Eve dönerlerken Clementine hariç herkesin yüzü gülüyordu Clementine ise kendini satmış gibi hissediyordu. Her şeyden ödün vermişti ama içten içe buna mecbur olduğunu da biliyordu. Kendini evinden içeri atarak paketleri orta yere bıraktı. Güzel bir banyo yapmadan önce annesini aramak istiyordu. Genç kadın koltuğa oturup cep telefonuyla bir süre bakıştıktan sonra annesinin numarasını rehberden bulup numaray aradı.

"Clem tatlım..." Annesi her ne kadar sesini neşeli bir tona bürümek istediye de bunu başaramamıştı. Sesi son derece yorgundu. Çalıştırdığı kafeyi çalışanlara bırakmış ve zamanının tümünü Claire için ayırmıştı. Uygun donör bulunana kadar da sürekli hastaneye gidip onunla ilgilenmeye devam edecekti.

"Nasılsın anne, sesin yorgun geliyor?"

"Ah iyiyim bebeğim benim için endişelenme. Hastaneden yeni geldik uykusuzum sadece, hepsi o." Clementine derin bir nefes aldı.

"Claire? O nasıl?" Annesi sesini biraz alçalttı.

"Uyuyor... Yorgun..." Sesinde birden beliren ağlamaklı tını bir annenin çaresizliğinin feryadıydı. O an Clementine doğru şeyi yaptığını anladı. Claire'in tüm masraflarını Clementine karşılıyordu ve bu terfii ona çok yardımcı olacaktı.

"Sen nasılsın?" Genç kadın gözünden süzülen tek damla yaş sildi.

"İyiym. Sanırım yakında terfi edeceğim." Kadın coşkulu bir sesle

"Başaracağın biliyordum tatlım. Buna çok sevindim. Yakın zamanda gelersen kutlama yaparız."

"Şu sıralar gelmem biraz zor ama ilk fırsatta geleceğim. Claire'i ve seni çok özledim." Kadının yorgun dudaklarının kıvrıldığı telefonundan bile anlayabiliyordu annesinin yüzünde burukta olsa daima bir gülümseme olurdu.

"Bizde seni çok özledik. Claire uyandığında seni ararız sesini duyarsın."

Clementine ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırıp. "Tamam," dedi.

Telefonu kapatır kapatmaz rahatlamak adına banyoya girip küvetini ılık suyla doldurdu. Gül kokulu banyo köpüğünü suyun içine döktü. Kıyafetlerinden kurtulduktan sonra küvete girerek cep telefonundan açtığı şarkıyı dinlemeye başladı. Şarkı dinlemeyi her zaman severdi fakat genelde pop müzik dinlerdi şu an çalan şarkı ise asla dinlemediği bir tür olan rock'tı. Araf grubunun şarkılarından biriydi. Başta garip gelse de kulağı müziğe alışmıştı. Sözlerden ziyade onu çeken şarkıların müzikleriyle. Ritimler baştan çıkarıcıydı. Baştan çıkarıcı ve heyecan vericiydi. Akşam Araf grubu araştırmalarını okurken kahvesini yudumlayan Clementine kapının muhtemelen bir alacaklı tarafından yumruklanmasıyla yerinden sıçradı. Bir dakika... Bir alacaklısı yoktu. Ah! Alacaklısı yoktu ama gerçekten boktan bir karşı komşusu vardı. Acaba onun komşusu olmakla iyi mi yapmıştı? Üniversite de aynı evi paylaştıkları düşünülürse sanırım bu pekiyi bir fikir değildi. Yerinden kalkıp kapıyı açtığında Ashley ayıcıklı şortu ve kırmızı tişörtü ile resmen içeri düştü. Elinde tuttuğu poşeti sallayarak

"Sana hediyelerim var Clem ve ilk dersine başlarız diye düşündüm." Ashley içeri girince Clementine arkasından kapıyı kapatıp Ash'in yanında yerleşti. Genç kadını sorgulayan bakışlarla

süzerken Ashley poşetten bir paket çıkarıp içini açtı. Lanet olası bir vibratördü.

“Bu yeni arkadaşın ona merhaba de!” diyen Ash’in coşkusu karşısında gözlerini deviren Clementine “Bu ne bok böyle?” diye soludu.

Dudaklarını büzen kadın “Daha isim koymadım ama istersen Manuel koyabilirsin mesela benimkinin adı Rocco.”

Clementine arkadaşının gerçek bir çatlak olduğuna ikna olduktan sonra elindeki mor şeye bakıyordu. Daha önce hiç vibratör almayı düşünmemişti zaten orgazm olamıyordu. Yani bu durumda bir vibratör almak çok saçma olurdu. Tabii ki bu ufak sorundan arkadaşının haberi yoktu.

“Onunla ne yapacağım?”

Ash vibratörü kadının eline tutuştururken “Ne mi yapacaksın? Bacaklarının arasında bir gram ilgi için yalvaran organına sokacaksın. Uygulamalı mı göstermeliyim?” Poşetten çıkan diğer şeylerde bu akşam arkadaşını öldürmekten hapse girecek Clem’i mahkemede aklayabilecek şeylerdi. Bolca prezervatif, kayganlaştırıcı, birkaç çeşit şeker ve muz... Bunlarla ne yapacağı ise tamamen Ashley’in bilgisi dâhilindeydi.

3. Bölüm

İÇKİ VE DANS

*H*afta sonuna kadar eve yerleşmeye devam etmek ve grup hakkında araştırma yapmak dışında bir şey yapmayan Clementine hâlâ Araf grubu ile tanışacağı ortak bir nokta bulamamıştı. Onlarla tanışmak için en uygun zaman bir hafta sonra Los Angeles'ta yapılacak olan yardım konseri gibi duruyordu. Clementine o konsere bilet bulamamıştı ama Charlie ona bir basın kartı ayarlayarak konsere sokabileceğini söylemişti tabi gerisi Clementine'in yeteneğine kalacaktı. Cumartesi akşamını da araştırma yaparak geçirme planı yaparken kapıma dayanan karşı komşusu tüm planlarını bozmuştu. Kapıyı açtığı anda resmen içeri düşen Ashley çılgın bir kıyafetin içindeydi. Beyaz süper mini eteğinin üzerine giydiği koyu yeşil yarım bluzdan göbük piercingi görünüyordu. Ayağında bir insan kafası kadar boyu olan turuncu renk topuklu sandaletler vardı. Tepede kocaman bir topuz oluşturduğu saçları bir ev topuzuna en yakın şeydi. Ashley küçümsercesine, Clementine'in üzerinde ki ev kıyafetine bakarak kaşlarını çatı.

"Hemen hazırlan!" Daha ona nedenini bile sormadan arkadaşları tarafından yatak odasına iteklendi. Ashley, Clementine'in dolabının altını üstüne getirirken bir yandan da küfürler ediyordu. Nihayet Clementine'a zorla aldırıldığı siyah mini eteği,

deri şortu ve önden fermuarlı parlak büstiyeri çıkarıp yatağa fırlattı. İç çamaşırı çekmecesinden kırmızı dantelli sutyen ve külotuda aynı kıyafetlerin üzerine atıp "Çabuk onları giy," dedi.

Clementine bunu yapmadan önce kollarını göğsünde birleştirdi. "Ne olduğunu artık söyleyecek misin?"

Ashley suratında belli olmayan sarı kaşlarını çatarak "Araf grubu! Pablo'nun çalıştığı gece kulübündeler. Acele et!" Clementine ne diyeceğini bilemeden birkaç saniye duraksadı ve üzerindeki kıyafetlerden kurtulup fahişe kostümünü giymeye başladı. Giyinme işi bittiğinde ayağına Ashley'in uzattığı topuklu çizmeleri geçirdi. Ashley onu kolundan tutup makyaj masasına oturttu ve hızlıca makyaj yapmaya başladı. Yarım saat sonra saç, makyaj ve kıyafeti ile eski haliyle gram alakası olmayan bambaşka bir Clementine olarak aynaya bakıyordu. Kalçalarına yapışan siyah etek hatlarının her ayrıntısını belli ederek anca kıcının altına kadar uzanıyordu. Diz altı siyah rugan çizmelerle bir striptizciye benziyordu. Üzerinde ise göbeğini açıkta bırakan siyah büstiyerinden başka bir şey yoktu. Büstiyerin açık yakasından kırmızı sutyeni selam veriyordu. Sutyeni ile aynı renk olan rujuna ve siyah makyajına baktı.

"Lanet olsun Ash bir fahişeye benziyorum." Ashley bunu umursamadan Clementine'nin dalgalı kızıl turuncu saçlarını eline sıkığı saç köpüğüyle kabartıyordu.

"Onların becerdikleri de fahişeler zaten." Genç kadın arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Neden böyle basit kadınlardan hoşlanıyorlardı. Fahişe gibi görünen kadınlardan...

"Ash, onun hakkmda bazı şeyler okudum." Ashley meraklanmış görünmüyordu.

"Yani bloglarda yazarlara göre tek gecelik ilişkileri ile meşhur. Kadınlarla bir defa yattıktan sonra başından atan tiplerden."

Ashley omzunu silkti. "Sana o kadar şey öğrettim kalıcı olmaya çalışmalısın." Gözlerini deviren Clementine öğretmeye çalıştığı şeyleri düşündükçe geriliyordu.

"Evet, Ash harika şeyler öğrendim gerçekten. Bir muza pre-

zervatif geçirebiliyorum ah bir de yağladığım sahte penisi bacaklarımın arasına sokmakta ustayım." Ash arkadaşının dalga geçercesine söylediği şeye güldü.

"Onun bir adı var. Manuel'e sahte penis diyemezsin." Clementine bir küfür savururken Ash çantasını eline tutuşturup onu dışarı doğru itti.

"Gerçekten Ash sanırım onunla yatmam iyi bir taktik olmaz." Ash onu duymazdan gelerek kapıdan dışarı çıkardı ve çantasından aldığı anahtarla kapıyı kilitleyip çantayı tekrar Clementine'nin eline tutuşturdu. Kapıya çıktıklarında taksi onları bekliyordu.

"Onlar... Yani grup Red'de mi?" Ashley taksiye binerken onu onayladı.

"Evet, Pablo aradı ve orada olduklarını söyledi. Bugün Pablo'nun sahnesi yok ve orada bulunduğu için gerçekten şanslıyız."

Clementine ona döndü. "Bugün Pablo'nun günü değilse..." Sustu. Hayır, hayır o olmaz "Strip-karaoke deme lütfen."

Ashley bir kahkaha attı. "Çok eğleneceğiz." Kesinlikle Ashley ve o koca kafalı Pablo çok eğleneceklerdi ama Clementine kendisi için ayrı şeyi söyleyemiyordu. Muhtemelen yapmasını bekledikleri şey onu utançtan aylarca eve kapatacak bir şey olacaktı. Üzerindeki kıyafet zaten en az on gün eve kapanması için yeterliydi. Kolay çıkarılan büstiyeri ve içinde ki memelerini bir füzeye çeviren kırmızı sutyen mutlaka onu birilerine gösterme amacıyla tercih edilmişti. Kaltak arkadaşı Ashley ondan soyunmasını isteyecekti. Soyunup strip karaoke yapmasını...

"Harika olacak Clem. Söz veriyorum." Ashley bir elini kalbine koyup diğer elini havaya kaldırarak inandırıcı olduğuna kendini inandırdığı bir söz verdi ama Clementine harika olacağını kesinlikle düşünmüyordu. Taksi Red'in önünde durduğunda ücreti ödeyip taksiden inen Clementine ve Ash korumalarının dikildiği kırmızı şeritle bölünmüş alana geçtiler. İçerisi özel müşterilere ayrılmış olduğundan elini kolunu sallayanın giremediği yerlerdendi.

Neyseki Pablo onları kapıda bekliyordu. Kızları görünce gülümseyen adam Clementine'nun elini tutarak onu çevresinde döndürüp "Ateş ediyorsun bebeğim!" dedi.

Coşkulu sesinden sonra ağzından silah sesleri çıkardığında iki kadını da kahkahalara boğdu. Clementine'nun o ilk gerginliği biraz hafiflemişti. Belki bu geceyi hatırlamayacak kadar içerse bu boku yiyebilirdi. Red'in kapısından içeri girerek danışmanın önünden öylece geçtiler. Pablo eşliğinde üst kata çıkarlar-ken müzik sesi artmaya başlamıştı. Üç katlı gece kulübünün çatı katı kalp görevi görüyordu. Merdivenlerin bitimindeki devasa kapıyı iten Pablo içeri girdi hemen ardından da Clementine ve Ashley kapıdan geçip bu renkli dünyaya adım attılar. Pablo'nun gösterileri genelde en alt katta olduğundan çatı katında eğlenmek için sık gelmiyorlardı Clementine buraya uzun zaman önce ilk işe girdiğinde yaptıkları bir kutlama için gelmişti ilk sefer geldiğinde yaşadığı şaşkınlığın aynısını tekrar yaşadı. İki basamak yüksekte olan daire biçimindeki alanda sırayla dizilmiş striptiz çubukları vardı ve neon renklerde ışıklarla aydınlatılmıştı. Tepeden sarkan kafesler profesyonel striptizcilerini ve onlar çoktan havaya girmişlerdi. Neredeyse çıplak olan kadınlar tepeden sallanan yedi kafesin içinde kışkırtıcı bir biçimde dans ediyorlardı. Dairesel alandaki direklerin ortasında daha ufak bir alan vardı ve o biraz daha yüksektydi. Sadece bir mikrofon vardı o mikrofon oraya çıkıp burayı tıka basa dolduran insanları keyiflendirecek şekilde dans edip şarkı söyleyecek cesur insanı bekliyordu. İlk kim çığırından çıkacak kadar sarhoş olursa mikrofonu o alırdı. Clementine geri dönüp buradan kaçmak istese de Ashley ona yapıştı ve sürükledi.

"Bebeğim, bu akşam senin akşamın. Bu işi yapacaksın!" Ashley'in beyaz mini eteğine vuran neon renk ışıklar Clementine'nin gözlerini alıyordu kaltak bilerek beyaz giyinmişti dikkat çekmek istiyordu. Onun kadar cesur olmak isterdi. Pablo onları trambzlarla dans kısmından ayrılan yoldan geçirerek ileride karanlık kısımda kalan bir masaya yönlendirdi. Daire şeklindeki masa dans pistinin arkasında kalsa da etrafa oldukça hâkimdi.

Masaya yerleştikten sonra Clementine yanında oturan Pablo'ya doğru döndü. "Onlar... Nerede?"

Aslında onları görmek isteyip istemediğinden emin değildi. Heyecanlanacağı kesindi. Pablo ileride özel bölüm diye bilinen alanı işaret etti. Dans pistine tam karşıdan bakmakla kalmıyor onları tepeden görüyordu. Grubu hemen gördü daire şeklinde kocaman bir koltukta oturuyorlardı, koltuk o kadar büyüktü ki birbirlerinden mesafeli oturmalarına rağmen üçte birini bile dolduramamışlardı. Orlando Hard dev gibi bedeniyle hemen dikkat çekiyordu ve onun yanında kucığında bir kadınla oturan Richard Richardson'ı gördü. Luke King ile Jon Jones onlardan biraz uzakta konuşarak içkilerini yudumluyorlardı. Clementine'nin gözü Jon Jones'a kaydı. Gerçekten de diğerlerinden çok farklıydı. Luke ve Jon'da, Rich ve Orlando'nun iriliği yoktu ama ikisi de oldukça atletik fiziklere sahiptiler. Jon Jones'un üzerinde soluk yeşil bir tişört vardı altında ise sıradan siyah bir kot pantolon. Atkuyruğu yaptığı saçlarının tokadan kurtulan açık kumral tutamları yüzüne düşmüştü. O kadar sıradan ve asi görünüyordu ki Clementine bu görüntüsüne hayret etti. Nasıl bu kadar normal görünüp bir rock yıldızı olabilirdi? Yine de ne kadar normal görünürse görünsün onda insanın içine sıcaklık veren bir elektrik vardı. Fotoğraflarını çok dikkatli incelememişti ama yakışıklı olduğu su götürmez bir gerçektir. Pablo onu dürterek içkisini işaret etti.

"Bırak herifi gözlerinle soymayı da içmeye başla," dediğinde Clementine masaya içkilerin geldiğini bile fark etmemiştir. Bir tepsi dolusu shot önlerinde duruyordu. Tamam, eğer bu gece bunu yapacaksa gerçekten sarhoş olmalıydı. Müziklerin, dansçı kızların ve arkadaşlarının sohbeti eşliğinde sayamayacağı kadar shot yuvarlamıştı. Başında hafif bir dönme hissediyordu ama bu önemsizdi. Şu an önemli olan nokta kendini kaybetmiş olduğuydu. İçinde yükselen ani cesaret onu bir aslan kafesine girmeye bile ikna edebilirdi.

Pablo kahkaha atarken Ashley'in eline vurdu. "Sanırım hazır. Bence onu sahneye atmalıyız."

Ashley'de kıkırdayıp "Oraya çıkıp şarkı söyleyerek soyunursa yarın banyosunda bileklerini kesmiş şekilde bulabiliriz," dediğinde Clementine ona hak veriyordu ama o hak veren kısım çok çok derinlerinde kalmıştı. Yerinden kalkarak üzerinde ki büstiyeri aşağı doğru çekştirip dekoltesini düzeltti.

"Hazır hissediyorum. Hem bir kerecik olsun kontrolü kaybetmek benimde hakkım." Bu kadar mantıklı bir cümleyi kurabilmesine inanamayan arkadaşları ağzı açık bir şekilde ona bakarken Pablo ona geçmesi için yer verdi tabi ilk konuşan da o oldu.

"İnanmıyorum alkol Clementine'nin içinde saklı kalmış şeytanı ortaya çıkardı. Bence sürekli içki içmelisin." Clementine ona gülümsedikten sonra son shotu da içip bardağı masaya sertçe bırakıp "Umarım dikkatlerini çekebilirim," dedi.

Ashley onu bir alkış ve ısıklık tufanı ile yolcu ederken "Kesinlikle çekeceksin bebeğim!" diye bağırmayı ihmal etmemişti. Clementine ilk sahne katına çıkan dört basamağı tırmandı ayağında ki topuklu çizmeler alkolle birleşince onu biraz zorlamaya başlamıştı yine de Clementine topuklu ayakkabıyla yürüme konusunda her zaman başarılı olmuştu. Çoğu dolu olan direkli kısım birazcık alkolün ısıttığı kadınların kışkırtıcı dansları ile doluydu ama Clementine için burası basit kalırdı. Eğer sıradan bir tek gecelik ilişki isteseydi bu kat ona uygundu ama hayır, bir rock yıldızının dikkatini çekmek istiyorsa daha cüretkâr olmalıydı. Diğer sahneye çıkan basamakları tırmanırken çoktan alkışlar yükselmeye başlamıştı bile bu gecenin cesuru olmak gurur duyulmasıydı tabi Clementine yerinde başka bir kadın olsa bundan gurur duyuyor olurdu. Oysa Clementine ağlayarak buradan gitmek istiyordu. Derin bir nefes aldı. Hayır, gidemezdi. Bunu yapmak zorundaydı dikkat çekmesi gerekiyordu. Tepeye ulaştığında mikrofonun karşısına geçti tam arkasındaki striptiz direğine dayanan sırtı ürperiyordu. Mikrofona doğru eğildi

"Selam millet! Birazdan burada şov yapacağım fakat sabah asla hatırlamayacağım. O yüzden bu anları kameraya çekip internette paylaşmazsanız intihar etmeme gerek kalmaz." Bir anda herkesten yükselen kahkahalar hafif dans müziğini bastırmıştı.

Gözü ışıklar arasında gizlenen gruba kaydı lanet olsun hepsinin kafası bu yöne dönmüştü. Tamam, bu lanet edilecek bir şey değildi. Bu normaldi.

"Bunu yapmak için sayamayacağım kadar shot yuvarladım. Sesimde pek güzel değil ama vücudum ve kıyafetim bu iş için uygun gibi..." İnsanlardan yükselen ısıklar salonu yıkıyordu. Tabi arada gelen ahlaksız teklifleri duymazdan geldi. Müzik başladığında direğe tutunarak ani bir hamle ile döndü. Mikrofona yakındı zaten sadece şarkıya eşlik edecekti gerçekten hepsini söylemesine gerek yoktu. Lanet olsun! Şarkı sözleri mikrofonun önünde duran ekranda belirdiğinde kendi kendine küfürler etmeye başlamıştı. Bu şarkıyı söyleyemezdi! Şu an Pablo'nun kahkahalarına karışan Ashley'in kahkahalarını duyamasa da var olduklarını biliyordu. Şarkıyı onların ayarlamadığını düşünmek istiyordu çünkü eğer onlar ayarladıysa eli kanlı bir katil olması gerekirdi. Şarkı *Stereo Palma – Lick It* şarkısıydı. Ölmek istiyordu! Dans konusunda iyiydi yani bir şeyler bilmese bile dikkat çeken bedeni sayesinde birkaç kıvrırma hareketi yapması yeterli oluyordu. İri kalçaları savrulurken şarkının edepsiz sözlerini söylemeye başlamıştı. Kafes dansçıları hareketlenirken aşağıda herkesin coşmuş olduğunu gördü. '*Önce yala, sonra sapla*' diye devam eden şarkı sözleri yanaklarını kızartsa da içindeki alkol canavarı beslemişti. Şimdi soyunması gerekiyordu fakat üzerinde doğru düzgün kıyafet yoktu ki! Neyi çıkarabilirdi? Sonradan eteğinin içinde kık yanaklarını ortaya seren siyah deri bir short olduğunu hatırladı. Ashley bir kaltaktı! Eteğin yanındaki çıt çıta uzanırken şarkıyı söylemeye devam ediyordu. Çıt çıtları tek seferde açıp eteği özgür bıraktı ve yan tarafa doğru fırlattı. Bedenine hiçbir zaman güvenen bir kadın olmadığı için delicesine utansa da bunu gizlemek adına büyük çaba sarf ediyordu. Salonda kopan alkış tufanı devam ederken demir çubuğa yerleştirdiği elleriyle çubuğun etrafında kaydı. Kalçasını tüm salonun görmesi için etrafında tam tur atmayı ihmal etmemişti. Turuncu saç buklelerini savurduktan sonra elini bustiyerinin fermuarına götürdü. Parmakları metal fermuarda dururken dans etmeye devam ediyordu tabi bu arada o malum şarkıyı da söylüyordu.

Bunu kendi hür iradesi değil tamamen alkolün iradesine dayanarak yapıyordu. Fermuarı yavaşça açtığında alkışlara karışan ışıklar şarkıyı bastıracak kadar güçlüydü. Şükürler olsun ki memeleri her daim dikkat çekmeyi başarırdı. Oldukça büyük ve dik olmaları bazı zamanlar avantaja dönüşebiliyordu. Üzerinden sıyırdığı büstiyeri direkte dönüp bacaklarını dizlerinden kırarak yere bırakan Clementine sadece siyah şortu, çizmeleri ve kırmızı dantelli sutyeni içindeydi. Neyse ki şarkı tam zamanında biteyerek Clementine'yi daha fazla rezil olmaktan kurtarmıştı. Alkışlar güçlü bir şekilde devam ederken Clementine o kadar insanın içinde tekrar giyinmeye cesaret edemeyerek tüm kıyafetlerini topladığı gibi merdivenlerden inmeye başladı. Tezahüratlar arasında ateşli tekliflerde vardı ama hiç biriyle ilgilenmedi. En alt katta basamakların dışında yüzlerinde kocaman bir gülümsemeyle Pablo ile Ash dikiliyordu. Pablo, Clementine'a coşkuyla sarılırken bu coşkuya Ashley'de katıldı. Ashley cırtlak bir çığlık attığında Clementine geri çekildi hâlâ çıplaktı.

"Tuvalete gidip giyinmeliyim." Ashley ile birlikte tuvalete giden Clementine bir tür kriz geçirir gibi titriyordu. Tuvalete gidene kadar yedi kişiden seks teklifi almıştı ve biri kadındı! Kapıyı arkasından kapatırken duvara yaslandı. İçeride makyaj tazeleyen üç kadın kısa süre onlara bakmış sonra ilgilerini kaybetmişlerdi.

"LANET OLSUN!" Kadınların kaybolan ilgisi geri dönerken Clementine bu kadar yüksek sesle bağırdığını fark etmemişti ama heyecandan ölmek üzereydi. Midesinden yukarı çıkan kusmuğu geri gönderdikten sonra lavabodan soğuk su açarak ellerini yıkadı.

"Harikaydın Clem! Herkes sana bayıldı ve onların da sana baktığını gördüm." Clementine öfkeli gözler ile arkadaşına baktı diğer kadınların duymaması için fısıltıyla konuşuyordu.

"Bu anı hayatım boyunca hatırlamak istemiyordum duydun mu? Unuttuk bitti ve gitti. Tek kelime dahi etme." Kıyafetlerini hızlıca giydikten sonra makyajının büyük çoğunu suratından çıkardı.

"Bu işi yapamayacağım. Gerçekten... Belki başka iş bulmalıyım. Ben bu değilim Ash çok utanç verici." Clementine öfkeyle yüzündeki makyajı temizlerken Ashley akıllılık ederek sessizce bekliyordu. Ellerini lavabonun kenarına dayayarak aynaya bakan Clementine derin bir nefes aldı. Pazartesi günü iş bakmaya başlamalıydı. İşlerini bitiren kızlar tuvaletten çıkarak ışıklarla kaplı bekleme alanına çıktılar.

"Sen içeri geç buraya eğlenmeye geldin. Ben biraz hava almalıyım." Ashley ilk başta kararsız kalsa da Clementine'in gözlerindeki duyguyu görerek en doğrusunun bu olduğuna karar verdi. Ashley'in gürültülü alana girmesiyle Clementine arka taraftaki acil çıkış kapısını açarak yangın merdivenlerinden aşağıya indi. Teras katında hava alabilirdi elbette ama muhtemelen bu saatlerde seven insanlarla dolu olurdu. Şimdi gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Merdivenleri inerken gece serinliği teninin her yerine işliyordu. Kollarını göğsünde birleştirerek havayı içine çekti. Bu alana pek çıkan olmadığı için yalnız kalmak için uygundu. Dört tarafı briket duvarlarla çevriliydi ve demir bir bahçe kapısıyla dış dünyadan tamamen ayrıliyordu. Merdivenin ilk basamağına oturarak metalin soğukluğuyla irkildi. Ağzından bir küfür çıktıktan sonra teni soğuğa alışmıştı. Elini saçlarında ve yüzünde gezdirirken içeride yaptığı şey aklına geliyor midesi bulanıyordu.

"Lanet olsun Clem." Alnına bir tane vurarak beyninin devreye girmesini sağladı. Bu gerçekten hayatının en utanç verici anıydı. Zifiri karanlıkta tam karşısında bir ışık parlayıp söndüğünde yalnız olmadığının farkına vardı. Gözlerini kısıp karşısında kim olduğunu anlamaya çalıştı fakat faydasızdı göz gözü görmüyordu ve bu gece ne aydan ne yıldızlardan eser vardı. O ışık bir daha parladı.

"Kim var orada?" Birinin sigara içtiğini anlayabiliyordu yerinden ayağa kalktı.

"Merhaba Clem, senin içinde boktan bir gece ha!" Bir adamın hoş tınlı sesi kulağına doldu. Öyle çok güçlü, sert ve hırıltılı değildi yani seksi erkek seslerinden farklıydı. Çok yumuşaktı insa-

nın içini gıcıklıyordu. Bir radyo programcısının sesi falan olabiliirdi ya da saçmalıyordu. Başta adım nereden bildiğine takılsa da sonradan bunun saçma olduğuna kanaat getirdi. Az önce kendi kendine gayet yüksek bir sesle hitap etmişti.

"Boktan demek basit kalır." Adamın güldüğünü duydu.

"Ne yaptın? Tuvalette tanımadığın bir herife oral seks mi?" Bu sefer gülen Clementine oldu. Açık sözlü ve komik olduğu kesindi.

"Hayır, çok daha utanç verici..." Clementine adamı görmek için çabalasa da bunu yapamıyordu. Nasıl göründüğünü deli gibi merak ediyordu. Bu sestten kötü bir görüntü beklemiyordu.

"Bir kadına mı oral seks yaptın?" Genç kadın bu sefer kahkahasını bastıramadı. Alkolün etkisi başını döndürdüğünde merdivenin demirine tutunup destek aldı.

"Tabii ki HAYIR! Tanrı aşkına bir barda utanılacak olan tek şey oral seks yapmak mı?" Adam bu sefer az öncekinden çok daha gerçek bir kahkaha attı. O ışık bir daha parladı beraberinde bir duman çıktı.

"Bir strip bardasın, muhtemelen kafan iyi ya da sarhoşsun en fazla neyi dert ediyor olabilirsin?" Clementine ellerini tekrar yüzüne götürdü ve ağlak bir ses çıkardı. O görüntü kafasından gitmeyecekti. Az önce o barda strip-karaoke yaparak aptal bir rock yıldızının dikkatini çekmeye çalışmıştı.

"Striptiz yaptım." Adam itirafını sessizlik ile karşıladı.

"Buraya gelen kadınların yüzde doksan dokuzu bunu yapıyor. Buranın adı strip bar. İlk seferin miydi?" Adamın umursamazlığı kısa bir an için Clementine'ı rahatlatırsa da bu umursamazlık çok kısacık sürdü. Çok çok kısa...

"Yanuma gel. Elimde seni sakinleştirecek bir şey var." Clementine muhtemelen bir yabancıнын yanına gitmeyi pek güvenli bulmasa da ayakları aynı fikirde değildi. Teselliye ihtiyacı vardı. Adamın sesine doğru yaklaşp beş adım attı. Önünde ki karaltı orada bir bank olduğunu gösteriyordu. Adamın bedenini bir siluet olarak görüyordu. İnce, sportif bir fiziğe sahipti fakat boyu

hakkında bir değerlendirmeye varamıyordu. Ayağındaki botlar kesinlikle ciddi bir iş adamı ya da borsacı olmadığını gösteriyordu.

El yordamı ile boş banka oturup sırtını yasladı. Elleri göğsünde çapraz bir şekilde duruyordu. Oturduğu anda adam ona elindeki sigarayı uzattı. Yabancıardan bu tarz şeyleri kabul etmemesi gerekiyordu ama geri çeviremedi. Yanan şeyi alıp bir nefes çektiği anda beyni kafatasından ayrılıp uzayda dalgalandı. Ani bir öksürük atağına girdiğinde adam elinden beyin uçurucuyu alarak kahkahalara boğuldu.

"Bu ne böyle? Beni öldürüp sorunu kökten çözmem için mi uğraşıyorsun?" Adam kahkahasına ara verdiğinde

"İyi mal..." dedi. Clementine inanamıyordu az önce uyuşturucu mu çekmişti?

"Sen bana uyuşturucu mu verdin? Hasta mısın?" Adamın elinden o şeyi alıp yere attı ve çiğnedi. Adam ağzında bir küfür mırıldandı.

"Biraz rahatlamamı istedim. Alt tarafı biraz ot kötü bir şey değil hem içine bile çekmedin." Clementine öfkелendiğini hissediyordu. Herif karşısına geçmiş ona resmen ot verdiğini itiraf ediyordu. Clementine yerinden fırlayarak adama bağırmaya başladı.

"Sen gerçek bir kaçıksın. O otu ağzınla içtiğini umuyorum ama belli ki götünle içmişsin. Bu kesinlikle götten çıkan bir mantık... Yabancı birine öylece ot veremezsin." Adam da ayağa fırladı. Silueti o anda daha etkileyici bir hal aldı. Clementine topuklu çizmeleri sayesinde adamla aynı boydaydı. Boynunun altına dökülen dağınık, uzun saçları ona serseri bir hava katıyordu. Clem kendi kendine küfür etti.

"Bak bebek sana onu zorla içirmedi. Teklif ettim ve sende kabul ettin. Ayrıca ismini biliyorum yani seni tanıyor sayılırım." Adamın elini uzattığını gördü.

"Selam bebek, ben JJ..."

4. Bölüm

DUDAKLAR, DİLLER

Anlık boş bulunan Clementine "JJ mi? Ne kadar garip isim. Bir şeyin mi kısaltması?" Diye sordu. Genç adam bu soruyla birlikte ufak bir kahkaha attı. Eli hâlâ boşa duruyordu.

"Evet, Jon Jones'un kısaltması," diye cevap verdiğinde Clementine bir süre nefes almadı. Lanet olsun! Karşısında ki Jon Jones muydu? Tam vazgeçmişken... Eğer birileri bir çeşit oyun oynuyorsa bu hiç komik değildi. Hayır, hayır... Verdiği karardan dönmeyecekti. Onu tanıımıyormuş gibi yapıp devam edecekti ve bu gece güzel bir uyku çekip her şeyi ama her şeyi unutacaktı.

"Memnun oldum Jon. Bende Clementine." Clementine elini uzatarak adamın elini sıktı ama Jon buna karşılık vermedi eli öylece duruyordu. Birkaç saniye geçince Jon kadının el sıkışına karşılık verdi. Clementine adamın sert nasırlı parmaklarını hissettiğinde ürperdi. Gitar çalmaktan nasır tutmuş sert parmakların hissi müthişti.

"Beni tanımadın mı?" Genç kadın sanki onu gerçekten tanıımıyormuşçasına cevap verdi.

"Farkındaysan karanlık yani seni göremiyorum. Neye benzeyip benzemediğini göremeden seni nasıl tanıyabilirim? Ayrıca kimsin?" Genç adamın şaşırdığını hissediyordu. Clementine iç-

ten içe ona küfür etti. Herkes bu tipleri tanımak zorunda mıydı gerçekten? Bu iş olmasa onu asla ve asla tanımazdı.

"İsminde mi tanıdık değil?"

Clementine kafasını iki yana salladı. "Hayır, hiç Jon diye tanıdığım yok."

Jon ayağa kalktı. "Sana içeride bir içki ismarlarsam belki beni hatırlarsın." Clementine o saçma striptiz olayına girmeden de onunla tanışabileceğini hiç düşünmemişti. Onu daha görmeden içki içmeye mi davet ediyordu yani? Bu kadar kolay mıydı?

"Sanmıyorum ama bir içki fena olmaz." Genç kadın yerinden kalktı ve Jon'un peşinden yangın merdivenine ilerledi. Üçüncü kata vardıklarında Jon yangın merdiveninin demir kapısını güçlü bir itişle açtı. Işık bir anda karanlığı ele geçirdiğinde kolsuz soluk yeşil tişörtünden kol kaslarını gördü. Tanrım! Mükemmeldi... Jon içeri girdiğinde Clementine'da arkasından girdi şaşkın görünmemeye çalışıyordu yani onu tanıdığını bilsin istemiyordu. Nedensizce Jon tanınmamaktan etkilenmiş gibiydi. Kapıyı kapatmak için arkasını dönen genç adam Clementine'a çok fazla yaklaşmıştı. Haddinden fazla yakındı ve kadın onun erkeksi terle karışık kokusunda nefes almamaya çabalıyordu. Kokusu çarpıcıydı. Kolunda tam üst kol kasının üzerinde siyah renk sekiz köşeli yıldız vardı. Hemen onun altında yine kasını çevreleyen dikenli tel dövmesi dikkat çekiciydi. Kapıyı kapattıktan sonra sevimli yeşil gözleri Clementine'ın cam mavisi gözlerine kilitlendi. Yüzünde oluşan hafif gülümsemeden iki uzun ön dişi görünüyordu. Gerçekten seksiydi.

"Şimdi tanıdın mı Clementine?" Clementine kafasını zorlukla iki yana salladı ve adamın göğsüne elini yaslayarak onu kendinden uzaklaştırdı. Sert göğsünün üzerindeki etkisini göz ardı etmeyi ihmal etmedi.

"Gerçekten seni tanıdığımı sanmıyorum Jon." Adamın istemsizce rahatsız hissederek kederlendiğini fark etti. Gözlerinin beyazı kıpkırmızıydı sanırım az önce içine çektiği ot yüzün-

dendi. Adam kadının kızıl buklesini işaret parmağına dolayarak çevirdi.

“Sen ciddi misin?” Genç kadın saçım adamın elinden kurtardı.

“Sen beni tanıyor musun? Nasıl tanıştığımızı bile hatırlamıyorum.” Genç adam gözlerini kısarak Clementine’den bir adım uzaklaştı ve onu süzdü.

“Az önce sahnede striptiz yapan fıstık değil misin sen?” Lanet olsun! Onu görmediğini ya da tanımadığını düşünmüştü. Bu rezillikten kurtulamayacak mıydı? Tekrar aklına gelmesi ile vücudundaki tüm kanın çekildiğini hissetti. Buz kesen teni soğuk soğuk terlemeye başlamıştı.

“Sana bunu söylemiştim zaten! Yüzüme vurup hatırlatmak zorunda mısın?” Gözlerini kısa bir anlığına adamdan kaçırdı fakat Jon kadının çenesini kavrayarak göz göze gelebilmeleri için yukarı kaldırdı. Yine o sevimli ifade, yine o hoş bakışlı kızarmış gözleri görerek sarsıldı. Alnına düşen saçlarını ani bir hareketle geriye iten adamın kol kası Clementine’ı ayartırcasına gerilince genç kadın kadınlığında ani bir titreşim hissetti. Daha önce bunu bu kadar yoğun hissettiğini hatırlamıyordu sanırım gerçekten biriyle yatmalıydı. Bunu daha önce hiç ihtiyaç olarak görmemişti ama belki de bir şeyler değişiyordu. Bedeni böyle tepki verdiğine göre belki de iyileşmişti. Gece eve dönünce yeni arkadaşı Manuel ile zaman geçirmeyi kafasına not etti.

“Clementine... Sanırım seni öpeceğim.” Hayır, hayır, hayır... İçinden sayıkladığı şeyi dışarı duyuramıyor oluşu berbat bir duyguuydu. Jon’un dudakları genç kadının dudaklarına yakınlaşırken Clementine hareketsiz kalmış kas katı kesilmişti. Dudaklarının üzerine kapanan sıcak dudaklara karşı yabancılık çekmesi gerekmez miydi? Öpüşmeyeli uzun yıllar olmuştu. Ne yapması gerekiyordu? Ona karşılık vermek istemediğinden emindi. Jon’un ısrarcı dudakları genç kadının dudaklarını birbirinden ayırıp dilini içeri itmeye çalıştığında Clementine kafasını

çevirerek öpüşmenin ileri gitme olasılığını engelledi. Jon gülümsedi Clementine'in nefes nefese kaldığının farkındaydı.

"Gerçekten de beni tanıımıyorsun. Yoksa bu öpücüğü asla geri çevirmezdin." Clementine gülümsedi.

"Çok mu küstahsın?" Genç adam kafasını Clementine'a yaklaştırdı. Tütün ve içki kokulu nefesi nedensiz bir çekiciliğe sahipti.

"Hayır, sadece aşırı özgüvenliyim." Genç kadın bunu elbette anlayabiliyordu. Adam aşırı derecede yakışıklıydı ki sahip olduğu ünü bu yakışıklı cazibenin içine katmıyordu. Clementine adamın sert göğsüne dokunarak onu biraz geri ittirdi ve nefes almak adına ufak bir boşluk yaratabildi.

"Jon, bence tanımadığın insanlarla bu kadar çabuk kaynaşmamalıyım." Adamın göğsünün elinin altında biraz daha kasıldığını hissetti. Sanki rahatsızlık duyuyormuş gibiydi kas katı kesilen bedeninden elini çektiği anda üç kadın koşarak yanlarına geldi. Kadınlar bir anda adamın etrafını çevirdiğinde Clementine kaçmak için zaman buldu doğruca bara açılan kapıdan gürültülü alana girdi. Gözleri arkadaşlarını ararken gözlerini karanlığın içinde parlayan renkli ışıklara alıştırmak için birkaç defa kapatıp açmak zorunda kaldı. Nihayet onları gördü. Pablo halinden memnun bir şekilde yakışıklı adamın tekiyle flörtleşiyordu. Ashley ise çoktan birini bulmuş koltuklu bölümde adamın resmen kucağında oturuyordu. Arkadaşlarını rahatsız etmemek için bara tüm kargaşaya arkasını dönmüştü. Tam barmene sipariş vereceği sırada yanına biri oturdu.

"Kaçıyor musun Clem?" Genç kadın cevap vermeden Jon shot sipariş etti.

"Ünlüsün sanırım." Adam başını sallayarak onayladı.

"Bir rock grubunda gitaristim. Çok ünlü bir rock grubunda. Araf hiç duymadın mı?"

Clementine dudağını dişleyerek, "Rock müzik dinlemediğim için seni tanıyamadım. Üzgünüm." Jon sevimli bir şekilde

gülümsediğinde çenesinde sakallarının arasına gizlenmiş bir gamze açığa çıktı.

"Garip ama beni tanımıyor oluşun hoşuma gitti. Bu arada tadın enfes." Yanaklarına sıcak bastığını hisseden genç kadın ellerini yanaklarına koyarak biraz serinlemeye çalıştı tam zamanında shot şişesi ve bardaklar önlerine gelmişti.

"O kadar içebileceğimi sanmıyorum zaten haddinden fazla içtim," diyen Clementine eliyle dans zirvesini işaret etti. "Bir rezillik daha çıkaramam." Jon içkiyi bardaklara doldurup dudaklarını sanki tatlı bir şey yemişte son kırıntılarının tadına bakıyormuş gibi yaladı.

"Merak etme yanında ben varım ve rezil olmana izin vermem." Bunu söylerken elini kalbine koymuştu fakat surat ifadesi hiç inandırıcı değildi. Clementine saçını geriye atarak

"Bunu az önce ot çeken adam mı söylüyor? Üzgünüm yanında olman pek güven vermiyor." Jon dirseğini bara dayayarak saçlarını karıştırdı.

"Güven değil ama zevk verebilirim." Clementine kısa bir an nefes kesintisi ile baş etmek zorunda kalsa da kendini çabuk topladı. Konuşmanın kalanında içki su olmuştu ve Clementine çoktan kafayı bulmuş olduğundan emindi. Konuşmaları genelde Clementine yönlendiriyordu anlattığı şeylerin hepsi salak saçmaydı ama yine de JJ onu sanki çok önemli şeyler anlatıyormuş gibi dinliyordu. Bir ara o diğer gitarist çocuk gelmişti tabi Clementine onu da tanıyamamıştı belki ayık olsa hatırlardı. Şu seks tanrısı dedikleri herifte fena değildi. Jon'a bir şeyler söyledikten sonra geldiği gibi yüzünde bir sırıtış ile gitmişti. Gecenin ilerleyen saatleri olduğu için ortam iyice karartılmıştı şu saatlerde bir strip bardan çok sevişme bara dönmüştü. Yumuşak müzik eşliğinde birbirlerine yapışık dans eden bedenler dışında koltuklarda da herkes kucak kucağa oturuyordu.

JJ bir anda ayağa kalktı çakırkeyif olduğu açıkça belliydi. Clementine'ı bileğinden kavradı. "Hadi dans et benimle Clem."

Genç kadın kafasını iki yana sallayarak "Ayağa kalkabilece-

ğimi sanmıyorum Jon..." diye cevap verdiğinde genç adam bu ısrarı yok sayarak güçlü bir çekişle Clementine'ı ayağa kaldırdı.

"Bak gördün mü ayağa kalktın." Genç kadını dans pistinin dışında karanlık bir alana sürükledi. Clementine gülerken saçları önüne döküldü. Jon kızıl tutamları geriye iterken içine derin bir nefes çekti.

"Saçların güzel kokuyor." Clementine gülümserken Jon'un gözlerinin derinlerine baktı. Karanlık olmasına rağmen gözleri kendine has bir ışıkla parlıyordu.

"Şey... Bu garip bir iltifat, teşekkür ederim." Jon, Clementine'ı bedenine yaslayarak dans etmeye başladı. Bu dansı daha çok genç adam yönlendiriyordu Clementine'ın tek yaptığı ayakta durmaya çalışıp Jon'un omuzlarına tutunmaktı. Tabi bir de bedeninin titremesine mani olmak...

"Neden dans pistinde değil de karanlıktayız?" Jon'un elleri genç kadının belinden aşağıya kalçalarına doğru kayarak kendine bastırdı. Clementine adamın kot pantolonundan hissettiği sertlik karşısında daha fazla titremeye başladı. Bunu bilerek mi yapıyordu yoksa yanlışlıkla mı olmuştu? Jon, Clementine'ın kulağına doğru eğildi.

"Sana yapacaklarımı herkesin görmesini istemezsin diye düşünüyorum." Clementine bir anda başını yasladığı omuzdan doğrulup adamın karanlıktan seçebildiği şeytani ifadesine baktı. Bu kadar insanın içinde yani bir şey yapmaya kalkmazdı değil mi? Bedeninde yükselen ateş bunca yıllık cinsel açlığın çığlığıydı sanki. Mantiği hemen buradan gitmesini avaz avaz bağıırken vücudu birkaç dokunuşu kana kana içebilecek kadar susuzdu.

"B-bana... Ya-yapacakların mı?" Jon gülerken başını salladı. Genç kadının dolgun bedenini tekrar kendine yaslayarak sertliğinin baskısını kadınlığında hissetmesini sağladı. Erkekliği güçlü bir şekilde dikilmişti. Clementine tam konuşmak için ağzını açtığı sırada Jon daha ısrarlı bir şekilde genç kadının dudaklarını öptü. Geçen sefer ki gibi kararsız değildi. Çok daha emin, baştan çıkarıcı, sertti. Clementine onu itmek için omuzlarını tu-

tundu ama yapamadı. Bir anda ellerini dağınık saçlarının arasına daldırıp onu ağzının içine kabul etti. Jon bu tepkiyle birlikte dilini genç kadının ağzından içeri kaydırıp içeride onu bekleyen dille buluştu. Lanet olsun! Bir öpüşmeden bu kadar etkilenmesinin normal olmadığını beynine kabul ettirmeye çalışıyordu fakat yapamıyordu. Yıllardır kimseyle öpüşmemişti ve bunun acemiliği, heyecanı, garipliği, ateşi birbirine karışıyor beynine hükmedemiyordu. Genç adamın küçük atkuyruğunu tutarak geriye çekti alt dudağını yakalayıp ısırıldığında Jon zevkle inledi. Clementine az önce gerçekten onun dudağını ısırıp ısırmadığını düşünüyordu ama yaptığından emindi. Jon geri çekildiğinde Clementine yoksunlukla iç çekti.

"Tanrım Clem! Yanıyorsun. Ne zamandır biriyle yatmadın?"

Clementine başını önüne eğerek cevap verdi. "Bunun için zamanım yoktu." Adamın sık nefeslerinden heyecanlı olduğunu anlayabiliyordu ve pantolonunun önündeki kabartı kesinlikle Clementine'ı istediğinin işaretiydi. Fakat yapamazdı. Bu işi yapamazdı! Kendine zerre güveni yoktu bu adamla tek geceden fazlası asla olmazdı. Ertesi gün Jon çekip gittiğinde hem işinden hem de gururundan olurdu. Tabi gururu kaldıysa...

"Clem... Seninle düzüşmem lazım. Bana gel." Genç adam Clementine'ın bileğini kavramış sertçe sıkıyordu. Clementine daha önce böyle teklifleri çok almıştı. Tamam, daha önce hiç bu kadar kaba ve net şekilde almamıştı ama fark etmiyordu. Seks seksti. Fakat burada garip olan şey Jon'un söylediğinin genç kadının bacaklarını titretip bacaklarının arasmda saklı kalan noktada ince sıcak bir sızıya neden olmuş olmasıydı. Clementine bileğini çekerek adamdan kurtardı.

"Olmaz." Pek kararlı sayılmazdı ama yine de beynini olaya dâhil edebilmişti.

"Neden? Beni istiyorsun. Bunu anlamadığımı mı sanıyorsun?" Onu istiyordu inkâr edecek değildi hatta daha önce kimseyi istemediği kadar çok istiyordu. Orgazm olamasa bile önemli değildi alacağı zevkin bir yere varması gerekmiyordu. Jon ona

zevk verebilirdi. Ama yapamazdı! Lanet olsun ki karşısında ki bu adam onun iş anlaşmasının bir parçasıydı.

“Seni istiyorum ama yapamam,” deyip gitmek için arkasını döndüğünde bunu başaramadı çünkü Jon bu sefer de omuzlarından tutmuştu.

“Tamam, bana mantıklı bir neden söyle. Yapamam dışında.”

Clementine düşünürken aklına fazla seçenek gelmiyordu. “Çünkü... Reglim.”

Jon yüzüne öyle saçma bir ifadeyle bakıyordu ki bu ifadeyi gören Clementine’nin ona erkek olduğunu söylediğini falan sanabilirdi.

“Yapma, bu çok boktan bir bahane. Bu umurumda değil etrafı biraz batırırız ya da duşta yaparız. Lütfen Clem!” Genç kadın hızla kafasını iki yana salladı. Yani gerçekten Jon Jones’un onu bu kadar istemesi göğsünü kabartmıştı fakat bunu yaparsa olacaklardan emindi. Belki de bu işe devam etmesi için bir işaret alıyordu. Evet, olabilirdi. Yine de içinde az buçuk yanıp sönen tehlike sinyalleri hemen buradan uzaklaşması gerektiğini söylüyordu.

“Ben, yapamam... Üzgünüm Jon ve tanıştığınıza memnun oldum.” Clementine kendini kurtarıp bardan çantasını aldı arkasına bile bakmadan çıkış kapısına yöneldi. Nihayet gürültülü binadan çıktığında serin yaz havasını içine çekti. Yol boyunca yürürken nedensizce hâlâ titriyordu arkadaşlarına haber vermemişti fakat bir taksi bulunca onlara mesaj atabilirdi. Caddeden geçen bir taksi gördüğünde rahatlayarak elini kaldırdı. Taksiye binerek ev adresini söyledikten sonra arkadaşlarına mesaj atarak telefonu tekrar çantasına koydu. Eve gidene kadar içindeki huzursuzluk onu yiyip bitirirken aklına sürekli Jon’un dayanılmaz tavırları geliyordu. Oldukça neşeli, etkileyici, baş döndürücü ve tehlikeli olduğu gerçeğinin dışında eğer bu işe başlarsa Jon için büyük bir tehlike olacaktı. Bir Yalancı... Taksiye parasını ödedikten sonra merdivenleri tırmanıp nihayet evine vardı. İçeri girdiği gibi çantasını gelişigüzel fırlatan Clementine soyunup banyoya

girdi. Bedeni bir pelte gibiydi ne kadar eklemi varsa hepsi ağrıyordu ve en kötüsü de alkolün etkisini baş ağrısı olarak görmeye başlamış olmasıydı. Banyonun ardından sadece iç çamaşırlarını giyerek yatağına uzandı. Kötü bir günden kurtulmanın en kolay yolu günü sonlandırmaktı. Sabah kapısı yumruklanırken gözlerini aralayan Clementine güneşin gözüne girmesiyle bir küfür savurarak yataktan kalktı. Bunu yaparken ayak serçe parmağını yatağın kenarına vurduğu için küfür ede ede kapıya doğru zip-larken Ashley'in cinayete teşebbüs ettirici çılgılığı apartmanı dolduruyordu.

"Clem! Clem sana diyorum! Bak gerçekten polisi arıyorum." Bir dizi yumruğun ardından

"Clem, Clementine! Eğer duşta bileklerini kestiysen bunu zavallı annene söyleyen kişi ben olmayacağım," diye bağırdı. Clementine içine derin ve sakinleştirici bir nefes çekip kapıyı açtığı anda Ashley elinde telefonuyla içeri girdi. Komşuları daha fazla rahatsız etmemek ve ilk günlerden apartmandan atılmamak için kapıyı kapatan Clementine arkadaşına öldürücü bakışlarla bakkarken kollarını göğsünde birleştirmişti. Ashley dudağını dişleterek

"Merak ettim Clem. Neredeydin?" diye sordu. Genç kadın arkadaşının yanından geçerek mutfığa girdi ve kahve makinesini çalıştırdı. Tekrar Ashley'e döndüğünde oldukça sakin olmaya çalışarak

"Dün gece beni zil zurna sarhoş ettiniz, bugün uyuyor olmam sence de normal değil mi Ash?" diyerek genç kadma hem bir yanıt sunmuş, hem de bir soru sormuştu. Ashley gözlerini kaçırdıktan sonra konuyu değiştirmek adına telefonunu Clementine'a gösterdi.

"Elimde öyle bir şey var ki Clem. Emin ol uyuyor olduğunu düşünene kadar gece seni yüz defa aradım. Sabah bu saate kadar nasıl beklediğimi tahmin bile edemezsin." Clementine arkadaşına bakmaya devam ederken Ashley yanına gelerek telefonunu uzattı.

"Şu fotoğraflara bak." Genç kadın arkadaşının telefonundan fotoğraflara bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Fotoğraflar Red'in arka tarafında çekilmişti. Jon bir adamla konuşuyordu hayır, tartışıyordu hatta bu oldukça büyük bir tartışma gibi görünüyordu. Jon adamın yakasına yapışmış onu duvara yaslamıştı bu durumu engellemeye çalışan Rich ise Jon'u adamdan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Bu adam kim?" Ashley kendisine bakan Clementine'a omuz sikti.

"Bilmiyorum, çok ani ve tesadüfi oldu. Bir anda onları öyle görünce fotoğraflarını çektim." Clementine yutkunarak telefonu tezgâha bıraktı ve kendine bir bardak su doldurup içti.

"Clem... O fotoğrafları çekerken etrafta kimse yoktu yani bunlar sadece sende var. Tek yapman gereken onları Koca götlü müdürüne gönderip ilk paranı alman ve bu işe devam etmen." Genç kadın ne yapacağını bilemez bir halde suyunu içerken hâlâ konuşmaya devam eden Ashley'e boş gözlerle bakıyordu. Anlatıklarını anlamasa da konuştuğunu dudaklarının kıpırdamasından fark etmişti.

"Bunu yapamam."

Ashley dudaklarını büzerken "Nedenmiş o?" diye sordu.

Clementine oflayarak iki kupaya kahve doldurup birini Ashley'e uzattı. "Otur, konuşmamız lazım." Aynı dakikalarda iki arkadaş koltuğa yerleşmişti. Clementine fazlasıyla gergindi Ashley ise çok meraklı bir tavır takınmıştı.

"Onunla tanıştım." Ashley elindeki kahve fincanım bir yudum dahi almadan sehpaye bıraktı.

"Kiminle?" Clementine sert kahvesinden bir yudum aldı.

"Onunla... Yani Jon Jones'la." Bütün olanları arkadaşına atlamadan anlatırken Ashley yerinde duramıyordu. Hatta bir ara evde çığlık atarak koşturmuş sonra tekrar oturup Clementine'ın anlattıklarını dinlemeye devam etmişti.

Tüm anlatıkları bittiğinde Ashley "Bu harika! Demek oluyor ki senden etkilendi. İşte bu kariyerin için bir fırsat," dedi.

Clementine sıkıntıyla ofladı. "Ash bu bana doğru gelmiyor. Yani onların gizli saklı şeylerini öylece elde etmek... Bunu milyonlarca insanla paylaşmak..." Ashley ona okuldaki dersleri, işleri hakkında detaylı bir nutuk atarken Clementine bunların hepsinin doğru olduğunu biliyordu. Bir magazin habercisi olmak isterken elbette işin bu boyutundan haberdardı ama yine de Jon, o çok iyi biriydi.

"Clem bak seni kötü etkilemek istemem. Belki bu adama-kıllı ilk işin olduğu için duygusal davranıyor olabilirsin. Emin ol birkaç sene sonra başarılı bir magazin habercisi olduğunda bu yaptığın çocukluğa güleceksin. Yani bende burç yorumluyorum ve emin ol hepsini koca kıçımdan sallıyorum. Ve o aşk testleri... Tanrım! Onların kesinlikle aptalca olduğunu düşünüyorum ama yine de her hafta o dergide bunları yazıyorum." Ashley yerinden kalkarak Clementine'in karşısında dikildi.

"Peki ya Avukatlar... Onlara ne demeli. Suçlu bir insanı savunmak zorunda olan Avukatlar var Clem. O zaman kusura bakmayın ben sizi savunamam deyip işi bıraksınlar. Ya o Rock yıldızlarına ne demeli. Kim bilir o mükemmel dünyalarında ne boklar karıştırıyorlar." Arkadaşının ellerini tutarak güç vermeye çalışan Ashley öldürücü darbeyi sona saklıyordu elbette.

"Claire'in bütün masraflarını sen karşılıyorsun Clem. Onunda annenin de sana ihtiyacı var. Senin onları desteklemen için bu işe ihtiyacın var ve bu iş içinde o fotoğrafları götlek müdürüne göndermen gerekli. Umalım ki konserde Jon seni tekrar tanısin."

5. Bölüm

ZORLU GÖREVE İLK ADIM

Ashley fotoğrafları bilgisayara atıp giderken Clementine kendine düşünmek için öğlene kadar zaman tanıdı. Öğlen annesini arayan Clementine kardeşiyle görüşmek için derin bir nefes alıp kendini topladı. Kızın yorgun ama mutlu gelen sesi telefondan genç kadına ulaştığında gözlerindeki yaşları hafifçe burnunu çekerek geri gönderdi.

"Clem." Claire'in sesini duyduğu anda gevşeyen musluklarına içten içe bir küfür savurdu.

"Nasılslın ufaklık?" Claire'in bıkkın nefes alışım duydu. Ufaklık kelimesine hâlâ kızıyordu ama Clementine ona eskisi gibi davranmak istiyordu. O hâlâ kızdırmak için çabaladığı, Clementine'm makyaj malzemelerini acımadan kullanan ve ayakbıplarının topuklarını parçalayan Claire'di. Farklı davranması için bir sebep yoktu, olmamalıydı.

"İyiyim. Annem vişneli cheesecake yaptı," dediğinde Clementine gülümsedi. En sevdiği tatlıydı ve annesi harika yapardı Claire ona ufaklık demesine karşılık bunu öne sürüyordu.

"Bunu oraya gelmem için mi söylüyorsun?"

Claire hiç renk vermeden "Cheesecake vişneli ve yanında dondurma da var. Gelip gelmemek sana kalmış," diyerek abla-

sının aklını çelmeye çalıştı. Ablasını özleyen küçük Claire'in tehdidi karşısında ağlamaklı bir şekilde gülümseyen Clementine;

"İşlerimi halledince seni görmeye geleceğim ufaklık. Hem belki seni yine arabayla gezdiririm," dediğinde Claire kıkırdadı. Babalarından kalma külüstür arabayı ikisi de çok seviyordu. Aslında babası arabayı Clementine'a vermişti ama annesi kardeşini hastaneye götürüp getirirken kullandığı için Clementine arabayı annesine bırakmıştı.

"Paten kaymaya da gider miyiz?" Kız düşünceli bir şekilde duraksadıktan sonra devam etti. "Yani iyileşince..."

Clementine dudaklarını ısırıktan sonra "Tabii ki tatlım iyileştiğin zaman istediğin her şeyi yapacağız," dedi.

Clementine kardeşiyle biraz daha sohbet ettikten sonra telefonu kapatarak bilgisayarın başına geçti. Bunu yapacaktı... Annesi Claire'in masraflarına tek başına yetişemiyordu ve uygun ilik bulunduğu zaman ameliyat için çok daha fazla paraya ihtiyaç olacaktı. Clementine fotoğrafları maile ekledikten sonra Charlie Preston'a mail attı. Bunu yapmalıydı... Ash haklıydı bu onun işiydi ve başarılı olmaktan başka şansı yoktu. Duygusal düşünmesi acemilikten başka bir şey değildi. Kendine kahve yaptıktan sonra koltuğunda oturup magazin bloglarında dolaşmaya başladı. Aklına takılan şey Jon'un kavga ettiği adamın kim olduğuydu. Clementine kendini dedikodu bloglarında kaybetmişken telefonu çalmaya başladı. Charlie'nin aradığını görünce gözlerini devirdi ama telefonu cevaplamaktan başka şansı olmadığını da biliyordu.

"Clementine, bu işi yapabileceğini biliyordum."

Clementine çokta gurur duymuyordu. "Sadece doğru zamanda doğru yerdeydim."

Charlie çirkin bir kahkaha attı. "Mütevazı olma hayatım. Araştırdım bu fotoğraflar bizden başka kimsede yok. Haberi ayarladık bile... Yaramaz rock yıldızı Jon Jones'un sarhoş olup müşterilerden biriyle kavga etmesinden bahseden harika bir haber olacak."

Genç kadın kaşlarını çatı. "İyide ben size böyle bir bilgi vermedim. Açıkçası kavganın sebebini bilmiyorum."

Charlie genç kadının sözünü kesti. "Bu önemli değil. Elimizde onlarla ilgili fotoğraf olduktan sonra gerisini halledebiliriz. Hesabma ilk avansımı yatırdım bebeğim ve senden çok daha iyi fotoğraflar bekliyorum. Konser için basın kartını da ayarladım yarm uğrayıp kartı alabilirsin. Hadi ben seni tutmayayım bu işi yapacağına emindim zaten. Yönetimdekiler sevinecekler, açıkçası senden pek umutlu değillerdi," dedi.

Telefon kapanınca Clementine boş hat sesiyle baş başa kaldı. Tüm gün evde tembellik yapıp kitap okuyarak zamanını geçirmişti. Açıkçası işe gitmemek başta eğlenceli gelse de zamanın geçmemesi can sıkıcı bir hal alıyordu.

Akşam olduğunda Ashley'in gece dışarı çıkma önerisini büyük bir ciddiyetle reddetmişti. Rahatlatıcı ılık bir banyonun ardından odasına geldiğinde komodinin çekmecesine gözü takılan Clementine bunu denemeye karar verdi. Dün gece hissettiği şeyler çok farklıydı. Elbette bir zamanlar Ryan'a karşıda boş değildi o genç kadının ilk aşkıydı ve Ryan'da aynı şekilde Clementine'a âşıktı. Lise zamanlarında merak uğruna okulun popüler çocuklarından birine bekâretini vermiş daha sonra tüm okul bunu öğrenmişti ayrıca zevkte almamıştı canı acımış, utanmış ve kendini garip hissetmişti ama Ryan o piç kurusu gibi değildi. Clementine'a değer veriyordu yine de çok fazla bir şey beklemek onun hatasıydı. Yani bu öyle bulutların üzerinde uçmak, denizin üstünde koşmak gibi değildi. Henüz acemi olduklarına kanaat getirdikten sonra Ryan'la yatmaya devam etmiş fakat asla bundan tam anlamıyla tatmin olmamıştı. Zevk almadığını söyleyemezdi sadece aldığı zevk yeterli değildi, bir sonuca varmıyordu. Ya da belki de gerçekten Clementine'da bir sorun vardı. Üzerinden bornozunu çıkarıp komodinin çekmecesinden vibratörü alarak yatağın üzerine oturdu.

"Tamam, belki de gerçekten bu sefer olur." Makyaj çekmecesinden aldığı kayganlaştırıcı jeli vibratöre sürdü elinde kalan sıvıyı kadınlığına yaymak için yatağa uzandı. Kadınlığında kayan

eli yumuşak hissettiriyordu. Pürüzsüz teninde plastik maddeyi gezdirmeye başladı bu eliyle dokunmaktan çok farklıydı. Belki de bu kadar düşünmemesi gerekiyordu. Sadece yapmalıydı. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. O plastik parçasının Jon'a ait olduğunu düşündü. O Jon'un aletiydi... Barda kendisine değen sertliği düşündü, Jon'un dudaklarının yarattığı ateşi düşündü, dilinin ve dişlerinin verdiği hazza yoğunlaştı. Vibratörü içine kaydırırken darlıktan dolayı biraz zorlandı bunu yapmalı yıllar olmuştu. Kendini gevşetirken içinde biraz daha ilerlettiği alet tüm kadınlık duvarlarma çarpıyordu. Zevkle inleyip kasıldı. Jon'u düşünmek işe yarıyor gibiydi. Meme başlarında sertleşme hissediyordu dudaklarını yalayarak ıslattı aleti içinde kaydırmaya devam ederken sadece Jon'u düşünüyordu. Açık kumral, yumuşak saç tutamlarını, neşeye karışmış hüüzünle bakan orman yeşili gözlerini, iki uzun ön dişinin alt dudağını kavrayıp ısırışını. Tam bitişe varmak üzereyken yine kaybetti. Yarışı kaplumbağa kazandı ve tavşan geride kalıp yenildi. Genç kadın sinirle vibratörü fırlatıp yatak örtüsünün altına girdi. Uykuya dalana kadar orman yeşili gözler her yerdeydi...

Clementine yardım konseri öncesi hazırlıklarını yapmıştı ve saatler öncesinden basın kartıyla sahne alanına girmeyi başarmıştı. Fakat bir sorun vardı. Onu bir daha nasıl göreceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Başka bir bilet olmadığı için yanında Ashley'i getirememiş olmak berbatı. O her zaman nasıl bir yol izlenmesi gerektiğini bilirdi. Sahne arkası çok kalabalıktı ve Jon ile karşılaşmadan korumalar tarafından oradan çıkarılmıştı. Neden çıkarıldığı hakkında da en ufak bir fikri yoktu. Elindeki basın kartıyla sahne arkasında çok rahat dolaşması gerekirdi. Özel bir durum olduğu açıktı ve bu durumun ne olduğunu deli gibi merak ediyordu. Diğer gazetecilerle konuşarak fikir edinmeye çalıştı ama kimsenin bu durum hakkında bir fikri yoktu. İlerleyen saatlerde konser başladığında Clementine basın bölümünden konseri izlerken birkaç fotoğraf yakaladı. Fotoğraflarının odağında genelde tek isim vardı. Ön tarafta ona yakın şekilde gitar çalan Jon Jones... Gitar telleri üzerinde sertçe kayan elleri insanın içini

gıcıkliyordu ve tabi coşkulu, çılgin hareketleri müziğe tutku katıyordu. Onun yaramaz bir şekilde dizlerinin üzerinde sahnenin önüne kayıp gitar çalışını izlerken gülmeden edemedi. Daha birkaç gün önce dudaklarının dudaklarında olduğunu düşünmek genç kadının terlemesine neden oldu. Konser sonrasında sahne arkasına geçmek için tekrar basın kartını kullanan Clementine herkes gibi geri çevrildi. Kulislere giriş çıkış tamamen kapatılmıştı ve etten duvar içeriye kimseyi geçirmiyordu. Bir şeyler olduğu açıktı fakat kimse bir tahmin yürütemiyordu. Grubun bir tehdit almış olabileceği üzerine kurulan hikâyeler bir süre basın üyeleri arasında dolaştıktan sonra alandan herkes çıkarılmıştı. Clementine eve döndüğünde elinde işe yarar hiçbir şey yoktu. Bilgisayar başında biraz zaman geçirdikten sonra uyumaya karar vererek yatağına girdi.

Ertesi gün şirkete giderek Charlie Preston ile görüştü Charlie o gece çekilen resimlerden çok daha fazlasını istiyordu ve Clementine'a pekte zaman tanımuyordu. Charlie ile yaptığı sıkıntılı toplantıdan çıktığında saat öğleni geçmişti. Doğruca eve dönen Clementine kendini kapıdan içeri attığı anda telefonu çalmaya başladı. Telefon rehberine daha önce kaydetmediğine emin olduğu isim yanıp sönerken kendini koltuğa zorlukla attı. Telefonuna Jon Jones'un numarasını kaydetmediğine o kadar emindi ki bu numaranın nereden geldiğini sorgularken az daha aramayı kaçıracaktı. Son anda yanıtlama tuşuna bastıktan sonra tek kelime edemedi. Jon'un harika ses tonunu duyduğunda oturduğu koltuğa iyice gömülmüştü.

"Clem, güzelim beni hatırladın mı?"

Clementine içine derin bir soluk çektikten sonra "Telefonunda numaranın ne işi var?"

Jon yumuşak bir kahkaha attığında Clementine soluğunun kesildiğini hissetti. "Rich seni oyalarken telefonunu alıp kendime çağrı attım."

Clementine kendi kendine gözlerini devirdi. Bunu nasıl fark edemezdi?

"Sadece çağrı atmakla kalmamış kendini telefonuma Jon Jones diye kaydetmişsin."

Jon bir hım sesi çıkardı. "İstersen başka bir şeyde yazabilirsin... Mesela, yakında beni düzecek olan adam gibi?" Genç kadın bir kahkaha atarak yerinden kalktı ve buzdolabından soğuk bir su alıp bardağa doldurdu. Bu ateşli konuşmayı soğuk su olmadan yapabileceğini sanmıyordu.

"Bunun gerçekleşme ihtimali olacağını pek sanmıyorum." Clementine suyunu içerken Jon yine o etkileyici gülüşlerinden birini bahşetti. Clementine hâlâ Jon ile konuşuyor olmanın şaşkınlığını yaşıyordu.

"Bunu göreceğiz. Ben her zaman kazanırım."

Genç kadın tek elini tezgâha dayayıp destek alırken "Hiç tanımadığın birinin telefonuna numaranı kaydetmek... Bu pek akıllıca gelmedi bana, ünlü insanlar böyle şeyleri hep yapar mı? Bir rock yıldızı olduğunu sanıyordum."

Genç adam birkaç saniye için sessizliği tercih ederken Clementine ensesinden süzülen ter damlasının sırtına kayışıyla ürperdi. "Çok ünlü sayılmam, ufak bir rock grubu." Jon'un ses tonundan bile yalan söylediği açık bir şekilde belli oluyordu.

"Hem sana güvenebilirim değil mi? Yani cep telefonu numaramı benimle saatlerce düzüşmek isteyen seksi kadınlara dağıtmazsın."

Clementine kahkaha atarak "Hayır, kesinlikle öyle bir şey yapmam. Buna emin olabilirsin," diyerek onu temin etti.

Jon hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Diyorum ki belki yarın sabah bizim konser provasına gelir, akşam da bana harika bedeninin tadına bakmam için fırsat verirsin. Yani konser öncesi motivasyonu ve konser sonrası yorgunluk alma amaçlı..."

Genç kadın tüm gücünü toplaması gerektiğinin farkındaydı eğer en ufak bir açıklık bırakırsa Jon oradan sızabilecek kadar kurnazdı. Onunla bedensel yakınlaşmadan uzak durması gerektiğini düşünüyordu. Bunu yaparsa hem işini hem de kalbini tehlikeye atmış olurdu. Jon bir kadının kalbine sızmayı ve orada

yayılmayı kolaylıkla başarabilirdi. Clementine'ın böyle bir şeye kesinlikle zamanı ve enerjisi yoktu. Bu iş bittiğinde birde işine âşık olma klişesi ile uğraşamazdı.

"Sabah konser provana gelir, konserini izlerim. Ama motivasyon ve yorgunluk almak ile kesinlikle ilgilenmiyorum Jon." Birden Jon'un onu reddedebileceğini ve teklifini geri çekebileceğini düşündü. Belki de kendini naza çeken kadınlardan hoşlanmıyordu.

Kendi kendine birkaç küfür savururken Jon "Tamam, sen üzerime atlamadığın sürece sana dokunmam. Ama ikna etmek için her şeyi yapacağımdan emin olabilirsiniz," diyerek cevap verdi.

Clementine bunun zaten farkındaydı. Eğer dikkatli olmazsa Jon'a kanmak çok kolay olacaktı. Tüm gardını kuşanması gerekiyordu. Jon ona konserin yerini söylerken Clementine heyecanla onu dinledi. Telefon konuşmaları son bulduğunda sanki koşmuş gibi nefes nefese kaldığını fark ederek yarının çok uzun bir gün olacağına kanaat getirdi. Uzun ve zor bir gün... Ertesi gün Ashley'den yardım istemeyi düşünen Clementine bundan vazgeçmekte gecikmemişti. Akşam ona olanları anlattığında verdiği taktikler yüzünden hayatı mahvolabilirdi. Onun yöntemlerinden hiçbirisi Clementine'ın uygulamasına açık değildi. Öğlene doğru anca uyanan Clementine gece geç saate kadar oturmuş olmanın cezasını çekiyordu, banyoya girerek gevşedi ve hemen ardından Ashley'in seçtiği kıyafetleri odanın bir köşesine fırlatıp kendi gibi giyinmeye karar verdi. Planı onu yatağa atmak falan değildi. Barda onunla konuştuğunda kendi gibiydi ve bugünde kendi gibi davranacaktı. Bordo renk mini eteğinin üzerine beyaz askılı bluzunu giydi. Bordo renk stilottalarla kendine biraz gösteriş katmayı ihmal etmedi. Aslında fazla abartı giyinmemişti fakat her giydiği şeyi seksi kıyafetlere çeviren Tanrı vergisi harika kalçaları ve gösterişli memeleri vardı. Çoğu zaman bunlardan yana şikâyetçi olsa da bugün bunu kendine dert etmeyecekti. Neredeyse beline dökülen dalgalı turuncu saçları hâlâ ona garip geliyordu ama Jon'un saçlarından etkilendiği gerçektir. Garip bir

seçimdi, sadece kızıl saçlı kadınları tercih etme nedenini merak etse de buna aldırmadı. Makyaj işini basit tutarak evden çıktı ve ilk gelen taksiye atlayarak konser alanına doğru yola çıktı. Yol boyunca Ashley'in attığı saçma mesajlara yanıt verirken düşünüp kendini toplama safhasını es geçmişti. Konser alanının önünde taksiden inerek derin bir nefes aldı. Hava fazlasıyla sıcaktı ve hafif hafif esen nemli rüzgâr insanın nefes almasını güçleştiriyordu. Kaldırıma bastığı ayakkabılarının topuklarında meydana gelen hafif titreme heyecanının ibresiydi. İbre yüksek heyecandan kırılmak üzere gibiydi. Bir süre heyecanının yatışması için öylece dikildi saatine baktığında biraz geciktiğini fark ederek hızla konser alanının giriş kapısına yöneldi. Tabi korumalar geçmesine müsaade etmeyecek gibi görünüyordu. Kalıplı üç güvenlik görevlisi karşısına dikildiğinde Clementine sadece ismini söyleyerek adamların karşısından çekilmesini sağladığında ağzı açık kalmıştı. Bir görevlinin eşliğinde konser alanına ilerlerken hayatının hiçbir döneminde olmadığı kadar heyecanlıydı. Nihayet uzun koridorun sonundan geniş açık alana çıkmışlardı ve onları gördü. Sahnede prova yapan adamların enfes müziklerine ince ama bir o kadar da güçlü bir kadın sesi eşlik ediyordu. Clementine grubun yeni solisti Luz'un sesine bayıldığını itiraf etmeliydi. Onları dinlediği bir hafta da şarkılarına hayran olmuştu. Adam onu teknisyenlerin ve görevlilerin olduğu alanda yalnız bıraktığında Clementine'in gözleri Jon'un üzerine kilitlenmişti. Sahne enerjisi mükemmeldi ve üzerindeki terli tişörte rağmen kusursuz görünüyordu. Saçları sıkı bir atkuyruğu ile toplanmıştı ve bebeksi yüz hatları olduğu gibi açığa çıkmıştı. O bebek yüzü sert adamdı. Oldukça imkânsız ama bir o kadar da gerçekti. Yumuşak surat hatlarını çevreleyen sakalı onu etkileyici kılıyordu. Sahne biter bitmez gitarını fırlatıp sahneden atlayan Jon ona doğru gelirken Clementine bedeninde gezen gerilim yüzünden titremeye başlamıştı. Jon'un sadece ona arkadaşça sarılacağını düşündüğü için ne kadar yanıldığını belini kavrayıp dudaklarına yapıştığında anladı. Yumuşak bir öpücük olsa da Jon'dan gelmesi onu dünyanın en erotik öpücüğüne çevirmişti.

"Clem gelmişsin."

Genç kadın onun kollarından kurtulduğunda nefes alabildi. "Davet edildiğimi sanıyordum."

Jon, Clementine'ı incelerken "Kesinlikle davet edildin. Motivasyon teklifim de hâlâ geçerli," dedi.

Clementine gülümseyerek kafasını iki yana salladı. "Üzgünüm. Fikrim değişmedi."

Genç adam yalandan hayal kırıklığına uğramış gibi kafasını eğdi ama şeytani gülümsemesi yüzünden silinmemişti. "Yeterince seksi değil miyim?"

Genç kadın kollarını göğsünde birleştirerek kendi kendini korumaya çabaladı. Bu ufak önlemin onu Jon'dan korumayacağı açıktı oysaki. "Çok seksisin." Tamamen dürüst olduğu tek şey buydu belki de.

"O zaman neden beni denemek istemiyorsun?" diye sordu. Clementine kaşlarını çatığında Jon bu konuşmaya son verdi.

"Duş almam gerekli. Bana eşlik eder misin? Merak etme duşta değil sadece soyunma odasında otursan harika olur." Clementine bunu reddedecek değildi elbette. Jon ile birlikte sahne arkasına geçti. Uzun koridorda yanan beyaz ışıklar adamın daha net görünmesine neden oluyordu. Onu incelemek ile yürümek arasında bocalarken adımları sürekli birbirine karışıyordu ve lanet olsun ki herif bunun tamamen farkında olduğundan oldukça keyifli görünüyordu. Birlikte soyunma odasına girdiklerinde Clementine gözlerinin yerlerinden çıkıp çıkmadığını kontrol etme güdüsünü zorlukla bastırdı. Aman Tanrım! Üç adet ultra yakışıklı adam terliydi ve yarı çıplaklardı ve lanet olsun ki bunlar rock yıldızıydı. Ashley burada olsa kesinlikle kafayı yerd. Jon onu kolundan tutarak adamlarla tanıştırmaya başladığında Clementine güçlkle kendine geldi.

"Bu Luke grubun solisti, Luke ve bu da Clementine." Genç kadın karşısındaki adamla el sıkışırken göz teması kurduğunda kendini üşümüş gibi hissetti. Fotoğraftaki o soğuk enerjiyi ger-

çekte de veriyordu. Yakışıklılığına diyecek yoktu fakat fazla sert ve soğuktu.

"Memnun oldum Clementine, Jon senden çok bahsetti." Siktir! Jon Jones arkadaşlarına ondan mı bahsetmişti? Kekeleyerek

"Bende memnun oldum ve Clem diyebilirsin," diye mırıldandı. Genç adam kafasını salladığında Jon onu hemen yan tarafta oturan Rich'e yönlendirdi.

"Bu da Rich, grubun bas gitaristi." Rich'in gördüğünüzde aklınıza gelen tek şey seks oluyordu. Adamın lakabının seks tanrısı olması sadece onunla yatan kadınların ona böyle söylemesinden falan değildi. Clementine daha o dakika bunun farkına vardı. Vücudunu kaplayan dövmele, kısa saçları, yapılı görüntüsü, uzun boyu ve kasları her kadını bir avuç kremaya çevirebilirdi. Rich'in elini sıkarken adamın ona gülümsemesine aynı samimiyetle karşılık verdi.

"Gerçi barda tanıştık ama sen biraz uçmuştun. Beni hatırlıyor musun?" Clementine başını salladı.

"Evet, biraz fazla içmiştim," Jon'a senin yüzünden dercesine kaşlarını çatarak baktıktan sonra tekrar Rich'e dönüp "Fakat seni hatırlıyorum, hayal meyal de olsa..." dedi.

Rich çapkınca gülümsedi. "Beni hayal eden tek kadın olmazsın."

Jon yalandan bir gülüşle Clementine'ı ondan uzaklaştırıp odanın en sonunda dikilip olanları izleyen adama yaklaştırdı. Clementine yutkunma hissini geri gönderdi. Orlando Hard çok iriydi. Bir güreş müsabakasında ya da boks maçında göze batmazdı ama bu adamların arasında korkunç görünüyordu. Sarı saçları terden sönük dursa da oldukça yakışıklıydı.

Büyük eli Clementine'ın elini kavrarken "Bende Orlando Hard..." dedi. Sesi cüssesine uygun olarak çok gürdü ve yoğun bir İngiliz aksanı vardı.

"Memnun oldum," dediğinde adam bir şey söylemedi. Orlando, Clementine'ı şüpheyile süzmeye devam ederken Jon onu kendine çevirdi.

"Duş alana kadar beni burada bekler misin? Yoksa seni bekleme salonuna götüreyim mi?" Clementine etrafına bakındı bu adamların arasında oturup onları izlemek istemeden mümkün değildi.

Gülümseyerek "Ben bekleme salonunu bulurum," dediğinde Jon onu tekrar öptü ve doğruca duşların olduğu bölmeyle ilerlerken Clementine'da zaman kaybetmeden kendini dışarı attı. Kalbi güçlü vuruşlar yaparken koridorda yürüyerek bekleme salonunu aramaya başladı. Tabi önünden geçtiği kapı duraksamasına neden oldu. Luz Ortiz ile tanışmak istiyordu. Araf grubunu dinlemeye ve araştırmaya başladığından beri onu merak ediyordu. Bu kadar yakışıklı, sert ve kendini beğenmiş adamın arasında kadın olmak zor olmalıydı ki Luz onların gölgesinde kesinlikle kalmıyordu. Şarkı sözleri ve sesi harikaydı. Ayrıca birkaç dedikodu bloğunda Luke ile aralarında geçen aşk hakkında bir şeyler okumuştum bunları merak etmiyor değildi. Kararsızlık içinde kapıyı çalarken garip görünmemeyi umuyordu.

"Gel," diyen ince kadın sesi onu içeri davet ederken Clementine kapıyı aralayarak içeri bir göz attı.

"Merhaba Luz. Girebilir miyim?" Genç kadın gülümsedi. Ufak tefek ve kesinlikle çok sevimliydi. Turuncu saçları omuzlarına geliyordu. Sıcak bakan mavi gözleri parlıyordu.

"Tabii ki Clementine değil mi?" Anlaşılan Jon ona da kendisinden bahsetmişti. Clementine başını sallayarak onu onayladı ve kapıyı arkasından kapatıp ona doğru biraz yaklaştı.

"Evet, üzgünüm kendimi tanıtmadım ben Clementine Hudson. Jon'un arkadaşıyım. Yani yeni tanıştık sanırım öyle bir şeyim... Ve sende Luz Ortiz'sin. Tanrım... Harikasin!" Clementine bu söylediklerinde son derece içtendi. Bir kadın olarak hemcinsiyle gurur duyması oldukça doğaldı aslında. Onun başarısı gurur duyulasıydı. Luz gülerek Clementine'a kanepeyi işaret etti.

"Oturamaz mısın Clementine? Sahneye kadar zamanım var." Genç kadın oturunca Luz'da tam karşısına oturdu ve odada onlarla birlikte olan adama bir işaret yaparak boğazını temizledi.

"Finn teşekkür ederim," dedi. Adam ben eşcinselim diye bağırsa da oldukça yakışıklıydı. Pablo burada olsa kesinlikle onunla ilgilenirdi.

Finn, Luz'a kötü kötü bakarak odadan çıktığında Clementine "Çocuklar hazırlanırken orada durmak istemedim. Fazla testosteron salgılıyorlar. Düşündüm ki belki seninle tanışabilirim," dedi. Luz'un karşısında bu kadar içten olmasının nedenini anlayamıyordu. Tamamen dürüst davranmış ve aklındakini söylemişti. Luz'un ne tepki vereceğini merakla beklerken kahkaha atmasıyla rahatladı.

"Hiç sorma. Onlarla aynı ortamda uzun süre durmak bün-yeye zararlı. Hepsı ile tanıştın mı?"

Clementine başını sallayarak onu onayladı. "Evet, az önce hepsiyle tanıştım siyah saçlı solist ile çıkıyormuşsun?" Dedi-kodu bloğuna okuduğu şeyi pat diye söylediğinde kendine kızdı. Neler oluyordu böyle? Kadının enerjisi yüzünden sürekli doğruları söyleme gereği duyuyordu. Luz onu onaylarken yüzü hâlâ gülüyordu.

"Luke King."

Clementine çok patavatsız olduğunu düşünerek gözlerini karşısındaki kadından kaçırdı. "Üzgünüm... Yani sizi iki gündür tanıyorum ve iki gündür durmadan son albümünüzü dinliyorum. Beni öylesine esir aldıkları hakkınızda fazla araştırma yapmadım. Sözler muhteşemdi onları sen yazmışsın bu yüzden seni tanımalıydım. Gerçekten çok iyisin. Güçlü kadınları her zaman ilham verici bulmuşumdur." Söylediklerinin çoğu doğrudu aslında.

Luz'un sanki övülmeye alışkın değilmiş gibi yanakları kızardı. "Şey... Teşekkür ederim. Bende grupta yeniyim çocuklara hayrandım ve şimdi onlardan biriyim bu biraz garip." Clementine aslında Luz hakkında biraz araştırma yapmıştı.

"Evet, bunun hakkında internette bir şeyler görmüştüm. Gruba sonradan katılmışsın fakat inanılmaz bir şekilde parlıyor-sun. İnternet senin hakkında yorumlar ile dolu."

Luz mütevazı bir şekilde "Bundan pek emin değilim yani bilmiyorum belki de hayallerimin ötesinde bir durum olduğu için inanasım gelmiyordur. Sadece şanslıyım," demekle yetindi. Clementine kadının yanında neden o kadar dürüst davrandığını anladı çünkü Luz'da tamamen dürüst ve içtendi.

"Sıfırdan başlayıp zirveye bu kadar hızlı tırmanmak sadece şans olamaz Luz. Güçlüsün, başarılısın ve yeteneklisin. Bunlar küçümsenecek özellikler değil gördüğüm kadarıyla da alçakgönüllüsün. Kibirli olacağını düşünmüştüm ama..." Tanrım! Hep-ten dürüstlükten boş boğazlığa doğru ilerliyordu. Luz pek bozulmuş görünmüyordu. Clementine bir anda işi adına bir şeyler öğrenmek adma sorusunu sordu.

"Luke King ile gruba girdikten sonra mı çıkmaya başladın?" Luz yine bozulmuş ya da şüphelenmiş görünmedi. Blog-larda genelde Luz'un, Luke'u kandırdığı tarzı yazılar yazılmıştı fakat Clementine buna inanmıyordu. Luz yetenekli bir kadındı bir rock yıldızıyla yükselmek için yatmasına gerek yoktu.

"Luke ile kısa süredir birlikteyim. Yani evet gruba girdikten sonra ilişkimiz başladı." Clementine etrafı incelerken Luz kendi merakına yenildi ve Clementine'ı terleten bir soru sordu.

"JJ ile sen?" Ne diyeceğini bilemeyen genç kadın umursamazca omuz silkti.

"Sadece arkadaş..." Genç kadın şüpheyle kaşlarını çatığında Clementine kendini açıklama hissiyle doldu.

"Gerçekten sadece arkadaş... Yani o çok iyi biri ama benim kalemim değil." Clementine yine dürüsttü. Jon'dan etkilenmediğini söylemezdi ama o Clementine için tehlikeli bir adamdı. Hem o kadar çapkın, etkileyici ve göz önünde olan bir adamla olmakta istemezdi. Clementine çok daha romantik olduğuna inanıyordu. Bunu pek yaşama fırsatı olmasa da romantizm her daim genç kadını etkilerdi.

"Neden olmasın? Bence JJ senden etkilenmiş benziyor."

Nefesini toparlayan genç kadın "O çok iyi biri... Yani eminim tüm kadınlar ona hayrandır. Yakışıklı, komik, kibar, seksi... Yine

de ben onunla ilişki yaşayamam. O tarz erkeklere güvenmiyorum. Onun gibi erkekler tek geceliktir," dedi. Clementine'in tek korkusu da buydu. Tek gecelik bir kadın olmak için iyi bir seçenek değildi. Hem bu iş için tek geceden fazlasına ihtiyacı vardı.

"O zaman onunla arkadaş olman konusunda sana güvenebilirim. Çok iyi zamanlar geçirdiği söylenemez bu aralar morali bozuk gibi nedenini anlamıyorum ama bir arkadaşı olarak onun için endişeliyim." Genç kadın bunun zaten farkındaydı. O gece bar çıkışında kavga ettiği adamın kim olduğunu? Jon'un neden uyuşturucu kullandığını? Neden kızıl kadınlarla tek gecelik ilişkiler yaşadığını merak ediyordu.

"İstediminde bu. Ona iyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum yani en azından benim istediğim bu yönde. Jon daha çok bacaklarını omuzuna alıp arasma girmekle ilgileniyor." Luz kahkaha attığında Clementine'da onun kahkahasına katıldı.

Clementine duvar saatine bakarak "Sahne saati geliyor," dediğinde Luz aynada son kez kendine baktı.

6. Bölüm

KONSER

Jki kadın koridora çıkarak sahneye doğru ilerlerken Clementine erkekler odasından yükselen gürültüyü duyduğunda gülümsedi. Clementine yürümeye devam ederken Luz'a baktı. Ayağında yüksek topuklu çizmeler olmasma rağmen fazlasıyla minyondu ama yine de acayip seksi olduğu gözden kaçacak gibi değildi. Clementine onun turuncu saçlarının Jon ile bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Acaba Jon'un asıl istediği turuncu saçlı kız Luz olabilir miydi? Fakat Luz'un, Luke King'i seçtiği açıktı. Jon'un karşılıksız bir aşka düşmüş olması ve onu en yakın arkadaşına kaptırmış olduğu teori Clementine'ı üzdü.

"İlk Araf konserin mi Clementine?" Başını sallayarak yüzüne düşen bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı bu turuncu saçlara hâlâ alışamamıştı. Eski sarı ve dikkat çekmeyen saçlarını özlüyordu.

"Evet, ilk defa izleyeceğim. Sanırım sahne arkası bunun için harika."

Clementine, Luz'a gülümseyerek "Bana Clem diyebilirsin. Arkadaşlarım öyle der," dedi. Luz bir anda durgunlaştığında Clementine yanlış bir şey söylediğini düşünerek gerildi. Belki de arkadaş istemiyordu. Hein Clementine'ı tanımıyordu bile. Bir

casus olduğunu bilse çoktan siktirip gitmesini söylerdi. Sahne arkasında durduklarında dışarıdaki coşkuyu netçe hissetti. Bağırışları sert, küfürli rock müzik dolduruyordu. Sahnedekilerin kim olduğu hakkında bir fikri yoktu fakat müzik insanı coşturuyordu.

“Gerçekten iyiler.”

Luz onu onayladı ve çapkın bir gülüşle “Öyleler... Fakat JJ’yi de gitar çalarken görmelisin,” dedi. Clementine bir anda heyecanlandığını hissetti evet onu daha önce gitar çalarken görmüştü ama şimdi sahne arkasındaydı ve sahneden sonra -yani o gitarını çaldıktan sonra- onunla tekrar görüşecekti.

“Seksi olduğunu söyleme zaten ona zor dayanıyorum.” Bu çok dürüst bir itiraftı ama Luz’a kakhaha attırdı.

“Oldukça seksi ona daha fazla dayanabilir misin bilmiyorum?” Clementine, Luz’un Jon’u bir arkadaştan fazlası olarak görmediğinden emindi ama yine de Jon’un onun hakkında ne düşündüğünü merak etti.

“Ah Tanrım! Gerçekten çok zor ve uzun bir gece olacak. Zor, uzun ve orgazmsız...” İşte yine yapmıştı yine Luz’un karşısında olması gerekenden fazla dürüst davranmıştı. Orgazm konusu dışında tabi onu söylerken neden bahsettiğinden bile emin değildi. Luz bir kakhaha daha attıktan sonra

“Ne iş yapıyorsun Clem?” diye sordu. Clementine ne diyeceğini bilemeyerek doğruya en yakın şeyi söylemeye karar verdi.

“Bir gazetede sekreterlik yapıyorum. Bilirsin işte boktan heriflere telefon bağlayıp, kahve götürüyorum.” Çokta yalan sayılmazdı aslında, boktan heriflerin verdiği işleri yaptığı bir gerçektir. Ama boktan herif Charlie Preston telefon ve kahveden çok Clementine’ı bir ajan gibi kullanmayı tercih ediyordu. Sahnedeki öncü grup teker teker çıkarken Clementine her birinin yakışıklılığına vuruldu. Araf grubu kadar olmasa da ateşli çocuklar olduğu açıktı. Gitarist çocuk aralarında en yakışıklısıydı ve Luz’u gördüğünde gülümseyerek genç kadına doğru yürüdü. Luz ile gitarist çocuk konuşurken Clementine etrafındaki telaşı izli-

yordu. Tam o anda Luke King koridorda görüldü. Clementine, Luke King'in kıskançlıktan çıldırmuş bir şekilde Luz'u öpüşünü ve adama gözdağı veren tavırlarını yüzünde gülümsemeyle inceledi. Kıskanılmak her zaman hoşuna gitmişti ama böylesi bir sahiplenmeye ve kıskanılmaya asla sahip olmamıştı. İki âşık tutkuyla öpüşürken bir boğaz temizleme sesi üzerine gözlerini ateşli çiftten ayırarak karşısındaki *aşırı ateşlidir uzak durun* tabelasını taşımayı hak eden adama çevirdi. Jon acayıpti! Tanrı aşkına yasaklanmalıydı... Çıplak bedenine tam oturan deri yelek insanın içinde seks yapma arzusu uyandırıyor ve o deri pantolon harika hatlarını ortaya çıkararak insana işkence ediyordu. Pantolonunun üzerine çıkardığı zımbalı kaba botlar tehlikeliydi. Saçları toplanmadan dağınık bırakılmış önüne gelmemesi içinde kırmızı bandanasıyla geriye atılmıştı. Her konserde bu bandanalardan kullanıyordu. Genç adamın gözleri Clementine'in üzerinde gezinirken dudaklarını yaladı. Pembe dili dudaklarında gezindiğinde Clementine ateşlendiğini hissetti.

"Clem, sen ne zaman beni böyle öpeceksin?" Clementine'in iç sesi hemen şimdi seksi çocuk diye çığlık atarken dışından çok daha gizemli bir yamıt verdi.

"Belki konserden sonra... Belki hiçbir zaman..." Jon homurdanarak genç kadının tam önünde durdu. Onu kalçalarından kavrayıp aletine sürtünmesine yardımcı oldu. Clementine ortamın ateşinden ya da kendi ateşinden azdığını hissediyordu. Arsızca adama sürtünerek başını geriye attığında Jon gırtlaktan gelen bir sesle hırladı. Boyları neredeyse aynı olduğu için gözleri anında birbirlerine temas etti. Orman yeşili gözler şehvetle parlıyordu. Clementine bu adama ne kadar dayanacağından emin değildi.

"O gitarı ne kadar iyi çalarsan bende seri o kadar iyi çalarım Jon. Bakarsın konserden sonra dilim sadece ağzında olmaz." Bu aslında ona gerekli motivasyonu vermek amaçlı olsa da içten içe Clementine'in iç dünyasının dışavurumuydu. Jon, Clementine'in saç tutamını sanki değerli bir şeymiş gibi yumuşakça kulağının arkasına sıkıştırdı elini geri çekerken göğüslerine belirgince sür-

tündü. İnsanın içine sıcaklık veren sesiyle konuştuğunda Clementine'in tek dileği biraz daha dayanmak için merhametti.

"Bütün notaları senin için basacağım. Bastığım her notayı içine bastığımı hayal ederek burada kıvran güzel Clementine." Clementine milim milim erirken Luke King yüzünü buruşturarak

"Siz ikiniz gerçekten birbiriniz için yaratılmış olabilirsiniz," dediğinde Jon onu başını sallayarak onayladı. Grup teker teker sahneye çıkarken Clementine görüş açısı iyi olan teknik ekibin yanına geçmişti. Herkes için ayrı ayrı kopan alkış tufanından en büyük payı sahneye dizlerinin üzerinde kayarak çıkan Jon Jones almıştı. Kadınlar çığlık çığlığa onun ismini haykırıyordu Jon dilini dışarı çıkarıp dudaklarının üzerinde kaydırınca çığlıklar kuvvetlendi tam karşıdaki devasa ekran Jon'un dudak yalama hareketini göstermişti Clementine gülümsedi. O çok yaramaz bir adamdı... Konser tüm hızıyla devam ederken Clementine gerçekten de Jon'un her zamankinden daha tutkulu çaldığını düşündü. Gerçi onların izlediği ikinci konseriydi karar vermek güçtü. Yine de ona vaat ettiği şeyi yerine getiriyor gibiydi. Sert elleri gitarın tellerinde kayarken Clementine ensesinin karıncalandığını, dizlerinin titrediğini ve ağzının kuruduğunu hissediyordu. O ellerin bedeninde gezdiğini hayal ederken ıslanmıştı bile... Konserin devamında Luke King, Luz Ortiz'e evlenme teklif etmişti. Öncelikle onun için yazdığı şarkıyı söylerken bir anda gömleğinin düğmelerini koparıp göğsünde Luz'un adının yazdığı dövmeyle gözler önüne serdi. Neyse ki Clementine bu anı kayda almıştı yarın herkes bu haberi yapmadan önce internette duyuru yapmak için acele etmesi gerektiğini biliyordu. Telefonundan çektiği videoyu Charlie Preston'a ve Eddie'ye hızlıca mail attıktan sonra bu romantik anı izlemeye devam etti. Konser biter bitmez Luke ve Luz resmen koşarak soyunma odalarının olduğu koridora girdiler diğer çocuklar onlar hakkında birkaç espri yaparak sahneden inmişlerdi. Jon yanına geldiğinde ne olduğunu anlamadan kendini duvar ve onun terli bedeni arasında bir çeşit tost olmuş olarak buldu. Jon'un sert solukları yüzüne

çarparken genç kadın ondan yükselen ter kokusunu içine çekti. Erkeksi koku Jon'un parfümüyle harika bir esans oluşturarak bütünleşmişti.

"Beni azdırıyorsun Clementine..." Jon'un dürüstlüğü karşısında yutkunan genç kadın ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Daha önce böyle bir tecrübe yaşamamış olmak berbattı. Geri mi çekilmeliydi yoksa devam mı etmeliydi? Devam ederse ne yapacaktı ki? Jon onu yatağa attığı anda sıradan bir sürtük olacaktı. Onu becerdikten sonra yatakta iyi olmadığını da görecekti böylece tüm ilgisini kaybedecekti ama geri çekilerek çokta naz yapmak istemiyordu. Kendini Jon'a sürterek deri pantolonunu zorlayan erkekliğini kadınlığının üst kısmında hissetti. Jon gırtlaktan bir hırıltı çıkarıp Clementine'in kalçasını avuçlayarak onu kendine yasladı. Etrafta bir sürü insan varken bunu yapıyor olmak Clementine'a yabancı ama bir o kadar da harikaydı. Birilerinin onu görüp ne kadar seksi olduğunu düşünmeleri ve yaramaz bir kadın gibi davranmak özgür hissettiriyordu. Özgür ve kualsız... Kendini geri çekerek Jon'dan bir adım uzaklaştı.

"Sakin ol yaramaz çocuk. Beni becermeyeceksin." Jon uzanıp Clementine'ın yüzüne dokundu. Yanağında gezen nasırlı parmaklar sert ve güçlüydü.

"Öyle bir yapacağım ki Clem... Aklını kaybedeceksin." Jon Jones tarafından aklını kaybedene kadar düzülme düşüncesi dizlerini titretse de bunu Jon'a hissettirmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Duş almalıyım."

Clementine kafasını salladı. "Tamam, sen git ben de lavaboyu kullanmalıyım."

Jon onun dudaklarından küçük bir öpücük aldı. "O seksi kıçın on dakika sonra acil çıkış kapısında olsun Clem." Clementine onu onaylamadı ama bunu yapacaktı zaten başka da şansı yoktu. Jon koridorda ilerlerken Clementine'da lavabonun olduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Etraf sahne arkasına geçişi olan insanlar yüzünden oldukça kalabalıktı ve bu insanların çoğunluğunu

teşhirci, azgın, seksi kadınlar oluşturunuyordu. Kadınların çoğu iç çamaşırsızdı ve o çocuklardan birinin göz kırpmışa bacaklarını aralamaya hazırlardı. Birkaç tanesinin keskin bakışlarını maruz kalarak kadınlar tuvaletini buldu. İçerisi makyajını tazeleyen kadınlar ile doluydu neyse ki boş bir kabin buldu. İçeri girip işini hallettikten sonra ellerini yıkarken yan taraftaki sarışın kadın ve yanındaki iki kızıl hatun tarafından göz hapsinde olduğunu hissetti. Kadınlara baktığı anda kısa kızıl saçları olan kadın tarafından sahte bir gülümsemeyle karşılandı.

"JJ için mi buradasın? Üzgünüm tatlım ama hiç şansın yok çünkü birazdan ikimizi becerecek." Kaşlarını kaldırarak ona emin misin bakışıyla bakan Clementine suyu kapattığında diğer kızıl kıvrıkcık saçlı kadın araya girdi.

"Onunla düzüşmek için ölüyorum. Gerçi buradaki tüm kadınlar bunun için ölüyordur."

Clementine ellerini kuruladıktan sonra "Neden sadece kızıl-ları beceriyor?" diye sordu.

Kısa saçlı olan kadın omuz silkti "Bilmem... Belki de bir kızıl tarafından yaralanmıştır, belki de sadece kızıl fetişistidir," dedi. Kıvrıkcık saçlı kadın gülünce sarışın kadın göğüslerini eliyle düzeltti.

"JJ ile şansım yok ama Orlando'nun kocaman bir aleti olduğunu duydum bu gece onu emmem ve yarın tüm arkadaşlarıma hava atmam lazım." Clementine kadınların tuvaletten kahkahalar atarak çıkışını şaşkınlıkla izledi. Bu kadar kolay mıydı yani? Onlardan biriyle yat ve ertesi gün bununla övün. Böyle rahat olabilmeyi çok isterdi. Belki de bu orgazm meselesini ve sekste iyi olmama olayını kafasına çok takıyordu. Ayna da kendini inceledi. Çekici olduğunun farkındaydı girdiği her ortamda erkeklerin ilgisini üzerine çekiyordu ve şimdi bu kızıl haliyle bu daha da fazlaşmıştı. Tabi moda olan sıfır beden şartına uymuyordu. 34 Beden kadınların içinde bir 38 beden olmak biraz özgüven eksikliği yaratıyordu. Tuvaletten çıktıktan sonra sakın bir duvar dibine geçerek Ashley'i aradı.

“Seni sürtük! Ateşli gitaristi becerdiğini söyle bana!”

Arkadaşının coşkusu karşısında afallayan Clementine “Hayır, Ash onunla yatmayacağımı söyledim. Onunla yatarsam kaybederim. Burada onu becermek için sıraya giren bir kızıl kadınlar geçidi var ama o beni istiyor. Bunun nedeni henüz onunla yatmamış olmam,” diyerek arkadaşına açıklamada bulundu. Clementine bu tezinden neredeyse emindi. Ashley kafası karışmış gibi bir mırıltı çıkardı.

“Hadi ama bu çok mantıksız... Bacaklarını aralarsan sana daha çok bağlarur buna eminim. Kızım ne kadar seksi olduğunun farkında bile değilsin!” Telefonu kulağından biraz uzaklaştırıp Ashley’in bağırışlarından beynini uzak tuttu.

“Kimin notları daha iyiydi? Benim... O yüzden bu dersler benim ders programıma göre işlenecek Ash. Senin fikirlerinden ilham alıyorum ve kendimden bir şeyler katarak bu duruma yön veriyorum. Şimdi kapatmalıyım.” Ashley’in bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapatan genç kadın hızlı adımlarla acil çıkış kapısının tabelalarını takip ederek o yöne ilerledi. Jon ile yatmayacaktı ama ortamı biraz ısıtmakta sakınca görmüyordu. Adam harika öpüşüyordu! Bu iş bitmeden hayatının en harika öpücüklerini alması kötü bir şey olmamalıydı. Acil çıkış kapısına ulaştığında demir kapıyı ittirip açan Clementine karanlığa açılan gözlerini kırpıştırdı. İleride otopark görünüyordu ve bu alan otoparkın ışıklarıyla aydınlanıyordu. Bir anda birinin varlığını hissetti. Kim olduğunu elbette biliyordu. Jon yakınlarında olduğu zaman bedeninde ani gerilim oluşuyor tüm vücudu ufak çaplı elektrik akımına maruz kalmış gibi titriyordu. Genç kadın kafasını çevirdiğinde Jon’u gördü gerilim ondan yayılıyordu. Gerilimi ve heyecanı insanın bedenine metrelerce uzaktan bile yaymayı başarıyordu. Jon sırtını duvara yaslamış tek ayağını da dizinden kırıp duvara dayamıştı. Üzerinde basit bir tişört, kot ve botlar vardı. Elindeki sigarayı dudaklarına götürüp dumanı seksi bir şekilde dışarı üflediğinde Clementine kapıya tutunup destek almak zorunda kaldı.

“Yanıma gel Clementine.” Tam isminin daha önce böylesine

seksi bir şekilde söylenişine alışkın olmayan Clementine yutkundu ve kollarını göğsünde birleştirerek Jon'a doğru yürüdü. Clementine, Jon ile arasına yeterli mesafe bırakarak onun gibi sırtını duvara yasladı.

"O şeyi içmemelisin Jon." Adam başını sallayarak onu onayladı ama bir nefes daha çekmeyi de ihmal etmedi.

"Bana zevk veren bir şeyi neden yapmamalıyım? Bu çok anlamsız..."

Jon'un basit düşüncesi karşısında şaşırان kadın "O şey aynı zamanda sana zarar veriyor," diye yanıtladı. Jon'un dudakları acı dolu bir gülüşü çıkarmak için kenarlara doğru kıvrıldı. Her zaman ki neşeli kahkahasının bir inlemeyle birlikte çıkışı insanın içini yakıyordu.

"Verdiği rahatlamanın yanında zararının lafı dahi olmaz güzelim." Clementine ona şu an laf anlatamayacağını farkındaydı.

"Hem bu sadece ot..." Bunun farkındaydı ve Jon o elindeki ottan çok daha fazlasını da kullanıyordu. Araştırmaların içinde daha önce bir rehabilitasyon merkezinde yattığı ve uyuşturucu savaşı verdiği hakkında bilgiler vardı. Demek ki rehabilitasyon işe yaramamıştı. Clementine genç adamın tam karşısına dikildi. Jon'un dikkati dağılmıştı elinde sigarasıyla öylece Clementine'a bakıyordu. Gözlerinde parlayan yıldızlar şehvetini ele veriyordu. Genç kadın Jon'a yaklaştı genç adamın dudakları öpmüşmeye hazır vaziyete gelmişti dudaklarına milimler kala duran Clementine adamın elinden sigarayı kaparak yere attı ve üzerine bastı. Stilettoları altında ezilen sigaradan çıkan son siliş dumana baktı ve gözlerini tekrar adama çevirdiğinde Jon'un gözlerindeki şehvette gram azalma kaydedilmemişti.

"Benim yanımdayken iyi bir çocuk olmak zorundasın Jon." Jon genç kadının kalçalarını avuçlayarak bedenine yasladı. Dudaklarını dudaklarının üzerine dayayarak alt dudağını dişleriyle çekti.

"Yaramaz halimi daha çok seveceğine bahse varım güzelim." Kendini beğenmiş tavrı insanın hem sinirini bozuyor hem

de onu dayanılmaz bir hale sokuyordu. Clementine'in cevap vermesine izin vermeden tutkulu bir öpüşle genç kadının başını döndürdü. Elleri her yerdeydi... Yani bu bir abartma falan değildi Clementine nasıl olduğunu bilmiyordu ama Jon'un elleri bir anda kalçasındayken bir anda göğüslerini sıkıyor ve saçlarıyla bütünleştikten sonra yanaklarında kendilerini hissettiriyorlardı. Clementine ise kollarını Jon'un boynuna dolamış parmaklarıyla ufak atkuyruğunu çekiştiriyordu. Jon bir anda dönerek Clementine'ı duvara yasladı ve tek bacağını genç kadının bacaklarının arasına soktu. Clementine'in eteği kalçalarına kadar sıyrılmış böylece Jon'un sert kot pantolonunun hissini çıplak bacaklarında hissediyordu. Jon elini eteğinin altına kaydırarak iç çamaşırının üzerinden Clementine'ın kadınlığına götürdü. Derinden hırlaması ıslaklığını hissettiğinden olmalıydı Clementine daha önce kimseden böylesine etkilenmemişti ve Jon tüm sınırlarını zorlamakta oldukça başarılıydı.

"Jon..." Nefesi adamın yüzüne çarptı. Jon ise tamamen trans-taydı.

"Güzel Clementine... Bu ıslak kadınlığının içine dalmalıyım." Clementine ses çıkarmadı daha doğrusu çıkaramadı. İç çamaşırının içine kayan el ses çıkarmasına izin vermemişti. Yumuşak dantel bariyerini aşan sert parmaklar kadınlığının tepesinde dolaşıyordu.

"Tüy yok mu? Gerçekten mi?" Islak yarığı boyunca kaydırdığı işaret parmağıyla sanki bir şey arıyormuş gibiydi. Clementine neden bahsettiğini anladığında yüzüne ateş bastı.

"Ağda diye bir şey duydun mu? Brezilya ağdası..." Jon'un parmağı durmuştu.

"Her yerine ağda mı yaptırıyorsun?" Clementine başını sallayarak onu onayladı.

"Tanrım içine girmeden önce yalamam gerek sanırım." Genç kadın kıkırdadı.

"Kendinden çok eminsin..." Jon başını onu onaylayarak sallarken parmaklarını genç kadının şişkin klitorisine dayayarak

sertçe bastırıldı. Clementine dudaklarını ısırarak inlemesinin bir kısmını yuttu.

“Duvara dayalısın, parmaklarım kadınlığında ve birazdan sikim içinde olacak. Yani evet, kendimden çok eminim güzelim...” İşte bu fazla ileri gitmekti. Jon’un elini içeriden çıkarıp ondan uzaklaşmak Clementine için dünyanın en zor şeylerinden biriydi.

“Aletin bugün pantolonunun içinde kalacak Jon.”

Adam bir kahkaha attı “Sadece bugünse sorun yok eninde sonunda aletim pürüzsüz katmanlarının içine kayacak.”

Clementine ona inanmıyormuş gibi baktı ama bu tamamen rol gereği idi. Eğer Jon biraz daha böyle seksi olmaya devam ederse Clementine’in hiç ama hiç şansı yoktu. Birlikte soyunma odasına dönmek için koridora girdiklerinde Clementine’in içi burulmuştu. Jon gidiyordu. Grupla birlikte turneye devam edecekti yani onu uzun bir süre göremeyeceğinin farkındaydı. Hayır, işi onların peşinden gitmekti. Bir yolunu bulup peşlerine takılmak zorundaydı.

“Şey... Gidiyorsun,” devamını getiremedi Jon’un gözleri üzerine kilitlenmişti.

“Benden ayrı kalacağım için üzüldün mü güzelim?” Clementine onun omuzuna yumuşak bir şekilde vurdu.

“Sen beni üzemezsin Jon Jones,” dedi. Tabi içinden şimdilik diye tekrarlamayı ihmal etmemişti. Jon duraksayarak Clementine’in gözlerinin içine baktı. Orman yeşili gözler sürekli renk değiştiriyordu. Toprağın kahverengisi, ağaçların yeşiliyle uyum içinde olsa da aralarında aynı zamanda ortaya çıkmak adına bir de rekabet vardı.

“Benimle gel.”

Genç kadın kaşlarını kaldırıp karşısındaki adamın yüzüne şaşkın şaşkın baktı. “Nereye?”

Jon omuzlarını silktili. “Vegas’a... Luke ve Luz evleniyorlar oldukça gizli bir nikâh olacak yani biz bize olacağız. Benimle

Vegas'a gel birkaç gün daha vakit geçirebiliriz. Hem düğünde yalnız olmanın uğursuzluğundan beni kurtarmış olursun." Clementine ayağına gelen fırsata inanamıyordu. Hem işiyle ilgili bir şeyler yapabileceği hem de Jon ile fazladan vakit geçirebileceği için çok şanslıydı. Ashley'in deyimiyle şanslı bir sürtüktü.

"Öylece seninle mi gelmeliyim? Yanımda hiçbir şey yok."

Jon sırtıttı. "Bir şeye ihtiyacın olmayacak Clem. Bedenin benim için yeterli."

Clementine onaylamaz bakışlarla Jon'u süzdü ve daha fazla diretmemeye karar vererek başını sallayıp "Tamam, seninle geleceğim," Clementine sözlerine devam etti. "Ve düğünde yalnız olmanın uğursuz olduğunu ilk defa duyduğumu da bilmeni isterim," dedi.

Birlikte koridorda yürümeye devam ederlerken "Bende ilk defa duyduğum siktir et," dediğinde Clementine kahkahasını bastıramadı. Jon gerçek anlamda bir deliydi. Birlikte soyunma odasına girdiklerine herkes toplanmaya başlamıştı ve tüm gözler onların üzerine döndü. Jon kimsenin konuşmasına izin vermeden

"Çocuklar Clem'in de bizimle gelmesinde bir sakınca var mı?" diye sordu. Luz diğer grup üyelerine cevap hakkı tanımadan araya girdi.

"Hayır, elbette yok. Hem sanırım bir nedime fena olmaz." Bu harikaydı. Resmen dört ayak üzerine düştüğüne inanamıyordu. Luz Ortiz ve Luke King'in nikâhında bizzat bulunacaktı. Yanında ufak kamerası ve cep telefonu vardı bu yeterliydi. Hep birlikte grubun özel jetine bindiklerinde herkes çok yorgundu. Clementine son dakika Ashley ve Pablo'ya mesaj atmayı akıl etmiş arkadaşlarına Vegas'a gittiğini yazmıştı. İkisi de çılgına dönüp onu defalarca arayacağı için telefonunu kapatmayı da ihmal etmemişti. Onlarla döndüğünde yüzleşirse daha kolay olurdu. Jon ile birlikte Jet'in arkasındaki ikili koltuğa yerleştiler. Clementine cam kenarına oturmuştu koltuklar fazlasıyla rahat ve konforluydu. Topuklu ayakkabılarını ayağından çıkarıp tekmelediğinde Jon güldü.

"Ne? Onların ne kadar rahatsız olduğu hakkında bir fikrin var mı Jon Jones?"

Jon kafasını iki yana salladı. "Hayır, hiç topuklu ayakkabı giymem gerekmedi. Rahatsızsa neden giyiyorsun ki?"

Clementine omuzlarını silkti. "Lanet olası şeyler güzel görünüyorlar ve seksi hissettiriyorlar." Bu durumu erkeklerin anlamasını bekleyemezdi elbette ve Jon'da anlamamıştı. Clementine'a yiyecek gibi bakıyordu ve genç kadın her an bir rock yıldızının akşam yemeği olacağının farkındaydı. Jet Vegas'a gitmek üzere havalanırken hâlâ şansına inanamayan Clementine gülümsedi. Jon Jones'un yaramaz elleri çoktan çıplak bacaklarında gezinmeye başlamıştı. Anlaşılan uzun bir yolculuk, uzun bir gece ve uzun bir gün onu bekliyordu.

7. Bölüm

ATEŞLE BARUT

Jetin içindeki ışıklar kapandığında ortam karanlık bir havaya bürünmüştü. Ön taraflardan yükselen horlama ve nefes sesleri birbirine karışarak herkesin uykuya kendini teslim ettiğini gösteriyordu. Jon ise yüzünde ki şeytani gülümsemeyle Clementine'ı inceliyordu. Jon, Clementine'ın turuncu buklelerinden birini kavrayarak genç kadına biraz yaklaştı. Enfes erkeksi kokusuna karışan tütün çok seksi ve baştan çıkarıcı bir aroma yaratmıştı.

"Saçlarımı beğeniyorsun öyle mi?" Clementine korkusuzca gözlerini Jon'a sabitlemişti. Jon iki uzun ön dişini göstererek gülümsedi ve dilini o dişlerin üzerinde çapkınca kaydırdı.

"Saçların beni azdırıyor." Clementine ufak çaplı bir kahkaha attı.

"Seni azdırmayan bir şey var mı?" Jon düşünür gibi gözlerini kıstı ve saniyeler içinde yüzüne daha geniş bir gülümseme yayıldı.

"Sanmıyorum... Hele konu sen olunca her şey beni azdırıyor." Genç kadın Jon'un ilgisini çektiğine hâlâ inanamıyordu. Aklındaki şeyi sormak için yerinde biraz dikleşti.

"Bu kızıl saç tutkusunun Luz ile bir ilgisi var mı?" Clemen-

tine genç adamın yüzünden gözlerini ayırmıyordu en ufak bir yalanı yakalayabileceğini umuyordu çünkü genelde yalanları her zaman yakalardı. Yalanlar gözlerden açıkça okunurdu.

"Hayır. Onu tanımadan önce de bir kızıl saç fetişistiydim."

"Bu bir fetişistten fazlası gibi göründü bana. Tuvalette senin kendilerini becermeni bekleyen kızıl kadınlar ordusu vardı. Beni becermek için Vegas'a götürerek zahmet çekmek yerine bu işi soyunma odasında üç dört kızıl kadınla hallederdin en azından bir fetişist bunu yapardı."

Jon biraz daha yaklaştı artık aralarındaki o azıcık mesafeden eser kalmamıştı dudaklarının dudaklarına değmesine milimler kala durdu. "Ben biraz garip bir fetişistim her zaman ulaşılmaza göz dikerim." Clementine zor kadın havasından taviz verecek değildi Jon ile inatlaşmak oldukça eğlenceliydi.

"Ulaşılmaz ben miyim yani?" Jon başını sallayarak elini genç kadının çıplak kolunda gezdirdi. Yumuşak dokunuş tüm bedenini elektrikleştirirken bu hisse en çok maruz kalan nokta bacaklarının arasındaki noktaydı. Clementine o noktayı sakinleştirmek için kendini kasarak bacaklarını sıkıştırdı Jon bunun farkında vardı elbette gülümsemesi iki yanağındaki gamzeyi ortaya serecek kadar derinleşti.

"Zonkluyor mu güzel Clementine... Aletime hasret ve sen onun bu hasretine son vermeme engel oluyorsun." Clementine cevap veremedi nefesi resmen kesilmişti öyle bir noktadaydı ki hayatı boyunca hissedemediği orgazmı Jon'un tek dokunuşuyla hissedebilirmiş gibiydi. Jon elini yavaşça genç kadının bel boşluğuna kaydırды onu kendine çekerek göğüslerini göğsüne yasladı. Clementine'in iri göğüsleri, Jon'un ince tişörtünün altındaki tenine dayanmıştı. Meme başları sutyenin altından bile belli olan tomurcuklara dönüşmüş genç adamın göğsünü deliyordu.

"Lanet olası meme başlarını hissediyordum onları ısırma izin ver." Jon'un fısıltısı kan kaynatıyordu bedenindeki tüm kanın fokurdadığını hissedebiliyordu. Jon, Clementine'in dudaklarını ağzının içine çekti dili hiç zorlanmadan Clementine'in ar-

zudan açılmış ağzının içine kaydığında genç kadın yumuşakça inledi. Jon genç kadının alt dudaklarını dişleriyle sıyırıp nefes almak için ayrıldı.

"Benimle geliyorsun ve hiç şansın yok. Seni düzeceğim. Ale-tim o yumuşak kadınlığından içeri her santimini hissederek ka-yacak ve sen zevkten öleceksin." Bu vaatler Clementine'in zaten ıslanmış olan kadınlığını sırlıslıkla yapmaya yetmişti.

"İçimde bir his var Jon..." Genç adam şüpheyle kadının yü-züne baktı Clementine onun araya girmesine izin vermeden ko-nuşmasına devam etti.

"Sanki sana istediğin şeyi verirsem bu tatlı oyun bitecekmiş gibi..." Jon kaşlarını çatı ama yüzünde hâlâ sevimli Jon Jones ifadesini taşıyordu.

"Ne yani benimle yatarsan senin peşinden koşmayacağımı mı düşünüyorsun?" Clementine başını sallayarak genç adamı onayladı. Kendine bir alan yaratmak adına biraz geriledi ama hâlâ birbirlerine fazlaca yakın ve göz göze duruyorlardı.

"Senin hakkında bazı şeyler okudum. Şu tek gecelik kadın-lar." Genç adam başını sallayarak onayladı.

"Haklısın kadınlarla tek geceden fazlası olmuyor tek sefer tatminim için yeterli. Yani sanki aradığım bir şey var ve ben onu bulamıyormuşum gibi hissediyorum. Aradığımı bulamayınca da..."

Clementine genç adamın sözünü kesti "Kadım başından atı-yorsun."

Jon onaylamadı ama reddetmedi de bu teoriyi sessizlik ile karşıladı. Küçük atkuyruğundan kurtulan bir tutam yüzüne düştü ve Clementine elini uzatarak o saç tutamını Jon'un kulağı-nın arkasına sıkıştırdı. Genç kadın elini çekerken Jon'un yakala-dığı eli adamın eliyle bütünleşmişti.

"Daha önce reddedilmedim yani haklısın Luz beni reddetti fakat Luke ile birlikte olduğunu öğrendiğimde ilgimi kaybettim. Sen beni reddeden ikinci kadınsın belki de bu sefer başka olur. Bunu deneyebiliriz." Clementine bu şekilde işini riske atamazdı

hem işi dışında Jon ile vakit geçirmekten de gerçekten hoşlanıyordu. İkisini de kaybetmek demek Clementine'in tamamen kaybetmesi demekti. Clementine cevap vermeden Jon genç kadının bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurdu son derece ayartıcı ve vaat yüklü bu öpücük genç adamın sakallarının sert hissiyle şehvet yüklüydü de aynı zamanda.

"Bu şekilde bunu riske etmek aptallık, seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum."

Jon onu anlıyormuş gibiydi. "Haklısın bende seninle vakit geçirmekten çok hoşlanıyorum. Belki de zamana bırakmalıyız." Clementine bunu kabul etmesine şaşırılmıştı elbette Jon'un eli hâlâ bacaklarının arasındaydı.

Jon genç kadının kulağına doğru yaklaşarak "Tabi hemen sevinme, ufak oyunlarımdan asla vazgeçmem." Zaten vazgeçmesini isteyen de yoktu. Clementine ondan etkileniyordu.

Jon'un elleri iç çamaşırının üzerinden genç kadına masaj yaparken Jon tekrar fısıldadı "Orgazm olmak ister misin?"

Bu soru gerilmesine neden olmuştu. Jon'un bu kusurundan haberi olmasını istemiyordu elini tutarak bacaklarının arasından çıkarıp "Zamana bırakıyoruz Jon. Biz iyi arkadaşlarız," dedi. Bu söylediğine inanmıyordu elbette Jon kaşlarını çattı midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturduğunda çok komik görünmüştü. Clementine elinde olmadan kıkırdadı.

"İğrenç bu çocuklardan birini öpmek gibi mi?"

Genç kadının ufak kıkırtısı bastırılmış bir kahkahaya dönüşmüştü. "Saçmalama Jon ben erkek miyim?"

Jon elini genç kadının memelerine götürüp yokladı. "Kesinlikle değilsin eğer o çocuklarda senin memelerin gibi memeler olsaydı onları çoktan düzmüştüm." Clementine genç adamın omuzuna yumuşak bir darbeyle vurdu. Jon ise gülümsemeye başlamıştı. Gülümsediği zaman insanın içine mutluluk tohumları ekiyordu insan yanaklarında beliren gamzeler yüzünden hipnoz oluyordu.

"Yol boyunca ne yapmayı planlıyorsun Clementine? Elleşe-

miyoruz, sevişemiyoruz, düzüşemiyoruz..." Koltukta geri yaslanıp yüzünü Clementine'a doğru dönüp "Bir fikrin var mı?" diye sordu.

Genç kadın kafasını sallayarak onu onaylarken sırtını cama yaslayıp pozisyon aldı. Şimdi yüz yüze oturuyorlardı.

"Konuşacağız," dediğinde Jon sanki dünyanın en saçma şeyinden bahsedilmiş gibi ağzını büzdü.

"Ne? Daha önce kız arkadaşlarıyla konuşmadın mı?" diye sorduğunda Jon kaşlarını havaya kaldırıp ağzından bir cık sesi çıkararak karşılık verdi.

"Kız arkadaş, sevgili falan bana göre değil." Clementine anlıyormuş gibi başını salladı ama yüzünde yalandan bir iğrenme ifadesi de vardı.

"Doğru ya tek gecelik... Bu çok sinir bozucu..." Jon'da genç kadının söylediğini kabul etti.

"Haklısın fakat beni mutlu eden ve haz veren şeyler bunlar yapacak bir şey yok. Gencim, yakışıklıyım, ünlüyüm ve inanılmaz düzüşürüm." Clementine'ın ondan şüphesi zaten yoktu konuyu değiştirmek adına Jon'a ilk sorusunu sordu.

"Tamam, o halde benden biraz kopya çekebilirsin. Sana nasıl arkadaş olunur kısmını ben öğreteceğim." Durdu Jon bir şey söylemeyince devam etti.

"Kolay şeylerden başlayıp birbirimizi tanıyalım. Nerede doğdun? Hangi okulları okudun? Kaç yaşındasın? Ailen nerede? Bir rock yıldızı olmak hayalin miydi yoksa başka bir idealin mi vardı?" Clementine durduğunda Jon gözlerini devirdi çok mu röportaj tadında olmuştu? Bunları bir röportaj olması için sormamıştı aslında gerçekten merak ediyordu. Elini boş ver dercesine salladı.

"Çok boktan sorular siktir et! Cevaplamak zorunda değilsin." Jon kahkaha attı bu kahkahasıyla başı geriye düşmüş boyundaki âdemelması gözler önüne serilmişti Clementine içinin ürperdiğini hissetti.

"Evet, çok boktan sorular ama cevaplayacağım." Genç adam boğazını temizledi. İşaret parmağını Clementine'a doğrultarak

"Şimdiden söylüyorum hikâyem oldukça acıklı." Clementine başını salladığında Jon konuşmasını sürdürdü.

"Singapur'da dünyaya gelmişim. Orada bir yetimhaneden henüz bebekken alınıp Amerika'da bir aileye evlatlık verildim. Daha sonra beni evlatlık alan kadın trafik kazasında öldü adamda bana bakamayacağını söyledi ve kendimi birden Amerika'da başka bir yetimhanede buldum. Liseden sonra okumadım çünkü çalışmam gerekiyordu. Yirmi altı yaşındayım, Ailemi hiç tanımadım o yüzden canları cehenneme... Hayır, hiç rock yıldızı olmayı hayal etmedim aslında araba tamircisi olmak istiyordum ama hayat beni buraya kadar getirdiğinde bende neden olmasın dedim ve şimdi rock yıldızıyım işte..." Clementine, Jon'un tek nefeste anlattığı şeyleri büyük bir heyecan ve merakla dinlerken aslında gerçekten çok acıklı olduğunu hissetti. Jon son derece duygusuz bir şekilde anlatsa da bu durumun onun üzerinde ki etkisini hissediyordu. Clementine saçlarını sağ omzunun üzerine topladı ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu.

"Hadi ama Clem... Bak bana acıdın işte. Suratındaki o yavru köpeğe bakan insan bakışım siler misin?" Clementine tekrar gülmüsedti. Bu kadar hayat dolu, mutlu ve umutlu olmasının neye bağlı olduğunu merak ediyordu.

"Şimdi sıra sende aynı soruları cevapla bakalım." Genç kadın gülümseyerek başını salladı.

"Brooklyn'de doğdum ve büyüdüm ailem hâlâ orada yaşıyor, Kaliforniya'da gazetecilik okudum fakat iş bulamadığım için mesleğimi yapamıyorum. Yirmi altı yaşındayım, hayalimde bir gün gazeteci olmak var." Jon öne doğru eğilerek genç kadının üzerine konumlandı dudaklarını dudaklarının üzerine bastırıp hemen geri çekildi.

"Ve boş zamanlarında strip-karaoke yapıyorsun." Clementine, üzerinden ittiğinde Jon kahkahalarla gülüyordu.

"Kes şunu Jon Jones! Bir daha ondan bahsetmeyeceksin." Jon onu umursamadı.

"O görüntü aklımdan çıkmayacak ve dilimden düşmeyecek, seksi Clementine... O şarkı neydi? Önce yala sonra sapla mı?" Clementine bir kez daha vurdu.

"Ben saplamadan önce her zaman yalarım. Bundan emin olabilirsin... Göstermemi ister misin?"

"Sana söylüyorum Jon, bu gerçekten çok utanç verici." Jon işaret parmağını büzdüğü dudaklarının üzerine koyarak ağzından büyüleyici bir şssst sesi çıkardığında Clementine'in nefesi kesilmişti.

"O sahnede gerçek olamayacak kadar seksiydin güzelim ve eğer sen karşıma çıkmamış olsaydım peşine düşüp bacaklarının arasına yerleşmek için fırsat kollayacaktım." Jon'un dürüst olmadığını düşünüyordu o gece arka tarafta onu bulduğunda ot çekip yalnızlığının keyfini çıkarıyordu yine de söylediği şey Clementine'in hoşuna gitmişti dudakları mutlulukla yukarı doğru kıvrıldı.

"Bana özel bir şov yapmanı istesem?" Clementine olumlu ya da olumsuz yanıt vermedi. Yan tarafındaki bir yastığa uzanıp pencereye yasladı. Kafasını yastığa koymadan önce;

"Uzun ve yorucu bir akşamdı Jon ve yanında yorucu olacak biraz uyuyup dinlenmek istiyorum," dedi. Kafasını yastığa koyarak gözlerini kapattı aradan geçen birkaç saniyede Jon biraz kıpırdandı ve yana doğru uzandığını hissetti daha sonra genç kadın bacaklarındaki yabancı ağırlık ile gözlerin araladı. Jon sanki her zaman Clementine'in bacaklarında uyurmuş gibi yerleşmiş ellerini göğsünde birleştirmiş gözlerini kapatmıştı. Birkaç dakika adamın kusursuz yüz hatlarını izleyen Clementine gözlerini kapatarak Jon'un uykusuna eşlik etti.

Sabahın ilk ışıklarında otele vardıklarında Jon ve çocuklar hazırlıklar için gözden kaybolurken Clementine'da, Luz ile birlikte otel odasına girmişti. Luz'un makyajını yapan uzun boylu adam onları odada karşıladığında Luz hayretle adama bakarak

“Senin bundan haberin var mıydı Finn?” diye sordu. Bu sorudan sonra genç kadının gözleri askıda duran rock tarzı gelinliğe kaymıştı.

Finn kendini savunmak adına ellerini havaya kaldırarak “Hiç bana kızma şekerim son dakika haberim oldu eğer daha önce olmuş olsaydı kesinlikle daha güzel bir elbise seçerdim,” diye söylendi.

Clementine camın kenarında duran elbiseye doğru ilerlerken yere kadar uzanan pencerelerden içeri dolan güneş ışıkları etrafa mistik bir güzellik sağlıyordu. Bu küçük beyaz elbiseyle ona uygun deri ceket Luz gibi çılgın bir kızın tarzına uygundu. Clementine elbiseden bakışlarını ayırdığında, odanın ortasında öylece dikilen Luz’a dönerek “Çok güzel. Eminim sana çok yakışacaktır,” dedi. Bu söylediğinde son derece samimiydi. Luz gülümseyerek karşılık verdikten sonra kocaman dört ahşap direkli yatağın ayakucuna yerleştirilmiş yeşil koltuğa kendini bıraktı.

Odanın dekorasyonu da otel ile bir bütündü altmışlı yılların tüm cazibesi oteldeydi. Zenginlik ve güç otelin ana teması gibiydi. Tabi sonuçta Vegas’taydılar... Vegas... Gücün, zenginliğin, şehvetin şehri ve tabi kumarın...

Luz’un rahatça yayılmasına sinirlenmiş görünen Finn tıpkı Pablo’nun yapacağı şekilde ayağını yere vurarak “Sakin oturup dinlenmeyi falan aklından geçirme! Zaten yeterli zaman yok,” diye bağırdı. Luz bıkkınlık dolu bir nefesle yerinden kalkarken Clementine geniş ve yumuşak yatağın cazibesine kapılarak kendini yatağa attığında Luz ona şüpheyle baktı.

“Sen uyumadın sanırım?” Clementine bir saat falan anca uyumuştı. Jon’u izlemek daha cazip gelmişti. Tabi birde Jon pek huzurlu uyumuyordu ve Clementine’ı da uyutmamıştı. Uyku-sunda sürekli titriyor kendini bir anda sarsıyordu ama uyanmıyordu yani belki de bunu yaptığının farkında bile değildi sürekli bir rock yıldızım dizinde uyutmaya alışık olmayan genç kadın bunu fark etmişti.

Luz’un sorusunu “Pek sayılmaz,” diye yanıtladı.

Luz ona hafifçe göz kırparak "JJ'e dayanmak zor ha?" dedi. Clementine sanki en yakın arkadaşı Ashley ile konuşuyormuş gibi kıkırdadı.

"Tahminimden çok daha zor!" Bu kesinlikle çok samimi bir itiraftı. Jon onu çok zorluyordu ve her geçen gün dayanmak daha zor oluyordu. Clementine kendi önüne koyduğu tabuları teker teker devirirken aslında çok büyük bir hata yaptığının da farkındaydı. Yine de artık geri adım atmak için çok geçti.

Finn iki kızın kıkırdaşmasını bölerek araya girdi. "Tamam, o çocukların hepsi çok seksi ve dayanması zor. Anladık! Şuraya gel de seni dünyanın en bakımsız gelini olmaktan kurtarayım." Bakışlarını Clementine'a kaydırdığında genç kadın sanki kendini bir kabahat işlemiş gibi hissetti.

"Ve sen... Nedime olacaksan üzerine düzgün bir şeyler giy." Clementine özenle seçtiği bordo renk mini eteğe ve beyaz askılı atletine baktı. Aslında çokta kötü değildi ama tabi bir rock yıldızı düğünü içinde uygun değildi.

"Üzgünüm gelişim çok ani oldu yanımda başka kıyafet yok." Finn, Luz'u makyaj masasına götürürken

"Luz'un kıyafetleri de ihtimal dâhilinde değil tabi." Luz'un 1.57'lik boyu ve minyon bedeniyle, Clementine'ın 1.77'lik boyu ve dolgun bedeninin birbiriyle uzaktan yakından alakası yoktu. Odanın kapısı çalındığında Clementine yerinden kalktı canına okuyan topuklu ayakkabıları halı kaplı zeminde kullanmak tam bir işkence olduğundan ayaklarını özgür bıraktı. Salon kısmına ilerleyerek kapıyı açtı ve kimin geldiğine bakmak için kafasını dışarı doğru çıkardığı sırada onlara eşlik eden korumayı gördü.

Elinde tuttuğu paketleri kadına doğru uzatan adam "Bayan Hudson, bunlar sizin için. Bay Jones'tan," dedi. Adamın güçlü sesiyle irkilen genç kadın eline tutuşturulan paketlere şaşkınlıkla baktı.

"Şe - şey... Bunlar nedir?" Adam beyaz dişlerini göstererek gülümsedi renk tezatlığı etkiyi kesinlikle arttırıyordu.

"Nikâhta giymeniz için kıyafetler." Koruma geldiği gibi ko-

ridorda kaybolurken Clementine kapıyı kapatıp içeri girdi. Luz, Clementine'in beyazlamış yüzüne endişeyle bakarken Finn'de Luz'un saçıyla uğraşmayı bırakmıştı.

"Clem iyi misin?"

Luz'un sorusu üzerine kendine gelen genç kadın paketleri koltuğun üzerine bırakarak "JJ bana göndermiş," diye açıklama yaptı.

Luz anında gülümsemiş Finn'de çocukların hem seksi hem romantik olduğuyla ilgili yorumlar yapmıştı. Clementine buna inanamıyordu bu fazla... Fazla romantik değil miydi? Yani ona kıyafet alan bir erkek arkadaşı hiç olmamıştı ki kıyafet almak çok ileri safha gibiydi. Jon'un ne aldığını merak etse de paketleri açmaktan çekiniyordu.

"Böyle şeyleri hep yapar mı?"

Luz kafasını iki yana sallayarak "Bilmiyorum fakat yapacağını da sanmıyorum. Sanırım senden gerçekten hoşlanıyor." Clementine'da bundan korkuyordu. Jon eğer gerçekten Clementine'dan hoşlanmaya başlarsa işler karışabilirdi. Hoşlandığı kişi Clementine bile olmazdı üstelik şu an genç kadın bir maskenin ardına suretini değil kişiliğini gizlemişti. Jon'un tanıdığı kadın gerçek Clementine değildi. Onun sahnedeki bir oyuncudan farkı yoktu.

Clementine, Luz'a bakarak "Bir duş alabilirim değil mi?" diye sordu. Gerçekten ılık bir duşa ihtiyacı vardı. Tabi birde kendi kendine kalarak düşünmesi gerekiyordu. Bu olanlar tahmininden çok daha fazlasıydı.

Luz gülümseyerek başım salladı. "Tabi keyfine bak."

Genç kadın büyük banyoya girerek kapıyı arkasından kapattı. Yaslandığı kapı boyunca kayarak yere çömeldi ve kafasını ellerinin arasına aldı. Tanrım! Bu gerçekten düşündüğünden zorlu bir görevdi. Clementine kendini duygusal hissediyordu. Böyle hissetmesi berbat bir durumdu. Jon'un onu bu kadar etkilemesine izin verdiği için gerizekalının tekiydi. Bu bir işti... Neden öyle davranmakta zorluk çekiyordu. Jon'un her ılımlı hare-

ketinde bu işe bulaştığı için pişmanlık duyuyordu. Yanına aldığı çantasından telefonunu çıkardı Charlie Preston'dan üç cevapsız araması vardı. Derinden bir of çekerek numarayı geri aradı.

"Neredesin sen? Umarım evde pineklemeğe yerine onların peşinden turneye gidiyorsundur?" Charlie'nin azarlayan ses tonu karşısında tiksindi muhtemelen ona bunları söylerken o şeytani yüzü kızarmış yakasından sarkan gıdısı şişmişti.

Altta kalmamak adına "Daha iyisini yapıyorum onların peşinden Vegas'a geldim ve şimdi Luz Ortiz'in nikâh için hazırlandığı süitte onunla birlikteyim. Nedimesi olarak nikâhta da bulunacağım elbette," dedi. Kendisiyle gurur duymuyordu ama Preston'u ezmek için hiçbir şansı kaçırmak istemiyordu. Adamdan nefret ediyordu. Clementine yeni tanıştığı arkadaşına ihanet ediyordu fakat bunun bir iş olduğunun bilincinde olması gerekiyordu. Duyguları onu zayıflatıyordu. Charlie'nin keyfi yerine gelmiş olmalıydı çirkin bir şekilde güldükten sonra boğazını temizledi.

"Bu düşündüğünden de harika Bayan Hudson. Siz gerçekten bir şeytansınız sevimli bir şeytan..." Clementine şeytan olduğunun zaten farkındaydı sevimli kısmına ise katılmıyordu.

"Demek Vegas'ta evleniyorlar ha! Bundan kimsenin haberi yok herkes büyük ve görkemli bir düğün beklerken bu oldukça sürpriz olacak tabi benim en sevdiğim magazin muhabirim Clementine Hudson'da bu işin peşinde. Senden bol bol fotoğraf bekliyorum haberi şimdiden hazırlatmaya başlıyorum," dedi.

Genç kadın huzursuzlukla "Peki, Bay Preston nikâh töreninden sonra fotoğrafları Eddie'ye gönderirim," dedi.

Telefonu kapattıktan sonra Jon'a bir mesaj atmaya karar veren genç kadın ne yazacağını bilmediğinden sadece *Teşekkür ederim* yazmakla yetinmişti. Telefonunu tekrardan çantaya atarak kıyafetlerinden kurtulduktan sonra banyonun ortasında duran jakuziyi es geçerek köşedeki büyük duşa girmeye karar vermişti. Tamamen altın rengi ve krem renginden oluşan banyo insanın kendini bir prensesmiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Pirinç

musluğu çeviren genç kadın üzerinden akan soğuk suyla irkilse de su saniyeler içinde ılınmıştı. Clementine duştan çıktıktan sonra kapının yanında ki krem renk dolabı açarak içine asılmış yumuşak bornozlardan birini alıp üzerine geçirdi. Ayağına giydiği duş terlikleride yumuşacık ve rahattı. Böyle bir lükse alışmak zor olamasa gerekti. İçeri geçtiğinde Luz'un saç neredeyse bitmek üzereydi. Clementine paketleri açmaya başladığında Finn ve Luz kendi aralarında Luz'un saç modeli hakkında tartışıyorlardı. Kırmızı oldukça şık bir kutunun içinden tam Clementine'in bedeninde siyah bir elbise çıkmıştı elbisenin etiketini gören Clementine nefesini tuttu. Versace marka siyah elbise bir servet değerinde falan olabilirdi. Korkarak diğer kutuyu açan genç kadın bu sefer az daha kalp krizi geçiriyordu. Bir ayakkabı aşığı olan Clementine ayakkabılar ile o anda yoğun bağ kurmuştu. Siyah rugan Christian Louboutin marka ayakkabıların arka kısımları siyahtan kırmızıya geçiyordu ve tabanları markanın imzası haline gelen ateş kırmızısı rengindeydi. Poşetlerden birinden çıkan takı kutusunu açan genç kadın bir kolye ve küpeyle karşılaştı bu pırlanta takı seti aşırı seksi Versace elbise ve âşık olunası Louboutin'ler ile birlikte Jon Jones'a geri verilecekti ama bu akşamlik onların tadını çıkaracaktı. Eski iç çamaşırlarını giymeyi düşünen genç kadın son paketten çıkan iç çamaşırlarını görerek bundan vazgeçti. Jon Jones gerçek bir sapıktı. Siyah dantel tanga ve kendi göğüs bedenindeki şeffaf siyah dantel sutyen her erkeğe kalp krizi geçirtir her kadınına da kendini seksi hissettirirdi. Odada hazırlanan Luz ve Finn'i umursamadan bornozunu üzerinden atan genç kadın tamamen çıplak kalmıştı. Luz ve Finn'i tanımıyor olsa da onları Ashley ve Pablo'ya benzettiği için oldukça rahat hissediyordu.

İç çamaşırlarını üzerine geçirirken ikisi bir anlık Clementine'i süzmüştü ve Finn ufak bir kahkaha atarak "Zavallı JJ," demişti. Clementine onlara gülümsedikten sonra elbiseyi giydi ve kıymetli ayakkabılarını giymek için yatağa oturdu. Elbise bedenini tamamen sarıyordu bunu Jon'un el yordamıyla ölçü konusunda iyi olduğuna yorabilirdi fakat ayakkabıların kırk bir

numara olması şaşırtıcıydı. Jon Jones'un tahmin gücü fazlasıyla kuvvetli olmalıydı. Ayna karşısında takılarını taktıktan sonra kendini inceledi. Elbise bedenini sararak kalçalarını kavıyor dizlerinin hemen üzerinde bitiyordu. Yumuşak kumaşın üzerinde ellerini gezdirdi arkasını hafifçe dönerek sırt dekoltesine baktı. Ayakkabılar ayağında ateş gibi yanıyordu ve kızıl saç kıyafeti seksi alev topuna çeviriyordu. Makyaj masasından saç kurutma makinesini alarak saçlarını kuruttuktan sonra maşa yardımıyla buklelerini sıklaştırmış. Gölgele bir göz makyajı ve kırmızı ruj ile makyajını tamamlamıştı. Luz ise hazırlanmış ayna da yüzünde bir gülümsemeyle kendini inceliyordu.

Clem "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

Luz ona doğru dönerek Clementine'ı süzdü ve "Sende çok seksisin. JJ çıldırarak." Jon çıldırarak ve kesinlikle Clementine'ı da çıldırtacaktı. Bu akşam ona yenileceğinden emin olsa da bir yanılma payı için dua ediyordu. Kapı çalındığında Clementine heyecanla topuklarının üzerinde yükseldi.

"Damatta geldi." Clementine kapıyı açtığı anda dört yakışıklıla karşılaştı. Luke'un bir damat olduğu fazlasıyla açıktı. Smokin giyiyordu yani üzerinde deri ceket ve ayağında zımbalı postallar sayılmazsa gerçek bir smokine benziyordu. Clementine gözlerini hemen Luke'un yanında dikilen Jon'a çevirdi. Lanet olası! Çok sade ama inanılmaz derece de seksiydi. Siyah kot pantolonu düşük belliydi ve Clementine üzerindeki siyah gömlek olmasa adonis manzarasını izleyeceğinden emindi. Onu çıplak görmek için ölüyordu. Yutkunarak bir adım geriledi. Jon onu süzerken alev alev yanıyormuş gibi görünüyordu. Düzgünce toplanmış olan atkuyruğunda elini gezdirerek içeri girdi tam Clementine'ın önünde durdu ve onu süzdü.

"Çok üzgünüm Clementine..."

Clementine şaşırarak, "Ne için?" diye sordu. Jon biraz daha yaklaştı. O erkeksi tıraş losyonu genç kadını sarhoş ediyordu.

"Sanırım şu zamana bırakma sözünü tutamayacağım. Çünkü çok azdım ve sen bir alev topu gibisin." Clementine heyecanlı bir

soluk aldığında Jon elini genç kadının beline dolayarak bedenini bedenine yapıştırdı.

“Otel bu gece boşaltmaları gerekebilir. Seni sabah güneş doğana kadar düzeceğim ve sen sabaha kadar benim adımı haykıracaksın.”

8. Bölüm

VEGAS'TA OLAN... S**TİR ET!

Luke King ve Luz Ortiz bağlılık yeminlerini edip birbirlerini sonsuza kadar sevmeye söz verirken Clementine adi bir orospu olduğunu düşünüyordu, ucuz bir ajandı... Bu insanların güvenini kazanmış, onlara yakınlaşmış şimdi de en sağlam kazığı atıyordu. Luke ve Luz bilerek töreni kimseye haber vermemişti ama Clementine bu gizliliği itinayla bozuyordu. Birazdan iki aşkın aşklarının görüntüleri tüm internet ve medyaya yayılacaktı. Bunu yaptığı için kendinden nefret ediyordu. Gizlice çektiği birkaç pozu Eddie'ye mail attıktan sonra ona içki uzatan Jon'a baktı. En çokta ona ihanet ediyor olmak ağır geliyordu. Çok tatlı ve düşünceliydi. Bu anın içinde olmayı ona borçluydu ve kendini daha önce bu kadar mutlu hissettiğini hatırlamıyordu. Jon'un getirdiği kaliteli pembe şampanyadan bir yudum aldıktan sonra dudaklarını yalayarak tadı hissetti.

Jon ona iyice yaklaşarak nefesini suratına üfledi. "Senden arta kalanları sıyırdıktan sonra bende böyle dudaklarımı yalayacağım güzelim." Jon'un seksi vaatlerinin sonu gelmiyordu ve her vaat Clementine'ın bedeninde ani bir irkilme yaratırken onu susuz bırakarak gencini yakıyordu.

"Benden geriye bir şeyler bırakacaksın yani?" Clementine

içinden düşündüğü şeyi dışa vurmuş olmanın şaşkınlığı ve utançıyla kızarken Jon ufak bir kahkaha attı.

“Açık sözlü hatunları severim.” Ona gözlerini kısarak bakan genç kadın içkisinden bir yudum daha aldı fakat bunu yaparken dudaklarını bardağa kışkırtıcı bir şekilde dayamıştı. Neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordu ama Jon’u çıldırttığını ve onun kendisini arzuladığını düşünmek hoşuna gidiyordu. Kendini daha önce hiç hissetmediği kadar çekici, seksi ve ateşli hissediyordu.

Telefonu çalmaya başladığında Jon’dan müsaade isteyerek arka tarafa ilerleyen Clementine telefonu açtı. “Efendim Bay Preston?”

Charlie’nin sesi oldukça keyifliydi “En sevdiğim magazin muhabirim sana git gide daha çok âşık oluyorum Clementine. O fotoğraflar şahane ve sende öylesin. Bunu yapacağından o kadar emindim ki. Şimdi toplantıya gireceğiz ve yönetim kurulu üyeleri fotoğrafları gördüğünde çıldıracaklar. Sende bende kazanıyoruz bebeğim. Avansını banka hesabına gün içinde yatıracağım.” Sanırım bu işin tatmin edici tek yanı paraydı. Para ve terfi... Terfi alır almaz magazin haberleri yazacak ve bir daha asla muhabirlik, hafiyelik, ajanlık işine girişmeyecekti.

“Peki, Bay Preston. Ben işimin başındayım.” Charlie telefonu kapattı. En azından annesinin banka hesabına bu sayede sürekli para aktarımı yapabiliyordu. Claire’in tedavisi oldukça masraflıydı ve annesi tek başına her şeye yetişemiyordu. Clementine tekrar Jon’un yanına döndüğünde Orlando ve Rich onun yanındaydı. İkisine de sıcak bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Rich ona aynı sıcaklıkla karşılık verse de Orlando her zamanki gibi sert ve şüpheli bir gülüşle bakmıştı genç kadına.

“Nikâhtan sonra kutlamaya gidiyoruz. Geliyorsunuz değil mi?”

Jon genç kadının belini kavrayarak onu kendine çekti. “Ah kesinlikle geleceğiz ama kutlamaya değil.”

Clementine kızarken Rich çapkınca gülümsemişti. “Emnim kutlamadan sonra düzüşseniz de olur. Sadece birkaç saat...”

Jon kaşlarını kaldırıp kafasını geriye atarak bu fikri sevmediğini belirtti. "Hayatta olmaz zaten onu gördüğümünden beri sabrediyorum daha fazla dayanamam. Küçük Jon depresyonun eşiğinde."

Bunu söyledikten sonra Clementine'a dönerek "Küçük dediğime bakma güzelim bu mecazi bir tabir," diye açıklamada bulundu. Genç kadın bu sefer kahkahasına engel olamamıştı.

Rich onun omuzuna vururken Orlando kaşlarını çatarak "Siz daha yatmadınız mı?" diye sormuştu ve yüzünde sanki buna inanamıyormuş gibi bir şok ifadesi vardı. Evet, aslında Clementine'da buna inanmakta zorlanıyordu. Başka bir kadın olsa çoktan Jon'u becermişti. Gerçi Jon hakkında saçma bir teze inanmıyor olsa o bile ilk dakika bunu yapardı. Adam insanda seks yapma isteği uyandırıyor. Kadınların en etkili afrodisyacı Jon Jones olabilirdi.

"Birazdan o işi halledeceğiz değil mi Clementine?" Genç kadın bir şey söylemedi ama Jon öyle bir bakıyordu ki başka çıkar yolu olmadığından emindi. Nikâhın ardından Clementine'ın ısrarıyla nikâh sonrası kutlaması için otelin kumarhanesine inmişlerdi. Bedava içki su gibi akarken Orlando ve Rich poker masasında hem eğleniyor hem kazanıyorlardı. Jon oynamayı reddetmiş kısa bir süre ortadan kaybolmuştu. Clementine, Orlando ve Rich'i izlerken kaliteli viski içiyordu. Clementine çocukların oyun oynadığı masadan uzaklaşarak kollu makinelere doğru ilerlerken yanından geçen bir garsonun tepsisinden bir viski daha almış boş bardağını tepsiye bırakmıştı. Yan tarafta ki stanttan yüz dolarlık jeton alarak şansını denemek için makinelerin başındaydı. Kumarhanenin bu bölümü oldukça sakindi herkes rulet ve poker oynuyordu anlaşılan bu lüks otelde kollu makineler pek rağbet görmüyordu. Genç kadın ilk jetonu atıp kolu çektiğinde yan yana getirmesi gereken beş resimden üçü farklıydı. Aşk hayatında olduğu gibi kumarda da fazlasıyla şanssızdı. Bir jeton daha attığı sırada arkasında birinin durduğunu hissederek yavaşça döndü. Otuzlu yaşlarında takım elbiseli bir adam ilgiyle ve yüzünde bir gülümsemeyle onu süzüyordu. Adam gerçek-

ten oldukça yakışıklıydı kumral saçları hafifçe gömleğinin yakalarına dökülürken gri gözleri pırıltılar saçıyordu. Her kadının etkilenebileceği bir tipi vardı eski Clementine yani Jon ile karşılaşmadan önceki Clementine kesinlikle onunla ilgilenirdi ama şu an ki Clementine daha yaramaz çocukları çekici buluyordu.

“Şanslı gününüz değil ha? Belki de bu akşam şansınız kumardan yana değildir.” Adama arkasını dönerek kolu bir daha çevirdi şekillerin dönmesini beklerken elini makineye yaslayarak hafifçe adama doğru döndü.

“Belki de...” Etrafına şöyle bir bakarak Jon’un etrafta olup olmadığını baktı ama hâlâ ortada yoktu. Eğer şansı varsa bu gece Jon ile yatabilirdi bunu isterken aynı zamanda bundan korkuyor ve çekiniyordu. Hem orgazm konusunu hem iş konusunu hem de Jon’un tek gecelik olaylarını dert ediyordu. Yine kaybettiğini bildiren sesi duyduğunda viskinin kalanını tek dikişte içti sanırım akışına bırakmalıydı. Fazla düşünmek onu yıpratıyordu. Makineye bir jeton daha attığında adamın ona biraz daha yaklaştığını fark etti.

“Bir içki daha alır mısınız güzel bayan?” Genç kadın sırtını makineye yaslayarak adama baktı adam gerçekten de biraz fazla yaklaşmıştı.

“Teşekkür ederim başka almayacağım.” Tam ağzını açıp bir şey söylemek üzereyken yanlarına gelen adam Clementine’in beline sarılıp daha ne olduğunu anlamadan genç kadının dudaklarına kapandı. Clementine hissettiği yoğun tütün tadına karışan içki tadından hiç iğrenmemişti. Bu koku da, bu dudaklarda, tanıdığı ve arzuladığı bir adama aitti. Jon’un eli etraftaki insanları umursamadan Clementine’in kalçasına süzülürken genç kadın utanmadan kendini ona yasladı. Jon tarafından bu şekilde edepsizce öpülmek dünyanın en erotik şeyi olabilirdi.

Nihayet dudakları birbirinden ayrıldığında adam hâlâ orada dikiliyordu hafifçe boğazını temizleyip elindeki içkisinden bir yudum aldı. “Sonra görüşürüz güzel bayan iyi akşamlar...” Adam tüm nezaketiyle bara doğru ilerlerken genç kadın

Jon'a kaşlarını kaldırarak baktı ve elbisesinin göğüs dekoltesini düzeltti.

"Neredeydin Jon yine ot mu içtin?" Genç adam elini ensesine koyarak çapkın bir gülümsemeyle genç kadının kalbini hoplattı.

"On dakikalığına kayboluyorum etrafını çeviriyorlar bak sana. Sanırım artık tuvalete bile birlikte gideceğiz." Clementine bu tuvalet hikâyesine inanmamıştı ama bir şey söylemedi. Makineye dönerek yine kaybettiğini fark etti ve bir jeton daha atıp kolu çevirdi. Jon çoktan genç kadının arkasındaki yerini almış kollarını makineye dayayıp kendini genç kadına yaslamıştı. Jon'un göğsü Clementine'ın sırtına sürterken erkekliği de tam poposundaydı. Sert çıkıntıya sürtünme isteğine daha fazla karşı koyamayan genç kadın hafifçe Jon'a sürtündüğünde adam boğazından ufak bir hırıltı çıkardı. Kollarını genç kadının beline sarıp kulağına sıcak nefesini üfledi. Clementine ayak başparmağına kadar onu irken elektriklenme hissine karşı koymaya çalışıyordu kalbi her an yerinden çıkacakmış gibiydi.

"Bil bakalım ben ne yapacağım?" Jon onu biraz daha kendine bastırıp erkekliği her an pantolonunu delip çıkacak kadar irileşmişti. Sıcak nefesi boynunu okşarken dudakları boynuna yaslandı. Jon'un sakalları genç kadının boynundaki ince deri tabakasına sürtünüyordu kadın elinde olmadan inledi. Onu duyan olup olmadığını görmek için etrafı tarayan bakışları endişeliydi Jon'un sırtıttığını hissedebiliyordu.

"Kime ait olduğunu etraftakilere göstermeye ne dersin?" Clementine yutkunarak Jon'a doğru dönmeye çalıştı ama bu hamlesi Jon tarafından engellendi. Cebinden çıkardığı jetonları Clementine'm önüne koydu.

"Oynamaya devam et. Bende oynamaya devam edeceğim." Buna kesinlikle karşı çıkması ya da itiraz etmesi gerektiğinin farkındaydı. Sonuçta toplum içinde oldukça lüks bir otelin kumarhanesindeydiler. Tepelerinde güvenlik kameraları ve etraflarında bir sürü insan vardı. Yine de bunları biliyor olmak daha önce hiç heyecanlanmadığı kadar heyecanlanmasına neden

oluyordu. Jon Jones onu baştan çıkaracaktı hem de bu kadar insanın önünde... Ne kadar ileri gideceğini bilemiyordu. Bir jeton daha atarak kolu çevirdi bunu yaptığı anda Jon sanki gayet normal bir şekilde sevgilisine sarılmış beş şeklin aynı hizaya gelmesini bekliyormuş gibi görünse de çok daha fazlasını yapmaya hazırlanıyordu. Genç kadının elbisesini yukarı doğru toplamış elini usulca elbisenin içine sokmuştu yanlarında insan olmaması tamamen şanstı. Altındaki siyah dantel tanga'nın hakkı verilmiyordu harika bir Victoria parçasıydı çamaşır takımını giydiğinden beri kendini dünyanın en seksi kadını gibi hissediyordu. Jon'un sert nasırlı parmaklarını yumuşak dantelin üzerinden hissettiğinde kendini Jon'a doğru itirdi.

"Jon..."

Jon genç kadının boynuna bir öpücük daha bırakarak "Şştt... Oynamaya devam et güzelim. Sadece oyna Clementine herkes burada sana nasıl bir edepsizlik yaptığımı anlayabilir yoksa." İşte bu heyecan Clementine'in tüm kan akışını hızlandırmış bedenini anında alevlere teslim etmeye yetmişti. Genç kadının bacakları kasıklarındaki doluluk yüzünden titrerken dengesini kaybedip Jon'un ayaklarının dibine yığılmaktan korkuyordu.

"Şuracıta içine girsem. Herkes bizi izlerken bu seksi kadının bana ait olduğunu buradaki tüm insanlara ispat etsem. Nasıl olurdu?" Clementine *harika oldurdu* diyerek çığlık atmamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Yapmamalısın..." Jon'un dişleri kulak memesindeki küpeye sürtündüğünde çıkan iç gıcıklayıcı ses genç kadının yutkunmasına neden olmuştu. Jon'un eli iç çamaşırından içeri yavaşça süzülürken Clementine tekrar kaybetmişti.

"Kaybettin güzelim hadi bir daha dene." Genç kadın titreyen elleriyle makineye bir jeton daha atıp kolu çevirdi. Bu arada Jon'un edepsiz parmakları ıslak kadınlığında geziniyordu. Islaklığı yukarı doğru dağıtarak kaygan sıvıyı iki parmağıyla yaptığı masaj hareketleriyle klitorisine yaydırırken Clementine kan basıncının yükseldiğini hissediyordu.

"Arkamızda bulunan tüm insanlar şu an senin yumuşak kadınlığını parmakladığını bilseler ne düşünürlerdi?" Bunu söylediği anda orta parmağını genç kadının içine gömmüştü. İnleyen genç kadının başı geriye düşerken Jon'da hırıltılı bir nefes aldı.

"O kadar darsın ki parmağım bile zorlandı." Clementine'in nefes nefese kalmış olması onu utandırması gerekirdi belki ama hayır şu an şehvetin esiri olmuştu. Jon'un orta parmağı içinde gidip gelirken başparmağı yavaşça klitorisine masaj yapıyordu. İçinde öyle bir yoğunluk hissediyordu ki etraftaki tüm seslere sağır olmuştu. Çalan müzik, insanların konuşmaları, kumar makinelerinin sesleri, galibiyet sevinçleri, şıkırdayan içki bardakları... Hiçbiri umurunda değildi. O an tek düşündüğü daha önce ulaşmayı başaramadığı orgazmdı. Onu ölesiye istiyor aynı zamanda yine başarısız olmaktan ve hevesinin bir balon misali sönmemesinden delicesine korkuyordu. Biliyordu ki yine orgazm olmayı beceremezse yaptıkları şeyden anında soğuyacak kendini değersiz ve eksik hissedecekti. İkinci bir parmak diğer parmağa eşlik ettiğinde Clementine dudağını dişledi.

"Hadi bir jeton daha at." Clementine bir jeton daha atarak kolu çekti. Jon'un parmakları genç kadının deliğinde vahşi bir keşif yaparken Clementine artık inlemelerini bastıramıyordu.

"Bu kadar insanın içinde orgazm olmak ister misin? Yoksa seni odama götürüp sabaha kadar düzmemi mi tercih edersin?" Genç kadın ne istediğinden kesinlikle emindi şu anda bu kadar insan onu izlerken Jon'un parmak oyununa devam etmesini istiyordu ama orgazm konusu onu korkutuyordu.

"Odana gidelim Jon." Genç adam elini çekerken makine büyük bir gürültüyle onlarca jetonu genç kadının ayaklarının dibine yığdı. Korkuyla yerinden sıçrarken Jon gevrek bir kahkaha attı.

"Görüşüne göre şanslı günündesin." Jon'un söylediği karşısında gülmeye başlayan Clementine gerçekten şansına inanmıyordu. Jon arkasını dönerek yakınlarında olan bir görevliye eliyle jetonları işaret etti daha sonra Clementine'in elini tutarak

genç kadınla birlikte çıkışa doğru yürümeye başladı. Asansörün kalabalık olması ateş içinde yanan ikiliyi daha da harlamıştı. Birbirlerine yakın olmak ama dokunamamak şehveti körüklemekten başka bir işe yaramamıştı.

Asansör kral dairesinde durduğunda Jon korumalara dönüp "Odama girmek isteyen olursa, çocuklar da dâhil. Vurun!" dedi. Clementine kahkaha atarken Jon'da buna katıldı. Asansörün önünde bekleyen adamlarda en ufak bir mimik yoktu. Bu konuda onları kesinlikle takdir ediyordu. Kral dairesindeki ortak salondan geçerek doğruca bir kapıya ilerlediler Jon cebinden bir kart çıkarıp okuttu ve kapıyı savurarak açtı. İçeri girer girmez kapıyı kapatıp genç kadın kapıya yasladı. Dudaklarına müt-hiş bir baskı uygulayarak öperken Clementine eriyormuş gibi hissetti. Ellerini genç adamın saçlarına gömerek lastik tokayı çıkardı. Jon'un açık kumral saçları omuzlarına dağılmıştı genç kadının yüzüne değen tutamlar yumuşacıktı.

"Onları çekmek mi istiyorsun Clementine?" Genç kadın kesinlikle onlara dokunmak için ölüyordu ve bu şekilde Jon çok daha asi görünüyordu kafasını sallayarak onu onayladı.

"Seri şu düz beni elbisesinden kurtaralım." Clementine'ın hızla arkasını döndürdü genç kadın destek almak için avuç içlerini kapıya yasladı ve Jon elbisenin fermuarını sinir eden bir yavaşlıkta indirirken nefesini kontrol altına almaya çalıştı.

"Elbiseyi seçen sensin ve tekrar teşekkür ederim." Elbise ayaklarının dibine yığıldığında Jon iç çekti.

"Doğru seçim yapmışım ve ben sana teşekkür ederim kesinlikle göz zevkime hitap etti." Genç kadın tekrar güldü. Jon onu kendine doğru çevirdiğinde gözleri iştahla iç çamaşırında dola-nyıyordu. İnce dantel sutyenden başkaldırmış memelerine işaret parmağıyla belli belirsiz dokundu.

"Onların arasında terbiyesiz şeyler yapacağım." Aman Tan- rım! Adam konuştuğu insanı yakıyordu ve Clementine onun tüm terbiyesizliklerine vardı. Elini genç kadının arkasına doğru sararak sutyenin kopçasını serbest bıraktı Clementine askıları

omuzlarından kaydırarak sutyenin düşmesine izin verdi. Jon'un karşısında böylesine çıplak kalmak utanç verici olsa da genç kadın utanamıyordu. Şehveti önünde engeldi. Jon genç kadının omuzlarına dağılmış çilleri, beyaz boynunun göğüs kafesine birleştiği noktada oluşan çukuru, dik ve oldukça iri memelerinin kabarmış pembe başlarını incelerken kendinden geçiyordu. Daha önce yüzlerce kadın becermiş olabilirdi ama Clementine... O bir adamın izleyerek bile zevk alacağı kadar seksi-ydi. Bir kere dolgun bir vücudu vardı her ne kadar erkeklerin çok zayıf manken fizikli kızlara ilgi duyduğu düşünülse de çoğu Clementine gibi iri kalçalı, iri göğüslü ele avuca gelen kadınları çekici bulurdu. Gerçekten seksi-ydi. Sırtına doğru asi dalgalarla dökülen kızıl saçlardan bahsetmek dahi istemiyordu onlar genç adamı yakı-yordu.

"Öyle izleyecek misin Jon?" Genç adamın sol dudak kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

"Kesinlikle izlemekten fazlasını yapacağım." Üzerindeki gömleğin düğmelerini inanılmaz bir el çabukluğuyla çözerken genç kadın çıplak kalan göğsünü inceledi. Çok kaslı değildi ama vücudu mükemmeldi. Düşük bel pantolonuna inen noktada oluşan v şekli bir çeşit Clementine afrodizyağı olabilirdi. Belirgin karın kasları ağız sulandırıyor-du. Tam göğsünde ortasından hançerlenmiş kırmızı renk bir kalp dövmesi dikkat çekiyordu. Sol kaburgasında yer alan siyah harfler kesinlikle yabancı bir alfabadendi ne olduğundan emin değildi ama sanki uzak doguya has bir şeydi. Kenarda kaldığı için pek dikkat çekmiyordu. Gömleği kollarından sıyırdığında kolundaki dövmede açığa çıkmıştı. Ne zamandan beri bu tip *asi* erkeleri çekici bulduğunu bilmiyordu ama gerçekten daha önce hiç olmadığı kadar tahrik olmuştu. Jon pantolonunun düğmesine uzanıp açtı kasık kılları ortaya çıkmıştı ve genç kadın resmen ter döküyordu. Pantolonu kalçalarından sıyırdığı anda Jon'un iç çamaşırı giymediğini fark etti. Erkekliği siyah tüylerin arasından dikilmişti kesinlikle ağız sulandırıyor-du. Açıkçası Clementine erkeklerde de kadınlarda

da kılı tüyü pek çekici bulmazdı ama Jon'un bu manzarasından sonra artık kıl fetişisti falan olabilirdi.

"İç çamaşırı yok mu?" Genç adam botlarını çıkarıp pantolonundan tamamen kurtulurken yüzüne düşen saçların ardından genç kadına baktı.

"Gereksiz, istediğim zaman hazır olmalı. Fazlalığa gerek yok." Demek ki kumarhanede içine girme konusunu gerçekten yapabiliyordu. Clementine hâlâ Jon'un penisini inceliyordu. Jon çı-
rılçıplak bir şekilde yerinden doğrularak elini penisinin etrafına sardı. Avuç içi aletini tamamen kavramıştı baş kısmı ise avucundan dışarı taşıyordu. Üzerindeki yumuşak deri katmanı sıyırarak başındaki sıvı damlasını gözler önüne serdi. Clementine kısa süreli bir denge kaybı yaşasa da hemen kendini topladı.

"Bunu mu izliyorsun? Hoşuna mı gitti güzelim?" Genç kadın onu onaylayarak başını salladı. Suratı alev alev yanıyordu eğer bir domates kadar kırmızı değilse her an olabilirdi.

"Bunu içine kaydıracağım ve en dibine girip seni vahşi bir sertlikte düzeceğim o an söyleyebileceğin tek şey benim adım olacak." Clementine'in bundan şüphesi yoktu zaten Jon'un ona harika anlar yaşatacağından emindi tabi bunun bir sonucu olmayacağından bir yere varmayacağından da emindi. Yinede bu karşısındaki adamı deli gibi istiyordu. Ne olursa olsun tek sefer için bile onun yaşatacağı o katıksız vahşiliğin uçlarında olmak istiyordu. Kendini kurlsız, özgür ve ateşli hissetmek istiyordu.

"Yatağa geç güzelim." Clementine adamın emrine uyarak yavaşça karşıda duran direkli büyük yatağa doğru ilerlerken sendeledi. Jon bunu fark ederek sırtıttığında genç kadın ona kaşlarını çatıp topuklu ayakkabılarını odanın ortasında bıraktı. O bebekler her ne kadar mükemmel ve âşık olunası olsa da insanın canına okuyordu. Yatağın yanında durup ilgili bakışlarıyla onu izleyen çıplak Jon Jones'a döndü. Ona bakarak başparmaklarını tangasının kenarlara yerleştirdi.

"Sanırım buna gerek olmayacak."

Jon dilini dişlerinin üzerinden kaydırıldı. "Benim işim için-

dekiyle." Clementine cevabını almış olmanın memnuniyetiyle tangayı kalçasından indirip bacaklarından kaydırıp ondan kurtuldu. Jon bir ıslık çalarak Clementine'in kadınlığını incelerken aleti belirgin bir şekilde seğirmişti. Clementine yatağa sırt üstü yattığında Jon onaylamaz bir şekilde ses çıkarıp işaret parmağını iki yana salladı. Yatağa doğru attığı adımlar sessizdi ya da Clementine'in kalp atışları adımları sessiz kılıyordu.

"Öyle değil güzel Clementine. Yüz yüze değil..." Genç kadın onun söylediğini anlamayarak kaşlarını çatı. Jon biraz daha yaklaşmıştı tek dizini yatağa koyarak Clementine'a yaklaştı.

"Yüz üstü yat." Genç kadın itiraz etmedi ve yatağa yüz üstü yatarak Jon'a bakmak için kafasını çevirdi Jon komodinin çekmecesinden aldığı birkaç paket prezervatifi yatağın üzerine bırakıp kendi de yatağa çıktı ve genç kadının arkasına yerleşti. Kalçalarını kavrayarak biraz havaya kaldırıp pozisyonu ayarladı. Bu pozisyon Clementine'ın pek tercih ettiği bir pozisyon değildi. Nasıl görüldüğünü bilmiyordu sonuçta poposu adama dönüktü tabi partnerini göremiyor olmanın rahatsızlığı da vardı. Çünkü içine kayarken Jon'un yüzünü görmek istiyordu.

"Seni yalamak istiyorum fakat biraz daha beklersem çok sevdiğim aletim patlayacak. Bu kısmı bu seferlik es geçeceğim güzel Clementine." Jon'un elinin sert hissi kalçasının yanağında dolaşıyordu.

"Kesinlikle es geçmelisin. Seni içimde istiyorum." Genç kadın bir anda Jon'un dişlerini kalçasına geçirmesi ile çığlık attı. Jon ise çapkın bir gülüşle uzanıp yatağın üzerindeki prezervatiflerden birinin paketini yırttı.

"Kalçana bayılıyorum," dediğinde Clementine gülümsedi.

"Demek Jon Jones koca popoları seksi buluyor." Jon tekrar genç kadının kalçasını kavrayarak aletiyle dürttü. Sertliğin kalçasına teması ile inleyen Clementine kendini Jon'a doğru iterek bir temas daha aradı.

"Sen benim fantezimsin Clem. Dolgun, seksi, kızıl, tam bir afet." Jon Jones'tan bunları duymak genç kadının göğsünü ka-

bartmıştı. Onu beğenmesi harikaydı. Jon'a doğru bir kez daha kendini ittiğinde Jon bunu engelledi.

"Azdın mı Clem? Belki de bu sefer ben kendimi naza çekmeliyim ne dersin?" Clementine kahkaha attı kızıl saç tutamları sırtından aşağıya döküldüğünde Jon inledi gerçekten kızıl saçları seksi buluyor olmalıydı.

"Bunu yaparsan Jon Jones, seni bu yatağın direklerine bağlar kendimden geçene kadar o leziz aletin üzerinde zıplarım," derken Jon'u görebilmek için hafifçe arkasını dönmüştü.

Jon seksi kahkahalarından birini atarken "Bu kulağa o kadar da kötü gelmiyor başka sefere deneyebiliriz merak etme bende deli gibi azdım içine girmekten vazgeçmeyeceğim. Önüne bak Clementine," dedi. Clementine onu dinleyerek önüne döndü bunu yaptığı anda Jon girişine yaslandı vajinası bir nabız gibi atıyordu ıslaklığını bacaklarının içlerinde hissediyordu daha önce böylesine hazır hissettiğini hiç hatırlamıyordu. Her zaman bir çöl kadar kuru olurdu. Jon genç kadının kalçalarından destek alarak yavaşça içine girerken Clementine parmak boğumları beyazlayana kadar çarşafı sıkırmıştı. Uzun zamandır ilişkiye girmediği için kadınlığı fazlasıyla dardı, Jon'un küfürler savurarak aletini içinde ilerlettiğini hissediyordu.

"Si-ktir! Hay sikeyim... Çok darsın güzelim. Seni ben açıyorum. Sikim patlayacak gibi." Genç kadının kulaklarına giden kan basıncı yükselmışti duyduğu şeyler bile boğuk boğuktu. En dibe gömüldüğü anda Jon'un pelvis kasım kalçasında hissetti. Bu harikaydı Jon Jones'u bu kadar yoğun yaşamak harikaydı! Canı biraz yansa da anında alışmıştı ve şimdi sanki Jon her zaman onun bir parçası gibi gelmeye başlamıştı. Kendini biraz sıkarak Jon'un penisini içinde sıkıştırdığında genç adam bir küfür daha mırıldandı. Clementine çarşafı biraz daha sıkarak dişlerini birbirinden ayırdı.

"Hareket et Jon! Lütfen..." Bu zevk için yapılmış bir yakarıştı, zevk adına yapılmış oldukça içten bir yakarış... Clementine'ın bedeni bir yudum zevk için kıvranıyordu ve Jon ona bu zevki

verip ondan kendi adına parçalar almak istiyordu. Derin bir nefes alarak geri çekildi sonra tek hamlede hepsini Clementine'ın içine bastırdı.

"Şimdi sıkı tutun güzelim. Seni uçuracağım." Clementine bu uyarıyla birlikte biraz daha sıkı tutundu Jon içinde gidip gelmeye başladığında gözleri sıcaklık ile yarıyor ve içinde havai fişekler patlıyordu. O kadar yıldır bastırıldığı cinsel güdülerini şimdi tüm çıplaklığıyla Jon'un karşısındaydı. İsteddiği tek şey bu sefer, zafer kazanmaktı. Bu sefer bu zevk yolunun sonuna ulaşmak ve molasını orgazm şelalesinin kenarında vermek istiyordu. Evet, şu an delicesine bir zevk alıyordu bunu inkâr edemezdi ama o herkesin bahsettiği *uçmak* teriminin hakkının verilmesine de ihtiyaç duyuyordu. Orgazmın gizemli evreninde birkaç saniye de o geçirmek istiyordu. Bu sefer kendi başarısızlığını yaşamak istemiyordu. Bu sefer tamamlanmamış ve hedefe ulaşmadan yarıştan çekilmiş hissetmek istemiyordu. Bu ilk deneyimi Jon'un penisi içindeyken yaşamak istiyordu. Jon içinde tüm hızıyla gidip gelirken darbeleri doyurucu, yakıcı ve arındırıcıydı. Clementine'ın kasıklarında yoğunlaşan his dışarı çıkmak için tüm duvarları tırmalıyordu. Genç kadın bel kavisine damlayan terlerin Jon'a ait olduğunu düşündükçe çıldırıyordu. Jon'un eli yavaşça ön tarafa dolandı ve genç kadının klitorisine uzandı. İşte... Ondan bir şey bekliyordu. Daha fazla dayanamayacaktı ve genç kadının orgazm olmasını istiyordu. Tıpkı sekste almak kadar vermeyi de seven her erkeğin yapacağı gibiydi her şey doğru ilerliyordu. Clementine birden gerildiğini hissetse de bunu Jon'a belli etmemeye çalışıyordu. Jon'un maharetli parmakları şişmiş klitorisini ovalamaya başladığında genç kadın inleyerek başını geriye attı. İçinde bir şeylerin kıpırdayıp yükselişe geçtiğini hissediyordu. Bir kuş içinde olduğu yumurtanın kabuklarını kırmaya çabalıyordu sanki. Hayatına başlamak için önce kabuğu kırması gerekiyordu. Başlangıç kabuktu... Çatlaklar derinleşiyordu kasıklarında başlayan o göç yavaşça aşağılara inerken Jon ona masaj yapmaya devam ediyordu. Çok az kalmıştı... Birazdan hayatın amacı bedeninden taşacaktı sanki. Daha önce bu kadar yakla-

tığını hatırlamıyordu. Kuş tam yumurtadan çıkmak üzereyken, kaybetti! Tüm o his bir anda geri çekildi kanının ısısı normale döndü ve bedeni kendini kapattı. Kuş başaramamıştı yumurta kuşun üzerine geri kapanmış onu başarısızlığın karanlığına hapsedmişti. Clementine o anda ağlamak istedi ama yapamazdı böyle bir şeyi Jon'a yapmaya hakkı yoktu. O mükemmeldi... Tüm hata genç kadınındı yapamıyordu, olmuyordu... Bir sorun vardı ama neydi? Jon onu hâlâ okşamaya devam ederken içinde gidip gelmeyi sürdürüyordu eğer bir şeyler yapmazsa fazla dayanamayacak ve boşalacaktı. Bir de erken boşaldığını düşünüp bunu kafaya takmasını istemediği için en iyi yaptığı şeyi yapmaya karar verdi. Orgazm taklidi...

"Jon... Jon... Geliyorum." Art arda sıraladığı şeylerden sonra yüksek sesle çığlık atıp inledi. Jon hırlıyordu genç kadın filmlerde gördüğü her şeyi yapıyordu ve bu işte gerçekten iyiydi. *And the Oscar goes to Clementine. Yılın en iyi orgazm taklidi.* Kendine bir küfür daha etti. Kendi *sahte* orgazmı son bulduğunda Jon son hamlelerini yapıp içinde seğirerek boşalmaya başladı.

"Bu... Beni... Öldürecek! Sikeyim böyle şeyi Clem çok iyi hissettiriyorsun!" Genç adamın kasılmaları dinene kadar kendini ona bastırdı ve kalçalarını sıkarak parmakların hissini yaşadı.

9. Bölüm

YALANCI

Genç kadın gözlerini zorlukla araladığında bedeninde tatlı bir kas ağrısı geziniyordu kesinlikle rahatsız edici ya da acı verici değildi. Bu ağrıyı tarif etmesi gerekse haz verici diye tanımlayabilirdi. Yorgun bir günün ardından yapılan sıcak bir banyodan yeni çıkmış gibi hissediyordu kendini. Bedenindeki o tatlı ağrı gülümsemesine neden oldu. Jon Jones ile yatmıştı! Bir anda yan tarafına döndü ama yatak boştu. Yatakta doğrularak sırtını ahşap oymalı yatak başına yasladı ve dizlerini karnına çekerek kafasını dizlerine gömdü.

"Lanet olsun! Lanet olsun Clem!" Tezinde yanılmamıştı. Hem kendisi hakkında hem Jon hakkında fazlasıyla haklı olmanın vermiş olduğu o his tüm bedenini ele geçirmişti. Jon Jones bile onu orgazma ulaştıramamıştı ve o mükemmel sekste bile orgazm olamadıysa bundan sonrası için hiçbir şansı yoktu. Birde Jon'u bir daha göremeyeceğinden emin olmanın çaresizliği üzerindeydi. Adam hakkında yanılmamıştı. Jon Jones tek gecelik ilişki insanıydı istediğini aldığı amacına ulaştığı anda tüm ilgisi bir balon misali sönüp gidiyordu. Kafasını gömdüğü yerden çıkardı kendine daha fazla acımayacaktı. Kaç saattir yalnız olduğundan bile emin değildi ama geldiklerinde aydınlık olan hava kararmıştı büyük pencerelerin gösterişli perdeleri açıktı.

Vegas şehrinin hareketli gecelerinden biri olmalıydı. İçeriye dolaşan ışıklar binalardan ve gece kulüplerinden yükseliyordu ışık huzmeleri ara ara odayı aydınlatıyordu. Yataktan kalkarak büyük kapının ardında banyo olduğunu tahmin ettiği yere doğru yürüdü. Yanılmamıştı oldukça büyük ve lüks banyo tamamen kullanıma hazırdı. Küveti ılık suyla doldurarak kendine keyif yapma hakkı tamdı. Gerçekten bütün bedeni amansız bir şekilde titriyordu biraz sakinleşmesi gerekiyordu. Küvet tamamen ılık suyla dolduğunda hoş kokulu köpüklerden birini suyun içine döktü ve yavaşça küvete yerleşti. Su soğuyana ve bedeni dinlenene kadar kaldığı küvetten çıktığında üzerine otel bornozu ve terliğini geçirdi. Jon'u bulması gerekiyordu ne olursa olsun onunla yüzleşmek zorundaydı. Onunla gerçekten harika zaman geçirinişti bu şekilde son bulmasını asla ama asla istemiyordu. Salona çıkan kapıyı açtı ışıkların hepsi kapalıydı ve pencerelerin perdeleri çekilmişti. Luke ve Luz balayında oldukları için koridorun sonundaki süitte kalıyorlardı diğer çocuklar ise ortada yok gibiydi zaten Vegas gibi bir şehirde o rock yıldızlarının odalarında olması pek rastlanır bir durum olmazdı. Salona attığı ilk adımda hareket sensörlü ışıklar yanarak tüm salonu aydınlattı. Bütün lüks mobilyalar gözler önündeydi burası gerçek bir kral dairesiydi. Karşı taraftaki çift kanatlı kapıya doğru ilerleyerek kapıyı yavaşça itip açtı. İçerisi yine karanlık olsa da yemek odasının perdeleri sonuna kadar açılmıştı pencerelerde aynı şekilde açıktı. İçeriye esen hafif yaz meltemi karşısında ürperen genç kadın kollarını göğsünde bağladı. Odada birinin varlığını hissedebiliyordu sık bir nefes sesi duyuyordu gözleri karanlıkta etrafı tararken yemek masasının başında oturan Jon'u gördü. Daha doğrusu Jon olduğunu tahmin ettiği kişinin silüetini görüyordu. Masanın üzerinde bir şeyi burnuna çektikten sonra derin bir nefesle o şeyi daha derine gönderdi. Jon, Clementine'ı fark ettiğinde masanın üzerindeki şeyin artıklarını yere ittirdi ve burnunu çekerek ayağa kalkmaya çabaladı. Bunu yapmak için bile destek alması ne gibi bir batağın içinde olduğunun kanıtıydı.

"Se-Sen burada ne yapıyorsun?" Jon'un sorusu telaşlı sesin-

den çıktığında genç kadın arkasından kapıyı kapatıp kilitledi. Bu şekilde onu kimsenin görmesini istemedi.

“Sana bakmaya gelmiştim Jon! Asıl sen burada ne halt ediyorsun?” Genç adam ayakta daha fazla duramadı tekrar sandalyeye yığıldı.

“Bana o şekilde seslenmeyi kes!” Sert ses tonu Clementine’ı korkutsa da bunu belli etmedi.

“Ne şekilde Jon?” Jon’a bakmadan tam karşıdaki koridora açılan kapıyı da kilitledi.

“Bana Jon demeyi kes!” Genç kadın buna anlam veremedi ama Jon’un az önce toz çektiği düşünülürse söylediği şeyler anlamlı şeyler olamazdı zaten.

“İsmin bu değil mi?” Adamın yanına doğru ilerledi. Adam kafasını önüne eğmiş ve tam manasıyla bitik görünüyordu. Jon sadece anlamsız bir hırıltı çıkardı genç kadın onu kolundan tutarak kaldırmaya çalıştığında Jon tüm kuvvetiyle genç kadını ittirdi.

“Dokunma bana!” Bağırması ve şiddetli hareketleri Clementine’ı korkutuyordu. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Babası oldukça sakin bir adamdı, eski erkek arkadaşı da kibar bir çocuktan yani bu tarz bir adamla nasıl baş etmesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Ne yapayım? Seni burada kendi sefaletine mi bırakayım? Ne bok yediğini sanıyorsun bana sadece ot içtiğini söylemiştin ve seni bir keş gibi masadan toz çekerken görüyorum. Şu haline bir bak, acınası durumdasın.” İçinden geçen her şeyi Jon’a söylemişti genç adam kafasını kaldırıp ona bakarken dişlerini birbirine bastırıyordu suratında acı dolu bir gülümseme vardı.

“Siktir git Clementine... Sen yalancı fahişenin tekisin.” Genç kadın duyduğu şey ile beyninden vurulmuşa döndü. Yalancı... Jon neden ona böyle söylemişti? Birden aklına onun hakkında gerçekleri öğrenmiş olduğu geldi. Nikâhtaki görüntüleri alırken Charlie’yi uyarmış ve ondan görüntülerin kalitesini bozmasını istemişti. Çünkü orada Clementine’dan başka davetli yoktu. Gö-

rüntünün orada görevli olanlar tarafından ya da güvenlik kameralarından falan alındığını düşünmelerini istemişti. Demek ki bunu anlamıştı Jon her şeyi anlamıştı. Onu kullandığını biliyordu. Yutkunarak iki adım geriledi adam yavaşça ve sendeleyerek ayağa kalktı yanındaki sandalyeye sert bir tekme vurduğunda Clementine korkuyla yerinden sıçradı. Uyuşturucu almış bir adamla aynı odadaydı, aptal gibi tüm kapıları kilitlemişti ve Jon'a yalan söylemişti. Jon genç kadının üzerine yürürken Clementine'in adımları geri geri gidiyordu. Genç kadın sırtını pencerelerden birine yasladığında kapana kısılmışlık hissiyle sarıldı Jon yaklaştı, yaklaştı ve tam önünde durdu. Yine yalana sığınmaktan başka şansı yok gibiydi gerçekten korkuyordu.

"Be-ben... Ben sana yalan söylemedim." İlk kelimesinde kekelese de bunu kurtarmıştı. Jon kaşlarını çatı gerçek anlamda burnundan soluyordu. Genç kadının omuzlarını sertçe kavradı ve Clementine ufak bir inilti çıkardı. Gücü kontrolsüzdü.

"Sus! Daha fazla yalan söyleme. Beni salak mı sandın? Sence anlamayacak kadar toy muyum? Söyle Clementine. O kadar aptal mı görünüyorum?" Genç kadın dudaklarını dişledi Jon'un omuzlarında duran elleri resmen teninin içine geçmek istercesine onu sıkıyordu. Clementine bunların hiçbirine cevap verecek durumda değildi zaten cevap vermeye de yüzü yoktu. Bakışlarını Jon'dan kaçırarak yere indirdiğinde adam omuzlarından birini serbest bırakarak genç kadının yanaklarını sıkıp yüzünü kendine yaklaştırdı. Canı çok acıyordu ama yakalanmış olmanın utancından bunu dile getiremiyordu.

"Bana neden yalan söyledin Clementine?" Duraksadı ve kadının gözlerindeki korkuyu görerek geriler gibi oldu fakat gözleri tekrar öfkeyle harladı.

"Berbat bir oyunculuğun var." Clementine'in gözünden süzülen yaşlar yanaklarından aşağıya akmaya başlamıştı ve bedeni bir histeri krizindeymiş gibi titriyordu. Jon'u tüm gücüyle iterek arkasındaki sehpalara çarpmasına neden oldu tüm hızıyla kapıya doğru koştuğu sırada adam üzerine çullanarak onu yere yatırdı.

“Bir fahişe gibi hareket edersen, sana bir fahişe muamelesi yaparım.” Genç kadının bornozuna uzandığı sırada Clementine tüm gücüyle çığlık attı. Buna izin veremezdi. Hayır! Jon’u bu şekilde istemiyordu.

“Bağırmak mı istiyorsun? Bağır o zaman.” Clementine genç adamın göğsüne tırnaklarını geçirdi ve ellerini ondan uzak tutmak için çırpınırken onu bırakması için bağıırıyordu. Kapının zorlandığını duydu ve çok geçmeden kapı birkaç omuz darbesiyle açıldı. İçeri giren Orlando ve Rich endişeyle etrafı tararken karanlıkta onları gördü. Genç kadın ne olduğunu anlamadan Orlando, Jon’u Clementine’in üzerinden kaldırmıştı. Jon’u ileri doğru iterek üzerine abandı.

“Seni hasta orospu çocuğu! Yine toz çektin değil mi?” Orlando, Jon’un boğazına yapışmıştı. Jon adama yumruk atmaya çalışırken bağırıp küfürler ediyordu. Clementine ise çaresizce olanları izlerken ağlıyordu. Birden kolunu birinin tuttuğunu ve açılan bornozunu topladığını hissetti. Korkuyla irkilince adam güven verircesine gülümsedi.

“Korkma. Gel seni buradan götürüyüm.” Clementine kafasını sallayarak yerinden doğruldu. Rich genç kadının beline sarılarak onu kapıya doğru yönlendirince Jon arkasından bağırdı.

“Boşuna o yalancıyla ilgilenme Rich. Ucuz bir fahişe gibi orgazm taklidi yapıyor.” Genç kadın bu sözler karşısında belki de yerin dibine geçmeliydi ama öyle olmadı kendini inanılmaz rahatlamış hissetti. İlk defa orgazm taklidi fark edilmiş ve yüzüne vurulmuştu. Tek ve uzun süreli sevgilisi bile bunu fark etmezken Jon fark etmişti, biraz utanıyordu fakat bu Jon’un asıl yalancılığını öğrenmesinden çok daha iyiydi. Rich sanki genç kadını korumak ister gibi sarıldı Clementine kendini güvende hissetti. Orlando genç adamın boğazını sıkarken bir küfür savurdu. Rich’in eşliğinde yemek odasından salona oradan da Jon’un süitine yürütülmüştü. Adamın yüzüne bile bakamıyordu suratının alev alev yandığını hissediyordu. Rich onu odaya sokarak cebinden kapı kartını çıkardı genç kadına uzatırken gülümseyerek göz kırptı.

"Bunu al ve kapıyı içeriden kilitle. Onu bu gece senden uzak tutacağım ama yine de kendini güvende hissetmeni istiyorum anladın mı?" Clementine başını sallamakla yetindi. Rich ona yaklaşarak gözünden yanaklarına inmiş olan yaşları başparmaklarıyla sildi. Daha önce yabancı bir erkek tarafından maruz kalmadığı fiziksel bir temastı ama bunu garipsemedi. Bu daha çok Pablo'nun yapacağı türden bir şey gibi gelmişti elbette burada Rich'in erkekliğini sorgulamıyordu. Sadece arkadaşça bir yaklaşımdan fazlası olmadığını biliyordu.

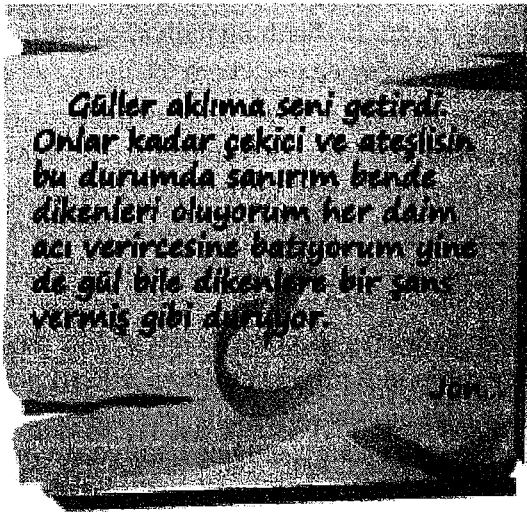
"Onu böyle gördüğün için üzgünüm. Normal zamanda böyle değil biliyorsun... Sadece o madde onun içinden bir şeytan çıkarıyor. Normal zamanda piç kurusunun tekiyken birde şeytanlık eklenince... Çekilmez bir orospu çocuğu oluveriyor." Clementine içten bir şekilde gülümsedi genç adam bakışlarını ondan kaçırdı.

"Sana çok mu sert davrandı? Sorun bu mu?" Clementine kafasını iki yana salladı.

"Öyle bir şey değil. Bu benimle ilgili..." Orgazm konusunda sorduğunu anlamıştı ve ona gerçekten dürüstçe cevap vermişti.

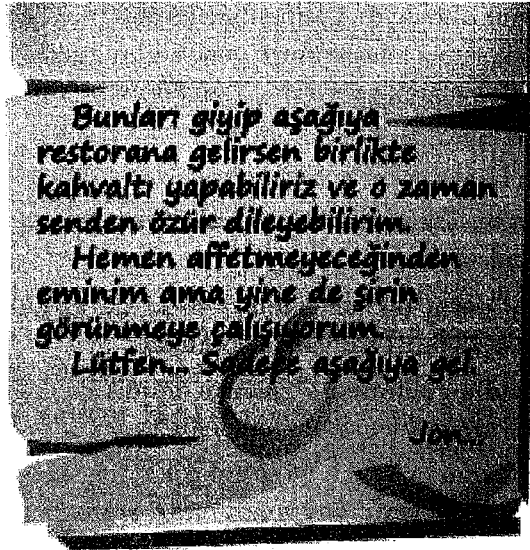
"Onun adına özür dilerim ve sabah kapına sürünerek geleceğinden de eminim. Affedip affetmemek sana kalmış bu gece güzel bir uyku çek sabah seni grubun jetiyle istediğin yere gönderebiliriz." Rich odadan çıktıktan sonra Clementine kapıyı kilitlemişti. Jon'un bir daha onu rahatsız etmeyeceğini biliyordu ama hastalıklı bir şekilde gitmek, uzaklaşmakta istemiyordu. Belki gerçekten sadece iş için olsa hayatı tehlike yaşar yaşamaz buradan siktir olup giderdi. Fakat içten içe Jon'a yardım etmek istiyordu, onun iyi olması için ona destek olmak istiyordu. Neden kendini bu kadar harap ettiğini bilmiyordu ama nedenini kesinlikle öğrenmek zorunda hissediyordu kendini. Bornozunu çıkarıp çıplak bir şekilde yatağa kıvrılan genç kadın kendi durumundan çok Jon'un şu anda nasıl olduğunu düşünüyordu ve bu düşünce onu esir aldığından uykunun kollarına kendini bırakması gün doğumuna kadar sürmüştü. Açık pencerelerden içeri giren zalim güneş ışıkları gözlerine hedef alırken kafasını yastık-

tan kaldıran genç kadın tam anlamıyla akşamdan kalma gibi hissediyordu. Birkaç saatlik uykunun bir faydası olmamıştı elbette ve Jon ile ciddi anlamda yüzleşmesi gerekiyordu. Bu da onu delicesine korkutuyor ve endişelendiriyordu. Lavaboda işlerini ağırdan alarak halletmiş üzerine dün geceki elbiselerini giymeyi saçma bulduğundan tekrar bornozunu geçirmişti. Kendi kıyafetleri Luz'un hazırlandığı dairede kalmıştı onları oradan gidip alacak giyinecek Jon ile konuşacak ve adam kışına tekme basarsa daha fazla uzatmadan gidecekti. Bütün gece verdiği en mantıklı karar buydu bu iş genç kadının boyunu kesinlikle aşıyordu. Clementine bornozunun açık yakasını iyice kapattı çünkü dün Jon ile yaşadığı olaydan kalan birkaç morluğu vücudunda taşıyordu. Kapıyı tereddütle açtı tam kapının önünde bir buket kırmızı gül ve bir de kutu duruyordu. Genç kadın şaşırarak gülleri kucakladı canlı güllerin kokusu anında benliğini sarmıştı. Buke-tin üzerine iliştirilmiş kartı çekip aldı.

Genç kadın notu dört beş defa arka arkaya okudu fakat şaşkınlığı halen geçmiş değildi. Neler oluyordu böyle? Adamın onun kışına tekme basması gerekirdi öyle değil mi? Onun o harika seks sırasında bile orgazm taklidi yaptığını fark ettiğinde

yapacağı tek şey bu olmalıydı. Ya da Clementine gece olanlardan sonra ondan kaçmalıydı fakat genç kadın kaçmak için en ufak bir istek duymuyordu. Clementine eğilerek yerde duran kutuyu aldı ve tekrar odadan içeri girerek kapıyı arkasından kapattı kutuda ne olduğunu merak ediyordu. Çiçekleri ve kutuyu yatağın üzerine koyarak aldığı bir nefesten sonra kapağını açtı. İçinden bir kot pantolon -ki genç kadının bedenindeydi- üzerinde gitar baskısı olan beyaz bir tişört, bir takım beyaz oldukça seksi iç çamaşırı ve beyaz Converse ayakkabılar vardı. Clementine'in kesinlikle tarzı değildi fakat oldukça rahat, anlamlı ve sevimliydi. Kutunun en altında duran notu okudu.

Bu tatlı isteği kıracak değildi ve Jon ile gerçekten konuşması gerekiyordu. Kıyafetleri üzerine giyip saçlarına çeki düzen verdi. Çantasından çıkardığı ufak makyaj çantasında gerekli şeyler vardı öncelikle gözaltı morluklarını kapatıcıyla kapatıp biraz parfüm sıktı. Kendini hazır hissettiğinde Jon'un ona verdiği mücevherleri, becer beni elbisesini ve her kadının aşkı olan ayakkabıları kutuya koyarak odadan çıktı. Ortalık fazlasıyla sakın görünüyordu hatta korumalar dışında görünürlerde kimse yoktu. Dün geceki korumalar değişmişti ve yerlerinde duran adam-

larda en az dün geceler kadar iriydi. Clementine onlara kibarca gülümseyerek günaydın dedikten sonra asansöre binip alt kata indi. Alt lobide de birkaç koruma farklı yerlerde duruyordu gözü melez adama takıldı grubun en yakın koruması oydu ve o da tam çıkış kapısının önünde telefonla konuşuyordu. Üzerindeki siyah takım elbise dev bedenine büyük bir ciddiyet katarken bakışları da korkutucuydu. Clementine lobiye indiği andan itibaren adamın gözleri üzerindeydi büyük ihtimalle onun bu olan şeylerden haberi vardı Clementine'in vereceği kararı kestirmeye çalışıyordu. Telefondaki kişinin Jon Jones olduğunu tahmin ediyordu genç kadının kahvaltı salonuna inmesini bekleyemeyecek kadar sabırsız olmalıydı. Clementine birden çıkış kapısına doğru yönelirken koruma telaşlanmıştı genç kadın durdurulup durdurulmayacağını merak ediyordu. Tam kapının önüne geldiğinde koruma son sözlerini söyleyerek telefonu kapattı.

"Bayan Hudson, bir yere mi gidiyorsunuz?"

Clementine kafasını sallayarak kutuyu adama uzattı. "Bunu Jon'a verebilir misin?"

Koruma derin bir nefes aldı. "Belki de kendiniz verseniz daha iyi olur. Kendisi kahvaltı salonunda..."

Genç kadın gülümsedi. "Sanırım onunla konuşmadan buradan gitmem seçenekler dâhilinde değil."

Koruma onu onayladı ve sesini çok daha sevecen bir tonda tutarak konuştu. "Şey... Bay Jones biraz ısrarcıdır." Clementine bunu yaşayarak tecrübe etmişti zaten ve onunla konuşmadan gidecek değildi elbette sadece öylece çıkıp gidebilecek mi görmek istemişti. Anlaşılan Jon buna müsaade etmeyecekti.

"Tamam, o zaman ısrarcı Bay Jones'u daha fazla bekletmeyeyim." Korumaya gülümseyerek kahvaltı salonun olduğu alana geçen genç kadın geniş alanı gözleriyle bir süre taradı. En sonunda gözleri genç adamla kesişti. Jon süs havuzunun kenarında sahte palmye ağaçlarının gizlediği bir masada oturuyordu. Oldukça gergin olduğu açıktı genç kadının salona girdiğini fark eder etmez yerinden fırlaması heyecanının göstergesi.

siydi. Üzerine oldukça basit bir kot pantolon ve beyaz tişörtü vardı saçları her zamanki gibi küçük bir atkuyruğuydu. Clementine oldukça ciddi bir şekilde Jon'un bulunduğu tarafa doğru yürüdü. Dün gece Jon onu gerçekten şaşırtmış ve korkutmuştu tabi bir de utandırmıştı... Affedilemeyecek bir şekilde kırılmamıştı ama yine de yelkenleri hemen suya indirmek istemiyordu. Hem Jon'un da onun hakkında ne düşündüğünü kestiremiyordu ona düpedüz orgazm taklidi yapmış bunu yaparken de utanç verici bir şekilde yakalanmıştı. Masaya geldiğinde Jon bir süre genç kadını inceledi Clementine, Jon'un bakışlarında tüm duygu karmaşasını görebiliyordu. O içi gülen göz bebekleri pişmanlık, endişe, heyecan ve utançla parlıyordu.

"Geldin."

Genç kadın başını hafifçe salladı. "Başka şansım yoktu korumayı çıkış kapısına dikmişsin." Bunu çok sert bir ifadeyle söylememek adına gülümsemişti.

Jon mahcup bir şekilde kafasını öne eğdi, genç kadının oturması için sandalyeyi çekerken "Sadece paniğe kapıldım. Benimle konuşmadan gidersen ne yaparım diye düşündüm ve gitmemen için ufak bir önlem aldım," diye cevap verdi. Clementine, Jon'un kibarca çektiği sandalyeye oturdu.

Elindeki kutuyu karşısına oturan genç adama uzatarak, "Bunlar bana aldıkların." dediğinde Jon şaşkınlıkla genç kadına baktı ama kutuyu almak için bir hamle yapmadı.

"Onları beğenmedin mi?"

Genç kadın kafasını iki yana sallayarak "Hayır, onları çok beğendim ama çok değerliler ve ben kabul edemem," dedi. Genç adam yine de kutuya uzanmadı.

"Senin için aldım ve sende kalmalarını istiyorum. Dün gece yaptığım aptallık yüzünden onları bana geri vermene gerek yok." Durdu ve nefes aldı.

"Özür dilerim..."

Clementine gerçekten üzgün görünen adama bakarken kutuyu geri çekerek masanın yanına koydu. "Bunları dün gece

olan şeylerden dolayı geri vermiyorum Jon. Dün gece o tatsız şeyleri yaşamıyorduk da geri verecektim zaten senden böyle bir beklentim yok bana maddi yönden değerli şeyler al diye senin altına yatmadım." Clementine bu konuda son derece dürüsttü. Jon'dan hiçbir şey beklemiyordu ve beklemeye de hakkı yoktu.

"Dün geceyle ilgili konuşmak istiyorsan..." Jon elini kaldırarak Clementine'in susmasını istediğini belirttikten sonra aynı elini havaya kaldırıp garson çağırırdı.

Garsona bir dizi sipariş sıraladı ve genç kadına dönerek "Yemek istediğin özel bir şey var mı? Benim söylediklerim yeterli mi?" diye sordu.

Clementine basitçe kafasını sallayıp "Yeterli," dedi.

Jon garsona siparişlerinin bu kadar olduğunu söyledikten sonra garson yanlarından uzaklaştı ve Jon ilk konuşan kişi olarak araya girdi. "Dün gece. Paniğe kapıldım. Bir süredir toz almıyordum ama sonra neden olmasın diye düşündüm ve kendimi kaybettim. Sonra sen... Senin beni öyle, o şekilde görmeni istemezdim. Seni korkutmak istemezdim. Tanrım! Yaptıklarımı hatırladıkça çıldırıyorum." Kesik kesik cümlelerinden Jon'un ne kadar mahcup ve üzgün olduğunu fark eden Clementine ona kendini daha iyi hissettirmek adına içten bir şekilde gülümsedi.

"Senden korkmadım Jon sadece endişelendim, üzüldüm ve biraz utandım. Özellikle senin için endişelendim daha önce kimseyi o şekilde görmemiştim ve sen bambaşka biri gibiydin o benim tanıdığım tatlı serseri Jon değildin. Bunu kendine neden yapıyorsun?" Jon'un gözlerini bir hüznün bulutu sarmaladığında Clementine adamın masanın üzerinde duran eline uzanıp tek eliyle güven verircesine sıktı çünkü ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir fikri dahi yoktu.

"O adam olmak istemiyorum Clem ama bazen yapacağım başka bir şey yokmuş gibi hissediyorum öyle anlarda tek düşüncem uzaklaşmak oluyor." Jon boşta kalan elini genç kadının elinin üzerine kapattı.

"Gitmek istersen jeti hazırlamalarını söylerim, kaçmak ister-

sen anlarım ama emin ol gitmen isteyeceğim en son şey Clementine. Sabaha karşı kendime geldiğimde berbat bir durumdaydım sana söylediğim ve yaptığım her şeyi hatırladım ve ilk defa kendimden ciddi anlamda öğrendim. Çocuklar gelmemiş olsaydı... Ne kadar ileri giderdim?" Genç kadın adamın bu bitik haline ve kendini böylesine suçlamasına daha fazla dayanamayarak araya girdi.

"Bunları düşünme Jon. Bir yere kaçtığım falan yok. O adam sen değildin dün geceyi unutalım olur mu? Sadece söz ver bana Jon bir daha kendine bunu yapma."

Genç adam başını salladı. "Kendimi dizginleyeceğim Clementine..." Genç kadın bundan şüphe duysa da adama bir şey söylemedi. Garson, Jon'un sipariş ettiği her şeyi masaya getirdiğinde ikili kahvaltılarını yaparken daha *normal* konulardan bahsetmeyi tercih ederek konserlerden konuşmaya başladılar. Jon genç kadına konser takvimi hakkında bilgiler veriyordu fakat Clementine zaten tüm konser takvim bilgilerine sahipti. Onları izlemek için görevlendirilmişti sonuçta, yine de Jon'u ilgiyle dinlemekten kendini alıkoyamadı. Adamın konuşması muazzamdı en basit konuları bile büyük bir heyecan ile anlatıyordu tabi gülüşü... Tanrım! Clementine o gülüşü her gördüğünde cennetten bir manzara izliyormuş gibi hissediyordu. Kahvaltıları son bulduğunda Clementine kahvesinden son yudum aldı.

"Biraz yürüyelim mi? Burada harika bir bahçe var." Clementine genç adamı onaylayarak yerinden kalktı kendini çok fazla... *Gündelik* hissediyordu. Kot pantolon, tişört, converse... Bunlar genç kadının sadece izinlerinde ailesinin yanına gittiğinde giydiği tarz şeylerdi ama Jon ona afiyetle yenmeye hazır bir parça pudinge bakarmış gibi bakıyordu. Jon yakınlarda dolaşan korumalardan birine yerde duran kutuyu uzatarak odalarına çıkarmasını söyledikten sonra dışarı çıktılar. Birlikte yapay şelalelerin süslediği palmiye ağaçlarıyla çevrili bahçede yürümeye başladıklarında genç kadın ilgiyle etrafına bakıyordu Jon sıcaklığını hissedeceği kadar yakın olmasına rağmen tenleri birbirine değmeden genç kadının tam yanında yürüyordu. Bir süre sessizlik

içinde ilerledikten sonra genç adam hafifçe öksürüp elini gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi atkuyruğuna götürdü.

“Dün...”

Clementine adamın sözünü kesti. “Dün geceyi unuttuk Jon. Bugünkü kibarlığın kendini affettirdi.” Jon yürümeyi keserek palmiye ağaçlarının sıralandığı patikada durdu aynı anda genç kadında durdu ve Jon’a baktı.

Genç adam Clementine’a doğru bir adım attıktan sonra ellerini tuttu. “Dün gecedен bahsetmeyecektim. Ondan öncesinden... Dün akşam hakkında konuşmak istiyorum.” Clementine bir anda bedeninden tüm kanın vakumlandığını hissetti midesindeki ani burulma karşısında omuzları hafifçe öne doğru eğildi.

“Yanlış bir şey mi yaptım? Çok mu acele ettik? Fazla mı serttim? Yeterince iyi değil miydim Clementine?” Bu soruların hepsi Jon’un yanlış bir şey yaptığı tezlere odaklıydı genç adam dün akşam Clementine’ın orgazm olamama durumuyla ilgili kendini suçluyordu ve bu Clementine’ın çok daha kötü hissetmesine neden olmuştu.

“Bu seninle ilgili değil Jon.”

Genç adam kaşlarını çatı ve dudaklarını öne doğru büzdü. “Sakın bunun benimle ilgili olmadığı hakkında saçmalama. Bir kadını orgazma ulaştıramıyorsa sorun tamamen erkektedir.”

Clementine, Jon’un bu şekilde düşünmesine üzölmüştü ve birden aklına gelen şeyi aniden Jon’a sordu. “Dün gece o yüzden mi o şeyi kullandın?” Clementine cevabı biliyordu duymak istemese de soru artık ağzından çıkmıştı. Dün Jon onun yüzünden o haldeydi.

Genç adam başını yere eğdi gözleri genç kadınla olan temasını kesmişti. “Daha önce başıma böyle bir şey gelmedi. Daha önce yattığım her kadını ayaküstü bile olsa tatmin etmiştim. Fakat sen orgazm taklidi yapınca... Ben kendimi işe yaramaz hissettin.” Clementine anlıyordu bu adam için zor olmalıydı sorunun kendisinde olduğunu sanıyordu bu erkekler içinde oldukça

önemli olmalıydı yani en azından Jon gibi adamlar erkekliklerine çok güveniyorlardı –ki bunda kesinlikle haklılardı- dün akşam Jon kendini ne kadar kötü hissettiyse bunun çözümünü toz çekmekte bulmuştu. Clementine defalarca kendini suçladı.

“Bu senin suçun değil Jon. Bu benimle ilgili ve kesinlikle yalan söylemiyorum. Ben daha önce hiç orgazm olmadım.” Bu genç kadının en yakın arkadaşlarına dahi yapmadığı bir itiraftı içinden *Ashley ve Pablo beni affetsin* diye düşünürken karşısındaki adamın gözlerinin yuvarlak toplara dönüştüğü gördü. Ağzı da bir karış kadar açık kalmıştı oldukça şaşırdığı ortadaydı. Şimdi Clementine’in tam bir sorunlu olduğunu biliyordu artık onunla işi olmayacağından emindi kim seks konusunda yarım bir kadınla uğraşmak isterdi ki?

10. Bölüm

TURNE BAŞLASIN!

Clementine, Jon'un bir şeyler söylemesini beklerken dakikalar geçmişti adam öylece genç kadının yüzüne bakıyordu en ufak bir mimik yoktu ve Clementine gerçekten kendini huzursuz hissetmeye başlamıştı. Jon sonunda konuştuğunda bunu yapmak için derin bir nefes alması gerekmişti.

"Ben yanlış mı anladım? Sen az önce hiç orgazm olmadığını mı söyledin?" Clementine bakışlarını Jon'dan kaçırdı ama adam buna izin vermedi genç kadının çenesini yumuşak bir şekilde tutarak kafasını kaldırmasını sağladı. Jon'un gözlerinde bir aşağılama, yargılama yoktu gözleri her zamanki gibi canlı bir şekilde parılıyordu. Clementine başını sallayarak onu onayladı.

"Bakire değildin?" diye sorduktan sonra derin bir nefes aldı. Clementine dudağını dişledi. "Değildim..."

Jon nefesini geri verdi. "Benden önce kaç kişiyle yattın?"

Bunlar çok özel sorulardı ve Clementine'ı huzursuz ediyordu. Yirmi altı yaşında bir kadın için oldukça az seks yapmıştı. Hatta bekâretini bozan aptalı saymazsa doğru düzgün yalnızca bir kişiydi.

"Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Orgazm olmayınca seks bana gereksiz geliyordu ve her seferinde kendimi

kötü hissediyordum.” Jon sanki söylediklerini anlıyormuş gibi başını salladı fakat Clementine onu anladığından pek emin değildi.

“Benimle yattıktan sonra da kendini kötü mü hissettin?” Yüzündeki karanlık ifadeye bakan genç kadın Jon’un böyle düşünmesini beklemediği için paniğe kapıldı. Hızla kafasını iki yana sallarken

“Hayır, hayır Jon böyle düşünme... Yani elbette seksten zevk alıyorum aldığım zevk kesinlikle rol değildi. Seninle seks yapmak koca bir kutu vanilyalı dondurma yemek gibi. Yasak, tatlı ve zevkli,” diye cevap verdi. Adam bu tanıma gülerken Clementine donup kaldı resmen adamın gülüşünün içinde boğulmak istiyordu. Gülümsediğinde dudaklarının arasından görünen iki uzun ön dişi her türlü günaha davet çıkarırken yanaklarında beliren gamzeler insanın nefesini kesiyordu. O erkeksi olduğu kadar çocuksu kahkahadan bahsetmek dahi istemiyordu.

“Sen az önce benimle düzüşmeyi bir kutu vanilyalı dondurmaya mı benzettin?” Clementine kendi aptallığını fark edince Jon’un gülmesine katıldı gerginliği anında yumuşamıştı Jon’un yanında olmak iyi hissettiriyordu insanın tüm sıkıntılarını çekebilme gücüne sahipti.

“Demek istediğim kesinlikle zevk aldığım.”

Jon gülüşünü bastırdı. “Bunu fark ettim. O halde son değildi. Yani demek istediğim tekrar vanilyalı dondurma yemende bir sakınca yok.” Jon onunla bir kez daha mı yatmak istiyordu? Clementine dudağını dişledi bedeninin ateşi bir anda yükselmişti.

“Se-sen... Yani tek seferden sonra bir daha yatmadığını sanıyordum.” Genç adam onu onaylarken Clementine’a bir adım daha yaklaştı şimdi genç kadın onun kokusunu içine çekerken üzerine atlamamak için kendine telkinler veriyordu.

“Daha önce bir kadınla iki sefer olmak istemedim. Fakat daha önce hiçbir işi de yarım bırakmamıştım.” Clementine onu bir iş olarak görmese Jon’un bu tanımından rahatsız olabilirdi fakat aralarında gerçek bir iş ilişkisi olduğundan buna takılmadı.

“Şimdi senin için bir inat mı oldum yani? Orgazmı daha önce hiç yaşamamış zavallı kadını mucizevi bir şekilde orgazma ulaştıracak cesur şövalye sen misin?” Genç adamın suratında gezinen şeytani gülümseme Clementine’in içini heyecanla doldursa da bunu belli etmemek adına elinden geldiği kadar büyük bir çaba gösteriyordu.

“Benim güzel Clementine’ım. Yeteneklerimi küçümsüyor-muşsun gibi hissediyorum. Çok daha iyisini yapabilirim ve yapacağım.” Adam duraksayarak kadına iyice yaklaştı şimdi nefesleri birbiriyle dans ediyordu.

“Senden bir şey isteyeceğim.” Genç kadın Jon Jones’un ondan ne isteyeceğini merak etmişti gözlerini adamın gözlerine dikerek konuşmaya devam etmesini beklerken hiçbir tahmin yürütemiyordu.

“Benimle yani bizimle turneye katılır mısın? Tabi işin falan yoksa hepsine katılmak zorunda değilsin sadece Amerika’dakiler...” Clementine şaşkınlıkla araya girdi zaten genç kadının tüm planı buydu bunu Jon’un istiyor olması bir şok etkisi yaratmıştı adamın o sonucu olmayan seksten sonra Clementine’ı bir daha görmek istemeyeceğini düşünüyordu.

“Ne yani seninle turneye gelmemi mi istiyorsun? Bir geceden fazlası... Bir geceden epey fazlası...” Jon başını sallayarak genç kadını onayladı yüzüne düşen bir tutam turuncu bukleyi geriye iterken parmakları yumuşak sayılabilecek bir şekilde genç kadının yanağında gezindi.

“Bunu bir anlaşma gibi düşün. Sana orgazmı yaşatacağım. Kesinlikle benim ellerimden olacak bu sebeple bana yakın olmalısın.” Küstahlığına kızmalı mıydı? Yoksa kahkahalarla gülmeli miydi? Genç kadın kesinlikle karar veremiyordu üstelik kızılamayacak kadar sevimliydi.

“Şimdi de sizin için bir anlaşma oldum demek.” Jon, Clementine’in kalçasına ufak bir şaplak atınca genç kadın kıkırdarak yerinden sıçradı.

“Başladığım işi yarım bırakmadığımı söylemiştim. Şimdi

söyle bakalım Clementine... Benimle olmak istiyor musun?" Buna ne diyebilirdi ki? Bir çeşit rüyada gibiydi ki bir rüya için bile normal değildi uyku sırasında kışık açıkta kalınca görünen rüyalar kadar saçmalığa boğulmuş, imkânsızlık kıyılarına açılmıştı.

"Sanırım işimden izin alabilirim ama yine de eşyalarımı almak ve insanlara nerede olduğumu haber vermek için Los Angeles'a gitmeliyim." Ashley ve Pablo'nun ona yapacaklarını düşündükçe bedeni geriliyordu. Telefonuna her saat başı gelen çağrılar görmezden gelmesi yapacaklarına daha kolay konsantre olmasını sağlıyordu. Jon isteksizce omuzlarını silkti.

"Tamam, illa gitmen gerekiyorsa jet ile gidip hemen gelebilirsin." Genç kadın bu kadarının biraz fazla olduğunu düşünerek Jon'u geri çevirdi.

"Hayır, buna gerek yok uçakla gidip gelirim. Lütfen..."

"Peki, o halde hafta sonu Miami'de olacağız. Oraya gelirsin..." Hafta sonuna üç gün vardı Jon sanki haftalar varmış gibi sıkıntılıydı Clementine'da genç adamdan ayrılmak istemese de buna mecbur olduğunu biliyordu. Arkadaşlarıyla görüşmeli, annesine iş seyahatinde olacağını söylemeli, eşyalarını toplamalı ve Charlie ile bir toplantı yapmalıydı. Ayrıntıları konuştuktan sonra kral dairesine giren Jon ve Clementine bir karmaşanın da ortasına düşmüşlerdi. Luke King sinirli bir şekilde geniş salonun ortasında bir ileri bir geri yürüyordu. Luz Ortiz adamın peşinde dolaşiyor onu sakinleştirmek için bir şeyler mırıldanıyordu. Orlando hararetli hararetli telefonla konuşurken oldukça korkutucu görünüyordu. Rich ise önündeki bilgisayara gömülmüş okuduğu şey her ne ise kaşlarını çatıyordu. Jon'un gözleri herkesin üzerinde gezindi.

"Sorun ne?"

Luke bir küfür mırıldandı. "Nikâh fotoğraflarımız internete düşmüş." Clementine bedeninde yeşeren anı paniğin belli olmamasını umuyordu. Bir şey söylemeden odanın içine ilerleyen genç kadın odadaki gerginliği tüm hücrelerinde hissediyordu. Jon'un arkasına geçerek Rich'in bilgisayarındaki görüntülere

baktı. Neyse ki patronu fotoğraf kaliteleriyle oynamıştı. Kalitesiz ve bulanık bir fotoğraf olsa da fotoğraftakilerin Luke ve Luz olduğu apaçık ortadaydı.

"Bunu nasıl becermişler? Sadece çalışanlar ve biz vardık." Jon'un sorusu üzerine Luke siyah botuyla haliya bir tekme savurdu.

"Özel olmasını istemiştin ama her şeye burnunu sokmaya bayılan o gereksizler ordusu bunu da sabote etti. Luz sinirli adamın sırtını okşayarak onu kendine doğru çevirdi.

"Hayatımın en özel anıydı Luke gerçekten önemli değil... O fotoğrafları alıp kışlarına sokabilirler ben sana sahibim sende bana önemli olan tek şey bu ve gerçekten balayımı bu saçmalıklarla mahvetmeyeceğim." Luke'un gözlerinde harlayan ateş anında sönmüştü genç kadına aşkla bakarken onu kendine çekmiş kollarını etrafına sararak kulağına bir şeyler mırıldanmıştı. Luz kıkırdayıp kızarınca herkes söylediği şeyi az çok tahmin etmişti ve yeni evli çift odalarına doğru ilerlerken Orlando telefonunu kapatarak yanlarına geldi.

"Otel yönetimiyle konuştum çalışanlardan şüphe ettiğimizi söyledim araştıracaklar. Tanrım! Gerçekten bu boktan işlerden bıktım." Rich bilgisayarı kenara bırakıp bara yöneldi. Clementine'in tek düşündüğü kendi suçu yüzünden masum insanların zan altında kalıyor olmasıydı. İçinden yaptıklarını itiraf edip bu yükten kurtulmak geliyordu fakat onu engelleyen şeyler beynini kemiriyordu. Öncelikle işe ihtiyacı vardı çünkü kardeşinin tedavi olması gerekiyordu. Bu iş için, bu terfi için çok çalışmıştı ve bu meslek onun hayaliydi. Son olarak da Jon'u şimdi kaybetmeye hazır değildi. Onunla vakit geçirmek genç kadına iyi geliyordu uzun zamandır üzerindeki kara bulutların dağıldığını hissediyordu. Sanki Jon güneşti bulutlar dağılırken açığa çıkmıştı genç kadın onda güneşli bir günün sıcaklığını hissediyordu. Orlando ve Rich ellerinde biralarla koltuğa oturduğu sırada Jon'un kolundaki dokunuşuyla içi ürperdi.

"Benim dönmem gerekiyor Jon. Daha fazla geç kalamam

yapmam gereken işler var." Ve tabi şimdi bu karmaşanın ortasında olmakta genç kadına pekiyi bir fikir gibi gelmiyordu.

"Tamam, seni havaalanına ben bırakırım."

Genç kadın kafasını iki yana salladı. "Buna gerek yok taksiyle gidebilirim." Jon itiraz etmek üzereyken Clementine onun sözünü kesti. "Taksiyle gidebilirim Jon bence burada kalman daha doğru olur hem üç gün sonra görüşeceğiz."

İki adamında kafası bu sözlerin üzerine arkaya doğru dönmüştü. İkisi de oldukça şaşkın görünüyordu Jon bakışlarını adamlara çevirip "Ne var?" diye sordu.

Orlando parmaklarını kısa sarı saçlarının arasında gezdirdi. "Bunu bizim sormamız gerekir. Açıkçası dün gecedен sonra yeni arkadaşının koşarak kaçacağını düşünmüştüm."

Rich bira şişesini Clementine'a doğru kaldırdı. "Cesur kıız."

Jon'un kaşları belirgince çatılmıştı. "Kötü anlarımdan biriydi ve bu konuyu tekrar konuşmamak üzere kapattık."

Orlando bakışlarını Jon'un üzerinden çekmeden Rich'e konuştu. "Rich sence bu kötü anlar sıklaşıyor mu?" Rich cevap vermedi ama bakışlarında Jon'un dün geceki durumunun sıkça yaşandığına dair kanıtlar mümkündü. Bu Clementine'ı korkutsa da geri adım atmak istemiyordu. Jon için savaşınak ona yardım etmek istiyordu.

"Benim asıl ilgimi çeken dün akşamdan ve dün gecedен sonra Jon'un onu hâlâ istiyor olması..." Jon öne doğru atıldı sınırlıydı ama Clementine onu kolundan yakalayarak durdurdu bir kavganın ortasında kalacak değildi.

"Ne yani kadınlara değer vermediğimi mi düşünüyorsunuz?" Bu soru bir süre havada asılı kalmıştı iki adamda yüzünde bunu doğrular ifadelerle Jon'a bakıyorlardı genç kadın araştırmalarından bile yola çıkarak bunun böyle olduğunu biliyordu.

"Kusura bakma dostum ama pek değer verdiğin söyleyemez. Kızıl saçlara sahip her kadını becerip başından atıyorsun."

Rich kafasını Clementine'a çevirerek yüzünde son derece

kibar sayılabilecek bir ifadeyle genç kadına baktı. "Sen üstüne alınma Clem."

Clementine ellerini havaya kaldırarak "Hiç alınmıyorum rahat olun," diye mırıldandı.

Genç kadın dün gece kaldığı odaya doğru ilerlerken adamlara doğru dönerek "Ben içeride toplanıyor olacağım. Siz rahat rahat konuşun," dedikten sonra odaya girip kapıyı kapattı.

Hakkındaki varsayımları duymaya hiçte gönüllü değildi açıkçası tabi bir de şu casusluk olayı vardı ki eğer arkasında kimin olduğunu öğrenirlerse hepsine inahcup olacağı düşüncesi sırtına tonlarca yük bindiriyordu. Yatağın üzerinde Jon'a iade ettiği kutu yanında bir seyahat çantasıyla birlikte duruyordu ve Luz'un odasında bıraktığı eşyalarda katlanıp yatağın üzerine bırakılmıştı. Yatağa oturarak telefonundan uçak saatlerine bakarken kapı yavaşça aralandı. Jon'un o mükemmel kafası kapı aralığında içeri süzüldüğünde genç kadın bir adamın nasıl hem bu kadar sevimli hem de gerçekten insanın kalp ritmini bozacak kadar yakışıklı ve seksi olabileceğine anlam veremiyordu.

Clementine ona yatağın üzerini işaret ederek "Bunları sana geri vermiştim," dedi. Jon içeri girip arkasından kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yaslayarak sırt kaslarını geriye doğru germe hareketi yaptı. Clementine'in o an odaklandığı tek nokta Jon Jones'un gerilen kol kasında beliren dövmeleiydi. Tanrı yardımcısı olsun her an bu adamın üzerine atlamak istemesi pek normal değildi hele bu işin sonu bir yere varmıyorsa...

"Bende onları almamıştım. Benimle inatlaşmak istemezsin Clem çok ikna ediciyimdir." Sağ gözünü kırpışığı genç kadının teninin karıncalanmasına neden olmuştu. Jon kapıdan uzaklaşarak komodine doğru ilerledi ve çekmecedan çıkardığı bir kâğıdı Clementine'a uzattı.

"Bu nedir?" Jon dişlerini göstererek gülümserken oldukça yırtıcı görünüyordu.

"Dün akşam kazandığın para... Kollu makineden hatırlarsan seni baya iyi motive etmiştim." Genç kadın adamın ağzından çı-

kan her sözle kan akışının biraz daha hızlandığını hissediyordu yataktan kalkarak adamın yüzüne baktı.

"O bir çek mi?" Clementine onun bir çek olduğunu anlamıştı elbette.

"Vay canına çok zekisin." Şaka yapması artık eskisi kadar da çekici gelmiyordu. Clementine sinirlendiğini hissederek bu gibi zamanlarda yaptığı gibi dudaklarını öne doğru büzerek içlerini ısırdı.

"Onu isteyeceğimi nereden çıkardın? Seninle düzüştüm diye illa bana bir şeyler vermene gerek yok. Eğer böyle bir ilişki istiyorsan kendine bir fahişe bul Jon Jones!" Clementine çantasını alıp odadan çıkmak üzereyken Jon onu sert bir hamleyle duvardaki boy aynasına yasladı. Gözlerini ele geçiren koyu renk harrelere dikkatle bakan genç kadın o harelerin sinirden mi yoksa arzudan mı oluştuğuna anlam vermeye çalışıyordu.

"Böyle bir şeyi sana düşündüren ne Clementine? Sence bir fahişeye ihtiyaç duyacak kadar umutsuz mu görünüyorum? Ben kadınlara düzüşmek için para vermem. Benimle düzüşüyor olmaları onlara yeterli gelir." Clementine'in gözleri kocaman açılmıştı genç kadın ne diyeceğini bilmiyordu. Bu devasa egonun ardına sığınmış adamı görmek istiyordu. Ama o kocaman egosu müsaade etmiyordu. Genç adam, kadının gözlerinin içine baktığında biraz sakinleşti.

"Bak Clementine sürekli kendini bu şekilde aşağılaman sinirimi bozuyor. Bu parayı dün gece sen kazandın ve sende kalmasını istiyorum. O kıyafetleri senin için aldım ve onlarda sende kalacak. Bunu benimle düzüştüğün için yapmıyorum hatırlarsan onları düzüşmeden önce vermiştim." Sakin ses tonuyla söylediği şeylere ikna olmak çok kolaydı genç kadın başını sallasa da itiraz etmek için bir aralık buldu.

"Kıyafetleri alıyorum ama çek olmaz. Hatırlarsan o senin jetonundu."

Jon gülümsedi. "Tamam, öyle olsun."

Clementine eşyalarını topladıktan sonra Jon onu otelin

önünden taksiye bindirdi. Bu sürede aralarında fiziksel anlamda bir yakınlık yaşanmamıştı. Jon'un tek yaptığı ona göz kırpıp gülünsemek ve kulağına "Yakında görüşeceğiz," demek olmuştu. Genç kadın havaalanına gittiğinde kendisi için bilet alındığını görerek şaşırsa da Jon'un bu davranışlarına artık şaşırmaması gerektiğini kendine telkin etti. Güzel, rahat, birinci sınıf bir yolculuğun ardından eve gitmek üzere taksiye binen Clementine yolda arkadaşına telefon etti. Ashley daha ilk çalışta telefonu büyük bir heyecanla cevaplamıştı.

"Seni adi sürtük! Hangi cehennemdesin?" Clementine kulağını patlatan cırtlak ses karşısında yüzünü buruşturdu.

"Los Angeles'a döndüm Ash. On dakikaya evde olurum."

Ashley bıkkın bir nefes alıp "On dakika sonra sendeyim. Bana anlatacağın çok şey var diye düşünüyorum," dedi.

Clementine onu onayladı. Gerçekten anlatılması gereken çok fazla şey vardı. İki genç kadın yaklaşık olarak iki saattir koltukta oturmuş konuşuyorlardı. Daha doğrusu Clementine merakla, şaşkınlıkla ve heyecanla onu dinleyen arkadaşına her şeyi anlatıyordu. Tabi bazı *ufak* detayları atlamayı ihmal etmiyordu. Bu orgazm meselesi özeldi aslında pek özelliği kalmamıştı şimdi bütün Araf grubu bu durumdan haberdardı yine de böyle bir şeyi en yakın arkadaşına söylemek istemiyordu bunu ona açıklamak için fazlasıyla geç kalmıştı. Tüm anlattıkları bittiğinde Ashley kocaman açılmış gözleriyle oturduğu yerde zıpladı.

"İnanmıyorum seni şanslı kaltak! Jon Jones'u becerdin... Tanrım! Hayatın boyunca tüm seksler sana çok sıradan gelecek olabilir ama yine de onunla yatmış olmak harika olmalı. Torunlarına anlatabilirsin."

Clementine gözlerini devirdi. "Torunlarıma Jon Jones'u becerdiğimi anlatmak istemem onların da dinlemek isteyeceğini sanmıyorum özellikle büyükbabalarından önce yediğim haltlarla ilgilenmezler."

Ashley omuzlarını silkti. "Hadi ama sallanan sandalyende otururken ayaklarının dibinde oturup seni edep abidesi sanan

torunlarına zamanında dünyanın en seksi rock yıldızlarından birini becerdiğini anlatırsan o yavrucaklar buna bayılacaklardır.”

Clementine gerçekten Ashley’in beyninin nasıl çalıştığına anlam veremiyordu. Ertesi gün Charlie ile görüşmek için asistanını arayarak randevularını kontrol ettirmişti. Adamın tek boş saati olan sabah sekizde ofisinde hazır bekliyordu. Yoldan geldiği ve dün gece meraklı arkadaşına her şeyi uzun uzun, defalarca anlattığı için uykusuz, bitkin, yorgundu. Adam ofisten içeri girdiğinde Clementine elinde karıştırdığı magazin dergisini bırakarak ayağa kalktı. Charlie onu her zamanki sulu gülümsemelerinden biriyle karşıladı.

“Ah Clementine... Hayatım nasılsın?” Clementine’ın el sıkışmak için uzattığı eli Charlie fırsata dönüştürüp genç kadını kendine çekip yanağını öpmek için kullanmıştı. Clementine elinin tersiyle yanağını silmemek için kendini zor tutsa da bunu yapmamayı başarmıştı.

“İyiym Bay Preston. Şey sizden izin istemek için geldim.” Charlie koltuğa yerleşti.

“Ne için?” Clementine dudağını dişledi.

“Araf grubu ile turneye katılmak için. Beni turneye davet ettiler.”

Charlie bir anda yerinden fırladı. “Sen ciddi misin?” Genç kadın başını sallayıp onu onayladığında Charlie ellerini masaya dayayarak kadına biraz daha yaklaştı.

“Açıkcası başarılı olacağını biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum. O düğün videosu harikaydı ve seni turneye çağırmaları... Bu hep onlarla olacaksın bütün o partilere katılacaksın demek oluyor. Bunun için izin istemek bile saçmalık. O poponu kaldır ve adamların peşinden git Clementine her ne yapıyorsan onu yapmaya devam et. Bana para kendine başarı getireceksin.” Clementine bu adamdan biraz daha nefret etmem mümkün mü diye düşünürken her konuşmada bir miktar daha nefret ediyordu.

“Cumartesi sabah yola çıkıyorum. Miami’ye gideceğim. Gö-

rüntüleri benim aldığımı bilmelerini istemiyorum Bay Preston bu konu da bana söz vermiştiniz.” Adam kafasını salladı.

“Elimden geleni yapacağım zaten henüz gizli kalman en doğrusu bu kadar yanlarına yaklaştık ve kaybedemeyiz.” Adam tekrar yerine oturup arkasına yaslandı ve ellerini karnının üzerine koydu. “Hesabına para transferi yapacağım alışveriş, kuaför ve ulaşım giderlerin için... Gerekli olan her şey için Eddie’ye yedi, yirmi dört ulaşabilirsin.”

Clementine yerinden kalktığı sırada Charlie onu durdurdu. “Bir şey daha var.” Genç kadın merak içinde bakışlarını adama çevirdi.

“Yönetim kurulu üyeleri bu işle çok ilgileniyorlar. Kurul yönetiminden birine numaranı verdim. Bundan sonra benim dışımda ondan da talimatlar alacaksın. Bay Walker aramıza yeni katıldı ve bu işe çok fazla önem veriyor. Haklı da bu iş çok fazla para demek, adamların hayranları çılgın gibiler. O düğün videosu milyonlarca kez izlendi.”

Clementine sadece başım sallamakla yetindi. Harika! Şimdi birde yönetimden kasıntı adamın tekiyle muhatap olmak zorundaydı. Genç kadın binadan çıktığında huzursuz bir şekilde iç çekti. Jon’un bu yaptığını öğrendiğinde vereceği tepkiden korkuyordu en çokta öğrendiğinde onu kaybedecek olmaktan korkuyordu bu çok garipti onunla duygusal bağ kuracak kadar zaman geçirmemişti belki de vicdan yapıyordu... O gün annesi ve kardeşiyle uzun uzun konuştuktan sonra Ashley ile birlikte alışverişe çıktı Miami için ve tüm turne için kıyafetlere ihtiyacı vardı. Çok geçmeden kocaman bir bavul dolusu kıyafet odasında ki yerini almıştı iki kadın yatağın üzerine atladılar. Clementine hayatında hiç yorulmadığı kadar yorulmuştu. Tüm o cilt bakımı, kuaför işleri, ağda operasyonları canına okumuştı. Alışveriş en sevdiği kısım olmuştu her zaman alışveriş yapmaktan hoşlanırdı özellikle kıyafet ve ayakkabı için olan alışveriş kısmı cennet vadi kadar kutsaldı.

Ashley yattığı yerden kollarını havaya kaldırarak, “Bu gece

ki partiye hazır mısın Clem?" dedi. Clementine tavana odaklanmıştı.

"Parti mi? O da nereden çıktı Ash yarın yola çıkıyorum ve dağıtamayacak kadar yorgunum."

Ash genç kadma doğru döndü tek dirseğinin üzerine yaslandı. "Pijama partisi bebeğim sen, ben ve Pablo..." Buna hayır diyemezdi. Onları özleyecekti uzun zamandır onlardan başka kimseyle vakit geçirmemişti. Pablo elinde içkilerin olduğu poşetlerle içeri girdiğinde Clementine ve Ashley gerçekten pijamalarının içindeydiler ve Pablo'da buraya kadar resmen pijamayla gelmişti. Clementine adamın siyah üzerine mor puanlı pijama altını incelerken kıkırdadı.

"Sen buraya kadar bu kılıkta mı geldin?"

Pablo sırtarak içki şişelerini tezgâha dizmeye başladı. "Ben kuralsızım fıstık. Taksicinin bana bakışını görmeliydin. İnsanları şaşırtmaya bayılıyorum."

Ashley bir kahkaha attı. "Harikasın bebeğim."

Ashley içkilerin başına geçerken Pablo'nun kalçasına vurdu. Clementine bardakları hazırladı ve gece başladı. Clementine ertesi sabah bir kol bacak karmaşasının içine uyandı. Pablo'nun bacağı üzerindeydi ve Ashley'in kolu ona sarılmıştı. İkisinin arasında sıkışarak uyuduğu için tüm bedeni kaskatı kesilmiş bir haldeydi tabi aldığı aşırı alkolden dolayı ağrıyan başından söz etmek dahi istemiyordu.

Clementine kıpırdanınca Pablo gözlerini araladı. "Tanrım! Kafamın içinde filler sikiyor!"

Clementine Ashley'in üzerinden atlarken "Aynen benimde... Lanet olsun saat öğlen olmuş dört saat sonra uçağım var," dedi.

Genç kadın panik olmuş bir haldе banyoya giderken Pablo'ya hâlâ mışıl mışıl uyuyan Ashley'i işaret etti. "Uyandır onu yoksa giderken kapıyı üzerine kilitlerim."

Genç kadın köpük banyosunun içinde gevşemeye çalışırken

Pablo içeri daldı doğruca tuvalete giderek kapağı kaldırdı ve işemeye başladı.

"Pablo! On dakika daha bekleyemez miydi?"

Pablo kafasını iki yana salladı. "Üzgünüm bebeğim ama çiş tutmak testislerimi ağrıtıyor ve ileride seks yaşamımı etkileyecek bir zarara neden olabilir. Aletimi sokacağım sıkı popolar var ve ben..."

Clementine kulaklarını tıkadı. "Kes, kes şunu! Tamam, daha fazla ayrıntı duymak istemiyorum."

Pablo bir kahkaha attı. "Jon Jones'un efsanevi düzüşmesini dün gece o kadar çok dinledim ki acilen kendime birini bulmam lazım. O çocukların arasmda eşcinsel olan yok değil mi?"

Clementine durulanmak için ayağa kalktı. "Üzgünüm o çocuklar dibine kadar vajina delisi." Pablo üzölmüş gibi dudaklarını büktü. Clementine banyodan çıkıp giyinirken Jon'u düşündükçe bacaklarının arasında beliren o ani kasılmayı tekrar hissetti. Bedeni daha önce yaşamadığı ne kadar gariplik varsa hepsini hissediyordu. Pablo ve Ashley, Clementine'ı havaalanına bıraktılar ve üçü bolca kucaklaşarak vedalaştı. Genç kadın bankoya giderken çalan telefonunu çantasından çıkardı Jon arıyordu.

"Jon?" Adamın nefes sesini duydu ve gülümsediğinden emindi.

"Güzelim... Yola çıktın mı diye aradım?" Clementine bankodaki görevliye biletini uzatırken gülümsemesine engel olamadı Jon'un ses tonuna bayılıyordu.

"Şey, evet... Şimdi havaalanındayım."

"Güzel... O halde yakında görüşeceğiz. Sanırım seninle ilgili bazı planlarım var." Clementine yanaklarının kızardığını hissetti.

"Öyle mi? Ne gibi planlar?"

"Seni aklını kaybedene kadar yaladıktan sonra, aklını kay-

bedene kadar düzeceğim sahneleri içeren planlar. Seks, rock ve günah dolu bir turneye hazır mısın?"

Clementine görevlinin onayından sonra uçağa doğru ilerlerken "Hazırım," diyerek Jon'u onayladı.

Daha önce kendini hiç bu kadar kualsız hissetmemişti bu hoşuna gitmişti.

11. Bölüm

KIŞKIRTICI MANZARA

Clementine uçaktan inip, valizini aldıktan sonra çıkışa doğru ilerledi. Bekleme salonunda durarak çantasında telefonunu aramaya başladı. Otelin adresini öğrenmesi, daha sonra bir taksi bulması gerekiyordu. Telefonunu eline aldığı sırada buna gerek olmadığını fark etti. Jon Jones tam karşısından ona doğru yürüyordu. Clementine onu gördüğünde olduğu yerde donup kaldı. Bir kot pantolon, beyaz bir tişört, saçma derecede büyük güneş gözlükleri ve lacivert bir kovboy şapkası takıyordu. Peki, neden bu kadar yakışıklı görünüyordu? Ona yaklaştıkça gülümsemesi genişledi gözlerini görme isteği ile dolan Clementine onun neden böyle göründüğünü biliyordu. Tanınmak istemediği için son derece gizemliydi Clementine yine de onu hemen tanıdı. Çünkü varlığının yarattığı heyecan dalgasını metrelerce öteden hissedebiliyordu. Jon tam önünde durdu kafasını hafifçe öne eğerek genç kadına gözlerinin ışıltılı bakışlarını sunduğunda Clementine gülümsedi.

“Geleceğinden haberim yoktu.” Jon sırtırken Clementine’ın valinize uzanıp aldı. Clementine o sırada kovboy şapkasının arkasından çıkan küçük atkuyruğuna odaklanmıştı.

“Benim senin geleceğinden haberim vardı ve senin gibi seksi bir kadım havaalanında yalnız başına bırakamazdım.” Clemen-

tine'in gururu okşanmıştı. Birlikte çıkışa doğru ilerlediler ve genç kadın kapıdaki siyah minibüs tipi lüks aracı gördü. Takım elbiseli bir şoför inerek Jon'un elinden valizi aldı bagaja doğru ilerlerken Jon ona minibüsün açık kapısından binmesi için zarifçe elini uzattı. *Tanrı aşkına adam bir gitaristti ve centilmendi!* Clementine kaliteli deri koltuğa yerleşip arkasına yaslandı Jon ise hemen yanındaki yerini alır almaz bir düğmeye bastı kapı kapanırken Clementine'in belini kavradı dudaklarını dudaklarına yapıştırırken Clementine bir süre bocaladı bu kadar ani bir yakınlık beklemiyordu. Duraksamasının ardından adamın omuzlarını tutarak onu kendine bastırdı bu öpüşmeye ihtiyacı vardı. Jon geri çekilirken gözlüğünü de gözünden çıkarıp önlerindeki sehpa bırakmıştı. Ayaklarını karşıdaki koltuğa koyarak arkasına yaslandı yüzünde piç sırtışı olarak tabir edilecek bir sırtış vardı.

"Bu öpücük ne içindi?" Jon, Clementine'a doğru döndü gözlerinde pırıltılar oluşmuştu genç kadın onun gözlerinin içindeki o saf, katksız neşeden hoşlanıyordu ama içten içe de o neşenin bir maske olduğunu düşünüyordu. Tıpkı palyaçoların gülen suratlarının ardında sakladığı derin hüznünler gibi. Clementine biliyordu ki neşeli insanlar daima en büyük acıları yaşamış insanlardı.

"Suratındaki o şaşkın ifadeyi görmek içindi," dedikten sonra göz kırpıp devam etti. "Seni her öptüğümde suratında sevimli bir ifade oluşuyor. Gözlerin berraklaşıyor, yanakların kızarıyor ve dudakların aralık kalıyor." Clementine bu tepkileri verdiğini bile bilmiyordu bakışlarını genç adamdan kaçırdı Clementine'ı bu kadar iyi okuyor olması iyi değildi.

"Yani?" Genç kadın umursamaz görünmeye çalışıyordu. Araç çalışmış Miami'nin şehir merkezine doğru ilerlemeye başlamıştı. Yükselen binalarda yanan ışıklar cezbedici ve zengindi.

"Sadece hoşuma gidiyor. Bu farklı... Genelde kadınları öpmem."

Clementine buna şaşırmıştı kaşları havalandırırken "Bunun özel bir nedeni var mı? Yani kadınları öpmüyor oluşunun," diye

sordu. Umursamazca omuz silkti bakışlarını dışarı odaklamıştı bu umursamazlığını gizlenmek için kullanıyordu.

“Özel bir nederi yok sadece işi ağırdan almaktan hoşlanmıyorum. Ben dondurmayı yalamayı sevmem Clem, daima ısırarak yerim. Aceleciyim güzelim...” Bir anda çok şirin görünürken bir anda ölümüne seksi olabilen tek adam Jon Jones’tu en azından Clementine bu şekilde başka adam tanımıyordu. Yolun kalanında Jon provalardan bahsederken Clementine ilgiyle onu dinledi. Araç bir süre sonra deniz kenarında uzun bir binanın önünde durdu. Bina binlerce ışıkla aydınlanmıştı ışıklar mor, pembe ve maviydi. Miami’nin berrak gökyüzünde parıltıyan milyonlarca yıldız eşlik ediyorlardı. Jon araçtan inerek Clementine’a tekrar elini uzattı genç kadın araçtan indiğinde Jon’un eli beline dolandı birlikte lobiye girdiler. Lobi bir tür akvaryumu andırıyordu tamamen açık maviydi yerlerdeki camlarda bile ışıklandırma vardı Clementine bu kadar çok elektrik harcanıyor olmasından hoşlanmasa da bu onu büyülemişti. Jon onu doğruca camlı asansöre doğru ilerletti tüp şeklindeki asansör genişti ve yukarı çıkarken ki manzarası harikaydı.

“Vay canına bu gerçekten harika...”

Jon sırtıttı. “Bir de odamızın manzarasını gör. Bayılacaksın...”

Genç kadına yaklaşarak kulağına sıcak nefesini üfledi. “Tabi o manzaraya karşı sana yapacaklarımıza da bayılacaksın.” Clementine yutkundu. Jon’un onun hakkında gerçeği biliyor olmasına rağmen hâlâ ilgili davranıyor olması şaşırtmasına neden olsa da aynı zamanda müthiş bir rahatlatma hissettiriyordu. Belki de ihtiyacı olan şey rahatlıktı çünkü daha önce hiç tam anlamıyla rahat olamamıştı. En üst katta duran asansörün kapıları her zamanki gibi korumaların beklediği koridora açıldı. Jon genç kadının beline sarılmayı bir an olsun bırakmadan geniş çift kanatlı kapıdan geçirdi. Salon kısmı beklenildiği gibi doluydu fakat Clementine bu kadarını da görmeyi beklemiyordu. Geniş beyaz köşeli koltukta bir çeşit seks partisi dönüyordu. Clementine olayı anlamak için bir süre onları izlemek zorunda kaldı. Rich koltukta oturuyordu ve iki kadın önünde diz çökmüş aletini yalı-

yorlardı. İki kadın! Kadınların tatlı bir şey emermiş gibi çıkardığı sesler tüm odayı dolduruyordu. Orlando Hard ise Rich'i yalayan kadınlardan birini arkadan becermekle meşguldü. Sarışın olan kadının içinde hızlı hamlelerle gidip gelirken diğer kadının içine parmaklarını sokuyordu. Kadınlar da çocuklar da hallerinden oldukça hoşnuttu. Onlar için alışıldık bir durum olmalıydı Jon ve Clementine'in odaya girmiş olmasını umursamamışlardı bile. Clementine hipnoz olmuş gibi bu yasak şeyi izliyordu. Bacaklarının arasındaki ıslanma ona çok edepsiz bir sürtük olduğunu haykırıyordu. Kadınlardan biri kafasını kaldırdı Jon ve Clementine'in olduğu tarafa bakarak Rich'in aletindeki piercingi diliyle dürttü. Lanet olsun! Herifin aletinde piercing vardı. Rich'e Seks Tanrısı demelerinin nedeni bu olabilirdi belki de. Esmer olan kadın Rich'i yalamayı bırakarak tüm ilgisini Jon'a yöneltti.

"JJ'de bize katılıyor mu?" Clementine bundan pek emin değildi katılmamasını umuyordu. Jon'dan önce Rich araya girdi. Zevk dolu bir şekilde inleyip kafasını geriye atarken

"Sanmıyorum fıstık. JJ'in katılması gereken çok daha önemli şeyler olduğuna eminim," dedi.

Jon sırtı, gözleri Clementine'in üzerindeydi. "Kesinlikle katılmam gereken çok daha önemli şeyler var." Eli yavaşça genç kadının poposuna indi. Clementine'i elbisesinin üzerinden okşarken ıslaklığı biraz daha yayıldı. Orlando aletini sarışın kadının içinden çekip prezervatif değiştirirken Clementine adamın aletine gözlerini dikmiş bakıyordu. Jon elleriyle genç kadının gözlerini kapatmaya çalıştı.

"Hayır, Clem! Kıyaslama... Yapma..." Orlando güçlü bir kahkaha attığına kadınlarda zevkle kıkırdadı. Clementine gerçekten böyle büyük bir alet gördüğünü sanmıyordu. Jon'un aleti de fena sayılmazdı oldukça zevk verici olduğu gerçektir ama boyut olarak değersizleştirdiğinde Orlando her anlamda bir koca adamdı.

"Kıyaslama yapmıyordum Jon." Clementine, Jon'un elini kendinden uzaklaştırdı Orlando bu sırada yeni bir prezervatifi

aletine geçirerek esmer kadının içine yüklendi. Kadın başını geriye atarak inlediğinde uzun siyah saçları belinden aşağıya döküldü. Orlando halinden hoşnut bir şekilde gülümsedi.

“Yalan söylüyor... Kesinlikle kıyaslama yaptı.” Rich bir kahkaha attığında Jon onu doğruca odaların bulunduğu alana açılan kapıya sürükledi bir yandan da küfürler mırıldanıyordu. Kapılardan birini cebinden çıkardığı kartla açan Jon, Clementine’ı içeri sürükleyip kapıyı arkalarından kapattığında genç kadın kıkırdamaya başladı.

“Hım demek bu sana komik geldi öyle mi güzel Clementine.” Clementine cüretkâr bir şekilde bedenini dikleştirerek Jon’un gözlerinin içine baktı. Dolgun göğüsleri elbisesinin açık yakasından harika görünüyordu. Clementine bu elbiseyi sadece o yüzden seçmişti. Jon’un tüm dikkati de olması gereken yerdeydi. Jon’un eli yavaşça eteğinin altına kayarken Clementine sırtını dikleştirdi nefesi anında hızlanmıştı. Jon’un parmakları külotuna dokunduğunda yumuşak dantelden genç kadının sırlıklam olduğunu hissetti.

“Lanet olsun! Çok ıslaksm. Bu seni etkiledi mi Clementine? İçeride gördüklerin seni etkiledi mi?” Yalan söyleyecek değildi zaten bu açıkça belliydi. O manzaradan etkilenmeyecek tek kadında tanımıyordu. Dünya üzerinde gördüğü en seksi şeydi.

“Şey... Sanırım.” Jon’un o sert parmaklarını vajinasında hissetmekte harikaydı.

“Belki de bunu denemeliyiz...”

Clementine bir anda Jon’a baktı. Kaşları çatılmıştı. “Neyi denemeliyiz?” Jon hâlâ vajinasını okşamaya devam ediyordu ve Clementine o okşadıkça daha da ıslanıyordu. Jon Jones’un gitar çalan mahareti parmakları bir vajinayı okşamakta da oldukça maharetliydi. Anlaşılan yetenek sadece gitarla sınırlı değildi.

“İçerisi hoşuna gittiyse...” Clementine geriledi evet hoşuna gitmişti ama bunu yapacak değildi. Jon onu fazla uzaklaşmasına izin vermeden yakaladı. Adamın dokunuşu vajinasından gitmiş olabilirdi ama aletin baskısını o noktalarda hissediyordu.

"Seni arkadaşlarımla paylaşacak değilim Clem. Sen farklısın, farklı olduğunu söylemiştim. Sadece onları izlerken sana dokunabilirim belki bu sayede orgazmın kolaylaşır. Ve emin ol bu teklifi sadece senin için yapıyorum Orlando'yu gördüğünü sana unutturmak daha çok hoşuma gider." Clementine rahatlamıştı bu çok cezbedici gibi görünse de hiçbir zaman cinselliği uç noktalarda yaşayan ya da yaşamak isteyen bir kadın olmamıştı. Evet, bazı edepsiz şeyleri görmek veya düşünmek hoşuna gidiyordu fakat bunu yaşamak bambaşka bir durum olurdu. Hele ki içinde bulunduğu durum düşünülürse... İş masasında meze olması pek doğru olmazdı.

"Gördüklerimi silmen çok hoşuma gider." Çapkın bir şekilde genç adama göz kırptığında Jon sanki beklediği şeyi duymuş gibi gülümsedi. Jon genç kadının elini tutarak onu banyoya yönlendirdi. Clementine itiraz etmedi Jon Jones'la birlikte banyo içinde yapılabilecek her türlü fanteziyi kurmakla meşguldü. Geniş banyo tamamen beyaz ve okyanus mavisiydi. Duvarlardaki akvaryum motifleri göz kamaştırıyordu. Geniş yuvarlak jakuzili küvet yerden aşağıdaydı ve suyu hazırlanmış gibi görünüyordu.

"Bunu planlıyor muydun?" Jon uzanıp tişörtünü sıyrırken kasları yine belirginleşmişti düşük bel pantolonundan erkekliğine giden yolu işaret eden erkeksi tüyleri göze çarpıyordu Clementine daha önce hiç heyecanlanmadığı kadar heyecanlandığını hissediyordu. Jon tişörtünü yere fırlattığında Clementine'ın gözleri adamın göğsündeki dövmeyle kaydı. Parmağıyla kırmızı kalbin içinden geçen hançer dövmesini işaret etti.

"İlginç bir dövme. Diğer dövmelerinden farklı duruyor." Clementine bunu Jon'dan bir açıklama yapmasını beklemeden son derece doğal bir tavırla söylemişti. Genç adamın yüzünde beliren ani bulutlanmayı fark ettiğinde bu dövme meselesi merakını cezbetmişti. Jon pantolonunun iki düğmesini çözdü kasık tüyleri ve aletin bir kısmı göz önüne çıktı. Ayakkabılarını çıkarmak için eğilirken Clementine ile olan göz teması kesildi.

"Uzun zaman önce yaptırdığım bir şey." Tabi Clementine bu

geçıştirmeyi fark etmişti. Jon ayakkabılarını kenara tekmeledikten sonra hâlâ tamamen giyinik olan genç kadına baktı.

“Soyunmayacak mısın?”

Clementine saçlarını tek omuzunun üzerine toplayıp “Senin yapmanı tercih ederim,” dedi.

Jon pantolonunu çıkarmadan Clementine’a doğru yaklaştı. Arkasına geçerek elbisenin genç kadının kalçasına kadar inen fermuarını açtı. Clementine omuzlarındaki askıları indirdiğinde elbise ayaklarının dibindeydi. Mavi iç çamaşırları ve iç çamaşırlarıyla aynı renk olan topuklu sandaletleriyle kalmıştı. Seksi olacağını biliyordu çünkü bunları Ashley seçmişti. İçten içe ona teşekkür etti. Jon’un solukları ensesine vuruyor ve Clementine’ın bedenindeki kan akışını hızlandırıyordu. Jon sutyenin kopçasını çözdü askısız sutyen yere düşerken genç kadının göğüs uçları havaya temas ederek uyarıldı. Boynunu Jon’a doğru eğdiğinde genç adamın nefesini daha yoğun hissetti. Jon onu öpmüyordu, dokunmuyordu ama Clementine bunları yapmasına gerek olmadan kendini uyarılmış hissediyordu.

“Ayakkabıların ve çamaşırın... Onları çıkar.” Clementine, Jon hâlâ arkasındayken iç çamaşırını sıyırıp ayak bileklerine düşmesine izin verdi. Jon’un nefesi bir kademe daha hızlanmıştı. Daha sonra ayakkabılarından kurtuldu. Arkasını döndüğünde Jon pantolonunu çıkarmış aletini okşuyordu. Clementine, Jon’un aletinin üzerinde kayan eline hipnoz olmuş gibi bakarken onu yalamak için yoğun bir istek duydu. Lanet olsun! Tadına bakmak istiyordu. Jon boşta olan elini genç kadının eline uzattı ve tutarak aletinin üzerine yerleştirdi. Şimdi Clementine’ın parmakları Jon’un uzun sert aletini kavramıştı. Aletinin gerçekten az görülür bir uzunluğu vardı kısa sürede de Orlando’nun devasa aletinin görüntüsü aklından silinmişti.

“Devam et Clem. Okşa beni...” Jon elini tamamen serbest bıraktı ve aletindeki elini de çekti. Clementine aletini okşarken inanılmaz haz duyuyordu.

Jon erkeksi bir hırıltı çıkardı. “İnanılmaz seksisin Clem. Se-

nin etrafındayken tek düşündüğüm içine gömülmek oluyor.” Clementine bu aşırı açık itiraf karşısında inledi. Belki de Jon’dan başkası bunu söylese kışına tekme basardı. Fakat Jon Jones’un söylediği her şey kendini seksi hissettiriyordu. Clementine, Jon’un aletinin üzerinde yeterli hızı kazanmıştı ki Jon onu durdurdu. Tekrar elini tutarak küvete yönlendirdi. Ilık suya girdiklerinde Jon oturdu ve genç kadını da kendine çekerek kucağına oturmasını sağladı. Clementine arkası dönük bir şekilde Jon’un kucağına oturmuştu. Jakuzinin içinde dalgalar halinde gezinen su bedenlerine çarpıyordu. Clementine göğüs uçlarına çarpan suyun tahrik edici etkisinden faydalanmak için kendini olabildiğinde dik tutuyordu. Jon, genç kadının bacaklarını birbirinden ayırdı oturuşunu biraz dikleştirdi ve Clementine’ı hafifçe yükseltti. Şimdi su dalgalarını vajinasında hissediyordu. Bu çok tahrik edici bir deneyimdi. Jon parmağını Clementine’in dudaklarına götürdü ve kulağına fısıldadı.

“Yala parmaklarımı Clem.” Clementine bunu yaptı. Jon’un iki parmağını ağzının içine alarak yaladı. Bir an o parmakların Jon Jones’un aleti olduğunu düşündü dilini ve emişlerini kullanmaya başladı. Jon parmaklarını çekerek genç kadının vajinasının girişine dayadı. Yavaşça içeri kaydırduğu iki parmağı içeride kıvrılarak doğru olabilecek bir nokta yakaladı. Diğer eli Clementine’in göğüslerini okşuyordu. Kadının pembe meme başları oldukça büyüktü.

“Memelerinin uçları harika... Şiş ve belirgin... Ben dokunduğça sanki mümkünmüş gibi biraz daha büyüyorlar.” Clementine göğüslerini beğeniyordu ve Jon’un bunu tasdiklemesinden memnun olmuş bir mırıltı çıkardı.

“Parmaklarının yerinde aletinin olmasını isterdim.” Jon’un kulağına doğru güldüğünü duydu.

“Kesinlikle dileğini yerine getireceğim. Ama önce lambayı biraz ovalaman gerek.” Clementine kıkırdadı.

“Şu an sen beni ovalıyorsun.” Jon kulağını dişlediğinde Clementine kendini ona doğru itmeye çabaladı.

“Senin lamban daha havalı!” Clementine, Jon’a sarılmak ve o içine girerken o güzel orman yeşili gözlerine bakmak istiyordu. Bunun için yaptığı hamle Jon tarafından engellendi. Jon genç kadını kaldırdı belinden kavrayarak jakuzinin kenarına doğru sürükledi.

“Buraya otur güzelim.” Genç kadına jakuzinin kenarını işaret etti. Clementine ayağa kalktığı anda ılık suyun etkisi azaldı ve ürperme hissetti. Yine de Jon’un dediğini yaparak jakuzinin kenarına yerleşti. Jon ayak bileklerini yakalayarak genç kadının bacaklarını biraz araladı. Genç adamın yarısı hâlâ suyun içindeydi. Clementine Jon’un tokasına uzandı ve saçların dağılmasını sağladı.

“Üzgünüm sen dağınık seviyordun.” Clementine kesinlikle Jon’un bu dağılmış halinden hoşlanıyordu. Hele saçlarının ıslak olması enfesti. Jon genç kadının bacaklarının arasına yerleştirdiğinde Clementine kendini ona bıraktı. Ellerini yanlara yasladı ve kendini hafifçe geriye bıraktı. Jon Jones bacaklarının arasındaydı. Bundan daha güzel bir masal olması mümkün müydü? Ah camdan ayakkabının canı cehenneme! Genç adamın dili klitorisini dörterken Clementine’in solukları hızlanmıştı.

“Ah Tanrım! Jon...” Jon’un nefesi vajinasına çarpıyordu bütün bedeni alev alev yanarken o dil yavaşça içeriye kaydı. Jon sanki gerçekten vanilyalı dondurma yermiş gibi sesler çıkarıyordu. Clementine bu tatlı işkence sayesinde iki defa bulutlara yükseldiğini hissetti. İkisinde de bulutlara dokunamadan aşağıya inmek zorunda kalsa da yükselmek bile harikaydı. Jon Jones ile yükselmek... Hayal gibiydi. Clementine birkaç defa onun gözlerini görmek için eğilse de gördüğü tek şey Jon’un kendinden geçmişçesine kapattığı göz kapakları olmuştu. Onun o anda ne düşündüğü merak etti ama üzerinde durmadı. Harika hissediyordu. Jon bacaklarının arasından ayrıldığında Clementine’a gülümsedi. Jakuziden çıkarak genç kadının tam önüne dikildi. İşte Jon ona beklediği fırsatı veriyordu. Tadına bakacaktı!

Clementine yavaşça yerinden kalktı ve Jon’un önünde dizlerinin üzerine çöktü. Genç adamın erkekliğini iki eliyle kavradı

ağzını yavaşça baş kısmının üzerine kapattığında Jon'un inlediğini duydu. Jon'un ifadesini izliyordu, gözlerini yine kapatmıştı ama yüzünde inanılmaz derecede seksi bir ifade vardı. Clementine o ifadenin değişimini görmek için Jon'u biraz daha ağzına aldı. Tadı, penisinin kadifemsi dokusu ve kendine has kokusu afrodizyak etki yaratıyordu. Eli ritmik bir şekilde aletin üzerinde gidip gelirken ağzının içinde de aynı ritmi hissediyordu. Çok geçmeden Jon genç kadının saçını kavramıştı. Clementine'ı kendine doğru bastırırken bir yandan da Clementine'ın ne kadar harika hissettirdiğini, birazdan geleceğini söylüyordu. Clementine daha önce kimserin ağzına boşalmasına izin vermemişti. Açıkçası bu ona iğrenç geliyordu fakat Jon'un onun ağzına boşalacağını düşünmek tuhaf derecede seksi ve yaramaz hissetmesine neden oluyordu. Bu yüzden geri çekilmedi. Genç adam saçından kavramış onu aletine doğru bastırırken Jon'un verdiği her şeyi yuttu. Adamın tuzlu tadı boğazından aşağıya kayarken yutkundur birkaç defa öğürse de bu gırtlığına kadar ilerlemiş olan penisi yüzündendi. Jon tamamen boşaldığında Clementine ondan ayrıldı.

"Bunu daha önce yapmamıştım." İtirafı içtendi neden söylediğini bile bilmiyordu. Jon kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatı.

"Daha önce oral seks yapmadın mı?" Clementine gülümsedi.

"Elbette oral seks yaptım. Daha önce kimseyi yutmadım." Jon anlayışla başını salladı.

"Sanırım her yerine geleceğim Clem. Vücudunun her noktasına boşalmak istiyorum." Duraksadı devam etmeden önce nefesini ayarladı. "Prezervatif kullanmasam senin için sorun olur mu?" Clementine, Ryan'dan ayrıldığından beri seks yapmıyor olmasına rağmen deri altı implantı ile korunuyordu. Bu tarz şeylerin önemini biliyordu ve günün birinde bir çılgınlık yapıp tek gecelik ilişkileri deneyeceğini düşünüyordu. Ya da hayatının aşkını bulacağını... Sonuçta ikisi de gerçekleşmemişti. Önemi yoktu.

"Sorun değil. Temizim... Ve korunuyorum." Jon ıslak saçlarını geriye doğru itti. "Bende temizim hatta aşırı derecede prezervatif takıntım var. Şu malum tek sefer durumu..." Clementine jakuzinin içine girerek duş jeline uzandı şimdi yıkanmak istiyordu. Jon'da jakuzinin kenarına oturarak kendini suya bıraktı. Clementine'in elindeki duş jelini alarak eline sıktı. Genç kadının bedenini sabunlarken konuşmasma devam etti. "Seninle bir seferden fazla olması gerekecek. Senin şu ufak sorununu çözmemiz için öyle olması gerekiyor." Clementine Jon'un dokunuşlarının sağladığı rahatlamayla gevşerken kendini iyice bıraktı.

"Ufak bir sorunumun olduğunu düşünmüyorum Jon. O dil darbeleri efsaneydi fakat ben yine..." Jon omuzunu dişleyerek genç kadını susturdu.

"Sorununun ne olduğunu biliyorum." Genç kadın kafasını hafifçe döndürerek adama baktığında Jon ona göz kırptı.

"Sadece çok fazla düşünüyorsun. Seksin bir sonu olması gerektiği hakkında... Orgazm olmaya odaklı seks yapıyorsun tek düşündüğün şey bu. Kendini rahat bırakmalı ve gerçekten seks yapıyor olmaktan keyif almalısın. Orgazm olmasa bile... Tek yapman gereken gevşemek, tabi benimde seni biraz heyecanlandırmam gerek." Jon gerçekten ne yaptığını bilen kendinden emin bir tavırla konuşuyordu. Uzun süre banyonun ardından giyindiler. Jon ve çocuklar bir gece kulübünde eğlenme planı yapmışlardı tabi Jon bu plana Clementine'ı da dâhil etmişti. Bu hem işi için iyiydi çünkü belki önemli bir ayrıntı yakalardı hem de Jon ile dışarı da arkadaşlarının arasındayken vakit geçirmekten keyif alacağını hissediyordu. Özel olarak aldığı altın rengi pullarla bezeli süper mini eteğini, siyah büstiyerini ve altın rengi bantlı topuklu sandaletlerini giyerek saçlarını tepede toplayan Clementine siyah bir makyaj yaparak odadan çıktı. Jon, Rich ve Orlando ile salonda oturuyordu hepsi oldukça yakışıklıydı ve hepsi şapkaıyla güneş gözlüğü takıyordu. Bu sayede gizlenmeyi umsalarda onlar için biraz zordu. Hepsi birer atom bombası etkisi yaratıyordu. Orlando bir an olsun elinden bırakmadığı telefonuyla birilerine direktifler verirken Rich ve Jon bir şey hak-

kında konuşuyorlardı. Clementine odaya girdiği anda Jon'un bakışlarını üzerinde hissetti. Jon, Clementine oturmak üzereyken bileğini yakalayarak kucağına oturmasını sağladı. Siyah kotu, kollarını kıvırdığı siyah tişörtü ve krem renk fötr şapkası ile genç kadının bacaklarının arasına titreşimler gönderiyordu. Rich arkasına yaslanıp derin bir nefes çekti. O performanstan sonra ikisinin de nasıl hâlâ bu kadar canlı göründüklerini anlayamayan genç kadın bu adamların gerçekten de Seks Tanrısı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"King çifti nerede kaldı?"

Orlando telefonunu kapatıp Rich'in sorusuna cevap verdi. "Hâlâ balayındalar."

Rich keyifle gülerken "Luke King vajinasız yıllarının acısını çıkarıyor," diye tahminde bulundu. Jon ve Orlando bir kahkaha patlattı Clementine olaya yabancı kaldığı için tepki veremedi Jon onu kendine yaslayarak;

"Luke eski nişanlısı tarafından terk edilince iki sene sekse ara verdi," diyerek merakını giderdi. Clementine bu durumu garipsemedi kendisi de beş yıldır seks yapmamıştı. Tabi bunu bir erkek olarak Luke'un başarması takdir edilesiydi.

Gülüşmelerin arasına birbirlerine yapışık bir şekilde giren King çifti ortamı inceledi. Luke'un siyah kaşları havaya kalkmış mavi gözleri sorgularcasına üç seksi adamın üzerinde geziniyordu. "Bir şey mi kaçırдық?"

Rich yüzündeki o şeytani ifadeyi silmeden kafasını iki yana salladı. "Hayır, kesinlikle kaçırmadın."

Luz gülümserken omuz silkti. "Sanırım sürekli seks yapıyor olmamız hakkında dalga geçiriyorlar. O harika orgazmlardan birini bile kaçırmak istemiyorum. Önümüzdeki uzun yıllarda alabildiğim kadarını alacağım." Luke, Luz'a sarılarak genç kadını bedenine yasladı. Luz arsızca adama sürtünürken Luke göz kırptı. "Verebildiğim kadarını vereceğim." Öpüşmeleri yoğunlaştığında Clementine, Luz'un çok şanslı olduğunu düşündü.

Tam kapıdan çıkmak üzere ayağa kalktıklarında Clementine

çantasındaki telefonun sesini duyarak onlardan müsaade istedi. "Bu telefonu açmam gerek. Hemen geliyorum." Charlie'nin bu saatlerde arıyor olması pek alışıldık değildi. Çocuklar asansöre doğru ilerlerken Clementine yemek odasına geçerek kapıyı arkasından kapattı.

"Efendim Bay Preston?"

Preston'un hafif öksürüğünün ardından gelen tok sesi sertti. "Clementine... Müsait olduğunı varsayarak sana bir görev vereceğim."

Clementine dişlerini birbirine bastırdı. "Dışarı çıkıyorduk çok vaktim yok. Sizi dinliyorum."

Charlie lafa girmekte gecikmedi. "Yönetim Araf grubu projesini büyütme kararı aldı. Grup ile ilgili bir web sayfası açtık ve kimliğini gizleyerek anlık haberler paylaşacağız. Yani o çocukların attığı her adımın bilgisini istiyorum. Fotoğraflar, kayıtlar, dedikodular ne olursa."

Clementine yutkundu. "Ama Bay Preston..."

Charlie lafı ağzına tıkarken Clementine olduğu yerde ayağını titretmeye başlamıştı. "Aması yok Clementine. Otel odasının, gittikleri mekânın, yedikleri yemeğin... Her şeyin fotoğrafını istiyorum. Kolay gelsin ve iyi eğlenceler..." Telefon kapandığında çıkan dıt sesini dinliyordu. Ciddi anlamda boku yemişti!

12. Bölüm

BANA BİR ŞEY ANLAT

Clementine kamufle olmaya çalışmış grup üyeleriyle birlikte gece kulübünden içeri girdiğinde kalabalığın arasında kaybolduklarını hissetti. Ünlü bir kulüp olduğu açıktı ünlü ve fazlasıyla da kalabalık. Bu kadar kalabalık bir yer seçmelerinin nedeni insanların arasında dikkat çekmek istememeleri olabilirdi. Clementine, Charlie ile yaptığı konuşmayı düşündükçe terliyordu. Bu gece işine başlaması gerektiğinin de farkındaydı. Orlando ve Richard kalabalığın arasında kaybolmuş, Luke ve Luz ise bara doğru yönelmişti. Jon kolunu genç kadının omzuna atarak onu kendine çekti.

“Localardan birine otur. İçecek bir şeyler alıp geliyorum.” Clementine başını sallayarak adamı onayladı. Jon içki almak üzere bara giderken çantasından cep telefonunu çıkardı. Charlie’ye bir şeyler vermesi gerektiğini biliyordu. Etrafa göz atarken ışıklı barda Luke’un kucağında oturan Luz’u gördü. Bunu yapmak berbat hissettirse de uzaktan birkaç fotoğraf çekmeyi başardı. Dans pistinin önünde iki kadınla konuşan Richard’ın da pozlarını yakaladı pozlardan birinde Richard kadınlardan birini resmen yiyordu. Fotoğrafları Eddie’ye mail atarken açıklamasına Miami’de ki gece kulübünün ismini yazdı. Loca bölümündeki boş koltuklardan birine yerleştiğinde karşıdan

gelen adamı görerek gergince gülümsedi. Jon'un elinde iki şişe bira vardı ve inanılmaz rahat görünüyordu. Jon biralardan birini genç kadına uzattı.

"Bira içersin değil mi?"

Clementine şişeyi alıp serin biradan birkaç yudum aldıktan sonra "Bir kokteyl kızı gibi görünüyor olabilirim Jon ama kesinlikle bira içerim," diyerek Jon'a meydan okudu. Jon gülerken ortaya çıkan gamzeler gece kulübünün karanlığında bile göz kamaştırıyordu.

"İşte sende beni etkileyende bu..." Clementine, Jon'un birayı dikişini izledi. Ağzında kalan ıslaklık genç kadının iştahını açıyordu.

"Neymiş seni etkileyen?" Jon kolunu koltuğun yüksek kısmına dayayarak bedenini genç kadına doğru döndürdü.

"Kokteyl kızı gibi seksi, zarif, kadınsı görünüp bira içecek kadar sert olman." Clementine bir kahkaha attı daha önce sert olduğunu düşünmemişti. Jon kahkahasına hipnoz olmuş gibi bakarken omzuna düşen atkuyruğunu geriye doğru itti. Jon bundan hoşlanmamış olmalı ki uzanarak saç tutamını tekrar öne çekti.

"Kızıl saçlarla sorunun ne?" Genç adam birasını içmeyi sürdürürken bacak bacak üstüne atarak yayıldı.

"Bir sorunum yok sadece seksi olduklarını düşünüyorum ve aletimi sertleştiriyor." Clementine, Jon'un şapkasının önünü düzelterek yüzünü biraz daha açığa çıkardı.

"Aletini sertleştirmeyen bir şey var mı?"

Yaramaz bir edayla sırttı. "Bunu soran ilk kişi değilsin ve cevabım hayır. Özellikle seninle ilgili her şey aletimi sertleştiriyor."

Clementine bundan hoşlanmıştı. Jon Jones gibi yakışıklı, seksi ve ünlü bir rock yıldızını etkilemek nefesini kesiyordu. Bir tür gündüz rüyası gibiydi. Şu boş bir anında gündüz vakti kurulan hayallerden biriydi hem de en seksi, en inanılmaz olanların-

dandı. Clementine, Jon'un getirdiği içkileri saymayı bırakmıştı bira dışında Luz ve Luke ile birkaç bardak shot içmiş Jon gittiği yerden döndüğünde votkayla devam etmiş en sonunda bir bardak Cosmo'da karar kılmıştı. Gözlerinin önünde dans eden insanlar her dakika biraz daha puslanıyordu. İçkiye çok dayanıklı olmayan bir bünyesi olduğunu biliyordu. Pablo ve Ashley ile yaptıkları pijama partilerinde bira kasasının yarısını göremeden sarhoş olurdu. Yine de sanki buna ihtiyacı varmış gibi hissederek içebildiği kadar içmişti. Jon ile pistte dans ederken genç adamın elleri olmaması gereken her yerde geziyordu. Gecenin ilerleyen saatleri olduğu için kulübün ışıkları oldukça kısıktı. Hatta müziğe uygun olarak birkaç saniye tamamen kararıyor sonra renk renk ışıkları yansıtarak aydınlanıyordu.

"Bu güzel kısa eteğin içinde iç çamaşırı var mı Clem?"

Clementine içkinin etkisiyle konuştu. "Hı hı kırmızı ufak bir tanga var."

Jon anlayışla başını salladı belinde duran ellerden biri usul usul varlığını geri çekti. Çok geçmeden çekilen eli eteğinin kenarında hissetti. Clementine itiraz etmesi gerektiğini hissediyordu sonuçta kalabalık bir gece kulübündeydiler ve etrafları dans eden insanlarla çevriliydi. Evet, etrafta şu an sevişen bir sürü insan vardı ama yine de bu tarz şeyler Clementine'a göre değildi. Alkol veya başka bir şey Jon'a itiraz etmesini engelledi. Jon eteğin altına elini sokarak tanga'nın arka tarafındaki ipi kavrayarak çektiğinde Clementine, Jon'un sıcak ve davetkâr bedenine doğru yaslandı.

"Bu sevdiğin bir çamaşır mı?" Clementine daha cevap vermeden Jon tanga'nın iplerini tek eliyle kopararak kırmızı parçayı alıp kot pantolonunun cebine sıkıştırdı.

"Sanırım artık sevemem," diyen genç kadın kıkırdamaya başladı bu kadar gergin hissetmesine rağmen yarınlara yokmuşçasına kıkırdıyor oluşu alkol denen o şeytanın etkisindendi.

"Daha çok seveceğin bir şeyler yaparak bu ufak olayı göz ardı etmene yardım edebilirim." Jon'un vaatlerini seviyordu,

hem hangi mantıksız kadın sevmezdi ki? Clementine mantıksız olduğunu biliyor olmasına rağmen karanlıkta köşeye çekilmiş mantığına ulaşmaya bile çalışmıyordu. Jon'un parmaklarının kadınlığına doğru ilerlemesine de ses çıkarmadı sonuçta kaç kadın onun parmaklarını hissetme şansına sahip olabiliyordu ki? Hâlâ ritme uygun dans etmeye çalışarak Clementine'ı yönlendiren adam başparmağını genç kadının klitorisine baskı uygulamak için kullandığında Clementine zevkle inleyerek başını geriye doğru attı. Alt dudağını dişlemesi Jon'u teşvik etti ve genç adam Clementine'ın dudaklarına yapışırken genzinden bir hırıltı çıkardı.

"Jo- Jonnnn." Jon, dudaklarını çektiğinde Clementine tek solukta ismini söylemişti.

"Güzel Clementine... Seni düzmek istiyorum."

Clementine kekeleyesine engel olamadı. "Şi-şimdi mi? Bura-da mı?" Jon bir şey söylemedi yüzündeki ifadeyi bozmadan ve Clementine'ı da kendi bedenine uydurup dans etmeye zorlarken tek yaptığı iki parmağını genç kadının vajinasından içeri kaydırmak oldu.

"Şimdi yapabilirim, tam burada..." Parmakları ritmik bir şekilde gidip gelirken diğer eli hâlâ genç kadının belindeydi onu biraz daha kendine yasladı ve Clementine başını Jon'un omzuna koyarak kendi hâkimiyetini tamamen ona verdi. İçinde gidip gelen parmaklar, Jon'un kokusu, kulakları sağır eden hareketli şarkı ve etrafta dans eden, içki içen bir sürü insan oluşu zevkini azaltmak yerine daha da arttırıyordu. Tabi alkolden kaynaklı aşırı özgüven ve rahatlıkta hissediyordu.

"Darsın ve bu hoşuma gidiyor. Vajinan bir çeşit mengene gibi parmaklarımı sıkıyor." Clementine bu fısıltıları duysa da tepki veremiyordu. Fazlasıyla yoğundu. Jon iki parmağını ritmik bir şekilde genç kadının vajinasına sokup çıkarırken başparmağını da klitorisine yasladı. Clementine her taraftan sarılmış olduğunu hissediyordu başını Jon'un omuzundan kaldırıp genç adamın yüzüne baktığında orman yeşili gözlerine inen pusu

gördü. Şehvetle bakan gözleri inanılmazdı ve doğruca Clementine'in yüzüne bakıyordu. İlk defa zevk alırken onun yüzüne bakma fırsatı yakalamıştı etraf sürekli kararsa da adamın yüz hatlarının gerilişini, çenesinin kasılışını ve göz bebeklerinin büyümesini görebiliyordu.

"Şimdi içime girsen buna itiraz etmem," dediğinde Jon ritmi hiç bozmadan gülümsedi gözlerine ulaşan bir gülümseme değişti. Sadece dudak kenarı hafifçe kıvrılmıştı ve seksi görünüyordu.

"Bunu daha sonra deneyebiliriz. Sarhoşken çok dikkat çekeceğimizden eminim hem sabah uyanıp teşhircilikten dolayı pişman olmanı istemem." Clementine hiç böyle düşünmemişti şu an bu cesareti geçiciydi. Jon bu konuda rahat olmalıydı internette onun hakkında bu tarz şeyleri yaptığını hatta birkaç kamu cezası aldığını bile okumuştı.

"Lanet olsun! Kasılıyorsun." Clementine bunun farkındaydı vajinası kasılmaya başlamıştı ve Jon'un gözlerine baktıkça şehvet ateşi bedenini ele geçiriyordu. Etrafta insanların olması da onu cezbediyordu yakalanma korkusu, insanların içinde Jon Jones'la düzüşmenin heyecanıyla rekabet ediyordu.

"Düşünme Clementine... Bir şey düşünme sadece parmaklarımı hisset." Genç kadın gözlerini Jon'un gözlerinden ayırmıyordu. Jon konuşmaya devam etti.

"Bir hedefin olduğunu düşünme, hedef yok. Varman gereken bir yer yok. Arkana yaslan ve sadece yolculuğun tadım çıkar." Clementine öyle yaptı orgazmı düşünmedi çünkü o anda Jon'un yüz ifadesinin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu, parmaklarının ne kadar harika hissettirdiğini düşünüyordu ve Jon Jones tarafından böyle kendisinden geçiriliyor olmanın ne kadar edepsiz ve özgür hissettirdiğini düşünüyordu. Kasıklarına giren bir kramp ile inledi. Vajinasındaki kasılma şiddetlenmişti Jon'un bundan sonra söylediği her şey ortamdaki müziğe karışmıştı tıpkı Clementine'in inlemelerinin müziğe karıştığı gibi. Genç kadın bu hissi bir şeye benzetecek olsa bulutlarda yürü-

meye benzetmezdi ya da göklere çıkmaya... Çok daha farklıydı. Bunu tarif etmesi gerekse denizin en dibine dalıp tam nefesin kesildiği anda aniden yüzeye çıkıp o çok değerli havayı ciğerlere doldurmaya benzetirdi. Çünkü o hissi yaşamıştı. Jon onun nefesini kesmiş daha sonra ona hayat bahşetmişti. Titreyen bedeni uzun dakikalar boyunca ilk nefesin verdiği o baş döndürücü etkiyle sarsıldı. Kafasını genç adamın omuzuna yasladığında ikisinin de göğsü bir tür körük gibi inip kalkıyordu. Jon'un nefesini ensesinde hissediyordu parmaklar yavaşça içinden çıktı ve Jon mutlu bir sesle "Başardın güzelim," dedi.

Clementine kendine geldiğinde bir anda panik duygusuyla baş başa kaldı. Başarmıştı... Evet, başarmıştı ama bundan sonrası için Jon'un davranışları nasıl olacaktı? Clementine, Jon'un orgazm meselesi yüzünden kendini yetersiz hissettiği için yanında tuttuğunu düşünüyordu. Şimdi o harika parmaklarıyla yaptığı şeyden sonra genç kadına ihtiyacı kalmamıştı. Clementine kafasını Jon'un güçlü omzundan kaldırıp gerilemeye çalıştı fakat yüksek topuklu ayakkabılar, pelte gibi bir beden ve aşırı karışmış alkol buna engel oldu tam arka üstü yığılmak üzereyken Jon onu sert bir hamleyle tuttuğunda yüzü gülüyordu.

"Yavaş bebek. Başını döndürdüğümü biliyorum." Pekte mütevazı sayılmazdı. Clementine'ı dans pistinden uzaklaştırıp acil çıkış kapısına yönlendirirken genç kadın Jon'un boynuna yapışmış düşmemek için büyük bir mücadele veriyordu. Jon acil çıkış kapısını iterek açtı ve genç kadını dışarı doğru yönlendirdi. Sıcak, nemli rüzgâr Clementine'ın yüzünü yalarken, gözyaşlarının gözlerinden akmakta olduğunu hissetti. Lanet olsun neden ağladığını bile bilmiyordu. Burnunu çektiğinde Jon onun yanaklarını kavrayarak yüzüne bakmasını sağladı.

"Lanet olsun! Neden ağlıyorsun?" Clementine kafasını iki yana sallarken boğazından bir hıçkırık hemen ardından da histerik bir kahkaha kurtuldu.

"Bilmiyorum..." Jon'un endişeli yüzü rahatladığında Clementine hâlâ gözünden akan yaşları elleriyle silmekle meşguldü nefes alıp konuşacak kadar sakinleştiğinde;

"Benimle işin bitti mi?" diye sordu. Jon önce genç kadının ne söylemek istediğini anlamaz bir şekilde baktı daha sonra ufak bir kahkaha atarken önüne gelen saçları tek eliyle savuşturdu.

"Bunu sana düşündüren ne?" Clementine basamaklardan birine oturduğunda Jon arkasında kalmıştı şimdi onun sevimli yüzüne bakmıyordu ve bu bir nebze daha güçlü hissetmesini sağlıyordu. Sanırım hem Jon'u hem de işini kaybetmek üzereydi.

"Bu senin için bir çeşit iddia değil miydi? Zavallı Clementine'ı orgazma ulaştırmayı görev edinmemiş miydin?" Jon tekrar güldü Clementine komik bir şey söylediğini bile düşünmüyordu bir anda sinirden yanaklarına basan ateşi hissetti fakat bu ateş yanına Jon oturduğunda yok oldu. Genç adam Clementine'ı çenesinden kavrayarak kendine odakladı.

"Bence alkolün ve ilk orgazmının etkisinden fazla duygusal düşünüyorsun. Hem orgazm olduğunda içinde bile değildim bu kesinlikle sayılmaz." Bunlar genç kadının duymak istediği sözler değildi ama duymayı düşündüklerinden daha iyiydi. Koluyla gözlerini sildi.

"Başım dönüyor." Jon kafasını sallayarak cebinden bir tabaka çıkardı. İçindeki otu beyaz kâğıda sararak kâğıdın kenarını yaladıktan sonra parlak bir çakmakla otu yaktı. İlk nefesi çektiğinde karanlıkta çıkan duman Clementine'ın öksürmesine neden oldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Jon bir nefes daha çekti. "Başımı döndürmeye çalışıyorum güzelim bence şartları eşitlemeliyiz. Senin kafan güzel fakat benim henüz değil." Clementine ayağa kalkmaya çalıştı ama ayağını burkarak kalçasının üzerine oturdu.

"Jon! Çok sarhoşum ve birimizin ayık olması gerekiyor." Bu söylediği ile genç adam son bir nefes alarak sigarayı uzağa fırlattı. Sendeleyerek ayağa kalktı ve genç kadına elini uzattı.

"Sanırım haklısın, otele dönmeliyiz." Jon'un yardımıyla grup aracına kadar ilerledikten sonra otele giden yolda genç adamın omuzunda uyuyakalmıştı. Jon onu dürttüğünde gözlerini açtı.

"Otele geldik Clem." Clementine gözlerini açtı ve tekrar

Jon'un yardımıyla asansöre binerek üst kata çıktı. Asansörden inmek üzereyken ayağını burktuğunda acması bir kahrkaha savurup ayakkabılarını çıkarıp eline aldı. Jon ise onun bu hali karşısında sadece gülümseyerek, biraz daha kendine yasladı.

"Dünyamı sallıyorsun Jon." Jon erkeksi bir kahrkaha attı, o saç tutamlarından biri tekrar önüne gelmişti Clementine midesi-
nin burulduğunu hissetti.

"Dünyanı sallayan ben miyim yoksa kanunda gezinen alkol mü?" Clementine onaylamaz bir ses çıkardı.

"Alkol sadece başımı döndürüyor ama sen... Gerçek anlamda dünyamı sallıyorsun." Genç adam tek eliyle odanın kapısını açtı. Clementine'ı yatağa oturtturarak kıyafetlerini çıkardı bu sürede kadın bir sürü saçma şeyden bahsetti ve Jon bir kısmına o muhteşem kahrkahalarıyla güldü. Clementine'a aldıracağı soğuk bir duşun ardından üzerine tişörtlerinden birini giydirerek serin örtülerin arasına yatmasını sağladı. Jon da bir pijama altı giyip Clementine'ın yanına kıvrıldı. Clementine adamın göğsüne yerleşti.

"Jon, sen çok iyisin."

"Bunu söyleyen ilk kişisin." Jon gece lambasını kapatmak için uzandı fakat Clementine onu durdurdu.

"Işık açık kalsın." Genç adam cevap vermedi fakat ışığı kapatmaya da yeltenmedi. Ellerini başının arkasına götürerek uzandı. Clementine ise genç adamın göğsünde yatarken Jon'un yüz hatlarını inceliyordu.

"Neden insanların senden hoşlanmadığını düşünüyorsun?" Tek elini başının altından çekerek burnunu kaşıdı ve tekrar yerine koydu.

"Çünkü ben kendini beğenmiş, bencil, serseri, baş belası piçin tekiyim." Jon bunu gülümseyerek söylemişti ama Clementine hüznle dudaklarını büzdü.

"Dostların ve hayranların bunlara rağmen seni seviyor. Hem bende..." Genç adamın kaşları havalanınca Clementine ağzından

yanlış bir şey çıkmaması için dudağını dişledi daha sonra konuyu değiştirmek için bir hamle yaptı.

"Jon?" Genç adam tavanı izliyordu ama *hı* sesini çıkardığında Clementine onu dinlediğini anladı.

"Bana bir şey anlat." Jon anlamsızca kafasını indirip göğsünde yatan kadma baktı.

"Sana bir şey mi anlatabilirim?" Clementine onu onaylayarak kafasını salladı.

"Arkadaş gibi konuşmaya devam ettiğimizi sanıyordum. Bana bir şeyler anlat, seni tanımamı sağlayan bir şeyler. JJ'i değil ama ben Jon'u tanımak istiyorum. Genç kadının eli bu sırada Jon'un göğsündeki kalp şeklindeki dövmenin üzerinde duruyordu. Jon o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Clementine uykuya yenik düşmek üzereydi. Jon'un göğsü bir beşik gibi inip kalkıyordu ve nefesi dünyanın en güzel ninnisiydi.

"Sana bir hikâye anlatacağım."

Clementine gözlerini açmadı ağzında kayan kelimelerle, "Bir hikâye mi? Ne hikâyesi?" diye sordu.

Jon bir süre daha duraksadıktan sonra "Daisy'nin hikâyesi," dedi. Clementine o an bunun önemini anlayamayacak kadar bitkindi. Alkol kanunda gezinirken duyuları yumuşamıştı ve Jon'un sıcak bedeni dünyanın en rahat yatağından çok daha rahattı. Sadece onaylar bir mırıltı çıkarmakla yetindi.

"Günün birinde çok kötü iki kardeş yaşarmış. O kadar kötülermiş ki hangisinin daha kötü olduğuna karar vermek zormuş. Jon derin bir nefes çektiğinde Clementine'ın kafası hareket etti ve genç kadın çok kısa bir süre için gözünü açıp tekrar kapattı.

"Bu kardeşler için hayat koca bir saçmalıktan ibaretmiş. Günlerinin çoğunu araba tamir edip akşamda bira içip tüm kazandıklarıyla ot çekerek geçiriyorlarmış. Kardeşlerden biri bir gün hayatına bir amaç bulmuş ve o amaç sayesinde hayatını saçmalıktan fazlası olarak görmeye başlamış."

Clementine işaret parmağını Jon'un göğsünde gezdirirken "Kardeşlere isim vermemiz gerekmez mi? Böyle karışık oluyor," dedi. Jon genç kadını onayladı.

"Kötü kardeş ve çok kötü kardeşe ne dersin?" Clementine başını sallamakla yetindi normal bir isim vermeyeceğini anladığında böyle devam etmesi için sessiz kaldı.

"Çok kötü kardeş hayatının amacını mahallelerine yeni taşınan bir kızda bulmuş. Bu kızın adı Daisy'miş. Daisy şanssızlık eseri kötü kardeşlerin evlerinin hemen karşısına taşınmış. Annesiyle yaşayan Daisy daima gülermiş ve çok kötü kardeş bu gülüşe hayranmış." Genç kadın hikâyesinin ne anlama geldiğini çözmek için nefes dahi almıyor olsa da beyni kelimeleri mantığa uydurmakta zorlanmaya başlamıştı. Jon derin bir nefes çekti ama hikâyeye devam etmedi. Clementine soru sorarak onu anlatmaya teşvik etmeye karar verdi çünkü Jon iç dünyasını ona açıyordu.

"Daisy... O nasıl bir kızmış? Yani görünüşü nasılmış?" Jon uzun uzun bekledi. Clementine uykuyla mücadele ediyordu ve bu gerçeğe yorucuydu.

"Güneşe benziyormuş. Turuncu saçları omuzlarına güneşin kızılığ gibi dökülürmüş ve kocaman kahverengi gözleri her zaman neşeyle bakarmış. Kızın gülüşü geceyi aydınlatır günü güzelleştirirmiş. Burnunun üzerine dağılmış çiller bile insanı mutlu etmeye yetermiş." Clementine içine çöken garip duyguya bir anlam veremedi. Jon dakikalar boyu sessiz kalırken Clementine nefesinin düzenli olduğunu fark ederek kafasını kaldırıp adama baktı. Loş ışıktaki yüzü sertti daha önce hiç görmediği bir haldeydi. Orman yeşili gözleri doğruca karşıya baksa da en azından uyumamıştı. Clementine onu konuşturmak hikâyesinin kalanını dinlemek istiyordu ama Jon'un geri çekilmesine neden olmadan nasıl yapacağını bilmiyordu.

"Peki, Daisy'de çok kötü kardeşin farkına varmış mı?" Clementine merakla daha fazla dayanamamıştı. Genç adam sanki cevaptan emin değilmiş gibi omuzlarını silktili.

"Çok kötü kardeş bunu bilmiyormuş sadece kızı izliyormuş. Okuldan çıkıp arkadaşlarıyla eve dönerken onu seyredermiş, akşam çöpü dışarı çıkardığında onu gözlermiş, kapının önünü süpürürken ona bakarmış. Daisy çok genç ve çok masummuş. Çok kötü kardeş onun bu kadar boktan bir dünyada bu kadar masum olmasına inanamıyormuş." Clementine esnediğinde Jon elini genç kadının saçlarının içinden geçirdi.

"Sanırım uyumalıyız Clem." Clementine itiraz etmek için ağzını açtığı sırada Jon ışığa uzanıp kapattı ve kollarını genç kadına doladı. Clementine kendini hiç böylesine huzurlu hissettiğini hatırlamıyordu.

Bu kadar boktan ve karmaşık bir durumun içinde bile Jon'un kollarının arasında sanki yatağındaymış gibi mutlulukla iç çekti. "Daisy'nin hikâyesi ne olacak?"

Jon fısıltıyla konuştu. "Belki daha sonra devam ederiz." Genç kadın itiraz etmedi onu fazla sıkmak istemiyordu sessizce başını sallayarak Jon'un huzur sağlayan kolları arasında uykuya daldı. Biriyle uyumayalı çok uzun zaman olmuştu. Clementine sabah Jon'un göğsünde uyandı ama onu uyandıran Jon'un göğsünde olması değildi. Dışarı da biri böğürüyordu. Hayır, bağırıyordu gerçekten böğürüyordu. Clementine korkuyla yerinden sıçradığında Jon yerinden doğruldu ve Clementine'ı sakinleştirmek için koluna dokundu.

"Sakin ol Clem. Sadece Orlando..." Clementine şaşkınlıkla kafasını kaldırdı alnına saplanan ağrıyı dağıtmak için işaret parmağıyla baskı uygulayıp gözlerini kapattı.

"Orlando mu? Bende Miami'de lüks bir kral dairesine ayı girdi sanıyordum. Bu lanet olası neden bu kadar bağırıyor?" Jon bir kahkaha attığında Clementine kaşlarını çatı.

"Konser öncesi biraz gergin olur." Genç adam yataktan çıktığında Orlando hâlâ bağırmayı sürdürüyordu.

"Biraz mı?" Orlando'nun küfürleri ana salondan yankılanıyordu. Koşuşturan birkaç ayak sesi de belli belirsiz duyulu-

yordu. Jon banyoya doğru ilerlerken Clementine'a sıcacık bir ifadeyle baktı.

"Öfke kontrol sorunları ve strese bağlı sinir problemleriyle uğraşıyor. Menajerin kışına tekme basınca işleri üçe katlandı." Clementine anlıyormuş gibi başını salladı üzerine iş yığılmasından o da hoşlanmazdı ama bunu bağırp çağırarak göstermez abur cubura yüklenerek dışa vururdu. Kahrolası poposu ve memeleri bu yüzden fazla gelişmişti.

"Ben bir duş alıp hemen çıkmalıyım yoksa bu odayı başımıza yıkar." Jon bunu söyledikten sonra gözden kayboldu. Kısa bir süre sonra duştan su sesi gelmeye başladı. Clementine başının çatlayacak gibi ağrıdığını hissediyordu dün gece Jon'un ona banyo yaptırdığını hatırladı saçlarının dipleri hâlâ nemliydi. Ya-tağı toplayarak rock çocukları içinde sırtımayacak yüksek belli süper mini kot şortunu giydi. Üzerine giydiği düşük omuzlu sarı tişört gündelik ama çılgındı. Saçlarını dağınık bir ev topuzu yaptığında daha önce hiç benimsemediği bir tarza büründüğünü gördü. Daima topuklu ayakkabılar, mini etekler giyerken bir anda üniversite yıllarındaki haline dönmüştü. Yüzüne makyaj yapmadı ve rahat olmak hoşuna gitti. Saatlerce zaman kaybet-tirecek saç maşası yoktu, makyaj malzemeleri yoktu ve giyildiği anda kırışan gömlelerde yoktu. Rock tarzını sevmeye başla-mıştı. Jon duştan çıktığında havlusunu üzerinden atıp iç çama-şırı giymeden kotunu ve tişörtünü üzerine geçirdi.

"Düzülecek kadar seksisin Clem ama Orlando'nun gazabına uğramak istemiyorum." Clementine gülümsemekle yetindi Jon Jones'ta düzülecek kadar yakışıklı görünüyordu.

"Sabah kahvaltısından sonra aptal bir basın toplantısı var Luke ve Luz'un evlilik zimbirtısı için. Daha sonra konser prova-sına katılmalı ve akşama hazırlanmalıyız." Clementine uysal bir edayla başını salladı.

"Basın toplantısı mı?"

Jon onu onayladı. "Aslında sadece birkaç basın mensubu olacak Orlando konser öncesi kargaşa istemiyor. İki kanal ve bir

dergi seçildi." Genç kadın kendi çalıştığı D&B medyanın bu basın toplantısına dâhil olmadığından emindi eğer olsaydı Charlie çoktan tepesine binmiş olurdu.

"Toplantıya gelmek istemezsen burada kalabilirsin konser alanına giderken seni alırız." Clementine çok hevesli görünmeye çalıştı.

"Senin yanında olmak isterim." Jon'un yüzündeki belli belirsiz aydınlanma her şeyin yanlış olduğunu söylüyordu. Genç kadın yanlış yaptığını biliyor ama buna bir son veremiyordu. Jon ellerini genç kadının bedenine sararak onu kendine çekti. Clementine öpmesini ister gibi dudaklarını açık bıraktı ama Jon onu öpmedi.

"Eğer seni öpmeye başlarsam bu odadan çıkamayız. Hele akşam ilk orgazmını parmaklarımın etrafında yaşadıktan sonra aletimin etrafında kasılman için sabırsızlanıyorum." Clementine'da bunu Jon'un efsanevi aletinin etrafında yaşamak istiyordu.

"O halde bu sana konser motivasyonu olsun."

Jon sırtıttı. "Bunu sevdim ama konserden sonra seni düzeceğimi düşünmek sürekli sert gezmeme neden olacak." Genç kadın yutkunarak Jon'dan bir adım uzaklaştı bunu yapmak zorunda kalmıştı çünkü Orlando kapılarını yumruklamaya başlamıştı.

"Otel başımıza yıkılmadan gitmeliyiz Jon..."

13. Bölüm

BAŞARISIZLIKLAR ZİNCİRİ

Kahvaltının ardından grup Orlando'yu sakinleştirmeye çalışmış Luz bunu biraz olsun başarmıştı. Bu küçük kadın o kadar sıcakkanlı ve içtendi ki anlaşılan koca devi sakinleştirebilen tek kişi oydu. Clementine'a her zaman kibar ve arkadaşça davranıyor oluşu genç kadını daha da suçlu hissettiriyordu. En azından bu adamların ya da kadının kendini beğenmiş tipler olmasını beklemişti. Oysa karşılaştığı şey âşık Luke, iyi kalpli Luz, yardımsever Richard, dışı sert içi yumuşak gibi görünen Orlando ve en berbatı daha şimdiden alıştığı derin sırlarla dolu sevimli Jon'du. Basın toplantısı için otelin toplantı salonuna indiklerinde Clementine cep telefonunu hazırlamıştı bunu yapmaktan nefret etse de yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Geniş toplantı salonunda iki büyük kanal ve bu kanallardan birine bağlı tanınan derginin muhabirleri bekliyordu. Kameralar kayıttaydı ve muhabirler fazlasıyla heyecanlıydı. Araf grubu bu tarz şeyleri sık yapmazdı. Basın toplantısı, röportaj onlara göre değildi zaten bu yüzden basın ilgisini çekiyorlardı. Grup kurulan masaya oturdu menajerliği Orlando üstlenmiş olsa da grubun asistanı Corbin'de Orlando'ya yardım ediyordu masanın başındaki yerde ona verilmişti. Clementine arkada dikkat çekmeyecek bir sıra seçerek oturmuştu. Kameraların arasından oldukça net gö-

rüntü yakalayabiliyordu. Muhabirler sorularına başladığında genç kadın her şeyi kaydetti. Luke evlilikleri, grup, gelecek hakkında bir sürü soru cevapladı daha sonra Orlando gelecek programlardan ve yeni albüm için klip hazırlıklarından bahsederek özel hayatı ani bir manevrayla iş hayatına çevirdi. Basın toplantısının sonlarına doğru Clementine video dosyasını Eddie'ye göndererek kanallara ve internete yarından önce düşmeyeceğini videonun hemen yeni blogta yayımlanması gerektiğini yazdı. Miami konseri sahilde oldukça büyük ve ünlü bir plajda yapılacaktı. Önden gelen ekip plaja büyük bir platform yerleştirmiş tüm ses sitemleri hazırlanmıştı. Clementine sahnenin önüne ve yanlarına konumlandırılmış devasa hoparlörlere ve platformun arkasında dev plazma ekranına bakakaldı.

"Vay canına!"

Jon gülümseyerek Clementine'a göz kırptı. "Harika değil mi güzelim?"

Clementine başını sallayarak onu onayladı. "Daha önce böylesine büyük bir konser alanı görmedim."

Richard kollarını önde kenetleyerek kol kaslarını gerdi. "Sen birde akşam gör, tüm bu alan bizi seven kaçıklarla dolacak."

Konser provasını en önde izleyen Clementine bundan kesinlikle hoşlanmıştı. Daha önce katıldığı konserde de, provalarda da gözlerini Jon'dan ayıramadığı için diğer çocukları pek görmemiş ve dinlememişti ama şu an tüm dikkati sahnede parlayan dört adam ve bir kadındaydı. Harika bir ekiptiler çıkan tüm sesler ne kadar sert, ne kadar çılgın olursa olsun insanı mutlu ediyor, romantik rüyalara daldırıyor ve dinlendiriyordu. Daha önce keşfetmediği rock müzik için üzölmeye başlamıştı. Provanın ardından Jon tarafından boş odalardan birine çekildiğinde masum bir yürüyüşe çıktıklarını düşünmüştü. Daha ne olduğunu anlamadan Jon onu bir odaya sürüklemiş kapıyı da arkalarından kilitlemişti. Kurulan konser alanının içindeki oda bir çeşit malzeme odası olmalıydı çünkü etraf koliler ile doluydu daracık alanda sadece ayakta duracak kadar yer vardı. Jon genç kadını

kendi bedeniyle kapının arasına sıkıştırdığında Clementine'ı büyük bir açlıkla öpmeye başladı.

"Clem... Sessiz olmalısın." Clementine o ana kadar Jon'un öpüşleri altında inlediğinin farkında bile değildi. Dışarıdan gelen ayak seslerini, konuşmaları, ekibin koşuşturmalarını rahatça duyabiliyordu kapıların bir kâğıt kadar ince olduğu düşünülürse dışarıda ki herkeste onu duyabilirdi.

"Olabileceğimi sanmıyorum." Jon bu cevabı gülerek kabul ettikten sonra genç kadının boynuna inmiş öpücüklerine ve ufak ısırsılarına orada devam etmişti. Clementine dizlerinin titrediğini hissediyordu. Ellerini genç adamın omuzlarına koyup ondan destek alarak ayakta durmaya devam ederken onun diline, dudaklarına, dişlerine uyum sağlamak için çabalıyordu. Jon gerçekten harika öpüşüyordu! Eli genç kadının kalçasında gezinirken bedenini de ona bastırarak sertliğini hissetmesini sağlıyordu.

"Bu ayaküstü, hızlı ve sessiz olmak zorunda..." Clementine anladığını belirtircesine bir inleme çıkardığında Jon şortunun düğmesini açarak aşağıya indirdi hemen onu takip eden külotu da dizlerine kadar indiğinde alt tarafında soğuk bir ürperti hissetti.

"Sessiz olamam Jon!" Genç adam zaten bunun bilincindeydi parmağını genç kadının ıslak kadınlığının katmanlarında gezdirirken

"Biliyorum... Sessiz olamazsan buradan çıktığımız zaman herkes kiminle düzüşüğünü bilir." Piç kurusu bunu bilerek yapıyordu genç kadını ateşlemek için gerekli olan şeyi keşfetmişti Clementine gizli silahını birinin eline teslim etmiş olmaktan dolayı biraz rahatsız olsa da Jon o silahı nasıl kullanması gerektiğini iyi biliyordu.

"Arkanı dön güzelim. Ellerini kapıya daya." Clementine, Jon'un seks sırasında bu kadar buyurgan ve talepkâr olmasından hoşlanıyordu. Normal zamanda kontrolü başkasının eline vermekten hoşlanmazdı ama sekste bu durum farklıydı Clementine seks konusunda kendine güvenli, özgür ve cesur değildi birinin

idaresi altında daha çok zevk alıyor kendini daha rahat hissediyordu. Genç kadın arkasını dönerek ellerini kapiya yasladı. Jon elini beline koyarak genç kadının belini biraz kırmasını sağladı. Pozisyonu kendine göre ayarladıktan sonra Jon'un fermuarının sesini duydu çok geçmeden aletini vajinasının dudaklarında hissetti. İnleyerek kendini genç adama doğru bastırduğunda Jon ona biraz yaklaşarak boynunu öptü.

"Benim için hazır mısın?"

Clementine, Jon'un yumuşak öpüşleri karşısında iç geçirdi. "Hazır olduğumu biliyorsun..." Jon'un boynuna değen dudakları hafifçe aralandı ve ufak bir ısırıkla Clementine'in güçlü bir ses çıkarmasına neden oldu.

"Hazır olduğundan eminim ama duymak istiyorum." Clementine adamın seks sırasında bile hâlâ egosunun tatmin edilmesi gerektiğine inanamıyordu. Kalçasını bir kez daha Jon'a doğru itti ve adamın çıplak kalınlığına temas etti. Jon onun için fazlasıyla büyümüş, sertleşmiş ve kalınlaşmıştı.

"Hazırım Jon!" Sesi depoda yankı yaptığında gereğinden fazla bağırıldığını fark ederek endişeye kapıldı ama Jon bunu umursamadan aletini genç kadının içine doğru yerleştirdi. Clementine, Jon'un içeri girişini tüm katmanlarında hissetmişti. Jon'un aleti fazlasıyla damarlıydı ve içine girerken Clementine tüm o damarların dokusunu vajinasının yumuşak haznesinde hissedebiliyordu. Ve aleti de en az kendi kadar seksiydi. Jon dudaklarını boynundan uzaklaştırarak biraz geriledi. Saçını tutan tokayı çözerek Clementine'in kızıl dalgali saçlarını özgür bıraktı. Beline doğru inen bukleleri karanlıkta akşam kızılığını anımsatıyordu. Jon'un sert bir küfür savurduğunu duydu ve saçının bir kısmını Jon'un eline doladığını fark etti. Onun yüzünü görmek istese de tek görebildiği önünde ellerini yasladığı kapyıydı. Jon hamlelerini sertleştirdiğinde içinde yanan ateş elle tutulur bir hale gelmişti. İnlemelerini birinin duyması umurunda bile değildi şu an tek düşündüğü Jon'un müthiş vajina uçuran ritmiydi. Saçında duran eli gevşeyerek iki eliyle genç kadının belini kavradı hamlelerini yönlendirmeye başlamıştı ve Clemen-

tine ensesinden süzülen ter damlasının bedenini titretişiy le birlikte konuştu.

"Jon! Lütfen, lütfen durma devam et." Jon bu sözler üzerine ritmini biraz daha hızlandırdı. Genç adamın hırıltılı solukları bir seks müzikaliydi. Jon ellerinden birini Clementine'ın ön tarafına dolayarak klitorisine baskı yapmaya başladı. Clementine sınırda geziniyordu, sanki bir ipin üzerinde yürüyordu aşağıya düşmesi an meselesiydi. Kendini aşağıya bırakması özgür kalması gerektiğini biliyordu ama bunun için yeterli cesareti bulamıyor gibiydi.

"Hadi Clem. Benim için gel güzelim sana verdiğim zevki hissettir bana." Clementine delicesine bir zevk alıyordu bunu inkâr edemezdi bütün tenine aniden basan sıcak his orgazmın ilk habercisiydi kendini tam yürüdüğü ipten bırakmak üzereyken ipe asılı kaldı. Yine kaybetmişti... Eğer Jon yerinde başkası olsa eskiden harika olduğunu düşündüğü orgazm numaralarından birini yaparak bu küçük düşürücü durumdan kurtulmak için çabalardı ama Jon'un yanında bunu yapmaması gerektiğini öğrenmişti. Tepkileri yumuşayınca Jon, Clementine'ın kaybettiğini anladı içine birkaç sert hamlede yüklendi.

"Clem daha fazla tutamam." Genç kadın tutma dercesine kendini Jon'a bastır dı.

"Tutma!" Bu son haykırıştan sonra genç adam kendini Clementine'ın içine bıraktı. Nefesleri düzene girdiğinde Clementine bir şey söylemeden kendine çeki düzen vererek iç çamaşırını ve şortunu yukarı çekmişti. Jon ise fermuarını kapatmış olmasına rağmen hâlâ dağınık bir haldeydi. Clementine kendi umutsuzluğuna bir kez daha kızdı. Adam inanılmaz seksiydi genç kadını harika şekillerde düzüyordu fakat Clementine bu enfes seks sırasında bile o lanet hissi kaybedebiliyordu. Bir tımarhaneye başvursa tetkik yapmaya gerek kalmadan onu oraya tıkabilirlerdi. Jon bir kez gülümsediğinde tüm o kötü his içinden yok olup gitti.

"Varman gereken bir yer yok Clem. Unutma... Sorun de-

ğil." Gözünün içine baka baka bu insan eriten sözleri söyleyerek elini kolunu sallayıp gezmesi normal değildi, yani olmamalıydı.

Jon genç kadının kollarının arasına çekerek dudaklarına yoğun bir öpücük bırakarak geri çekilmeden Clementine'a baktı. "Sarurım seni yeterince heyecanlandıramadım."

Clementine kafasını iki yana salladı. "Sorunun bu olduğunu sanmıyorum yeterince heyecanlandığımdan emin olabilirsiniz."

Jon gözlerini hafifçe kıstı. "Bu konuda birkaç ipucuna hayır demem." Clementine omuzlarını silkerek kapının kulpunu çevirdi. Koridorda yaşanan kargaşa bir anda içeri dâhil olmuştu.

"Bunu konserden sonra konuşuruz." Jon ısrar etmedi. Birlikte soyunma odasına girdiklerinde Luke ortada görünmüyordu. Orlando koridorda birilerine bağırduğu için soyunma odasında değildi ve Rich beline doladığı bir havluyla oturuyordu. Tüm vücudunu ve kollarını kaplayan dövmelerin arasında sağ göğüs ucundaki piercing göze çarpıyordu. Clementine o gün penisinde de bir piercing olduğunu gördüğü için göğüs ucundaki onu şaşırtmamıştı. Rich ikiliyi gördüğünde sırttı.

"Benden size tavsiye eğer depoda düzüşüyorsanız daha az ses çıkarmalısınız." Clementine suratının anında renk değiştirdiğini hissediyordu ama Jon oldukça rahat bir tavırla omuz silke rek tişörtünü çıkardı. Çıplak göğsü başyapıtı.

"Umurumda değil ve Clementine'ı bu konuda uyardım." Alaycı bir edayla genç kadma göz kırptı.

"Değil mi güzelim?" Clementine utançla gülümsediğinde Rich'te ufak bir kahkaha attı. Jon uzanarak Clementine'ı öptü ve geri çekilerek duşların olduğu bölüme ilerledi.

"Bana eşlik etmek ister misin Clem?"

Genç kadın kafasını iki yana salladı. "Yapmasam daha iyi..." Birde duş sırasında gruptakilere basılmak istemiyordu yoksa oldukça kabul edilesi bir teklifti. Dışarı çıkıp hava almak için kapıya doğru döndüğü sırada Luke ve Luz ile karşılaştı. Luz'un da yanakları kızarmış suratında ise *memnun* bir ifade vardı. Anlaşılan kendilerine ufak depo dışında bir yer bulmuş-

lardı. Rich arkasını dönerek havlusunu üzerinden attı iç çamaşırını giyerken mükemmel popo manzarasını sergilemekten gurur duyuyormuş gibiydi. Luke onaylamaz bir hırıltı çıkardı.

"Luz'un yanında çıplak olmama kuralını sürekli ihlal ediyorsunuz ve Clem'de burada..."

Rich çamaşırını yukarı çekerek önünü döndü. "Luz artık bizden ve buna alıştı." İşaret parmağının odağı Luz'dan Clementine'a kaydı. "Ve o da zaten her şeyi gördü. Değil mi Clem?" Alaycı tavrı çok şirin olsa da Clementine onları hafızasından silmişti belleği o anları geri çıkarmaya çabalarken silkinip buna engel oldu.

Luz gözlerini kısarak Clementine'a baktı. "Her şeyi gördün mü? Nasıl her şey..." Luke bir anda arkasını döndüğünde kaşları çatılmış gözlerinin mavisi mümkün olmayan bir şekilde daha çarpıcı bir hal almıştı. Luke King'in gözleri mavinin en beyaz tonu olduğu için bu hali inanılmaz korkutucuydu. Şekilli sert çenesi kasıldı ve bakışlar Luz'a yöneldi.

"Sen, ayrıntıları dinlemeyi aklından bile geçirme." Korkutucu bakışlar Clementine'a döndüğünde genç kadın Luz'un onunla korkmadan nasıl uyuduğunu düşünmeye başladı.

"Ve sen ne gördüysen içinde saklı tut. Luz'un bunları dinlemesini istemiyorum." Clementine ebeveynlerinden emir almış çocuk gibi başını sallayarak onayladığında Luz cınlayan kahkahasıyla birlikte Clementine'ı kapıya doğru yönlendirdi. Bu sırada duştan çıkan Jon'un ıslak bedeni genç kadının ter içinde kalmasına neden oldu.

"Hey, Clem'i rahat bırakın. Herkes kendi kadınından sorumlu!" Clementine, Jon'un söylediği şeye takılıp kalmıştı. Kadını... Jon Jones, onu kadını olarak mı tanımlıyordu?

Luz bunu düşünmesine izin vermedi ve Clementine dışarı çıktığında kapıyı kapatmadan önce çocuklara son bir bakış atarak "Siz erkek erkeğe takılın, bizde kız kıza," dedi. Hemen yan taraftaki odanın kapısında Luz King yazıyordu daha doğrusu Luz KING yazıyordu anlaşılan Luke kendi soyadı konusunda

ısrarcı olan erkeklerdendi. İçeride kimse yoktu ve Luz rahat bir şekilde kendini beyaz koltuğa bıraktı küçük bedeni koltukta pek bir yer kaplamamıştı.

"Anlat bakalım."

Clementine sırtını kapıya yasladı. "Hayatta olmaz sana Orlando'nun penis boyundan ve Richard'ın piercinginden bahsetmeyeceğim." Luz bir kahkaha attı ve başı geriye düştü Clementine'da onun kahkahasına katıldı kadının yanındaki boşluğa oturduğunda dizlerindeki titreme biraz olsun azalmıştı.

"Piercing efsanesini duymuştum ama onu hiç görmedim ve Orlando'nun dev aleti zaten herkesin dilinde ama onu bir çeşit abi gibi gördüğümünden bunu duymasam da olurdu." Clementine kendini genç kadının yanında Ashley ve Pablo'nun yanındaymış gibi rahat hissediyordu.

"JJ mutlu görünüyor." Clementine genç kadının ne demek istediğini anlayamadı.

"Genel olarak mutlu bir hali var sanki. Fazla umursamaz ve neşeli..." Luz başını sallayarak onu onayladı.

"Onun maskesi olduğunu düşünüyorum. Gerçekte olduğu kişi o değil. Onu çözmek ve anlamak zor fakat seninleyken rahat görünüyor." Genç kadın bunun farkında değildi çünkü Jon'un gerçek kişiliğini tanıdığını sanmıyordu. Jon ona ne gösterirse tanıdığı adamda ondan ibaretti.

"Sence bu uyuşturucu yüzünden mi?" Luz bakışlarını genç kadına dikti. Gözlerinde zekâ parıltılarını görmek için insan sarrafı olmaya gerek yoktu.

"Uyuşturucu kullanan insanların çoğu yani JJ gibi içindeki iyilik olan kısmı bunu duygularına yenik düştükleri için yaparlar. JJ içindeki bir şeye yeniliyor ve bu yıkıldığı zamanlarda daha yoğun, daha sık oluyor. Onu yemiden toparlayacak bir şeye ihtiyacı var. En az onu yıkan şey kadar güçlü bir şeye..." Bu analiz Clementine'm ilgisini çekmişti. Çok doğru ve yerindeydi.

"Peki, bana ne öneriyorsun?" Luz elini genç kadının omzuna koyarak arkadaşça dokundu ona bir şey için güç verir gibiydi.

"Onun yanında ol, şefkatli davran, onunla konuş ama onu sıkma. Ne olursa olsun onu dinle." Başını salladı bunu zaten yapıyordu. Luz sanki düşünce okurmuş gibi hafifçe tebessüm etti.

"Bunları zaten yapıyorsun biliyorum ama buna devam etmen önemli. JJ çok hata yapacak, geçen hafta yaptığından daha büyük hatalardan bahsediyorum." Clementine genç kadının neden bahsettiğini anlamıştı. O akşamı biliyordu. Tanrım! Bütün grup o akşamı biliyordu her şeyi biliyorlardı. Jon'un söylediklerini, Clementine'in problemini hepsini... Luz, Clementine'in yüzündeki dehşet ifadesini fark ettiğinde ona biraz daha yaklaştı sanki bir şey yapmak istiyor fakat buna çekiniyor gibiydi en sonunda derin bir nefes alıp konuşmasma devam etti.

"O gece olanları biliyorum. JJ'i kendine getirecek birine ihtiyaç vardı ve çocuklar bu konuda anlayışlı değil. Onun küfür ve darp edilmeye ihtiyacı yok. Onun şefkate, konuşmaya ve tavsiyeye ihtiyacı var. O gece berbattı, gün doğana kadar onunla konuştum. Sana söylediği şeylerden dolayı kendini kötü hissediyordu bende ona özür dilemesi için yol gösterdim. Eğer bunu yapmamış olsaydım durumu daha kötü olacaktı seni kendinden uzaklaştıracaktı ve bu onu mutsuz edecekti." Clementine genç kadına karşı minnet duygusuyla doldu. O gece Jon ile bir daha görüşmeyeceğine neredeyse emindi.

"Ne demek istediğimi anladığını biliyorum. Sen onun gruba girdiğinden beri yaşadığı tek ilişkisisin. Kadınlarla olan durumlarını mutlaka biliyorsundur..." Genç kadın başını sallayarak onu onayladı. Kızıl saç meselesinden ve tek seferlik kadınlardan haberdardı. İki kadın sohbetlerine bir süre daha devam etti ve Finn aceleci bir tavırla içeri girdiğinde sohbetlerine ara vermek zorunda kaldılar. Finn, Luz'u konser için hazırlarken Clementine'da duş alıp korumalardan arabadaki çantasını istedi. Konserde giyeceği elbiseyi hazırlamıştı ayak bileklerine kadar inen siyah elbisesiyle büyük bir aşkla bağlandığı koyu bordo topuklu ayakkabılarını giymişti. Ayakkabıların arka kısmı asi dikenlerle süslendiği için rock tarzının kadınsılığındaydı. Askılı elbisesinin sağ bacağındaki yırtmaç neredeyse kalçasına kadar uzanıyordu

Ashley'e bu elbise için teşekkür etmesi gerektiğini kendine hatırlattı. Saçlarını maşayla şekillendirip göz makyajını yaptıktan sonra Luz hazırlanana kadar arkadaşına mesaj atmaya karar verdi. Bacak bacak üstüne attığında kalp krizine neden olan yırtmacını biraz düzelttikten sonra Ashley'e mesaj yazmaya başladı.

Yırtmaçlı elbise hakkını veriyor. Teşekkür ederim. SS...

Mesaj sayfasından çıkamadan cevabı gelmişti ve ağzımı açık bırakmıştı sanırım Ashley telefon başında nöbet tutuyordu.

Seni kaltak! Senden haber beklediğimi bildiğin halde bana yazmıyorsun. O elbise kızım, o elbise her uzun boylu kadının kıcını kurtarır. Bende seni seviyorum. Not: Buzluğundaki çikolata zulasını patlattım.

Clementine gülümseyerek kafasını iki yana salladı. O sürtüğü özlemişti. Pablo'ya mesaj atmaya düşünürken ondan gelen mesajla o ikisinin birlikte olduğunu anladı.

Sonunda seksi rock yıldızının penisini içinden çıkarabildin ve arkadaşların olduğunu hatırladın demek!

Clementine zaman bulup aradığında uzun telefon konuşmasına hazır olması gerektiğini fark etti. Onlara her detayı anlatmazsa bu ikisi yakasını bırakmazdı.

Üzgünüm, pek zaman bulamıyorum. Yoğun bir programları var fakat söz veriyorum en kısa zamanda her şeyi anlatacağım. SS...

Pablo cevap vermekte gecikmedi.

Bende seni seviyorum bebeğim. Yakışıklı çocuklar var mı?

Clementine sinsice gülümserken gözü Luz'u azarlayan Finn'e takıldı.

Aslında bir tane var ve eşcinsel olduğundan eminim.

Pablo arka arkaya mesaj atarken genç kadın mesajları görmezden gelerek şeytanca sırıttı. Dışarıdan gelen kükremeleri duyduklarında hazırlanmalarını bitirmişlerdi. Luz kapıyı açıp yan tarafa erkeklerin bölümüne geçerken Clementine'da hemen arkasındaydı. Sesi tanıyordu sabah duymuştu ve yine sabahki kadar korkutucu geliyordu. Bu kadar sinirli olması normal miydi? İçeri girdikleri anda Orlando'yu orta yerde sinirle volta

atarken gördüler. Diğer çocuklar uslu uslu oturuyorlardı hepsi hazırlanmış sahnedeki öncü grubun inmesini bekliyorlardı. Orlando telefonda konuştuğu her kimse ona bir küfür savurdu ve devam etti.

"Ne demek röportaj çalınıp başka sitede yayımlanmış! Bunun hesabım bana verecekler. Lanet olası röportaj için anlaşma yaptım ve yarına kadar yayımlanmaması gerekiyordu." Karşıdaki kapıya doğru yürüdü ve kapıya geçirdiği yumruk kapının diğer tarafından çıktı. Kapı Orlando Hard'ın yumruğu altında kâğıda dönmüştü. Elini kapının içinden çektiğinde birkaç kıymuk parçası koluna batmış bazı noktalarda kanamaya neden olmuştu. Luz hemen olduğu yerden fırladı. Orlando'nun koluna dokunmak için hamle yaptığı sırada Orlando elini havaya kaldırarak onu durdurdu.

"Sorumlusu kimse bilmek istiyorum. Casus söylediğin gibi gazetecilerden biriyse de bulun!" Kapattığı telefonu koltuklardan birine fırlattı. Luke, Luz'un omuzlarından kavrayarak ona yaklaşmamasını belli etti. İlk konuşan da karısının endişesini fark eden Luke oldu.

"Röportaj mı çalınmış?" Orlando başını salladı. Koluna batan iki kıymuk parçasını çekip çıkardı kalın boynunda atan damar sinirinin damarlarındaki ve kan basıncındaki etkisini vurguluyordu.

"Orospu çocukları röportajı çalıp internette yayımlamış. Saçma bir blogta... Lanet olsun!" Clementine suçluluğun verdiği hisle köşeye sinmişti. Luz'un banyoya girerek nemli bir havluyla Orlando'nun kolundaki kanları temizlemesini izlerken ağlamak istiyordu fakat yaparsa şüphe çekeceğini de biliyordu. Bunu o yapmıştı.

"Biraz sakın olmalısın Orlando. Konser birazdan başlayacak o insanlara sorunlarımızı yansıtamayız."

Orlando başını sallayarak Luz'u onayladı. "Haklısın... Kahretsin! O kanallardan aldığım parayla daha çok derneğe yardım edebilirdim." Clementine şok olmuş bir şekilde yutkundu

Orlando bir şeyler daha söyledi ama onların hiçbirini duymuyordu. Jon'un parmaklarının verdiği hissi omuzlarında hissetti. Sert parmakları çıplak omuzlarında dolanıyordu.

"Biraz hava alalını mı?" Jon'un bu teklifini düşünmeden kabul etti ve başını sallayarak genç adamın beline dolanan elin verdiği güçle birlikte koridora çıktı. Sahne arkasına doğru yürüdükleri sırada;

"Orlando ne derneğinden söz ediyordu," diye sordu. Jon yürümeye devam ederken genç kadının belindeki elini çekti çünkü sahneye yaklaştıkça etraf kalabalıklaşmıştı.

"Kötü çocuklar olabiliriz güzelim ama birçok derneğe yardım yapıyoruz. Özellikle yeteneği olup bir şeyler yapmak isteyen gençlere, zekâsı olup maddi zorluklar yüzünden eğitim alamayan çocuklara ve şimdi Luz'un yönlendirmesiyle şiddet gören, gidecek yeri olmayan kadınlara ve kimsesiz çocuklara..." Clementine kendini daha fazla suçlu hissedemeyeceğini düşünürken bu son duydukları daha da berbat hissetmesine neden olmuştu. Göz pınarlarına hücum eden birkaç damla yaş küçük parmaklarıyla durdurarak derin bir nefes aldı. O saçma röportajı ifşa ederek yardım kampanyalarını engellemiş de bu yardıma ihtiyacı olan insanların o paradan mahrum kalmasına neden olmuştu. Bu sevmeye başladığı insanlara ihanet ediyor olmasından bile kötüydü. Genç kadın baş dönmesiyle birlikte duvara tutunduğu sırada Jon endişeli gözlerle baktı.

"İyi misin?"

Clementine başını salladı. "İyiyim... Sanırım biraz yorul-
dum." Clementine kendine geldikten sonra sahne arkasına giren ikili sahnedeki grubu izlemeye başladılar. Grubun başarısı ortadaydı ve seyirciler oldukça etkilenmiş görünüyordu. Clementine kendini dinlemek için zorlasa da bunu başaramıyordu. Yaptığı şey tüm duyularını bağlamıştı. Bir anda içi özlemle doldu.

"Jon benim bir telefon görüşmesi yapmam gerekli." Jon başını sallayarak onu onayladığında Clementine yer olmadığı için sutyenine sıkıştırdığı cep telefonunu çıkarıp kısmen daha sessiz

olan koridora doğru yöneldi. Saatin kız kardeşinin sesini duyması için geç olduğunu farkındaydı ama en azından annesiyle konuşmayı umut ediyordu. Telefon ikinci çalışmada yorgun ama bunu belli etmemek için çabalayan kadın tarafından cevaplandı.

"Clem... Bebeğim nasılsın?"

Clementine yutkundu. "Şey... Ben iyiyim anne sen ve Claire nasılsınız?"

Kadının sesi bir fısıltıya döndü. "Claire biraz rahatsızdı bugün doktordaydık. Doktor artık onu hastanede tedavi etmek istiyor ev ortamı uygun değilmiş. Sence bu çok kötü bir şey mi?"

Kesinlikle kötü bir şeydi ama bunu karşısında güçlü durmaya çalışan ve tüm yükü omuzlayan kadına söyleyemezdi. Gözyaşlarını geri göndermek için dudağını ısırıp bakışlarını tavana yönlendirdi. "Kötü bir şey olmadığına eminim. Sadece onu gözetim altında tutmak istiyor olabilirler. Şimdi nasıl uyuyor mu?"

Kadının ağlamamak için mücadele ettiğini biliyordu. "Şimdi biraz daha iyi ve uyuyor. Eğer sabah kendini iyi hissederse seni aramasını isterim."

"Buna sevinirim anne. Seni seviyorum..." Telefon kapandığında birkaç damla yaş yanaklarından süzüldü. Ekranında yanan mesaj simgesine basarak Charlie'den gelen mesajı okudu.

Müsait olunca ara. Çok acil!

14. Bölüm

ZORLU DURUMLAR

Clementine ne yapacağına karar vermeye çalışsa da içinden Charlie'yi aramak kesinlikle gelmiyordu. Bunu yarına ertelemeye karar verdi. Bugün zaten yeterince pislğe bulaşmıştı ve kesinlikle daha fazlasını kaldıramayacağından emindi. Jon'un yanına geri döndüğünde onu diğer çocuklarla konuşurken gördü herkes konsere hazır görünüyordu sahneden inen grupla selamlaşırlarken en sıcak selamlamayı yapan Luz'du ve tabii ki bu sıcak girişimi Luke tarafından kıskançlıkla engellenmişti. Orlando hâlâ burnundan soluyordu üzerindeki tişört gitmiş tamamen çıplaktı. Sol göğsünde uzanan siyah ejderha figürü kaslarını belirginleştiriyordu. Diğer çocuklar klasik rock stilinde giyinmişlerdi anlaşılan grupta tişört karşıtı tek kişi Orlando'ydu. Clementine Jon'un yanına yaklaştığında, Jon onu anında yakalayaarak dudaklarına yoğun bir aklıkla yapıştı. Clementine bu kadar insanın içinde bu şekilde öpüşüyor olduğu için utansa da içten içe bu şehveti tetiklemişti. Anında ıslanan çamaşırı Jon'dan gelen sinyalleri alma konusunda maharetli olan kadınlığının ürünüydü.

Grup anons edildiğinde Clementine kırmızı yanaklarını kimsenin görmediğini varsayarak, "İyi şanslar..." demekle yetindi.

Sahne arkasında konseri rahatlıkla izleyeceği noktaya yerleştiğinde grup çılgın hayranlarına selam veriyordu. Selamlaşmanın ardından Luke kısa ve komik bir konuşma yaptı hemen sonrasında Jon'un enfes parmakları gitar tellerini okşamaya başladı. Clementine gitar çalarken yüzünün aldığı o asi ifadeyi ve deli dolu tavırlarını çok çekici buluyordu. Konser bitene kadar gözleri Jon'un üzerindeydi ve son şarkının ortasında Jon şov amaçlı gitarını parçalayarak seyirciyi iyice coşturdu. Gitar parçaları havada uçup sahneye düşmüş konseri izleyen yüzbinleri çığlıklara boğmuştu. Ön sıradan kızlar çığlık atarak Jon'a ahlaksız teklifler sunarken, Jon kızlara göz kırparak onları daha da heyecanlandırdı. Clementine bunu kıskanmamıştı o kızlara göz kırpmış olabilirdi fakat gece aleti genç kadının içinde olacaktı. Clementine heyecanla sarsıldığını ve beklentiyle kasıldığını hissetti. Bugün yaşadığı başarısızlığı neredeyse unutmuştu. Konser sonrası büyük bir partiye katıldıklarında herkes daha fazla sarhoş olmakla ilgileniyordu. İçkiler su gibi akarken otelin çatı katındaki gece kulübü konser ekibi ile doluydu. Sahnenin ortasında yarı çıplak dans eden dansçılar herkesin ilgi odağı olmayı başarmıştı ve Clementine yalnız başına kokteyli yudumluyordu. Jon lavaboya diye gitmişti yarım saat olmuş olmasına rağmen hâlâ görünürde yoktu. Clementine daha fazla dayanamayarak yerinden kalktı gürültünün içinde ilerleyerek iç içe giren insan bedenlerinin arasından sıyrıldı. İçinden bir ses çatı katına çıkan merdivenleri işaret ediyordu içinden geçen sesi dinleyerek basamakları çıkıp çatı katına ulaştı. Çatı katı ıssızdı genç kadın sıcaklığın boğuculuğu ile irkildi. İçerinin klimalı serin havasından bir anda sıcak nemli havaya çıkmak insanın nefesini tıkıyordu. Topuklarının çıkardığı ritmik ses eşliğinde çatı katını çevreleyen havalandırma duvarlarının arasında gezmeye başladı. O anda onu gördü. Bina çatı katını çevreleyen duvarın üzerine oturmuş doğrucu karşıya, yükselen binalara bakıyordu. Ona yaklaşırken ürkmemesi için hafifçe öksürdü.

Jon kafasını çevirip genç kadını gördüğünde elindeki tütünden derin bir nefes çekti. "Clem. Bende yanına gelmek üzerey-

dim." Jon'un tütünden başka bir şeylerde içtiğinden şüphelendi ama o akşamki kadar kötü görünmüyordu sadece sarhoş gibiydi. Genç kadın duvarın üzerine oturdu arkasını manzaraya dönmüştü. Jon'un elinden sigarayı alıp bir nefes çektiğinde genç adam gülümsedi.

"Yalan söyleme Jon. Yanıma falan gelmiyordun... Beni orada bekletmen adil değil tek başına gece kulübündeki seksi kadını oynamak pek sevdiğim bir durum değil."

Jon çapkınca gülümsedi. "Seni rahatsız mı ettiler."

Clementine bir nefes daha çektiğinde öksürmeye başladı. Jon tütünü elinden alarak söndürdü ve "Buna karşı olduğunu sanıyordum," dedi.

Genç kadın kafasını salladı "Ona karşıyım ve senin de içmeni istemiyorum bu arada beni rahatsız etmediler çünkü Sam bir kâbus gibi bana her yaklaşıp gözdağı veriyordu." Clementine korumayı başma Jon'un diktiğini düşünmüştü ve Jon'un yüzündeki şeytani bakışı görerek bundan emin oldu.

"İşini iyi yapıyor desene."

Genç kadın Jon'un omzuna yumuşak bir şekilde vurdu. "Burada tek başına ne yapıyorsun?" Jon umursamaz bir tavır takındı ve gözlerini Clementine'dan ayırıp uzakta bir noktaya dikti.

"Tek başıma değilim ki. Sen geldin."

Clementine gözlerini devirdi. "Bana kelime oyunu mu yapıyorsun? Bağımlılıkların konusunda üstüne gelmek istemiyorum Jon ama benimle istediğin her şey hakkında konuşabilirsin. Seni yargılamak ya da suçlamak haddim değil seni sadece dinlerim." Luz'un söylediği şeyleri uygulamaya kararlıydı ne olursa olsun Jon'un yanında olmak ona destek olmak ve içindeki gerçeğe neşeyi açığa çıkarmak istiyordu.

"Hiç kimseye söylemek istemediğin bir sırrın oldu mu? Seni rahatsız eden bir şeyler." Clementine'a mı soruyordu? Bir sır ile buraya sürüklenmiş sürüklendiği yerde gerçek mutluluğu, arkadaşlığı, özgürlüğü keşfetmiş şimdi de bu sır açığa çıkarsa her şeyi kaybedeceğini bildiğinden gerçekten değer verdiği insan-

ları sırtından bıçaklıyordu. Başını sallayarak Jon'u onaylarken bunun ne olduğunu sormaması için içten içe dua etmeye başladı.

"Herkesin böyle sırları vardır. Bu sırla ne yapacağına karar vermelisin. Sonsuza kadar seni kemirip tüketmesine izin mi vermek istiyorsun?" Jon genç kadınla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Duvardan inerek ona arkasını döndü. Tişörtünü kaplayan ter tabakasını görebiliyordu. Ellerini kot pantolonunun cebine sokmuş öylece dikilirken başı hafifçe yere bakıyordu.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Clementine'da dikkatlice duvardan indi uzun elbisesi ani hareketler yapmasını engelliyordu. Jon'a yaklaşarak elini sırtına koydu dokunuşunu hisseden genç adamın avucunun altında gerilen tenini hissetti adam bir ateş gibi yanıyordu bedeni yoğun bir sıcaklığın pençesi altındaydı Clementine elini çekerek ufak bir çığlık attı.

"Jon! Çok sıcaksın." Clementine adamın yüzüne bakmak için onu çevirdiğinde alnunda beliren ter damlacıkları korkmasına neden oldu. Bu kadar terli olması ve kâğıt kadar beyazlamış olması normal değildi. Clementine ne yapacağını bilemeyerek birkaç saniye donup kaldıktan sonra Jon'u kolundan kavrayıp onu kapıya doğru yönlendirdi.

"Bir şeyim yok sadece lanet hava çok sıcak." Konuşmasında kaymalar meydana gelmesi alkolden olabilir miydi? Clementine buraya geldiğinde onun içki içmediğinden emindi.

"Alkol aldın mı?" Jon belli belirsiz bir inleme çıkarırken kafasını iki yana salladı. Clementine adamı zorlukla kapıya kadar götürebilmişti şimdi onu indirmesi gereken merdivenler ve kimseye görünmeden binmeleri gereken bir asansör vardı. Jon'u kimserin bu halde görmesini istemiyordu. Clementine genç adamı daha fazla konuşturmamaya karar verdi hareketleri bilinçsiz ve durgun görünüyordu oldukça halsizdi sanki hasta gibiydi.

"Elini belime dola Jon."

Genç adamın dalga geçercesine güldüğünü duydu. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun? Sevişmek istiyorsan doğ-

rudan söylemelisin Daisy..." Clementine yanlış duyduğunu ummak istedi ama doğru duymuştu. Jon ona Daisy diye hitap etmişti ve genç kadının içindeki merak tekrar ortaya çıkmıştı. Jon'un bunu fark edip etmediğini bilmiyordu adam başka bir şey söylemeden Clementine'm beline sarıldı. Clementine onu merdivenlerden indirip insanlara görünmeden asansöre bindirirken aralarında bir sessizlik geziniyordu. Ortamdaki tek ses Jon'un derin derin aldığı nefeslerdi. Clementine onu ışıkların altında görünce endişesi daha da artmıştı bembeyazdı, terliyor ve titriyordu. Daha önce hiç böyle bir durumda karşılaşmamıştı bir tür uyuşturucu zehirlenmesi yaşıyor olmasından şüpheleniyordu. Çatı katındaki kral dairesine ulaştıklarında asansörün önünde her zamanki korumalar duruyordu. Korumalar Clementine'm üzerine yığılmış gibi görünen adamı gördüklerinde hiç konuşmadan onu Clementine'in üzerinden alıp dik tutarak odasına taşıdılar. Jon bu sürede anlamsız bir şeyler mırıldanıyordu ve Clementine endişeli hissediyordu. Ne yapması gerekiyordu? Çocuklara haber vermeli miydi? Korumalar Jon'u yatağa bıraktıklarında Clementine onlara kibarca teşekkür etti.

"Siz işinize dönebilirsiniz. Sanırım içkiyi fazla kaçırdı." Bu yalana inandıklarından şüpheliydi ama ikisi de üstelemedi. Kاپıyı arkalarından kapatır kapatmaz Jon'un yanına koşarak ne yapacağını düşünmeye başladı. Elini terli alnına koydu ve ateşinin çok yüksek olduğunu fark ederek genç adamın kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Botlarını, çoraplarını, pantolon ve tişörtünü çıkardığında boxer alışkanlığı olmadığı için tamamen çıplak kalmıştı.

"Seni duşa sokmalıyım Jon."

Genç adam umursamazca elini salladı. "Beni rahat bırak." Titrerken dişleri birbirine vuruyordu ve kelimeleri sıkılı dişlerinin arasından zorlukla çıkarıyordu. Clementine sinirle ayakkabılarını ve elbisesini çıkararak sadece iç çamaşırlarıyla kaldı o elbiseyle rahat hareket edemeyeceğini biliyordu. Jon'u zorlukla kaldırıp banyoya kadar taşıırken ensesinden süzülen teri hissetti. Jon daha kaslı ve iri bir adam olsaydı birinden yardım

almadan bunu yapması imkânsız olabilirdi. Neyse ki Clementine'da pek ufak tefek değildi. Jon'u geniş küvetin içine oturttuktan sonra soğuk suyu açtı ve adamı yıkamaya başladı. Jon birkaç küfür mırıldanıp itiraz etse de yerinden kıpırdayamıyordu Clementine'da küfürlerini umursamıyordu. Jon'u soğuk suyla rahatlattıktan sonra yatağa kadar taşıyacak gücü kalmamıştı. Küvetten çıkarıp klozetin kapağını kapatıp üzerine oturttuğu adam halsizdi ama ateşi düşmüştü. Clementine onu bir havluyla sardı ve mini bardan bir şişe su alıp geri döndü. Kapağını açtığı şişeyi Jon'a uzattı.

"Bunu içmelisin içindeki zehri dışarı atmasını umuyorum." Jon itiraz etmedi uzanıp şişeyi aldı ve tüm şişeyi kana kana içti. Bitmiş pet şişeyi fırlattığı anda oturduğu klozetten kalkarak kapağını kaldırdı. Midesi boşalırken Clementine'ı uzak tutmak için kolunu kullanıyor bir yandan da ona gitmesini söylemeye çalışıyordu fakat bu Clementine'ın umurunda olmadı. Jon'un tokasını çözümler ıslak saçlarını daha sıkı topladı.

"Sana gitmeni söylüyorum kadın! Bu kadar zor mu?" Jon kafasını klozetten kaldırıp sifonu çekerek serin taşların üzerine boylu boyunca yattı. Clementine onu umursamadan bir havluyu ılık suyla ıslatarak Jon'un yanına diz çöküp ağzını temizledi.

"Kes sesini Jon! Bombok bir durumdasın itiraz edip durma da yardım etmeme izin ver. Seni göt!"

Genç adam kolunu gözlerinin önüne siper ederek gülmeye başladı. "Lanet olsun başım çatlıyor."

Yerinde doğrulan adamı orada bırakarak kapıya yöneldi. "Sana ağrı kesici bulacağım o sırada dişini fırçala ve yüzünü yıka daha iyi hissedersin." Jon biraz kendine gelmiş görünüyordu ve Clementine'ın onun yanından ayrılmaya ihtiyacı vardı. Bunun sebebi güçlü görünmekten yorulmuş olmasıydı. Lanet olası için delicesine endişelenmişti ve onun kendini iyi hissetmeye başlamasıyla içinde oluşan rahatlama bağıra bağıra ağlama isteğini açığa çıkarıyordu. Clementine üzerine bir tişört geçirerek çantasından ağrı kesici buldu mini bardan bir şişe su alıp doğruca

banyoya girdi. Tam o anda Jon ile burun buruna geldi. Evet, çok daha iyi görünüyordu. Ona ilacı ve suyu uzattı.

“Baş ağrın için.” Jon hapı ağzına atıp suyu içti ve kendini doğruca yatağa bıraktı belinde sarılı havludan başka bir şey yoktu. Sessizlik dakikaları kovalarken Clementine öylece dikiliyordu telaştan titreyen elleriyle külotunun kenarına kadar uzanan tişörtünü çekip ışıkları kapattı. Pencereleden içeri süzülen şehir ışıklarına bakarken gözünden kayan gözyaşı damlalarını eliyle kuruladı. Boğazında bir şeyin tıklandığını hissediyordu. Endişelenmekten nefret ediyordu.

Burnunu çektiği sırada Jon’un bitkin sesi odada yükseldi. “Buraya gel.”

Clementine ne yapacağını bilemiyordu ama beyni onu yatağa yönlendirdi. Karanlıkta Jon’un sırt üstü yatan silüetini seçiyordu. Yatağın kenarına oturdu koca yatakta aralarında bir sürü mesafe vardı ama Clementine adamın nefesini bedeninde hissediyordu. Uzun süre aralarında geçen tek şey kocaman bir sessizlikti.

En sonunda Jon boğazını temizleyerek tekdüze bir sesle konuştu. “Beni böyle görmeni istemezdim.” Genç kadın ona bakmadı bakışları kucağında duran ellerindeydi endişesini ve korkusunu Jon’a hissettirmek istemiyordu.

“O zaman benim yanında olduğumu bile bile neden o şeyi kullandın.” Derin bir nefes aldığını duydu, düzensiz nefes ritimleri arasında aldığı uzun nefesler yorgun olduğunu işaret ediyordu ya da konuşurken zorlandığını... Ya da her ikisini de.

“Gergindim ve biraz gevşemem gerektiğini düşündüm. Ot buna yardımcı olmayınca iki tane hap aldım bu kadar kötü olacağımı tahmin etmedim üzgünüm. Seni yine hayal kırıklığına uğrattım.” Jon’un ses tonundaki pişmanlığı duyan genç kadın bir anda büyük bir şefkat hissetti. Yatakta Jon’a doğru kaydı ve karanlıkta parlayan gözlerine baktı. Genç adamın göğsünde duran eline uzanarak tuttu ve güven verircesine sıktı.

“Sorun değil. Yanında olduğumu ve sana destek olacağımı

bil. Kendini kötü hissetmen için bir neden yok Jon. Sadece endişelendim, senin için endişe duydum. Kızgın değilim." Clementine son derece dürüsttü kızgın, öfkeli değildi Jon için paniklemiş ona bir şey olmasından korkmuştu. Genç adam kendi kendine güldü.

"İlk kez biri benim için endişeleniyor."

Clementine kafasını iki yana salladı. "Böyle düşünme sen sadece kendi değerinin farkında değilsin senin için endişelenen insanları göremiyorsun." Jon'un bir şey söylemesine izin vermeden ona yakın olma ihtiyacı ile dolan genç kadın adamın yanına kıvrıldı. Kolunu üzerine atarak göğsüne kafasını koydu. Bunu sadece onu iyi hissettirmek için yapmamıştı kendisinin de iyi hissetmeye ihtiyacı vardı. Jon'a yakın olmak iyi hissettiriyordu.

"Benimle konuşmak ister misin?" Genç adam olumlu anlamda başını salladı ve Clementine heyecanlı ya da meraklı görünmemeye çalışarak, "Daisy'nin hikâyesini anlatmaya ne dersin?" Dakikalar geçerken Jon'dan ses çıkmıyordu Clementine anlatmayacağını düşündüğü sırada Jon'un insanı rahatlatan sesi duyuldu.

"Çok kötü kardeş aylarca Daisy'i izlemiş. Uzaktan tüm masumluğunu seyretmiş. Fakat çok kötü kardeş asla yetinmeyi bilmezmiş. Daisy'e sahip olması gerektiğini hissediyormuş. Ona daha yakın olmak, onunla konuşmak, onu daha yakından tanımak ve haddi olmasa da ona dokunmak istiyormuş." Jon sustuğu sırada Clementine yerinde kıpırdandı. Devam etmesi için duyduğu heyecarı saklamak zorlaşmaya başlıyordu özellikle ona Daisy diye hitap etmiş olması genç kadının merakını körüklemişti. İçindeki şey kıskançlık değildi belki hikâyeyi bilmediği için belki Jon'u kıskanacak kadar tanımadığı için içinde en ufak bir kıskançlık filizlenmiyordu.

"Onunla tanışmış mı?" Clementine kafasını kaldırıp Jon'a baktığında kasılan çenesinden ve kapalı gözlerinden başka bir şey göremeyince onu izlemeye devam etti.

"Tanışmış..." Clementine nefesini tuttuğunun farkında bile

değildi. Bütün bedeni gerildi ve bu hikâyeyi deli gibi merak ediyor olmanın yarattığı rahatsızlık ile kıpırdandı.

“Ama onunla tanışmak için geç kalmış.”

Genç kadın heyecanla “Nasıl yani?” diye sordu. Jon ona bakmaktan kaçınıyordu gözleri açıldı ve doğrudan tavana baktı.

“Kötü kardeş, çok kötü kardeşten önce davranmış. Daisy’nin güzelliğinden etkilenen sadece çok kötü kardeş değilmiş. Daisy o kadar mükemmelmış ki onu fark etmemek imkânsızmış.” Clementine yutkundu. Hikâyedeki çok kötü kardeşin Jon olduğunu düşünüyordu. Jon’un bir kardeşi olduğuyla ilgili bilgiye rastlamamıştı. Klasik yetimhanede büyüyen yalnız çocuk olduğuyla ilgili şeyler okumuştı. Acaba Daisy, Jon’u değil de kardeşini seçmişti ve Jon bu yüzden mi kardeşiyle görüşmüyordu? Tamamlanmamış ve yarım kalmış bir aşk hikâyesi olma olasılığı Clementine’ı neden korkutuyordu bu çok saçmaydı.

“Çok kötü kardeş bir gece evde yalnızmış ve o gece Daisy ile konuşmaya kararlıymış. Evden çıkarak karşı sokağa yürümüş Daisy’nin kapısında bir süre beklemiş çöpü çıkarmasını umuyormuş böylece onunla konuşacak zamanı bulacaktı. Ama Daisy o gece çöpü çıkarmamış. Çok kötü kardeş pes etmemiş kızın odası evin arka bahçesine bakıyormuş. Camuna birkaç taş atarak onu cama çıkarmayı umuyormuş. Bahçeye giden duvarın üzerinden atlamış tam evin köşesini dönmek üzereyken Daisy’i görmüş. Karanlıkta biriyle fısıldaşıyormuş. Fısıldaştığı kişi kötü kardeşmiş Daisy onun yüzüne gülümseyerek bakıyor ve mutlu görünüyormuş...” Clementine yanılmamıştı. Jon genç kızı kardeşine kaptırmıştı.

Genç kadın o anda söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırdı. “Ben, ona benziyor muyum? Daisy’e... Beni ona mı benzetiyorsun?” Jon’un bakışları tavandan genç kadına döndüğünde Clementine suratının ısındığını hissetti. Bunu neden söylemişti? Evet, bu Daisy meselesi ilk açıldığında da aynı şeyi düşünmüştü. Jon sevişirken Clementine ile göz teması kurmuyor

arkasını döndürüyordu, turuncu saçlara bayılıyordu ve bir saat kadar önce ona Daisy demişti.

“Bunun cevabını bende bilmiyorum Clem.” Kesin bir cevap vermemesi hem rahatlamasına hem daha da kaygılanmasına neden olmuştu ama üstelemedi. Kırık kalbini umursamadan Jon’un göğsünden kalkıp yan taraftaki yastığa başını koydu. Derin uyku onu ele geçirirken gözyaşlarından birkaç damla yastığa düştü. O an Jon’a verdiği değeri anladı. Daha önce bir erkek için ağlamamıştı. Genç kadın sabah uyandığında yatakta yalnız olduğunu fark etti. Bir süre amaçsızca uzandı ve kalkarak hızlı bir duş alıp giyindi. Saat henüz sabah altı olmasına rağmen Jon’un ortada olmaması garipti. Saat dokuzda jet ile Washington’a yola çıkacaklardı. Genç adamın yokluğunu fırsat bilerek zorunlu telefon görüşmesini yapmaya karar verdi. Buna kesinlikle isteksizdi. Telefon birkaç defa uzun uzun çaldığında kapatmak için heveslendi ama Charlie telefonu cevaplayarak hevesini orta yerinden kırmakta gecikmedi.

“Bayan Hudson.”

Clementine içinden eyvah derken dışından “Efendim Bay Preston,” demekle yetindi.

Charlie bir kez öksürdü ve konuşmaya başladı. “Sizi görevlendirdiğimiz iş ile ilgili bazı sorunlar mı yaşıyorsunuz?” Genç kadın mükemmel insanlara değer vermekten başka bir sorun yaşamıyordu ama adama bunu böyle söyleyemezdi elbette.

“Hayır, Bay Preston... Sadece bu ara durgunlar.” Clementine alnuna bir tane vurma isteği duysa da bunu yapamadan Charlie’nin sinir eden sesi telefondan yükseldi. Ses tonundan sinirlendiği açıkça anlaşıyordu.

“Durgunlar mı? Onlar rock yıldızı Bayan Hudson. Durulmazlar... Farz edelim ki duruldular o zaman hareketlilik yaratın. Size iki gün süre veriyorum elime geçerli bir şeyler gelmezse kendinize iş aramaya başlayabilirsiniz.” Telefon suratına kapandığında göz ucuyla karşısındaki aynaya baktı beyazlamış teninden hiç hoşlanmamıştı. Elindeki telefonu yatağa fırlatarak

suratını yastığa bastırıp yastık tarafından engellenmiş bir çığlık atarak rahatlamaya çalıştı. Kahvaltı için salona çıktığında Jon'u koltukta otururken buldu. Clementine salona girdiğinde herkes kahvaltı için masaya geçti ve Clementine'da onları takip etti. Jon tek kelime etmiyordu bu durum genç kadını endişelendirse de şimdi bunları konuşmak için doğru zaman olmadığını biliyordu.

Çocuklar kendi aralarında konuşurken Luz, Clementine'a doğru eğildi. "Bir sorun mu var?"

Clementine çocukların onları dinleyip dinlemediğini kontrol ettikten sonra, "Dün bir şeyler içmiş onu bulduğumda berbattı. Beni çok korkuttu. Bütün gece yanımda kaldı, benimle konuştu ama sabah yoktu şimdi ise beni görmezden geliyor bunun anlamı ne olabilir?"

Luz, Clementine'a dostça gülümsedi. "Bir sorun olduğunu sanmıyorum muhtemelen kendini kötü hissediyordur. Genelde her şeyi hatırlarlar, yüzleşmek istemediğin şeylerin bir anda gün yüzüne çıktığını düşün... Öyle bir durumda ona biraz zaman ver." Luz'un haklı olduğunu biliyordu bağımlılar konusunda tecrübeli görünüyordu ve öyle yapmaya karar verdi Jon'a zaman verecek, onu yanından kovana kadar da yanında kalmaya devam edecekti. Jon'un kalp kırıkları olduğunu biliyordu bu işlerden anlamıyordu fakat içten içe ona yardım etmek istiyordu. Kafasını kaldırarak karşısında oturan adama baktı bakışları karşılaştığında Jon'un gözlerinde bir şey gördü. Belki de uydu-ruyordu ama gözlerinde değişik bir kıvılcım vardı. Clementine onun bakışlarına bayılıyordu o fotoğrafı gördüğü andan beri Jon Jones onu bakışlarıyla büyülemişti.

15. Bölüm

SINIRLARI AŞMAK

Clementine valizini toplamak için odaya girdiğinde Jon masadan kalkalı on dakikadan fazla olmuştu bu yüzden onu odada bulmayı beklemiyordu. Odaya girerek, eşyalarını valizine koymaya başladığı sırada banyonun kapısı açıldı ve Jon beline sarılı olan havluyla dışarı çıktı. Clementine arkasını döndüğünde bu manzarayla karşılaşarak ufak bir denge kaybı yaşadı. Jon elindeki havluyla saçlarını kuruladıktan sonra havluyu koltuğa bırakarak umursamazca dolaba doğru ilerledi. Clementine tam ağzını açmak üzereyken Jon'un tekdüze sesi duyuldu.

"İstersen gidebilirsin Clementine." Genç kadın ağzı açık bir şekilde adamın sırtına bakarken ne diyeceğini bilemiyordu. Bir sınırı aştığını biliyordu ama o sınırı aşmanın bedelinin ondan uzaklaşmak olacağını düşünememişti. Kendine geldiğinde pençelerini çıkarmış bir aslana dönüşmüştü. Jon için savaşmak istiyordu. Çünkü Jon'un savaşmaya değer olduğundan emindi.

Hızla adama doğru yürüyerek ellerini omuzlarına koyup onu kendine doğru döndürdü. "Beni sikin kalktığı zaman yanına alıp indiğinde siktir edemezsin!" Jon yere bakan bakışlarını son derece kızgın kadına doğru kaldırdı. Kadının gözlerinden geçen dizginlenemez öfkeyi görebiliyordu. Genç adam kadının bileklerini kavrayarak onu ters çevirdi ve sırtını sertçe dolaba

yasladı. Yüzünü genç kadına öpecekmiş gibi yaklaştırdıktan sonra fısıltıyla konuştu.

“Sikimin indiği konusunda yanılıyorsun.” Kendini Clementine’a bastırduğunda genç kadın bedenine değen sertliği hissetti. Clementine yukarı sabitlenmiş ellerini kurtarmaya çabalarken sinirle soluyordu.

Biraz daha çırpındığında ellerini kurtardı ve Jon’u ittirdi. “Hiçbir yere gitmiyorum!” Diye bağırması üzerine Jon bir adım daha geriledi ve Clementine’a uzaklaşmak için yeterli alanı bıraktı. Genç kadın valizin başına gidip eşyalarını toplamaya devam ederken bir yandan da hızlı soluklarını yavaşlatmaya çalışıyordu.

Dakikalar boyunca aralarında süren sessizliği Jon bozdu. “İyi... Gitmeni istemiyorum zaten.”

Clementine katladığı tişörtü valize bırakıp adama baktı. “Ne yapmaya çalışıyorsun Jon?” Gözünden kayan tek damla yaşa engel olamamıştı. Adam onun tüm zayıflığını açığa çıkarıyordu ona karşı duyduğu öfke yerini anında şefkate ve sıcaklığa bırakabiliyordu.

“Dün olanlardan sonra gitmek istersin diye düşündüm.” Clementine sinirle gülerek gözyaşlarına boğulmamak için valizi yerleştirmeye konsantre oldu. Eşyalarını yerleştirip valizi kapattı ve fermuarını çekerken beline dolanan kolları hissetti. Adamın tutuşu sert olsa da Clementine o dokunuşa bile bir nezaket hissedebiliyordu.

Clementine “Sana ulaşmaya çalışıyorum,” derken ona bakmıyordu. Jon’un ensesine vuran nefesi Clementine’ın tüm duyularına aynı anda hitap ediyordu teninde yaşanan ani elektriklenme Jon’un dokunuşundan, nefesinden ve varlığından kaynaklanıyordu.

“Yolunu kaybetmiş bir adama ulaşmaya çalışıyorsun...” Jon’un sesi çaresizliğe bürünmüştü. İnsan zaman zaman kendini böyle hissederci, genç kadında kendini çaresiz hissediyordu. Bu bir zayıflık değildi bu mecburiyetti ama bu mecburiyet

15. Bölüm

SINIRLARI AŞMAK

Clementine valizini toplamak için odaya girdiğinde Jon masadan kalkalı on dakikadan fazla olmuştu bu yüzden onu odada bulmayı beklemiyordu. Odaya girerek, eşyalarını valizine koymaya başladığı sırada banyonun kapısı açıldı ve Jon beline sarılı olan havluyla dışarı çıktı. Clementine arkasını döndüğünde bu manzarayla karşılaşarak ufak bir denge kaybı yaşadı. Jon elindeki havluyla saçlarını kuruladıktan sonra havluyu koltuğa bırakarak umursamazca dolaba doğru ilerledi. Clementine tam ağzını açmak üzereyken Jon'un tekdüze sesi duyuldu.

"İstersen gidebilirsin Clementine." Genç kadın ağzı açık bir şekilde adamın sırtına bakarken ne diyeceğini bilemiyordu. Bir sınırı aştığını biliyordu ama o sınırı aşmanın bedelinin ondan uzaklaşmak olacağını düşünememişti. Kendine geldiğinde pençelerini çıkarmış bir aslana dönüşmüştü. Jon için savaşmak istiyordu. Çünkü Jon'un savaşmaya değer olduğundan emindi.

Hızla adama doğru yürüyerek ellerini omuzlarına koyup onu kendine doğru döndürdü. "Beni sikin kalktığı zaman yanına alıp indiğinde siktir edemezsin!" Jon yere bakan bakışlarını son derece kızgın kadına doğru kaldırdı. Kadının gözlerinden geçen dizginlenemez öfkeyi görebiliyordu. Genç adam kadının bileklerini kavrayarak onu ters çevirdi ve sırtını sertçe dolaba

yasladı. Yüzünü genç kadına öpecekmış gibi yaklaştırdıktan sonra fısıltıyla konuştu.

“Sikimin indiği konusunda yanılıyorsun.” Kendini Clementine’a bastırduğunda genç kadın bedenine değen sertliği hissetti. Clementine yukarı sabitlenmiş ellerini kurtarmaya çabalarken sinirle soluyordu.

Biraz daha çırpındığında ellerini kurtardı ve Jon’u ittirdi. “Hiçbir yere gitmiyorum!” Diye bağırması üzerine Jon bir adım daha geriledi ve Clementine’a uzaklaşmak için yeterli alanı bıraktı. Genç kadın valizin başına gidip eşyalarını toplamaya devam ederken bir yandan da hızlı soluklarını yavaşlatmaya çalışıyordu.

Dakikalar boyunca aralarında süren sessizliği Jon bozdu. “İyi... Gitmeni istemiyorum zaten.”

Clementine katladığı tişörtü valize bırakıp adama baktı. “Ne yapmaya çalışıyorsun Jon?” Gözünden kayan tek damla yaşa engel olamamıştı. Adam onun tüm zayıflığını açığa çıkarıyordu ona karşı duyduğu öfke yerini anında şefkate ve sıcaklığa bırakabiliyordu.

“Dün olanlardan sonra gitmek istersin diye düşündüm.” Clementine sinirle gülerek gözyaşlarına boğulmamak için valizi yerleştirmeye konsantre oldu. Eşyalarını yerleştirip valizi kapattı ve fermuarını çekerken beline dolanan kolları hissetti. Adamın tutuşu sert olsa da Clementine o dokunuşta bile bir nezaket hissedebiliyordu.

Clementine “Sana ulaşmaya çalışıyorum,” derken ona bakmıyordu. Jon’un ensesine vuran nefesi Clementine’ın tüm duyularına aynı anda hitap ediyordu teninde yaşanan ani elektriklenme Jon’un dokunuşundan, nefesinden ve varlığından kaynaklanıyordu.

“Yolunu kaybetmiş bir adama ulaşmaya çalışıyorsun...” Jon’un sesi çaresizliğe bürünmüştü. İnsan zaman zaman kendini böyle hissederci, genç kadında kendini çaresiz hissediyordu. Bu bir zayıflık değildi bu mecburiyetti ama bu mecburiyet

zincirini kırmak insanın elindeydi. Jon'a doğru dönerek adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve başını kaldırdı. Sakalları avuç içlerini gıdıklıyordu.

"Zaman zaman yolunu kaybetmiyorsan doğru yaşamıyorsun demektir." Jon'un bakışlarındaki fark edilir yumuşamayı görerek gülümsedi.

"Belki doğru yolu bulmana yardım edemem Jon ama yanlış yola sapmanı önleyebilirim." Clementine gerçekten dürüsttü Jon'un yanındayken orada bulunma amacından bile soyutlanıyordu. Oysa yarına kadar işini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı işini kaybetse bile Jon'a bir zarar gelmesine izin veremezdi.

"Peki ya sürekli yanlış yola sapma alışkanlığım varsa? Beni bırakıp kendi yoluna gitmek istemez misin?" Genç kadın ona gerçekten güven veren bir ifadeyle bakarak gülümsedi ve kafasını iki yana salladı.

"Gerçekten gitmemi istediğin zaman giderim ama seni asla arkada bırakmam." Valizleri hazırladıktan sonra onları almaları için odada bırakarak jetin kalkacağı alana doğru yola çıkmışlardı. Minibüsün içinde bir karmaşa hâkimdi. Rich, Orlando ve Luke konser programları, yapacakları klip çekimi, basın toplantıları hakkında tartışırken Luz ve Jon bu konudan uzak duruyorlardı. Orlando'nun üzerine yüklenen yük epey fazla gibiydi.

Clementine bir süredir kulak misafiri olduğu çocuklara doğru döndü. "Bu zor olmuyor mu? Yani sizin gibi ünlü rock yıldızlarının menajeri olması gerekmez mi?"

Bu soruyu Luke cevapladı. "Eski menajerimiz şerefsizin tekiydi ve şimdi daha özenli davranmak istiyoruz. Turne arası verdiğimizde Orlando bu konuyla ilgilenecek."

Orlando başını sallayarak Luke'u onayladı. "Güvenilir birine ihtiyacımız var. Öyle birini bulmakta zor görünüyor." Gerçekten de öyleydi. Aralarına aldıkları kadın bile güvenilir değildi. Onlar için üzülmek arkasına yaslandı inanılmaz huzursuz hissediyordu. Bu işe ihtiyacı vardı ama çocukları da sırtlarından bıçaklamaktan nefret ediyordu. Yarına kadar bir haber bula-

mazsa kovulacak olması işleri iyice sarpa sardırıyordu. Grup ile birlikte jete binerken Clementine gergin hissediyordu. Jete çıkan basamakları adımlarken Jon elini beline koyarak onu dokunuşuyla bir nebze olsun rahatlatmıştı. Miami'den Washington'a iki buçuk saatlik bir yolları vardı. Uçak kalkarken Jon kafasını geriye yaslamış bir şey düşünüyor gibi görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun Jon?" Jon ona doğru bakarak Clementine'in beline sarıldı. Parmakları ince bluzun üzerinden genç kadının belindeki çukuru okşuyordu. Clementine mırıltıya benzer bir ses çıkardığında Jon gülümsedi.

"Seninle düzüşmeyi."

Clementine adamın koluna hafifçe vurarak kıkırdadı. "Bunu çok sık mı düşünüyorsun bana mı öyle geliyor?" Jon gözlerini genç kadına doğru kaydırırken dünyanın en sevimli suratına sahip olmuştu bu surat en sert kadını bile yumuşacık bir jelibona çevirirdi.

"Her zaman..." Bunu zaten hissediyordu. Jon ona bir kadının indirime giriniş topuklu ayakkabıya baktığı gibi bakıyordu. Ashley olsa bunun çok seksi olduğunu düşünürdü Clementine ilk defa Ashley ile aynı fikirdeydi bu kesinlikle seksiydi.

"Bir şey daha var." Genç kadın Jon'a doğru baktı.

"Orgazm meselesinin sebebini anladığını söylemiştin. Sorun ne?" Clementine bundan emin değildi ama aklında bir şeyler vardı sadece ufak bir tahmin...

"Bu benim tahminim yani emin olduğum bir şey değil." Jon'un bakışlarından merak okunuyordu. Bu söylediğinin onun üzerinde nasıl bir etki yaratacağını bilmiyordu sonuçta onun tüm davranışlarını ve alışkanlıklarını bir anda değiştirmeye çalışmak sağlıklı olmayabilirdi. Clementine, Jon'u bir anda değiştiremeyeceğini biliyordu sadece onu olduğu gibi kabul ediyordu.

"Gözler Jon..." Adamın anlamadığını fark ederek daha ayrıntılı açıklama yapmaya girişti.

"İlk seferinde yüz yüze bakıyorduk bu tarz şeylerde göz te-

ması önemli olabilir. Evet, kabul ediyorum daha önceki erkek arkadaşımın göz teması kuruyor olmamıza rağmen başarılı olmamıştı ama sen... Sensin... Beni etkiliyorsun fakat yüzüne bakmadığım zaman kendimi garip hissediyorum.” Bunu nasıl açıklayacağını bilemediği için aklındaki şeyleri söylemişti. Jon sanki bilerek onunla yüz yüze gelmiyordu. O anda ne hayal ediyor ya da ne düşünüyor olduğundan da emin değildi ama Clementine içten içe düşündüğü şeyin kendisi olmadığını biliyordu.

“Oh...” Tek çıkardığı ses bu olmuştu. Konuyu kapatması gerektiğini anlayan Clementine bakışlarını camdan dışarı çevirmiş Miami’ye tepeden bakarken adamın hâlâ belinde duran dokunuşunun tadını çıkarmıştı. Jet Washington’a iniş yaptıktan sonra onları bekleyen limuzin ile otellerine doğru yola çıktılar. Yarın geceki konserin ardından yola çıkarak vakit kaybetmeden Philadelphia’ya geçeceklerdi sonraki durakları olan New York’ta Clementine bir fırsat bulup annesini ve Claire’i görmeyi planlıyordu. Clementine daha önce Washington’a gelmemişti ve şehir tam anlamıyla karmaşaydı. LA’nın da pek sakin olduğu söylenemezdi ama Washington başkent olmanın kaosunu yaşıyor gibiydi. Otelleri şehir merkezindeki konser alanına yakın her zamanki gibi oldukça lükstü. Tarihi görünen yapının girişinden korumalar eşliğinden geçtikleri sırada orada bekleyen bir hayran ordusu tarafından çığlıklar eşliğinde karşılaştılar. Jon ve Clementine birbirlerine fazla yakın durmasalar da birkaç kişi tarafından cevaplanması zor sorulara maruz kalmışlardı. Clementine o anda aklına gelen şeyi silmeye çalışsa da yapamayacağını biliyordu en azından bu durum için Jon’un ağzını aramalıydı. Kral dairesinin olduğu kat yine tamamen kapatılmıştı. Kral dairesi katı fazlasıyla büyüktü boş kalan fazladan dört odası olmasına rağmen grup kat konusunda her zaman ısrarcı davranıyordu. Geniş salonun ortasında bulunan jakuzi oteli daha farklı bir atmosfere sokuyordu.

Rich içeri girer girmez kıyafetlerini çıkarmaya başlamıştı bile. “Tanrım! Biraz gevşemeye ihtiyacım var.”

Luke, Luz’u kendi bedenine yaslayarak, “Odamızdaki jaku-

ziyi kullanmaya ne dersin?" diye sordu. Luz kıkırdayarak Luke'un dudaklarını öptü ve kafasını geri çektiğinde adamın gözlerindeki şehvet ateşini izledi.

"Bu harika bir fikir..." İkisi de koridorun ters tarafına doğru yönelmişti. Orlando çalan telefonuna bir küfür savurdu.

"Herkes gevşerken benim gerilmem adil değil." Telefonu kulağına tutarak konuşmaya başladı ve birkaç adım uzaklaştı. Jon ile arasındaki mesafe genç kadını tedirgin etmişti arkasındaki adama baktığı sırada gözleri birbirini ele geçirdi.

"Yatak odası Clem... Koridorun sağ son kapı..." Söyledikleri bu kadardı Clementine'm da daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Valizleri valeler tarafından taşındığı için yanında sadece kol çantası vardı. Topuklu ayakkabılarının üzerinde ortak salondan salınarak çıkarken Jon'un ona uzattığı kartı aldı koridorun sonundaki odayı bulduğunda kartı kapıya okutarak içeri girdi. Oda geniş, zengin ve tarihi görünen yapıya uygundu. Yatak gereksiz derecede geniş ve direkliydi. Clementine çantasını girişteki dolaba astıktan sonra valizlerinin odaya geldiğini görerek rahatladı. Rahat şeyler giymek istiyordu. İlk işi yatağın üzerine oturarak topuklu ayakkabılarını çıkarmak oldu. Ağrıyan parmaklarını ovduğu sırada kapı açıldı. Clementine kafasını kapıya doğru çevirdiğinde tişörtünü çıkaran bir Jon Jones ile karşılaştığında hâlâ eğilmiş bir haldeydi ve Jon muhteşem görünüyordu. Göz bebekleriyle gözlerinin irisi tek noktada birleşmişti siyah renk gözlerini genelde arzuyla dolduğunda ele geçiriyordu. Clementine nefesini tutarak alt dudağını dişledi.

"O ayakkabılarda bu kadar ısrarcı olmanın sebebi ne?"

Clementine doğrularak önüne gelen saçları geriye itirdi. "Çünkü seksiler..."

Jon sadece bir *hım* sesi çıkararak ona doğru yürüdü önünde dizlerinin üzerine çökmesi Clementine'm beklemediği bir hareket olduğu için aniden yerinden sıçradı ama Jon ellerini genç kadının diz kapaklarına koyarak kalkmasını engelledi. Bir eli diz kapağında dururken diğer eli Clementine'm ayaklarından birini

kavrayarak altını ovmaya başlamıştı Clementine inleyerek başını geriye attı harika hissettiriyordu.

“Çıplak ayaklar çok daha seksi ve tabi inlemelerin...” Jon iki ayağına da masaj yaparken Clementine ağzından çıkan yumuşak inlemelere karşı koyamıyordu.

“Jon? Bir şey sorabilir miyim?”

Jon masaja devam ederken başını salladı. “Bugün birlikte görüldük... Yani biliyorsun gazeteler bunun hakkında bir şeyler yazacaktır. Bu seni rahatsız eder mi?” Clementine bir yandan dokunuşlar ile kendinden geçerken diğer yandan da Jon’un mimiklerine konsantre olmaya çabalıyordu ki bu kesinlikle zordu.

“Seksi bir kadınla düzüşüyor oluşum beni rahatsız eder mi?” Bir saniye düşündükten sonra;

“Hayır,” diye cevap verdi ama daha söyleyecekleri bitmemiş gibi bakışlarını Clementine’a çevirdi.

“Benimle görülmek senin için sorun olur mu?”

Clementine kafasını hızla iki yana salladı. “Saçmalama sen Jon Jones’sun ve hayatımda tanıdığım en seksi adamsın. Bu hiç rahatsız edici değil.”

Jon yalancı bir mutsuzlukla iç geçirdi. “Yani sadece Jon Jones olduğum için mi benimle ilgileniyorsun.”

Genç kadın güldü. “Öyle olmadığını biliyorsun.” Jon genç kadının bacağına kaldırarak ayak bileğini ısırды bu ısırık acıdan çok şehvet akımına neden olmuştu. Clementine yüksek sesle inledi.

“Ah, evet biliyorum. Kızıl saçlı striptizci...” Clementine onunla ağız dalaşına giremeyecek kadar kontrolsüzdü tek düşündüğü Jon’un ayak bileğinden yukarı doğru çıkan dudaklarıydı. Jon baldırlarına kadar ilerlediğinde Clementine odada otomatik çalışan klimaya rağmen ter içinde kalmıştı. Jon eteğini sıyrarak altındaki çamaşıra ulaştığında çamaşırı yavaşça bacaklarından kaydırды. Dantelin sürtünmesi bile hassaslaşmış bacaklarında yoğun karşılanmıştı.

"Pürüzsüz ve ıslak olmanda çok seksi güzelim." Genç kadın bacıklarını birbirine bastırıp o noktada ki kasılmayı engellemek istedi ama Jon buna engel oldu.

"Hayır, ben seni izlerken kendini kapatma." Jon, Clementine'in bacaklarının arasında kendini ayarladı sıcak nefesi kadının organını titretiyor midesinde burulmaya neden oluyordu.

"Bunu deneyeceğiz."

Clementine anın şaşkınlığıyla "Neyi?" diye sordu. Jon ona bakmadı gözleri doğrucu kadınlığındaydı bilerek mi bakışlarını kaçırıyordu yoksa fazla mı şehvetliydi? Clementine bu konuda kesin bir kanya varamıyordu.

"Yüz yüze... Göz teması..." Clementine adamın yüzüne şaşırarak baktı bu kadar kolay kabul edeceğini düşünmemişti açıkçası Clementine, Jon'un bu şekilde seks yapmadığını düşünüyordu bu onun için bir adım fazlasıydı belki de bir adımdan da fazlasıydı.

"Bunu daha önce yapmadın değil mi?"

Jon kafasını iki yana salladı. "Uzun zamandır hayır."

Genç kadın oturduğu yerde doğruldu Jon'un bacaklarının içlerinde duran ellerinin üzerine ellerini koydu. "Yapmak zorunda değilsin."

Jon bakışlarını kaldırıp kadının cam mavisi gözlerinin derinlerine baktı. "Değilim..." Duraksadı ve kendine bir nefeslik zaman tanıdı. "Ama yapmak istiyorum. Sana bunu yaşatmak ve sen bunu yaşarken hissettiğin o duygulara eşlik etmek istiyorum. Clem, bunu sana yaşatan ben olmalıyım. Ben egoist bir adamım."

Bu durumda bile kendinde bir kötülük bulmaya çabalaması Clementine'ı rahatsız etmişti. Jon, Clementine'in kadınlığına ilk öpücüğü verdi ve bu hayat öpücüğüydü. Clementine'in nabzını hızlandırmış, kan akışını arttırmış, kimyasal tüm tepkimeleri yapmıştı. Midesinde oluşan hareketlilik içindeki sıcaklıkla karışıyordu. Jon'un dili genç kadının katmanları arasında tüm hırçınlığıyla gezinirken Clementine inleyerek parmaklarını Jon'un

saçlarına daldırdı uzun tutamlar parmaklarının arasında kayıyordu bu genç kadının hayatında gördüğü en seksi manzaraydı. Jon yumuşak, kibar, sevgi dolu değildi. O kesinlikle hırçın, vahşi ve kabaydı ama Clementine seks sırasında Jon'un böyle olmasından hoşlanıyordu daha önce böyle sertlikten hoşlanacağı aklına dahi gelmezdi. Eski sevgilisi bir romantikti hep öyle adamlarla birlikte olması gerektiğini düşünmüştü. Oysa Jon ona bambaşka bir zevki öğretmişti.

"Tadın bal gibi." Klitorisindeki istilasına son vererek nefes almak için mesafe bıraktığında söylediği şey karşısında Clementine derin derin iç çekti.

"Bu kadar seksi olmayı nasıl başarıyorsun?" Jon sırtı bu sırtış bildiği bir şey hatırlatılmış gibi kibirliydi.

"Çaba harcamıyorum." Göz kırptıktan sonra yaptığı şeye geri döndü ama bu sefer daha yoğun ve daha tutkuluydu parmaklarıyla hafifçe klitorisine baskı uygularken dilini içine girip çıkmak için kullanıyordu. Clementine dağılmıştı, resmen dağıldığını hissediyordu fakat kendini bırakma konusunda hâlâ sıkıntıları vardı.

"Sadece zevk al gelmek zorunda değilsin." Jon bir kez daha genç kadının içini okumuştı. Bir süre yalamaya devam ederek Clementine'in tüm kaslarını gevşetti. Bedeni rahatlamıştı vajinasının şiştiğini ve hassaslaştığını hissedebiliyordu. Jon bacaklarının arasından çekilerek pantolonundan kurtuldu ve yatağa çıktı. Jon kendini genç kadının üzerine bıraktı ama tam ağırlığını vermemek için dirseklerinden destek aldı fazla yakın, yüz yüze ve göz gözeydiler.

Her şey Clementine'in istediği gibi gerçekleşiyordu. Jon'un sert aletini vajinasının üst kısmında hissettiğinde kendini ona doğru ittirdi Jon dudaklarının arasından "Şişt..." diyerek onun kıvranmasını engelledi bir şeyleri ağırdan alıyordu ve bu Jon Jones tarzı değildi. Jon aceleci bir adamdı beklemes, sabretmez ve kesinlikle ağırdan almazdı.

Clementine'in "İçime girmelisin," teklifine karşı gamzelerini

göstererek gülümsedi. Ağzının aralığından iki uzun ön dişide görünerek Clementine'ı günah kuyusunun en dibine çekmişti.

"Bana bir söz vermeni istiyorum." Genç kadın ne için söz vereceğim dercesine Jon'un orman yeşili gözlerinin derinlerine baktı.

"Eğer olmazsa önemli değil bunu önemsemeyeceksin." Daha tatlı olması mümkün mü diye düşünürken bir kat daha fazla tatlı olması adil değildi. Genç kadın kafasını sallayarak onu onayladı.

"Söz veriyorum." Jon aletini eliyle Clementine'ın girişine yasladı. Kadınlık çiçeğinin başlangıcında nabız gibi atan sertliği hazırды ve Clementine'm çiçeğinden de bal damlamaya başlamıştı. Jon ıslaklığı girişe yaymak için aletini sürttü. Clementine alt dudağını sertçe dişlediğinde Jon dudaklarını Clementine'ın dudaklarının üzerine kapatarak içine yükledi. Clementine o tek hamlede Jon'un tüm uzun sertliğini içine almış onu oraya hapsedmişti. Kasılan kasıkları yüzünden genç adam zorlukla biraz geri çıktı ve tekrar yüklendi bu süre zarfında Jon gözlerini sımsıkı kapatmıştı sanki acı çekiyormuş gibiydi. Clementine ellerini Jon'un yanaklarına götürerek sakallarında parmaklarını gezdirdi.

"Bana bak Jon." Adam sanki bu emri bekliyormuş gibi uzun ağaçlara benzeyen kirpiklerini aralayarak ormanın uçsuz bucaksız yeşilliğini kadının gökyüzü gibi parlak gözlerine sundu. Clementine, Jon'un gözlerinde bir şey gördü. Yoğun bir şey... Acı veren ama aynı zaman mutlu eden, hüzünlendiren ama aynı zamanda neşelendiren. Kanatan ama aynı zamanda yaraları saran bir şey... Genç kadın kendi gözleriyle adamın gözlerindeki belirsizliğe tutundu. Jon bir an olsun gözünü kırpmadı ve içinde tutturduğu ritmi bozmadı. Clementine bunun zor olduğunu anlayabiliyordu. Ama sadece genç kadın istediği için bunu yapıyordu. Clementine Jon'un yarasını gözlerinden okudu. Adam yaralanmıştı ve bu yara kızıl saçlı bir kadın tarafından açılmıştı. O yara Jon'un göz bebeklerine hapsolmuştu ve Jon göz teması kurmayarak yarayı gizliyordu.

"Jon... Çok iyi hissettiriyorsun." Genç adam her seferinde en dipte bulunduğu zevk noktasını okşuyordu ve Clementine o noktaya her vuruluşta gözlerinin Jon'un gözleriyle olan teması sayesinde uçuşuma bir adım daha yaklaşıyordu. Kalçalarını biraz daha kaldırıp bacaklarını sıkıştırdı böylece adamın sertliğini daha yoğun hissetmeye başladı.

"İsmimi söyle." Genç kadın Jon'un isteklerini sorgulayamayacak kadar kendinden geçmişti dudaklarını aralayarak adamın ismini oluşturacak sesleri çıkarmaya başladı.

"J-on!" Çığlığa karışan ismi saf ihtiyaçtı, vahşi güdüydü. Clementine kasıklarındaki doluluğun yavaşça aşağıya indiğini ve midesindeki keskin sancıyı hissetti. Tırnaklarını Jon'un sırtına geçirirken çığlıkları kulakları tırmalıyordu. Kadın uçuşumdaydı tek ayağı yavaşça güvenli zeminden boşluğa kaydı ve kadın diğer ayağını da boşluğa sürdü. Rüzgârın saçlarını savurduğunu hissetti saf hissetti, saf, temiz, gevşek ve huzurlu... Uçuşumdan aşağıya savrulan bedeni bir hiçliğe değil sonsuzluğa doğru kaydı ve kadın gevşeyen kaslarındaki zevki en dibine kadar yaşadı. Zevk her yerdeydi. Tüm hücrelerindeydi. Bütün bedeni arzu kalıntılarıyla titrerken kadınlığı ilk sütünü içen bebek gibi doyumsuz, meraklı, mutluydu. Ne bulabilirse sömürüyordu ve Clementine'in bedeninin doyumsuzluğu dinene kadar Jon durmadı. Clementine'in bedeni hâlâ bulutların üzerindeyken Jon gözlerini sıkı sıkı kapattı kafası geriye düştü ve Clementine'a enfes âdemelmasının her hırıltıda gerilişinin manzarasını sunarak, sıcaklığını kadının içine akıttı. Clementine her damlayı içine kabul ederken adam her damlada biraz daha sarsıldı.

16. Bölüm

HİSSETMEK

Jon yana doğru devrildiğinde göğsü hâlâ bir körük gibi inip kalkıyordu ve Clementine tamamen dağılmış bir haldeydi nefes alıp verecek gücü bile bedeninden zorla çekip çıkarıyordu. Clementine sessiz kalmak ile bir şeyler söylemek arasında gidip gelirken hafifçe Jon'a doğru döndü. Adamın yüzünde gördüğü şey hüznə benzese de hüznü olmasını anlamsız bulduğu için işaret parmağını adamın kaşlarında gezdirdi. Gergin kaşları dokunuşun etkisiyle rahatlasa da tekrar geriliyordu.

Clementine "Teşekkür ederim..." dedi.

Söylenecek en mantıklı şeyin bu olduğunu düşünmüştü. Jon cevap vermeyince Clementine tek dirseğinin üzerinde doğrularak "Sanırım işim bitti ha Jon? İstediyini aldın. Sende, bende..." Genç kadın bunu bir sitem olarak söylememişti yavaşça yataktan kalkmak için hamle yaptığı sırada Jon kolunu sertçe kavrayarak kadını yatağa devirdi. Genç kadının üzerine çıkan sert erkek bedeni Clementine'in parfümü, Jon'un parfümü ve saf seks kokuyordu. Clementine kokuyu içine çekti.

"Sanırım seninle işim bir süre daha bitmeyecek." Adamın yüzünü boynunda hisseden Clementine kıvrandı ama Jon bu kıv-

ranmayı bir başlangıç olarak algıladı ve genç kadının bluzunu sıyırdı içindeki sutyenden taşan göğüsleri karşısında hırıldadı.

"Senin yolunu sevdim Clem." Genç kadın memnuniyetle iç çekerken terli vücuduna yapışan saçları geri itti. Ellerini genç adamın saçlarında gezdirdi Jon bugün saçlarını toplamamıştı uzun saçları darmadağındı ve bu hali hoşuna gidiyordu.

"Bu, Daisy ile mi ilgili? Yani yüz yüze seks yapmıyor olman, tek gecelik kadınlar, kızıl saçlar... Öpüşmemen..." Genç adamı kızdırmamak için elini sürekli yüzünde gezdiriyor ifadesini de gözlerini bir saniye olsun es geçmeden tartıyordu. Jon kızgın değildi ama hüznü geri gelmişti.

"Bu hüznü bir hikâye güzelim ve şu anda bunu konuşmak istemiyorum."

Clementine merak ediyordu ve merakını dizginleyemiyordu. "Keşke sarhoş ya da dumanlı olduğun zamanlar dışında da benimle bir şeyler paylaşsan."

Jon derin bir nefes çekti. "Bunu deniyorum. Daha önce kimseyle konuşmamıştım ve seninle elimden geldiğince konuşuyorum. Lanet olsun Clementine! Sana anlattıklarımı çocuklara bile anlatmadım." Sesindeki sitem üzerine Clementine yumuşakça saçlarını okşadı. Jon'a yanında olduğunu, onu dinlediğini ve önemsedığını hissettirmek istiyordu çünkü gerçek buydu. Clementine, önemsememesi gereken bir şekilde Jon Jones'u önemsiyordu.

"Kimsenin bana Jon demesine izin vermem. Ama sana izin veriyorum seninle tüm alışkanlıklarımı bozuyorum." Genç kadının yüzüne dokundu başparmağını genç kadının kaşlarından yanaklarına doğru kaydırıp gezdirdi. Clementine Jon'un dokunuşu karşısında gözlerini kısa bir an kapattı.

"Verdiğim sözleri bozuyorum..." Clementine sormayacaktı, daha fazla merak edip Jon'un üzerine gittikçe geri tepiyordu sarhoşken anlattığı hikâyeyi parça parça birleştirecek Jon'un kırık kalbini iyileştirecekti. Jon gelebilecek olası soruları engellemek için kadının sutyenini çıkararak yatağın dışına fırlattı pembe

meme başını dişlerinin arasına alarak sıkıştırdı. Jon ikinci tur için çoktan hazırlanmıştı ve Clementine'in bacaklarının arasmda hâlâ hüküm süren ıslak menisi kadını daha kaygan bir hale getiriyordu.

"Bir kez daha gelebilir misin?"

Clementine yüzünü düşürdü. "Bilmiyorum."

Jon gülümsediğinde Clementine gamzelerini diliyle yoklama isteğiyle doldu ama şimdi bunu yaparak Jon'u korkutmak istemiyordu belki seks sırasında onların tadına bakabilirdi kendi kendine gülümsedi evet kesinlikle onları öpmek ve yalamak istiyordu. Ve geldi... Jon'un gözlerine bakarak bir kez daha boşalırken yoğunluktan ağlıyordu. Jon üzerinden ikinci kalkışında ilkinden çok daha memnundu. Yüzünde oluşan gülümseme egosuna katkı yapsa da Clementine onun egosundan bile hoşlandığını fark etti. Pelte gibi olan bedenini yataktan çıkarıp geniş banyoda yıkanırken Jon'da ona eşlik etti. Banyonun ardından genç adam yorgun bedenini yatağa geri bıraktı Clementine'da havlusuna sarılarak camın önüne yürüdü şehrin karmaşasını izlerken Jon'un sesini duydu.

"Etrafı gezmek ister misin?" Clementine bunu gerçekten istedi daha önce gelmediği şehirleri hep merak ederdi. Hevesle Jon'a doğru döndü.

"Şey... Evet, isterim ama sende eşlik edersen." Jon yerinden kalkarak dolaptan bir şapka ve gözlük çıkardı.

"Seni yalnız bırakacak değilim elbette güzelim..." Clementine'da giyindikten sonra otelden çıkmak için hazırlardı. Salon kısmından gelen sesler çocukların *gevşemeye* çalıştığını işaret ediyordu.

Clementine gülümsediğinde Jon gözlerini devirdi. "Aklına kazınan görüntüleri sevmedim."

Genç kadın bedenini Jon'un bedenine sürterek "Onlara katılıyordun değil mi? Önceden," diye sordu.

Jon başını sallayarak onu onayladı. "Arada sırada beden... Ama genelde izleyici olarak." Clementine görüntüyü zih-

ninde canlandırdı. Süper yakışıklı üç adam ve bir grup kızın azgın grup seks partisini düşündü. Çok erotik, vahşi ve yasak oluşu bacaklarının arasma titreşimler gönderirken ufak bir ıslaklığa neden oldu. Asansöre bindikleri sırada Jon'un ifadesi ciddi ve keskin bir hal aldı.

"Grup seks ilgin mi çekiyor? Yani denemek mi istiyorsun?" Jon'un gözlerinde kıskançlık gördüğüne yemin edebilirdi ve bu duyguyu anlık bile gözlerinden geçiriyor olması Clementine'm ışıldaması için yeterliydi. Elini adamın omuzuna koyarak yeşil gözlerinin içindeki siyah göz bebeklerine baktı ikisinin birleştiği noktada gözlerinden daha koyu göz bebeklerinden daha açık çizgiler vardı onları izlemek bile huzur bulmak için yeterliydi. Clementine iş için burada olabilirdi ama Jon'dan hoşlanıyordu hatta yakında Jon tarafından terk edilmezse bu hoşlanma çabucak alevlenip aşka bile dönüşebilirdi. Bunun farkındaydı, bu çok zorlu bir görevdi.

"İlgimi çeken tek şey sensin Jon. Yalan söyleyemem o tarz bir şeyi düşünmek, hayal etmek fazlasıyla erotik ama denemek istemezdim. Her zaman romantik bir kadındım hiçbir zaman uçarı fantezilerim olmadı. Benim en uçarı fantezim sensin." Jon'un yüzü gerçek mutluluk kalıntılarıyla parladı. Elini Clementine'in yanağına götürerek yumuşak tenini nasırlı parmaklarının altında hissetti.

Clementine aklına gelen şeyle bir anda ciddileşti. "Peki ya sen? Sen grup seksten bu kadar kolay mı vazgeçtin?"

Jon gülümsedi. "Seni kimseyle paylaşmayacağım, en yakın arkadaşlarımla bile. Asla... Ve Şu an sadece seni becermekle ilgileniyorum."

Genç kadın rahatladı ve Jon'un bu kadar katı olan cevabıyla bir tatmin yaşadı. Jon Jones onu paylaşmayacaktı. Asla! Otelin arka kapısından çıkarak caddede yürümeye başladılar. Jon Jones şapkasını ve gözlüklerini takmıştı Clementine'in yanında yürüyenin Jon Jones olduğunun tahmin edilmesi çok zordu. Genç kadınla yan yana yürüyorlardı ve bir anda Jon elini uzatarak

Clementine'm elini tuttu. Clementine kendini liseli bir kız kadar taze, utangaç ve mutlu hissetti. Uzun caddede yürürlerken Jon, Clementine'a daha önceki turnelerden anılar anlatıyordu ve Clementine bunları dinlediği için mutluydu.

Bayır yukarı çıkan yolun ilerisini işaret parmağıyla gösteren Jon genç kadının elini tutan parmaklarını sıkıştırdı. "İleride bir park var. Orada oturup sosisli yiyebiliriz."

Clementine adeta ışıldadı. "Bu harika olur." Genç kadın önlerinde uzanan parka baktı. İnsanlarla doluydu ve Jon'un bundan rahatsız olup olmadığını anlamak için adamı inceledi son derece normal görünüyordu. İkili ağaçlık alana doğru ilerlerken sokak satıcıları gözlerine takıldı.

"Boş bir bank bul güzelim. Hemen geliyorum." Clementine ilerideki yapay gölün ve ağaçlı yürüyüş yolunun olduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Kendini çok fazla mutlu hissediyordu ve bu kadar mutlu hissetmekten de korkuyordu. Çantasındaki telefonun sesini duyduğunda korkmakta haklı olduğunu fark etti. Arayanın Charlie olmamasını umuyordu ekranda yanan ismi gördüğü anda bir küfür savurdu küfrü tamamen dışından savurduğunu da yanından geçen kadının ters bakışlarıyla karşılaştığında fark etti. Charlie Preston ismi ekranını işgal etmişti tıpkı hayatını işgal ettiği gibi... Cevaplamaktan başka şansı olmadığını biliyordu.

"Efendim Bay Preston," derin soluğu telefonda bir parazit yaratmıştı.

"Bayan Hudson... İşinizi savsakladığınızı ima etmeye çalışmıyorum fakat son zamanlarda istihbarat konusunda bazı sıkıntılar yaşadığınızı gözlemliyorum ve düşündüm ki belki de hem onlarla vakit geçirip hem de kayıt almak zor oluyordur bu yüzden Eddie'yi Washington'a gönderdim."

Clementine anın heyecanıyla yerinde sıçradı. "Ne? Ne yaptım dediniz?" Hemen kendini topladı ve hafifçe öksürdü.

"Şey... Yani Bay Preston. Eddie o burada, Washington'da

mı?" Clementine sanki yakınlarda bir yerlerdeymişçesine etrafına bakındı.

"Evet, sizi bir yükten kurtarmak ve işinize konsantre olmanızı sağlamak istedim. Grupla birlikte gittiğiniz yerleri Eddie'ye rapor edeceksiniz ve o da görüntü almak haber yapmak için yakınlarda olacak merak etmeyin gizlilik konusunda içiniz rahat olsun. Şimdi Clementine, Eddie'ye olduğun yerin konumunu at ki işine başlasın." Cevap beklemeden *yine* telefonu kapatmıştı. Clementine başka şansı olmadığını biliyordu Eddie'ye olduğu yerin konumu attı ve yetişememesini ya da onları bulamamasını umdu. Ağaçların gölgesinde ve insanların uzağında bir bank bularak yerleşen genç kadın tedirgindi çok geçmeden Jon'un karşıdan yürüdüğünü görerek iç çekti çok çekici görünüyordu elinde iki adet sosisli sandviç ve kola taşırken bile seksiydi. Güneş gözlüklerinin ardından Clementine'ı arıyordu çok geçmeden genç kadının oturduğu yeri görerek yanına doğru yürümeye başladı. Banka oturarak kolaları kenara bıraktı ve sosisli sandviğin paketini düzeltip bir peçeteyle birlikte Clementine'a uzattı. Clementine hevesle iç çekti.

"Vay canına bu çok normal bir davranıştı."

Jon gülümsedi. "Ara sıra normal olmak iyi oluyor." Tek ısırıkta sosisli sandviğin yarısını yerken hayran hayran ona bakan Clementine bir anda tüm sorunlarını unutmuştu. İkili yemeklerini yiyip uzun uzun sohbet ettiler ve Jon'un eli Clementine'ın belinde, bacağına, saçlarında dolaşırken Clementine kendini umursamaz âşıklar gibi hissediyordu. Jon'un parmakları arsızca eteğinin altına kaydığında Clementine kızarak Jon'un elini olduğu yerden çekti ve etrafındaki insanlar gördü mü diye hızlı bir kontrol yaptı.

"Ne? Tatlı yemeyi düşünmüştüm."

Clementine bu tatlılık karşısında gözlerini devirdi. "Tutulmak istemiyorum Jon. Otele dönünce bu tatlı konusunu halledebiliriz." Jon hevesle iç geçirdi. Sohbetlerine devam ederken Clementine tedirgindi Eddie'nin gelip gelmediğini onları izleyip

izlemediğini merak ediyordu. Şu an nasıl göründüklerinden de emindi ama bundan rahatsız olması da saçmaydı eğer Eddie gelmeseydi o da Jon ile kendi görüntülerini çekmeyi düşünmüştü. İçinden kendine küfürler ederken dışından Jon'un sevimli suratına gülümsüyordu. Tam bir yalancıydı! Sanırım dürüst olduğu tek konu Jon'a verdiği değerd.

El ele otele geri döndükleri sırada Jon, Clementine'm elini bıraktı. "Beni burada biraz bekle." Daha ne olduğunu soramadan Jon bir binaya girdi. Clementine binanın önünde insanların geçişini engellemek için kenara çekilerek Jon'u beklemeye başladı. Binada ne olduğuna bakmak için kafasını kaldırdığında katlardan birinde bir seks shop olduğunu fark ederek kızardı. *Planı neydi bu adamın?* Jon apartmandan çıktığında elinde siyah bir poşet yüzünde şeytani bir sırıtış vardı.

"O ne?"

Jon kolunu genç kadının omzuna atarak onu kendine yaklaştırdı. "Denemeni istediğim bir şey. Akşam için..." Clementine meraklanmıştı ama Jon'un ağzından yol boyunca laf almayı başaramadı. Otele girdikleri sırada Eddie'ye otelin konumunu atmayı düşündü ama yol kenarında dikildiğini görerek bunu yapmasının anlamı olmadığını fark etti. Anlaşılan Eddie bir süredir peşlerindeydi. Grup kendi içlerinde bir toplantı yaparken Clementine'da koltukta oturmuş onları dinliyordu. Orlando grubun her şeyiyle tek başına ilgileniyor olsa da bazı durumlarda gruba danışması gerekiyordu. Ayrıca yarın ki konser için tüm teknik ekip oradaydı. Ses, seyirciler, kayıtlar her şey gözden geçiriliyor tüm ayrıntılar konuşuluyordu. Clementine konuşmalardan sıkılarak arka tarafta oturduğu koltuktan kalktı ve biraz hava almak için terasa çıktı. Şehre otuz kat yüksekten bakmak büyüleyici bir güçtü ılık akşam havasını içine çekti tabi pek temiz bir hava değildi ama yine de havaydı. Dakikalar sonra kapının açıldığını duyarak arkasına döndü Luz yüzünde sevimli bir gülümsemeyle asi siyah botlarını zeminde sürüyerek Clementine'in yanına geldi ve karşıda yükselen binalara bakmaya başladı onlerinde ki dolunay tüm geceyi aydınlatıyordu.

"JJ ile aranız düzelmiş."

Clementine başını sallayarak genç kadını onayladı. "Bir yolda yürüyoruz bolca düşünüyoruz ama sanırım fena gitmiyoruz."

Luz anlayışla gülümsedi ve başını önüne eğerek aşağıya baktı kızıl saç tutamları yüzünü kapatmıştı. "JJ gerçekten mutlu görünüyor. Onun yanında olduğun, onunla birlikte olduğun için çok mutluyuz Clem." Genç kadın gözlerini Clementine'a dikmişti ve son derece içtendi gözlerinin içinde parıldayan mutluluğu görebiliyordu.

"Sen ve Luke... Çok tatlısınız. İnsanlar size hayran ve beraberken sanki sadece ikiniz varmış gibi görünüyorsunuz." Luz'un yanaklarının kızardığını gördü anlaşılan asi bir rock kızı olması utanç duygusunu elinden almamıştı. Annesi her zaman utanmanın masum insanlara has bir özellik olduğunu söylerdi.

"Emin ol benimde Luke'a ulaşmam kolay olmadı. İkimizde çok zorlu yollardan geçtik düştük, kalktık, tökezledik ama şimdi el ele ve dimdik bir şekilde yola devam ediyoruz. Ayağımız takılınca iç içe geçen ellerimiz düşmemize engel oluyor." Clementine bunu anlıyordu. Ne olursa olsun Jon'u yalnız bırakmayacak tökezlediğinde elinden tutacaktı. Jon ona ulaşmasına izin verdiği sürece bu böyle devam edecekti.

"Hadi gel içeri geçelim yemek gelmiştir." Genç kadın o anda acıktığını hissetti içeri girmeden önce duraksadı.

"Luz?"

Luz ona doğru dönerek sözünü tamamlamasını bekledi. "Şey... Jon'un abisini tanıyor musun?"

Luz kafasını iki yana salladı. "Hayır, hiç görmedim JJ ondan bahsetmez. Bir sefer onunla karşılaşmış ve resmen dağılmıştı." Clementine bakışlarını kaçırdı Jon'un abisini merak ediyordu ne yaşadıklarını, Daisy'i... Yutkundü Daisy bazen yolun önündeki aşılamaz bir duvarmış gibi hissediyordu. Acaba Daisy hâlâ Jon'un abisi ile mi beraberdi? Grup hep birlikte geniş yemek odasında yemeklerini yerken herkes her şey hakkında sohbet

ediyordu. Jon'un şakaları, Richard'ın esprileri, Orlando'nun laf sokmaları ve Luke'un romantik sözlerine Luz'un verdiği tepkiler her şey ama her şey şahaneydi.

Yemeğin ardından Richard ayağa kalktı. "Eğlenmeye çıkıyor muyuz?"

Orlando birkaç yudum su içtikten sonra bardağı masaya bıraktı. "Ben varım."

Luke kolunu Luz'un beline doladı. "Biz hâlâ balayındayız."

Birbirlerine dolanmış bir halde kapıdan çıkarlarken Jon genç kadının sandalyesine kolunu koyarak "Bizim Clem ile işimiz var," dedi ve çocukların teklifini geri çevirdi.

Clementine'a çapkınca göz kırpması üzerine genç kadının teni alevlendi. Bedeni bir parça ateş olurken Jon onu kaldırmak için eline uzandı. Orlando umursamazca omuz silkti ve Richard şeytani bir sırıtişla karşılık verdi. Çocuklar kapıdan çıkarken Clementine ayağa kalkmıştı içtiği şarap yüzünden biraz başı dönüyordu tökezlediği anda Jon genç kadına sarılıp göğsüne yasladı.

"İşimiz mi var?"

Genç adam başını sallayarak onayladı. "Bir şey denemek istiyorum. Daha doğrusu sana bir şey göstermek." Clementine'ı odalarına doğru yönlendirdiğinde genç kadın bedeninden taşan arzuları dizginleyemiyordu. Bacakları birbirine dolanıyor, mide-sinde yüzlerce kelebek aynı anda kozalarından çıkıp uçmaya çalışıyordu. Jon'un koluna sıkıca tutundu ve adam kapıyı açıp onu yatağa yönlendirene kadar kolunu bırakmadı. Jon Clementine'ın bluzunu sıyrıp hemen ardından kloş eteğine yöneldi bacaklarından kayan yumuşak kumaş içini ürpertti. Dudaklarından çıkan inleme Jon'un aldığı derin nefese karıştı.

"O kadar seksisin ki sana baktığım her an sertim güze-lim." Clementine hevesle iç çekti ve uzanıp sutyenini çıkardı dolgun göğüslerini ve şişmiş meme başlarını Jon'a sunarken arzularıyla hareket eden bir kadma dönüşmüştü.

"Bende farklı değilim her an seninle sevişmeyi düşünüyorum." Jon tişörtünü çıkardıktan sonra Clementine'ı kot panto-

lonundan görünen enfes kasık manzarası ile baş başa bıraktı. Komodini açarak içinden siyah renk dildo çıkardığında Clementine şaşkınlıkla ağzını açıp kapattı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Bu Ashley'in ona getirdiği *Manuel* gibi iri değildi ama tam kararmış görünüyordu.

"Şey... O, o ne için?"

Jon gülümseyerek komodinden birde kayganlaştırıcı jel çıkardı. "İki adam sana girdiğinde ne hissedeceğini göstereceğim. Harika olacak güzelim bana güven. Aklında bu konuyla ilgili bir şey kalmasını istemem."

Clementine bunun düşüncesi ile heyecanlansa da Jon'a karşı bunu itiraf etmeye çekinerek "Aklımda bir şey kalmadı Jon merak etmiyorum ben seninle olmaktan fazlasıyla mutluyum. Benim gibi başarısızlıklar zincirini elleriyle işlemiş bir kadını bile başarıya ulaştıracak kadar iyisin," dedi.

Jon genç kadının çamaşırını çıkarırken bir yandan da yatağa çıkarak yerleşti.

"Hissetmeni istiyorum Clem. Şimdi arkayı dön." Clementine yine yüz yüze olmayacakları için üzülse de arkasını dönerek Jon'un yönlendirmesine izin verdi seksi birinin yönlendirmesi altında yaşıyor olmak başkasının ona kendi zevkini nasıl alacağını göstermesi hoşuna gidiyordu. Jon bir yastığı dirseklerinin altına koydu Clementine'ı bank pozisyonunda ayarladı ve kot pantolonundan kurtularak genç kadının zaten ıslanmış olan kadınlığına doğru eğildi.

"Bu pozisyonunda içine girmem daha kolay olacak ama merak etme zevki biraz tattıktan sonra pozisyonu değiştireceğim." İşte Clementine duymayı beklediği şeyi duymuş ve gevşemişti. Jon vazgeçmemiştii. Genç adamın dilini vajinasının üzerinde hissettiğinde kendini geriye çekmeye çalıştı ama Jon buna engel oldu Clementine'ın kalçasını kavrayarak onu ağzına bastırdı. Clementine, Jon'un yalamaları ile öyle bir noktaya ulaşmıştı ki ıslaklığı bacak içlerine kadar bulaşmıştı.

"Jon! Dayanamıyorum lütfen seni içimde hissetmeli-

yim." Bunlar dudaklarından döküldüğü anda Jon dudaklarını ve dilini Clementine'dan uzaklaştırıp arkasına konumlandı. Eliyle genç kadının sıvısını arka tarafındaki deliğe doğru yaydırırken Clementine kayganlaştırıcının kapağının açıldığını duydu.

Clementine ne yapacağını anladığında kendinden emin olmayan bir sesle mırıldandı. "Daha önce yapmadım. Şey... Yani anal seks, hiç yapmadım."

Jon'un nefesinin sıklaştığını duydu. "O zaman bu şansını plastik bir alete veremem güzelim." Yağın poposundaki dağılışıyla ürperdi Jon aletine prezervatif geçirdikten sonra biraz yağ sürerek Clementine'ın girişine yaslandı.

"Gevşek güzelim. Çok gerginsin kendini bana bırak." Clementine bunu yaptı daha önce yapmadığı şekillerde kendini Jon'a teslim ediyordu ve bundan büyük bir mutluluk duyuyordu. Jon kafasını yavaşça girişten içeri ilerlettğinde Clementine acıyla iç içe geçmiş gariplik hissetti fakat zevkte vardı. Jon kendini biraz daha ilerlettğinde Clementine tırnaklarını yatak çarşafına geçirdi başını geriye doğru ittirdi ve Jon biraz daha ilerledi.

"Nefes al Clem. Çok darsın hadi benim için yer aç." Genç kadın biraz daha gevşemeye çalışarak nefes aldı ve Jon biraz daha ilerleyerek en dibe ulaştı Clementine kendini sıkarak Jon'un hayvani bir sesle inlemesini sağladı. Kendini garip hissediyordu fakat kötü diyemezdi kesinlikle arkasında o yasak noktada Jon'un olduğunu bilmek harikaydı. Jon kendini biraz geri çekerek tamamen yüklendi ve Clementine yüksek sesle inledi.

"Dibini buldum Clementine. Beni sorgusuz kabul edişine bayılıyorum." Clementine içinden '*Sanki başka şansım varmış gibi.*' diye düşündü. Gerçekten de başka şans yoktu Jon onun her hücrelerini harekete geçirecek kadar yoğun bir elektrik yayıyordu. Clementine daha önce böyle bir şey hissetmemişti. Biraz daha içinde gidip geldikten ve genç kadın tamamen gevşettikten sonra aletini çekti. Dildoyu Clementine'a göstermeden hâlâ gevşek olan arka tarafına yavaşça soktu.

"Merak etme güzelim bu benden daha ufak canın acımaya-

cak." Clementine soğuk elastik içine girerken kıvrandı ama Jon haklıydı onu güzelce gevşettiği için zorlanmamıştı. Dibinde yine muhteşem bir baskı hissetti ve Jon prezervatifi çıkarıp attıktan sonra, aletini vajinasının girişine bastırdı.

"Hazır mısın? Seni iki taraftan da düzerken çıldıracaksın güzelim."

Genç kadın başını sallarken nefes nefese yakardı. "Jon! Hazırım!"

Jon yavaşça içine girmeye başladığında inlemeleri bile çıldırtıcıydı. "Ahhh! Kahretsin! Çok darsın. Çok çok dar!" Clementine iki taraftan da kuşatılıp ele geçirildiğini hissediyordu iki tarafında da Jon vardı. Jon her yerindeydi. Jon tamamen onu ele geçirmiş varlığını kutsamış, yaşamını yüceltmiş, zevklerinin sahibi olmuştu. Jon içinde gidip gelirken Clementine hiç sahip olmadığı şeyler hissediyordu bedenini ele geçiren sıcaklığın tek sebebi arzuları ya da bu günah dolu tablo değildi. O sıcaklığın sebebini yüksek sesle dahi düşünmek istemiyordu. Jon onu bulutların üzerinde dakikalarca gezdirdi.

Clementine artık dayanamayacağını hissederken kulağına fısıldadı. "İşte iki taraftan kuşatılmışken aynı böyle hissedersin. Sevdin mi?"

Clementine vereceği cevabı çok iyi biliyordu. "İki tarafımın da seninle kuşatılmasını sevdim."

Jon bir küfür savurdu. "Lanet olsun Clem! Önünü dön güzelim."

Jon dildoyu içinden çıkardı ve kendini de geri çektiğinde Clementine önünü döndü Jon'un gözlerinin etrafını yeşil hareler kaplamış siyah göz bebekleri büyüyerek gözlerinin rengini almak için savaşa girmeye hazırды. Jon genç kadını kendine çekerek bedenini bedenine yasladı ve Clementine arında genç adamın dudaklarını kendine çekerek ağızla öpmeye başladı. Jon onu yönlendirirken kendini yatağa bıraktı Clementine genç adamın üzerindeydi ve bunu kesinlikle sevmişti bu şekilde onu her açıdan inceleyebiliyordu. Jon'un üzerindeki yerini aldı kal-

çalarını ayarladı ve adamı içine almak için hazırlandı. Jon aletini kavrayarak genç kadının içine yönlendirirken Clementine’da ona yardım etti.

“Seni izleyeceğim şimdi yaramaz bir kız ol.” Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu alt dudağını dişleyerek Jon’un aletinin üzerine oturdu onun uzunluğunu tamamen kadınlığına gömdüğünde başını geriye atarak inledi. Jon’un elleri göğüslerine ulaşmış meme başlarını çekiştirmeye başlamıştı ve Clementine o anda kendini Jon’un zevkinde kaybetti. Adamın uzunluğunda dans edermiş gibi kıvrılırken zevki çok yoğun yaşıyordu bunun sebebi sadece seks yapıyor olmaları değildi Jon gözlerini ondan bir saniye olsun ayırmıyordu Clementine o anda farkına vardı bedeninde kalbinden başlayarak yayılan o sıcaklığın sebebi Jon Jones’tu. Bunu düşünürken kasılmaları başladı ve orgazm kendisini gösterirken Clementine zafer bayrağını dikerek kendini Jon’un göğsünde dinlenmeye bıraktı ve Jon ona sarılarak içine gelmeye başladı bu yoğun. Çok yoğun... Clementine’ın başa çıkamayacağı kadar yoğun. Tanrı yardımcısı olsun Jon Jones onun bedeninden sonra kalbini de ele geçirmişti.

17. Bölüm

HESAPTA OLMAYAN ŞEYLER

Sabah çocuklar provaya gitmek üzere hazırlanırken Clementine balkona çıkarak annesini aradı. Uzun süredir telefon konuşmalarını aksatıyordu ve bu hoşuna gitmiyordu.

"Anne."

Annesinin sesi yine yorgun bir neşeyle yüklenmişti. "Clemy. Seni özledim bebeğim."

Genç kadın ışıldadı ama gözü yaşlı bir ışıldamaydı. "Bende seni özledim. Claire nasıl? Üzgünüm sizi arayamadım."

Annesi gülümsedi bunu telefonun diğer ucundan duyabilmişti. Annesi Claire hastalanmadan önce çok sık gülümserdi hatta gülümsemesi resmen ışık saçardı babası ölmeden önce karısını gülümsemesine vurulduğundan sıkça bahsederdi. Hele bir kahkahası vardı ki sık sık atmasa bile o duyulduğu zaman resmen evlerine neşe saçılırdı. Clementine o kahkahalardan birini duymayalı uzun zaman oluyordu.

"Doktorlar daha iyi bakıyor sanırım. Hastanede pek mutlu değil ve sıkılıyor ama daha iyi olduğunu görebiliyorum." Hıçkırığını saklamaya çalışsa da Clementine duymuştu gözünden akan yaşları ellerinin tersiyle sildi.

"Hafta sonu yanınıza geleceğim." Clementine New York

konserinden sonra annesini ve kardeşini görmek için bir günlüğüne Brooklyn'e gidecekti. Claire'i görmesi gerekiyordu ve tabi annesini de...

"Ah buna çok sevindim bebeğim. Claire'de seni çok özledi sürekli sorup duruyor." Annesiyle bir süre daha konuşan genç kadın telefonu kapatarak salona girdi. Orlando, Richard, Corbin ve Jon bir gazetenin etrafında oturuyorlardı.

"Neler oluyor?"

Jon yerinden kalkarak omuzlarını silkti. "Önemli bir şey değil magazin zırvaları..." Orlando gazeteyi kaldırmak için hareketlenince Clementine masanın başına geçti ve habere baktı. Haber tam sayfaydı ve gazete D&B medyaya aitti. Eddie... İşini yapmakta gecikmemişti.

JJ'İN KIZIL AVI

Araf grubunun elektro gitaristi Jon Jones ilk kız arkadaşı ile karmalara takıldı. Grubun konser için gittiği Washington'da bir parka çekilen görüntülerde Jon Jones'un oldukça rahat bir şekilde gizemli kızılın eteğinin altına elini soktuğu görüldü. (Fotoğraf-1) Çiftin sürekli birbirine dokunması yeni alevlenen aşkın kanıtı olarak gösterilebilir. (Fotoğraf-2) Parkta bir süre oturan çift daha sonra bir seks shop'a girerek alışveriş yaptı. (Fotoğraf-3) Anlaşılan Jon Jones kural tanımaz, sınırsız ve yaramaz tavrına düzenli ilişkisinde de devam ediyor. Üzgünüz kızlar Araf'tan bir yakışıklı daha kapıldı. Gelişmeler için takipte kalın...

En altta otele girerken el ele çekilmiş fotoğrafları vardı ve parkta çekilen fotoğrafta Jon'un yüzü açıkça seçiliyordu. O an gözlüğünü çıkarıp Clementine'in gözlerine bakışını hatırladı. Kendisinden gizemli kızıl diye bahsediliyordu en azından Charlie piçi kimliğini ifşa etmemişti. Jon'un elini omzunda hissetti.

"Aptal magazin muhabirleri bunu hep yaparlar Clem. Bu senin için sorun olmaz değil mi? Bilirsin ailen için falan..." Clementine ona doğru dönerek anlayışla gülümsedi ne diyeceğini

bilemiyordu Jon'un özel hayatına burnunu sokan kendisiydi ama Jon onun için endişeleniyordu.

"Sorun değil Jon."

Jon gülümseyerek gazeteyi aldı ve köşeye fırlattı. "O halde orospu çocukları istediklerini yazabilirler."

Konser provasının ardından grup akşam için hazırlanmaya başlamıştı. Orlando bir yandan da basın ile uğraşmak zorundaydı elbette ve yükü gerçekten ağırdı. Corbin soyunma odasındaki koltukta oturmuş gözlerini bir an olsun tableten ayırmıyordu. Sinirle tableti bıraktı ve elini kıvrıkcık saçlarının içinden geçirdi.

"Bakın çocuklar ben sizin asistanınız olabilirim fakat gerçekten hayran mesajlarınıza cevap vermekten, basının attığı mailleri okumaktan yoruldum. Beş rock yıldızının sosyal medya hesaplarını takip ediyor olmamdan bahsetmiyorum bile... Bu iş böyle giderse istifa edeceğim." Orlando telefonu kapatarak sinirli bakışlarını Corbin'e çevirdi. Corbin oldukça uysal bir adamdı bu kadar çıldırması olması grup tarafından hayretle karşılanmıştı.

"Sana bunun için para ödüyüz." Corbin'de ayağa kalktı fakat bu pek akıllıca değildi uzun boylu bir adam olmasına rağmen Orlando'nun 1.95'lik boyuyla rekabet edecek gibi değildi.

"Bana sizin kıcınızı toplamam için para ödüyorsunuz ve topluyorum." Orlando kendini kabartarak Corbin'in üzerine yürüdüğünde Luke ve Jon araya girdi ama bağırışlar, itirazlar dinmiyordu.

Clementine o anda yapılabilecek en akıllıca şeyi yaptı. "Ben yaparım!" Bağırması üzerine herkesin kafası genç kadına doğru yöneldi.

"Sosyal medya hesaplarınıza ve maillerinize bakabilirim. Yani zaten bir iş yapmıyorum yanınızda olmam bir işe yarayabilir."

Jon'un "Güzelim sen zaten bir işe yarıyorsun," deyip göz kırpması üzerine Clementine kaşlarını çatı. Tabi bu kaş çatma olayı yalandandı Jon o kadar sevimliydi ki bir kadının ona gerçekten

kızması imkânsızdı. Orlando değerlendirir gibi görünüyordu suratında iş adamı ifadesi tanımına uyacak bir ifade mevcuttu. Rock yıldızı olmak için fazla ciddi ve sinirli olsa da onun hayran kitlesi bu sert adama bayılıyordu. Bu tavrı Clementine'a başta garip geliyordu fakat genç kadın artık Orlando'nun tavırlarına alışmıştı. Araf grubu bir gemiyse Orlando Hard o geminin kapitanıydı.

Corbin "Madem işe bir menajer almıyor ve onun yükünü de benim sırtlanmamı istiyorsunuz o halde bırakın kız yardım etsin," deyip Clementine'a doğru ilerlerken esmer teninde beyaz dişlerini göstererek sırıttı.

"Sosyal medyadan anladığını ümit ediyorum ve tabi maillerden de... Basının attığı maillere yuvarlak cevaplar ver basm toplantıları için Orlando ile görüş, hayran mesajlarına kibarca teşekkür et ve sosyal medya hesaplarına bol bol fotoğraf at." Koltuktan tableti alarak Clementine'ın eline tutuşturdu Clementine tableti göğsüne bastırırken şaşkın şaşkın Luke ve Orlando'nun yüzüne baktı. Richard ortalarda görünmüyordu ama sesi yan odadan duyuluyordu daha doğrusu sesleri.

Luz kapıyı açtığı anda bu garip manzarayla karşılaştı. "Neler oluyor? Bağırışlar koridorda yankılanıyor." Genç kadın Luke'un yanına doğru yürüyerek adamın kolunun altındaki boşluğa yerleşti.

Orlando omuzlarını silkerek tişörtünü çıkardı bütün kasları gerilmişti. "İyi o halde madem buna gönüllü oldun yap o zaman. Maaş detaylarım konserden sonra konuşuruz."

Luz cevap arar gibi Luke'a baktı ve Luke karısını hemen yanıtladı. "Clementine internet işlerimizle ilgilenmeyi teklif etti Orlando'da onu işe aldı."

Luz kocaman gülümserken Clementine kekeleyerek "Ma-Ma-Maaş mı? Buna gerek yok sadece yardım etmek istiyorum," dedi.

Jon, genç kadının omzuna kolunu atarak onu kendine yasladı. "Bunu yapmak istiyorsan güzelim emin ol karşılığını almak

istersin. Yoğun ve yorucu bir iş..." Duraksadı. "Bu hoşuma gitmedi gece çalışamazsın gece benim için çalışıyorsun."

Clementine dirseğiyle genç adamı dürterken Orlando lafa girdi. "Bu işi maaş almadan yapmak istemezsin ve böyle bir şey söz konusu olamaz. Kolay gelsin Clementine."

Orlando duşa girerken Clementine elinde tablet ile kalakalmıştı. Konser sırasında genç kadın bir yandan konseri izlemeye çalışırken bir yandan da kısa videolar alarak sosyal medya hesaplarında paylaşıyordu mesajlar, mailler ve yorumlar bir an olsun hız kesmese de Clementine bu işin üstesinden gelebileceğini hissediyordu. Sadece bölümlere ayırmak gerekiyordu. Konser sona erdiğinde Jon sahneden ilk inen isimdi. Sahne arkasında gizlenen genç kadına sarılarak dudaklarına tutku dolu bir öpücük kondurdu. Terli bedeni Clementine'in duyularını canlandıracak kadar seksiydi bir çeşit afrodizyak gibiydi ve o an patlayan flaş ışığını görerek geri çekildi. Eddie'nin bu görüntüyü yakaladığından emindi.

"Bu durumdan rahatsız olmadığından emin misin? Biri bizim fotoğrafımızı çekebilir Clem. Bu hep olacak... Yolda benimle yürüyor olman bile haber olman için yeterli. Bu kadar gerilmenin özel bir sebebi mi var?" Clementine, Jon için endişelenirken onun böyle düşünmesi karşısında seviniyordu ama daha ağır basan bir yanı suçluluk hissini besliyordu. Jon bu kadar iyi, düşünceli, anlayışlı davranırken kendi yaptığı onu biraz daha dibe batırıyordu. Buna daha fazla devam edemeyeceğinin farkındaydı. Jon'a âşık oluyordu... Bunu kendine itiraf etmiş olmak bile tüm dünyaya siktir çekmek için yeterliydi.

"Sorun yok Jon. Sadece alışkın değilim hepsi bu." Jon anlayışla gülümsediğinde kalp krizine sebep olabilecek kusursuzluktaki gamzelerini genç kadının gözlerinin ziyafetine sundu.

Hızlı bir şekilde toplanan grup ertesi akşam konserin yapılacağı Philadelphia'ya gitmek üzere jete bindi. Herkes yorgun ve bitkindi Clementine arka koltukta Jon'un yanında oturuyordu. Genç adam Clementine'in omzuna yaslanmış bir halde kestirir-

ken Clementine hâlâ elindeki tabletle uğraşüyor önemli mesajlara cevap veriyor, gazetecilerin sorularını kibarca cevaplamaktan kaçınıyor, cevap verebileceği sorulara da cevap yazıyordu. Jon ara ara belli belirsiz mırıldanıyor sonra uykusuna geri dönüyordu.

"Daisy... Üzgünüm, sözümü tutamadım." Duyduğu kısık sesli cümle üzerine yanındaki adama baktı. Jon kaşlarını çatmıştı ama sinirli görünmüyordu, huzurlu da sayılmazdı. Yüzünde yoğun bir hüznün geziniyordu. Clementine tableti kapatarak Jon'un saçlarını okşadı ve genç adamın gözleri aniden açıldı alnında oluşan ter damlacıklarını eliyle kurulayan kadının elini yakalayıp avucunun içinde sıkı.

"Geldik mi?"

Clementine kafasını iki yana salladı. "Hayır, henüz değil. Rüya görüyordun."

Jon bunun farkında değilmiş gibi başını salladı ve kemerini çözerək yerinden kalktı. "Tuvalete gitmeliyim." Jon geri dönüp koltuğa oturduğunda yüzü beyazlamıştı ve üşüyormuş gibi görünüyordu Clementine onun için endişeliydi.

"Bir sorun mu var Jon? Buz gibisin..." Genç adam umursamaz görünmeye çalışsa da sararmış göz bebeklerinden bir terslik olduğu belli oluyordu.

"Yorgunum güzelim." Bunu söyledikten sonra hemen uykuya daldı. Clementine ise endişeleriyle baş başaydı. Kendine itiraf etmek istemese de Jon bir çeşit uyuşturucu krizi yaşıyordu bu konuda bilgisiz olmasına rağmen bunu anlayabilmişti.

Jet havaalanında iniş yaptı ve grup doğrudan onları bekleyen otel minibüsüne binerek otellerine doğru yola çıktı. Herkes oldukça yorgundu ve bir an önce otele varıp uyumayı planlıyordu. Clementine uçuş sırasında uyumadığı için üzerine çöken ani yorgunlukla esnedi. Otelin ışıklı girişinden geçerek asansöre binip doğrudan süitlerine çıktılar ve herkes giriş kartını alarak odalarına çekildi. Jon'da yorgun, bitkin bir haldeydi. Genç adam üzerindeki çıkarmadan yatağa yattı Clementine'da sadece el-

bisesini çıkarmakla yetindi iç çamaşırları uyumak için gözüne uygun görünmüştü. Bedenini Jon'a yaslayan genç kadın adamın kokusunu içine çekerek uykuya daldı. Aradan geçen kısa zamanda bir gürültüyle uyanarak yataktan fırladı. Jon devirdiği abajura küfür ederken Clementine uzanarak gece lambasını yaktı. Jon'un silueti oturma bölümünde seçiliyordu saçları karışmış görünüyordu.

"Jon?"

Yataktan çıkan genç kadın adamın yalpalayarak koltuğa oturduğunu fark etti.

"Uyu Clementine..." Clementine elbette onu dinlemeyecekti. Yataktan kalktığını duymadığı için kendine kızgındı bir de onu yalnız bırakmaya niyeti yoktu. Adamın yanına oturdu, yüzünü avuçlarının arasına alarak kendine çevirdi. Gözleri kırmızı görünüyordu gerçi loş ışıktaki anlamak zordu yüzündeki ter damlaları avuç içlerine bulaşırken beraberinde hoş bir koku bırakmıştı.

"Yine kullandın değil mi?" Cevap vermedi ama gözleri boşluğa bakıyordu. Clementine adamın eline uzanarak avucunun içinde tuttu. Jon gözlerine bakmadığı için dokunma yoluyla ona ulaşmaya çabalıyordu. Anlayışlı bir ses kullandı annesinin nasihat verirken kullandığına benzer bir sestir bu ses tonu her zaman işe yarardı. Clementine yapmaması gereken bir şey yaptığında annesi onu kucağına alarak bu ses tonuyla konuşurdu.

"Bunu kendine neden yapıyorsun Jon? Aklımda ne var? Seni bu kadar üzen ve sıkkan şey ne?" İçinden ağlamak geliyordu böylesine neşeli, sıcakkanlı, sevecen ve mükemmel bir adamın bu halde olması onu kahrediyordu.

"Ben iyiyim güzelim, yatağa geç birazdan geliyorum." Jon'un kendisini geçiştirmesinden nefret ediyordu elini genç adamın elinden çekerek sinirle konuştu.

"Kes şunu! İyi falan değilsin hiçbir şey iyi değil Jon! Niye her şeyi bok etmek zorundasın ki? Şu yaptığına bak? Kendine bir bak Jon Jones... O sevimli adama ne yaptığına bir bak?" Genç adam Clementine'in söylediklerini duyuyormuş gibi görünmü-

yordu Clementine hıçkırdığında kafasını kaldırıp genç kadının yüzüne baktı. Gözlerinden akan yaşları görebiliyor, buna sebep olduğu için kendinden tekrar ve tekrar nefret ediyordu.

"Kendimi gerçekler ve rüyalar arasına sıkışmış bir hiçlik gibi hissediyorum." Acı dolu bir şekilde güldü. "Ben bir hiçim Clem." Clementine adamın önünde diz çökerek tekrar ellerine dokundu göz temasını yakalamıştı ve bunu kaybetmeye niyeti yoktu.

"Sen hiç değilsin Jon. Sen her şeysin. Harika bir kalbin var, fedakârsın, iyi olduğun zamanlarda etrafını delicesine mutluluğa boğuyorsun. Seninle olmak uçurtma uçurmak gibi..." Jon şaşkınlıkla gözlerini açtı.

"Uçurtma uçurmak gibi mi?"

Clementine burnunu çekerken güldü. "Evet, bir çocuğun uçurtmasının gökyüzündeki salınışını izlemesi kadar büyük bir haz veriyorsun." Jon hâlâ anlam verememiş gibi görünüyordu daha sonra dudağını hafifçe yaladı.

"Daha önce uçurtma uçurmadım."

Bu sefer şaşırma sırası Clementine'daydı. "Hiç mi?" Adam kafasını umutsuzca iki yana salladı omuzları düşmüştü sanki omuzlarında taşıyamayacağı kadar ağır bir yük vardı.

"Tamam, bu durumu en kısa zamanda değiştireceğiz. Turne arasında mesela?" Jon'un gözlerinde gezinen mutluluk pırıltılarından hoşlanmıştı gamzelerini göremese de bir gülümsemeye en yakın şey gözlerindeki pırıltılardı.

"Konserden sonra Jared aradı." Clementine dudaklarını büzdü sormak istiyordu ama sorarsa anlatmaz diye korkuyordu tabi yine merakına yenik düştü.

"Jared kim diye sormalı mıyım?" Jon birkaç defa ağzını açıp kapattı ama hâlâ tek kelime etmemişti en sonunda kafası önüne düştü.

"Abim." Clementine doğru tahmin ettiği için fazla şaşırmadı

sadece Jon'un elini tutmaya devam etti ve yerinden kalkarak adamın yanına usulca oturdu.

"Onunla konuştun mu?" Yüzüne yerleşen öfkenin boyutunu gözlerinden okudu. İlk gecelerinden sonra onu yemek salonunda bulduğunda da yüzünde buna benzer bir ifade vardı. Dişlerinin arasından tıslaması korkutucuydu.

"Biz konuşmayız. Bağırır, çağırır ve kavga ederiz." Duraksadı dişlerini birbirine o kadar bastırıyordu ki genç kadın sesini duyabiliyordu.

"Seni neden arıyor o halde? Bağırarak için mi?" Clementine, Jon'un abisine nedensizce kızılıyordu ve genelde tanımadığı insanlara karşı bu kadar kinci olmazdı. Bunun Jon'a olan düşkünlüğüyle ilgisi olduğundan emindi.

"Bilmiyorum ve umurunda da değil. Cehenneme kadar yolu var!" Genç kadın aralarında bu kadar kızgınlığa, öfkeye ve kine bir kadının neden olduğundan emindi ama o kadından nefret edemiyordu. Hayalinde o kadını Jon'un abisi ile canlandırıyordu belki de Jon'un öfkesi bundandı Clementine işi biraz daha ileri taşıdı.

"Bunun yani abin ile aranızdaki öfkenin sebebi Daisy mi?" Jon'un gözlerinde parıldayan tüm öfke yıldızları yere düşerken her yıldızın ışığı teker teker söndü. Clementine hüznün bulutlarını suçluluk denizinin üzerinde gördü. Jon kendini suçlu hissediyordu. Bütün öfkesi, kızgınlığı bundandı. En büyük kızgınlığı kendineydi.

"Uyuyalım Clementine." Clementine itiraz etmedi Jon'un üzerindeki kıyafetleri çıkarmasına yardım etti ve birbirlerine sarılıp uyurken ikisinin bedenide çırpılıyordu. Jon genç kadının dokunuşlarında arınıyordu ve bu kesinlikle seks ile ilgili değildi.

Konser akşamı yine yoğundu. Jon grup ile birlikte hazırlıklarla uğraşırken Clementine'da sosyal medya hesaplarıyla ilgileniyordu. Grup ile ilgili haberler sabahın ilk ışıklarıyla internete düşmeye başlamıştı ve Clementine ilgisini çeken bir habere denk gelerek gerildi. Konserde Jon ile öpüşürken çekilmiş fotoğrafları

altına bir sürü gereksiz zırva yazılarak magazin bültenlerine yayılmıştı. Charlie'nin onu harcamayacağını düşünüyordu ama başka magazin kanalları onu biraz araştırırsa D&B medya da çalıştığı ortaya çıkardı. Kimsenin bunu araştırmamasını ummak gibi bir aptallık yapmayacaktı. Turne arasında LA'ya döndüklerinde işten istifa edecekti. Orlando ile henüz maaş konusunu konuşmamışlardı ama önemli değildi zaten bu iş onun için kalıcı değildi bir süre idare edip kendine düzgün bir iş bakmaya başlayacaktı. Önemli olan paranın Claire'in tedavisi sırasında idare edici olmasıydı eğer bir ameliyata girmesi gerekirse kredi çekebilirdi. Şu an için ürettiği en mantıklı çözüm buydu grubun yüzüne karşı gülmek ve arkalarından iş çevirmek doğru gelmiyordu.

Yoğun bir programı olan grup Philadelphia konserinin ardından New York'a doğru yola çıkmıştı. Clementine annesini ve kardeşini göreceği için heyecanlıydı.

Uçuş sırasında yanında oturmuş yarı uyuklar vaziyetteki Jon'un onu duyacağından emin bir şekilde, "New York konserinden sonra ailemi ziyaret etmek için Brooklyn'e gideceğim." dedi. Jon aniden genç kadına doğru döndü. Clementine onun endişesini gördüğü için mutluydu Jon gitmesini istemiyordu. Gülümseyerek adamın sakallarına uzandı parmakları teni ile sakalları arasında gezinirken Jon'un yutkunduğunu âdemelmasının ani hareketinde gördü.

"Sizin arkanızdan LA'ya döneceğim halletmem gereken işler var. Uzun bir ziyaret olmayacak."

Jon yine de pek mutlu görünmüyordu ama başını sallayarak bunu onayladı. "Geri döneceksin." Bu bir soru ya da istek değildi bu açık ve net bir emirdi Clementine gülümseyerek sözünü mühürlemek için Jon'un dudaklarını öptü.

Grup New York konseri için prova yaparken Clementine tableti elinden bırakarak cep telefonuna uzandı. Önce arkadaşlarını daha sonra annesini aradı ve asıl yapması gereken konuşmayı yapmak için kendini hazırladı. Aslında Charlie onu birkaç sefer

aramuş fakat Clementine telefonunu açmamıştı. LA'ya dönmeden önce ipleri koparmak istiyordu. Ruhunu şeytana satmıştı ve şimdi anlaşılmayı feshetmesi gerektiğinin farkındaydı. İçindeki huzursuzluktan onu kemiren bu suçluluktan kurtulmak için yapması gereken en doğru şey buydu. Charlie telefon ilk çalışında cevaplararken Clementine ciğerlerine derin bir nefes çekti.

"Bayan Hudson! Tanrı aşkına hangi cehennemdesiniz?"

"Yapmam gereken şeyler vardı Bay Preston. Sizinle bir konu hakkında konuşmak için aradım." Preston sadece boğazını temizledi Clementine onun dinlediğini biliyordu bu durumu daha fazla uzatmayacaktı.

"Ben istifa etmek istiyorum. Üzgünüm ama bu işi daha fazla yapamayacağım. Hafta arası LA'ya döndüğümde dilekçemi veriririm." Adamın sessiz kalması iyiye işaret değildi Clementine bunun farkına varacak kadar uzun zamandır adamla birlikte çalışıyordu. Charlie öfkesini kontrol altına çalışırken ses tonu kısık ama sertti.

"Bütün emeklerinizi çöpe mi atacaksınız Bayan Hudson? Peki ya hayalleriniz?" Clementine önüne gelen saçları tek eliyle çekerken gözü sahnede prova yapan gruba kaydı daha doğrusu gitar çalıyor olmasına rağmen gülen gözlerle genç kadını izleyen adama... Jon Jones'a kaydı.

"Benim hayal ettiğim iş bu değildi. Hoşçakalın." Bu sefer telefonu kapatma sırası Clementine'daydı. Jon ile kesişen gözlelerinden içine akan sıcaklık hissini seviyordu. Bazen hiç hesapta olmayan şeyler gün gelip hayalimiz oluyordu Clementine'da durum buydu.

18. Bölüm

KARŞILAŞMA

Konser hazırlıkları devam ederken Clementine, Orlando ile maaşı hakkında konuştu. Aslında böyle bir iş için maaşı çok fazla bulmuştu bu konuda bir süre tartışsalar da kazanan Orlando olmuştu zaten. Clementine adamın kazanamayacağı bir şey olduğundan şüpheliydi. Eski maaşından az olsa da onu idare edecek bir para olması harikaydı. Ayrıca grupta birlikte turnelere katılacağı için ekstra bir masrafı da olmayacaktı. New York konser alanındaki soyunma odaları ayrı ayrıydı. Jon'un soyunma odası çok acımasız bir şekilde King çifti ile Richard Richardson'ın odalarının tam ortasındaydı. Clementine odadan içeri girdiği anda Jon'un gitar çalan görüntüsüyle karşılaştı. Gitarın yoğun sesi odanın duvarlarını titretiyordu. Koltukta oturmuş kafasında kovboy şapkası ve kovboy çizmeleri ile dünyanın en seksi şeyi olabilirdi tabi gitarın üzerinde gezinen güçlü parmaklarını bu bütünden ayırmıyordu. Clementine adamın oturduğu koltuğa ilerledi ve tam önünde durduğunda Jon gitar çalmayı bıraktı o anda odaya dolan inlemeleri duyan genç kadın kıkırdadı.

"Bu yüzden mi bu kadar yüksek sesle çalıyorsun?" Jon kaşlarını çatı. King çiftinin inlemeleri Richard'ın kızlar grubunun seslerine karışıyordu Clementine kaşlarını çatı.

"Tanrı aşkına! O odada kaç kız var?"

Jon şakayı anlamazdan gelerek "Bu kadar ses çıkarmaları için bir düzine olmalı. Lanet olasının kapısını tekmeledim ama duymadı bile," dedi. Sesler biraz daha yükseldi Clementine kendini bir porno filmin ortasında gibi hissediyordu.

"O kadınları o kadar inletecek ne yapıyor olabilir?" Jon gitarı bırakarak ayağa kalktı ve Clementine'in beline sarılıp onu kendine yasladı.

"Öyle inlemek mi istiyorsun güzelim? Bunu sana ancak ben yapabilirim." Genç adamın elleri kadının dolgun vücudunda dolaşıyordu Jon kalçalarını kavrayarak Clementine'ı kendi erkekliğine bastırdı. Erkeliği şimdiden sertleşmiş kot pantolonun üzerinden hissedilir bir hal almıştı. Clementine kendini adamın sertliğine sürttüğünde Jon hırladı. Dişlerini sıkarak çıkardığı ses Clementine'ı daha da ateşledi ve genç kadın elbisesinin düğmelerini açarken Jon'un çıldırmış yüz ifadesinin keyfine vardı.

"Bu kadar kıvrımlı olmana bayılıyorum." Clementine elbisesini omuzlarından sıyrıp yere düşmesine izin verdi.

"Sıfır beden kızları tercih eden şu rock yıldızlarından değil misin yoksa?" Jon genç kadının sutyenine uzanıp kopçasını açtı. Clementine'ın göğüslerine aç bir şekilde bakarken şişmiş meme başlarına doğru eğilerek soğuk nefesini üfledi.

"Beni yanlışı tanımuşsun. Elimi attığım yerde bir şeyler tutmak isterim." Clementine'ın poposunu avuçlarken dilini göğüslerinde gezdirdi genç kadın sakallarının sürtünmesi ve dilinin enfes dokunuşuyla çıldırmanın eşliğindeydi.

"Sen benim fantezimsin Clementine... Dolgun, diri, güzel ve seksi... Aynı zamanda hem melek kadar masum hem de şeytan kadar günahkârsın. Sen her erkeğin fantezisini süsleyecek kadar seksi bir kadınsın ve ben sana sahip olabilecek kadar şanslı bir piçim..." Jon'un sözleri bile kendinden geçmesi için yeterliyken adam iç çamaşırını saniyeler içinde parçaladı. Genç kadının dudaklarını tüm açlığıyla öperken elleri gezinebileceği en harika noktalarda geziniyordu. Jon kadını küçük koltuğa yatırarak üzerine çıkmadan önce sadece tişörtünü ve şapkasını çıkara-

bildi. Kot pantolonuyla seksi kovboy çizmeleri hâlâ ayağındaydı bu tamamen çıplak olmasından çok daha erotikti. Jon, Clementine'ın çenesini dişleyerek tekrar dudaklarını esir aldı. Clementine elleriyle Jon'un kollarını kavramıştı pazıları sertti ama gereksiz büyüklükte değildi Jon sportif ama ince bir adamdı. Tek eliyle pantolonunu biraz aşağı indirerek erkekliğini serbest bıraktı iç çamaşırı olmaması seksi daha kolay bir hale getiriyordu.

"Sıcaklığımı hissediyorum güzelim. Benim için çıldırıyor-sun." Bu doğruduydu Clementine, Jon Jones için deliriyordu ıslaklığı şimdiden vajinasından taşmaya başlamıştı.

Jon aletini genç kadının organına sürttü. "Tanrım! Şuna bir bak? Benim için tamamen sulanmış." Clementine inleyerek kendini Jon'a ittirdi ama adam biraz geri çekilerek gülümsedi.

"İtiraf et. Benim için sulandığını söyle. Benim için delirdiğini..." Elleriyle göğüslerini kavrayarak kendini okşadı bu hareket Jon'u delirtiyordu.

"Senin için deliriyorum Jon. Seni gördüğüm anda ıslanıyordum. Bundan emin ol sana her baktığımda sırlıslıkla olduğumu hatırla." Bu kesinlikle gerçektir Jon bundan memnun olarak aletini eliyle kavrayıp Clementine'm ıslak girişinden içeri yönlendirdi. Dudaklarını birbirine bastırıp ellerini Jon'un açık saçlarının içine geçirdi. Jon gözlerini içeri girerken kapatsa da hemen açarak genç kadının gözlerinin içine bakmıştı. Orman yeşili gözler... Clementine bakışlarındaki tatlılık yüzünden eriyordu. O da hem seksi hem tatlı bir adamdı. Dokunuşu altında kalbi çılgın gibi çarpıyor nabızı kulaklarında çınılıyordu. İçine girip gözlerine baktığı anda olanları kelimelerle tarif edemezdi. Jon içinde gidip gelirken Clementine'ın göğüs uçları Jon'un göğsüne sürtünyordu.

"Jon! Jon! Bu harika. Sen harikasın!" Bulduğu nokta Clementine'ı delirtiyordu Jon müthiş bir gülümsemeyle gözlerinin içine kadar parladı.

"Biliyorum güzelim. Ben harikayım ve birazdan sende harika hissedeceksin. Bulduğum o küçük oyuna çarptıkça vajinan

kasılıyor. Boşalacaksın Clementine.” Jon bu konuda yanılmıyordu Clementine içinden taşmaya hazır olan o uçma duygusunu Jon bulduğu noktaya her değdiğinde yaşıyordu. Birazdan duygunun daha da yoğunlaşacağını ve bedeninden taşacağını biliyordu. Bunu ona yapabilen tek adam Jon Jones’du. Onun mükemmelliklerinden biri daha... Clementine adamı bacaklarının arasına iyice sıkıştırdı gidiş gelişlerinde sert kot pantolon kumaşı genç kadının çıplak bacaklarına sürtünüyordu ve Clementine bundan büyük bir haz duyuyordu. Kendini iyice Jon’a bastırıp birbirine kenetlenen gözlerden akan duygu hissedilirdi ya da Clementine kendi duygularını adamın gözlerinde görüyordu. Jon’un adını çılgınlıklarının arasında söylerken orgazmı başladı. Clementine’in son dalgalarına kadar Jon kendini tuttu ve kadın tamamen rahatladığında sıcak menisini içine boşalttı. Jon, Clementine’in göğsüne yığıldığı sırada kapıdan gelen bir boğaz temizleme sesi üzerine ikisi de kafalarını kaldırdı. Richard belinde beyaz bir havlu ile kapıda dikilmiş şeytani ifadesiyle gülümsüyordu anlaşılan çok fazla şey görmüştü. Clementine kızaran yüzünü elleriyle kapatırken Jon bir küfür mırıldandı.

“Yüzünü kapatma Clem emin ol çok daha fazlasını gördüm.”

Jon her an avına atlamaya hazırmış gibi yerinden doğruldu. “Seni piç kurusu! Defol git yoksa bedeninde yeni bir göt deliği açarım.” Rich kahkahası eşliğinde kapıya yaslandı Jon hemen yan taraftaki ince battaniyeye uzanarak Clementine’in üzerini örttü hâlâ yarı sert olan penisini kadının içinden çekerek ayağa kalktı. Richard’ın üstüne doğru yürüyen Jon fazlasıyla öfkeliydi Clementine ise bir çeşit şok yaşıyordu. Az önce sevişirken biri onları mı seyretmişti? Hem de bu biri ünlü rock yıldızı Araf grubunun bas gitaristi Richard Richardson’muydu? Pablo ve Ashley bunu duysa heyecandan ölürlerd.

“Dostum bari pantolonunun fermuarını çek. O şeyi görmek zorunda mıyını?”

Jon fermuarını çekerken “Sanki daha önce görmedin göt herif. Defol buradan,” dedi.

Richard ellerini havaya kaldırıp kapıdan çıkmak üzereyken "Sadece biraz sessiz olmanızı söylemeye geldim ve acele et konsere az kaldı," diye bağırdı. Clementine ikisinin arasında ki tartışmayı izlerken kendini utanmıştan ziyade eğleniyormuş gibi hissediyordu.

"Sessiz olmamızı mı? Saatlerdir sen ve o üç kadının sesini dinliyorum." Rich kafasını iki yana salladı.

"Aslında beş kadındı..." Jon bir küfür daha savurup Richard'ın üzerine yürürken adam kahkaha atarak kapıyı ardından kapattı Jon genç kadma döndüğünde Clementine kıkırdıyordu. Jon genç kadının kıkırdaması karşısında gülümsemeden edemedi hatta bu gamzelerini ortaya seren o harika gülümsemelerden biriydi.

"Bu hoşunuza mı gitti Bayan Hudson? Ne kadar yaramaz bir kadın oldunuz, teşhircilik hoş bir davranış değil." Clementine üzerindeki örtüden kurtulup ayağa kalktı çıplak bedeni Jon gibi kokuyordu ve adamın menisi içinden akarak bacaklarından süzülmeğe başlamıştı.

"Kadm! Beni öldürmeye mi niyetlisin? Hemen Clem, hemen duş..." Bu kadardı. Daha sonrasında Jon tarafından banyoda köpüklerin içinde düzülmüştü. Jon orgazm çeşmesinin tadına bir kez varmıştı ve suyu boşa akıtmaya da niyeti yoktu.

New York konseri akıl almayacak kadar kalabalıktı. Öyle ki dünyaca ünlü koca stadyum bile kalabalığı içine alamamıştı. İnsanlar bir renk öbeği gibi stadyumun her yerini kaplamıştı. Clementine çılgınlık atan insanların videolarını sosyal medyada paylaşırken bir yandan da durmadan gelen maillere göz atıyordu. Clementine işten istifa ettiği için huzurlu olsa da hâlâ garip bir korku hissediyordu. Eddie'nin peşlerini bırakmadığını biliyordu ve her an her yerden çıkabileceğinden de emindi ama bunu umursamadı. Bu iş ondan çıkmıştı artık... Jon ve Ric-

hard'ın gitar sololarıyla biten konser tam bir çılgınlıktı. Jon dizlerinin üzerinde kayarak sahnenin önüne kadar gelmiş ve resmen Clementine'in gözlerinin içine bakarak o gitarı düzmüştü. Evet! Kesinlikle Jon'un yaptığı şey buydu o sahnedeysen gitarla düzüşüyordu ve ona bakan kızların hepsi ıslanıyordu buna emindi. Richard gitar çalarken çok daha soğuk, cool ve seksiydi. Bu daha romantik bir seksilikti. Bir kadını seviyormuş dokunuşlarının ona zevkin yanında aşk vermesini istiyormuş gibiydi ama Jon öyle değildi. Jon yırtıcı ve vahşiydi. Çocuklar sahneden inerken Jon, Clementine'ı duvara yasladı bedeni keskin bir şekilde ter kokuyordu bu Clementine'ı delicesine azdırıyordu.

"Jon..."

Jon genç kadının boynunu yaladı ve sanki bir tatlının tadına bakmış gibi sesler çıkardı. "Clem..."

Genç adam ellerini kadının kalçasında gezdirirken şeytanca sırıtıyordu. Clementine kaşlarını kaldırıp bir şey mi var dercesine baktığında kalçasındaki elleri onu sıkıştırdı. "Biri fotoğraflarımızı çekiyor bende onlara güzel şeyler veriyorum."

Clementine, Jon'un eline vurdu. "Seni piç!" deyip kıkırdarken Jon onu bir kez daha öptü.

"Gitmen gerekiyor mu?"

Clementine başını salladı. "Gitmem gerekiyor Jon ama LA'ya geleceğim sadece bir gün." Jon mutsuz bir iç çekişle karşılık verdi. Cebinden telefonunu çıkararak bir şeyler yazdı ve aynı anda Clementine'ın telefonunun mesaj sesi duyuldu.

Yani sutyenindeki telefonunun... Jon anlamsızca yüzüne bakarken. "Telefonunu sutyeninin içine koymadığını söyle."

Clementine cevapsız kaldığında Jon tekrar konuştu. "Lanet olsun! Bu çok seksi geldi birden. Onu oraya nasıl sığdırdın?"

Jon genç kadının açık yakasından içeri bakarken Clementine kafasını tutup onu kendinden uzaklaştırmaya çalışırken histerik bir kahkahada boğuluyordu. Clementine elini sokarak telefonu aldı.

Mesaja bakarken kaşlarını çatmıştı Clementine sormadan Jon açıklamasını yaptı. "Ev adresim... Döndüğünde doğruca bana geleceksin çünkü ben çok azgın olacağım." Clementine bunun iyi bir şey olduğunu biliyordu Jon belli etnese de Clementine onun kendisiyle farklı olduğunu hissediyordu.

Jon onu taksiye bindirdikten sonra Clementine gözlerinden akan yaşları silerken birden gülümseme ihtiyacıyla doldu. Bu da nereden çıkıyordu böyle? Jon tüm duygu sistemini karmakarışık ediyordu. Telefonunu çantasından alarak annesini aradı kısa zaman sonra yanlarında olacağını söyledikten sonra yolu izlemeye başladı. Doktoru Claire'i hastaneden çıkarmayı kabul etmemişti yani Clementine'in onu hastanede ziyaret etmesi gerekiyordu. Genç kadın bu durumun üstesinden nasıl geleceğinden emin değildi. Claire onun için dünyanın en sevimli, en akıllı ve en bilmiş küçük cadısıydı. Şimdi onun hasta bedenini bir hastane yatağında görmek... Bunu düşünmek bile hıçkırığa hıçkırığa ağlaması için yeterliydi en zoru onun karşısında her şey harikaymış ve çok güçlüymüş gibi görünmek olacaktı. Clementine taksi şoförüne hastanenin adresini vermişti doğruca oraya giderek Claire uyumadan ona sarılmak istiyordu bunu yapmak için biraz geç kaldığının farkındaydı ama annesi bunun için doktoruyla görüşmüştü. Sadece birkaç dakika onu gördükten sonra uyumasına izin verebilirdi. Brooklyn'e giren taksi doğruca Clementine'in verdiği adrese ilerledi.

Clementine taksiye parasını ödemek için çantasını açtığında adam "Ücretiniz ödendi bayan," diye cevap verdi.

"Na-nasıl yani?"

"Sizi bindiren beyefendi oldukça yüklü bir bahşişle birlikte ücretinizi ödedi." Clementine anlıyormuş gibi başını salladı. Taksiden indi ve adam uzaklaşırken arkasından bir süre baka kaldı. Yanında valizi yoktu, valizi grupla birlikte LA'ya Jon'un evine doğru yola çıkmıştı ufak çantasını omzuna astı ve Jon'a mesaj yazdı.

Teşekkürler... Şimdi taksiden indim ve bu centilmence bir davranıştı.

Cevabın gecikmemesi Jon'un da onu düşündüğünün göstergesi miydi? Clementine umutlanmak istemiyordu ama öyle olmasını umuyordu.

Çünkü bir centilmen gibi davranmaya çalışıyordum. Düzüşme-mize yirmi dört saatten fazla olması can sıkıcı...

Romantik olduğunu düşündüğü o kısacık anlarda özüne dönmesi genç kadını gülümsetiyordu.

Görüşürüz Jon...

Clementine hastane lobisine girdiğinde asansörden inen annesi ile karşılaştı. En son gördüğünden daha zayıf ve hassas görünüyordu.

"Clemy... Bebeğim," diyen kadın kızına doğru ilerleyerek ona sarıldı ve Clementine annesinin yasemin çiçeği kokusunu doya doya içine çekti. Kısa sarı saçları en son hatırladığı gibiydi ve ufak tefek bedenini kollarıyla sarabiliyordu. Clementine vücut tipi olarak babasına benzese de eski sarı saçlarını ve mavi gözlerini annesinden almıştı.

"Anne, seni çok özledim. Nasılsın? Claire nasıl, uyudu mu?" Clementine sorularını yaşlarla parlayan gözleriyle annesine bakarken arka arkaya sıraladı.

"İyiyiz ve uyumadı seni bekliyor..." Annesi sözünü keserek biraz geriledi sanki bir şey fark etmiş gibi gözlerini kısarak Clementine'ı süzdü "Saçların, kızıl mı?"

Clementine bunu tamamen unutmuştu. Genelde ani bir kararlar gidip saçlarını değiştirecek tarzda bir kız değildi. Ani değişikliklerden hiç hoşlanmazdı.

"Şey... Evet, uzun zamandır düşünüyordum ve bir çılgınlık yaptım."

Kadının kaşları çatıldı ve sonra gülümsedi. "Yakışmış. Çok... Çok çekici... Doğru kelime mi?"

Clementine kıkırdarken annesine bir kez daha sarılıp "Doğru kelime seksi olabilir," dedi.

İki kadın gülerken birlikte asansöre binerek yukarı çıktılar. Claire'in odası lösemili çocuklar için ayrılmış koridordaydı. Hastane fazlasıyla steril ve beyazdı. Çiçekli bölüm kapısının girişinde galoş giyerek koridora girdiler. Beyazlık burada yerini tatlı bir pembe ile maviye bırakmıştı. Duvarlardaki panolar çocukların çizdiği sevimli resimlerle süslenmişti. Önlerinden geçtikleri tüm kapılar kapalıydı koridorun sonundaki bir kapının önünde durdular ve annesi derin bir nefes çekerek kapıyı açtı. Clementine'da aynı şekilde nefes aldı ve yüzüne mekanik bir gülümseme yerleştirdi. Küçük kardeşi hatırladığından daha küçük görünüyordu. Camın önüne yerleştirilmiş tek kişilik yataкта oyuncak kuzusu ile birlikte oturmuş kitap okuyordu. Hatırladığı sarı saçları artık olmasada annesinin özenle taktığı bandana ile sevimliydi. Mavi gözlerinin ışıltıları sönmemişti Clementine'a o ışıltıları sundu.

"Cle, saçına ne yaptın?" Heyecanlı sorusu karşısında gülümseyen Clementine kardeşinin yanına giderek onu kollarıyla sardı narin bedeni kollarının altında daha narin bir hal almıştı. Küçük kızı koklayarak öptükten sonra yüzüne bakarak gülümsedi.

"Çılgınlık yaptım. Nasıl olmuş?"

Kız kıkırdarken eliyle ağzını kapattı. "Şey... Fena değil. Biraz tarzın değil gibi." Annesi katıldığını belirterek başını salladı ve her zaman oturduğu koltuk olduğu belli olan camın kenarındaki tekli koltuğa yerleşti. Clementine yatağa kardeşinin yanına oturdu ve küçük kız keyifle ablasına yaklaştı.

"Hım... Bende öyle düşünüyorum sanırım sıkıldığım zaman eski halime dönerim." Clementine içinden Jon ile ilişkim bitince diye geçirdi. Jon ile birlikteyken saç rengi değişimine nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Aslında istifa etmişti eski haline dönebilir ve kendine bir yol çizebilirdi ama bunu istemiyordu. Jon ile ne kadar zaman geçirebilirse geçirmek istiyordu. Belki bencilce davranıyordu fakat bu sürekli yaptığı bir şey değildi hayatta bir

kere olsun bencil davranmamak için bir sebebi yoktu. Hem Jon... Belki onun sorunlarını da çözebilir böylece gerçekten vicdanen de rahatlardı.

Clementine kısa süreli de olsa kardeşini görmüş daha sonra annesinden arabanın anahtarını alarak hastanenin park yerinde duran babasının emektar arabasına binerek evlerine gitmişti. Ev karanlıktı ama hatırladığı gibiydi. Genç kadın arabayı garaja park ederek kapıyı açtı ve doğruca eski odasına girerek yatağa uzandı. Tanıdık yumuşatıcı kokusunu içine çekti. Odası yıllardır hiç değişmemişti. Küçük yatağı, üzeri fotoğraflar ile kaplı iki kapılı dolabı, hatta yeşil yatak örtüsü bile aynıydı. Clementine'ın gözü duvarda asılı duran gitara takıldı. Ergenlik yıllarında babasının aldığı gitarı öğrenmek için çabaladıysa da yeterince iyi olamamıştı. Gitar şimdi ona Jon'u hatırlatıyor ve içi küçük kız kardeşi için parça parça olurken bile yüzüne bir tebessüm yerleşmesini sağlayabiliyordu. Klasik araba tutkusunu yansıtan birkaç fotoğraf gitarın çevresine yapıştırılmıştı bu tutkusuna hâlâ sahip çıkıyordu. Günün birinde iyi bir iş olduğunda kendine klasik bir araba alacaktı. Evet, bunu kesinlikle yapacaktı. Clementine sabah kahvaltı bile yapmadan üzerine bir şeyler giydi. Saçlarını tepesinde toplayarak sıcak havaya karşı önlem almıştı. Arabaya binip aynada kendine baktı gözlerinin altında hüznü morluklar vardı. Elini onların üzerinde gezdirdi ama canı şimdi makyaj yapmak istemiyordu. Aracı yola çıkardı ve annesinin küçük kafeteryasının önünden geçene kadar da sürdü. Kafe şimdi ıssız görünse de babasının hayatta olduğu dönemlerde cıvılcı olurdu. Genç kadın kaldırırna atılmış üç adet masa haricinde içerisinin boş olduğunu görerek hüznü. Annesi zamanının çoğunu hastanede geçirdiği için kafeye annesinin arkadaşı Teresa bakıyordu. Ara ara part time öğrenci çalıştırsalar da Clementine şimdi içeride sadece Teresa'yı görebiliyordu. Aracı yolun kenarına çekerek merhaba demek için arabadan inen Clementine ufak kafenin kapısını açtı. Kapıdaki çanın çıkardığı ses Clementine'ı duyulandırdı. Tatillerini burada çalışarak geçirirdi hem de yedi yaşından beri... Bu kadar zamanın geçmiş olduğuna hâlâ inana-

mıyordu. Neredeyse yirmi yıl... Ufak masaların üzerine kırmızı beyaz kareli örtüler vardı son derece basit gibi görünse de annesi en basit şeyleri bile dokunuşuyla canlandıran bir kadındı. Örtülerin kenarlarındaki dantellerden, masadaki çiçeklerden ve etraftaki zevkli süslerken bu belliydi. Teresa kahve makinesinden kafasını kaldırarak Clementine'a baktı.

"Clementine... Bu ne güzel sürpriz..." Genç kadın gülümseyerek karşısında ki kadına baktı ve tezgâhın arkasına geçerek ona sarıldı. Kadının tombul bedenini sıkarak yüzüne baktı. Teresa daima gülerdi bu hiç şaşmazdı.

"Bir iş için buradaydım ve bir günlüğüne uğramak istedim."

"Buna sevindim tatlım. Harika görünüyorsun. Otur hadi sana kahve yapayım." Clementine bu teklifi geri çevirmedi. Ufak masalardan birine yerleşti ve Teresa'nın getirdiği kahveyi içerken harika keklerinden birini midesine indirdi. Vakit kaybetmek istemediği için Teresa'ya kibarca teşekkür etti fakat tam kalkmak için hamle yaptığı sırada kafenin kapısının açıldığını haber veren çan sesi duyuldu. Clementine kimin geldiğine bakmak için kafasını kaldırdığında tanıdık bir sima ile karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Daha doğrusu bu kadar tanıdığı bir simayı yeniden görmeyi beklemiyordu.

19. Bölüm

ENDİŞE

Eski sevgilisi Ryan'ı ayrıldıklarından beri görmemişti ve bu yaklaşık beş sene önceydi. Adam değişmiş görünüyordu olgun ve çok daha ciddiydi sanki. O eski sorumsuz, hoppa Ryan'ı takım elbiseyle görmeyi asla beklemiyordu. Her zaman dağınık olan saçları düzgünce şekillendirilmiş tıraşlı surati sert hatlarını ortaya çıkarıyordu. Ryan genç kadını fark ettiğinde önce kaşlarını çatıp uzun süre inceledi sanki birine benzetiyormuş ama çıkaramıyormuş gibiydi daha sonra yüzüne bir gülümseme yerleşti. Ela gözlerinin kenarında tanıdık kırışıklıklar belirmişti bunlar gülümsediğinde ortaya çıkardı.

"Clem?"

Clementine aceleci bir gülüşle adamı selamladı. "Ryan! Şey, merhaba."

Adam bu sefer daha geniş bir şekilde gülümsedi ve Teresa'ya bir kahve sipariş ederken "Seni yeniden görmek çok güzel. Bir dakika bekler misin lütfen?" dedi.

Genç kadın başını salladı ve işinin acele olduğunu belli edersesine kapının önünde ayağını yere vurarak dikilmeye başladı. Ryan iki bardak kahvenin parasını ödedi ve kapıya doğru gelir-

ken kahvelerden birini Clementine'a uzattı. "Sevdiğin gibi kremalı ve şekersiz..."

Clementine itiraz etmedi bu ayrıntıyı hatırlamasına şaşırmıştı. Uzanıp adamın elindeki bardağı aldı. "Teşekkür ederim."

Kapıyı açarak geçmesi için genç kadına yol verdi. "Arabana kadar eşlik edebilir miyim?"

"Tabi..." Clementine'ın arabası yolun hemen kenarındaydı ve Ryan ona sadece beş ya da altı adım eşlik edebilecekti. Clementine onun yanında kendini rahatsız hissediyordu. Ryan uzun boyuyla Clementine'ın önündeki güneşi gölgeledi.

Clementine ne söyleyeceğini bilememişti "Takım elbise ha?" dediğinde Ryan'ın dudağının kenarı kıvrıldı.

"Kızıl saçlar..." Duraksadı ve "Oldukça hoş görünüyorsun," diyerek Clementine'ı bir kez daha baştan aşağı inceledi. Teknik olarak hoş görünen Clementine gerçek Clementine değildi genç kadında bunu biliyordu. Kızıl saçlar Jon'u etkilemek için taktığı bir maskeden ibaretti.

"Teşekkür ederim," diyen genç kadın çantasından araba anahtarını çıkardı ve adam hafifçe öksürdü.

"Biraz konuşuruz diye düşünmüştüm. Aslında sana söylemek istediklerim var." Clementine huzursuzca kıpırdandı ve etrafına öylesine göz gezdirdi. Sanki birinden onu kurtarması için yardım istiyormuş gibiydi.

"Benim acelem var aslında."

Ryan, Clementine'ın koluna yumuşakça dokundu. "Çok uzun sürmeyecek sadece beş dakika."

Clementine başka çaresi yokmuş gibi hissederek başını salladı. Sonuçta Ryan ile çok kötü bir ayrılık yaşamış sayılmazdı. İkisinin hayalleri ve idealleri uyuşmamıştı hepsi buydu. Clementine başka bir şehirde Üniversite okumak daha sonra da hayallerinin ve şöhretin şehri olan LA'da yaşamak istiyordu. Ryan ise daha *sıradan* bir hayatın adamıydı. Brooklyn'de ailesine yakın bahçeli bir evde oturmak, iyi gelir sağlayacağı bir işte ça-

lışmak ve Clementine ile birlikte yaşamak gibi hayalleri vardı. Clementine onların uyuşmadığına Üniversite'nin son senesinde karar verdi. Gerçi bu biraz geç kalmış bir karardı. Uzun süre görüşemiyor olmalarından istifade ederek mantıklı düşünmüş ve Ryan ile olamayacağına karar vermişti. Dışarıda boşalan masanın sandalyesini çekerek Clementine'in oturmasını işaret etti ve genç kadın itiraz etmeden oturdu Ryan hemen karşısına yerleşti masanın üzerine bıraktığı kahvesinden bir yudum aldıktan sonra dirseklerini masaya dayadı.

"Aynı şeyleri hissetmem diye düşünmüştüm ama hâlâ aynı şeyleri hissediyorum."

Clementine şaşkın bir ifadeyle karşısında gözünü kırpmadan onu izleyen adama baktı. "Anlamadım?"

Ryan derin bir nefes aldı. "Aslında sana ulaşmaya çalışıyordum ama sanırım numaranı değiştirmiştin. Annenden numaranı istedim ama beni kibarca geri çevirdi."

Tabi... Annesi daima Clementine'in ne istediğini bilirdi. Başını onu anlıyormuş gibi sallarken kahvesinden bir yudum aldı. "Bana neden ulaşmaya çalışıyorsun Ryan?"

Ryan sandalyesinde arkaya yaslandı. "Sadece seninle konuşmak istiyordum. Claire için üzgün olduğumu söylemek ve senin nasıl olduğunu öğrenmek için... Ve tabi seni tekrar görme şansım olup olmadığını sormak için..." Clementine açıkçası buna şaşırmıştı Ryan ile ayrılık kararı aldıklarında adam bunu pek önemsemiş ve buna üzülmüş görünmemişti. Oldukça doğal karşılamış hatta onunda istediğinin bu olduğunu söylemişti.

"Seninle tekrar görüşebilir miyim Clementine? Ne kadar daha burada, Brooklyn'desin?" Genç kadın konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı ve uçağa binerek LA'ya dönmeden önce Claire ile daha çok zaman geçirmek istiyordu. Yavaşça yerinden doğruldu.

"Bu akşam dönüyorum ve bu ara işlerim biraz yoğun. Seni tekrar görmek güzeldi Ryan. Hoşça kal." Clementine adama ko-

nuşma fırsatı vermedi ve adamda yerinden kalktı yüzünde hayal kırıklığı açıkça okunuyordu.

"Seni de..." Clementine adam cümlesine devam edemeden arabasına yöneldi tam kapıyı açacağı sırada kolu tekrar Ryan tarafından kavrandı ve daha ne olduğunu anlamadan adam dudaklarını Clementine'in dudaklarının üzerine kapattı. Clementine'in o anda hissettiği tek şey adamın mentollü diş macununa karışmış sert, şekerli kahve tadıydı bunun dışında başka hiçbir şey yoktu. Ne olduğunu fark ettiğinde aradan sadece iki saniye gibi kısa bir zaman geçmişti ve Ryan öpüşü derinleştirmek için Clementine'm yanağına doğru elini götürmüştü. Clementine buna izin veremezdi ellerini adamın göğsüne koyarak onu yavaşça ittirdi.

"Ryan, üzgünüm ama olmaz." Adamın geniş omuzları düşmüş ela gözleri durgunlaşmıştı ve dudaklarını birbirine bastırıp kafasını önüne eğdi.

"Başkası var." Clementine gözlerini kıstı ama Ryan tek kelime etmesine izin vermedi.

"Kalbinde başkası var Clem. Bunu gözlerine bakarak anlaştım ama öptüğümde emin oldum." Vay canına! Bu oldukça doğru bir tahmindir.

Ryan hedefi tam on ikiden vurmuştu genç kadın arabasının kapısını açtı ve binmeden önce tek söylediği "Kendine iyi bak," oldu.

Babasının bebeği 1973 model vişne rengi Camaro'yu hastaneye doğru sürerken düşünceleri dağınmıştı aklı karmakarışık. Aklını karıştıran Ryan'ın onu öpmesi falan değildi bu önemsizdi çünkü Clementine, Ryan'a karşı en ufak his beslemiyordu. Sadece gerçek hislerini kendi bile daha yeni kabullenmişken başka insanlar tarafından bu kadar net okunmasına şaşırıyordu. Direksiyonu avuçlarının içinde sıkarak dişlerini birbirine kenetledi. Jon eğer Clementine'in ona karşı olan duygularını fark ederse korkup kaçabilirdi. Clementine artık her zamankinden daha iyi rol yapması gerektiğinin farkındaydı. Genç kadın arabayı has-

tanenin otoparkına park ederek üst kata Claire'ın yanına çıktı. Hastane koridoru dün geceki gibi ıssız değildi. Hüzünlü bir yaramazlık vardı koridorlarda. Kendini iyi hisseden birkaç çocuk yanlarında anneleri ya da babaları olduklarını tahmin ettiği insanlarla yürüyor, konuşuyordu. Clementine hepsine içtenlikle gülümsedi birkaç tanesinin yanında diz çökerek onların ismini sordu. Claire'ın odasının önüne geldiğinde kalbi göğsünün içinde acıyordu. Sanki biri etlerini koparıyordu ama Clemeritine buna rağmen gülümsemesi gerektiğini biliyordu. Kapıyı açtığı anda o hayat dolu sesi duydu tabi bir nebze yorgunlukla gölgelemişti.

"Cle!"

Clementine elinden geldiğince dişlerini göstererek gülümsedi ve kızın narin bedenine sarıldı. "Bugün nasılsın bakalım?"

Claire elindeki televizyon kumandasını yanına koyarak bilmiş bir tavır takındı. "Kızgın..."

Clementine annesine baktı ve annesi nemli gözlerinden birini kırptı. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

Clementine küçük kızın yanındaki boşluğa oturdu. "Güneşi görüyor musun Cle? Parkta olmalıyım ya da en azından dışarıda. Arkadaşlarımı özledim, okula gitmeye bile razıyım."

Genç kadın kardeşinin çocuksu tavırla sıraladığı şikâyetlerine gülümsüyor olsa da içinde bir parça kopmuştu. O parça en derinlerinden sökülürken acısını tüm bedeninin en derin noktalarında hissetti. Binlerce bıçak tenini delmiş, etine saplanmıştı ve Clementine acı hissinden dolayı nefes alamıyordu. Her nefes ıstırap, bir hançer gibi sırtına batıyordu.

Annesi gözyaşlarını gizlemek için odadan çıkarken Clementine gelirken aldığı ve odaya girince komodine bıraktığı poşeti Claire'e gösterdi. "Dışarı çıkamıyorsak burada eğleniriz."

Oyun hamurları ve değişik bir sürü malzeme almıştı Claire'in bunları sevdiğini biliyordu ve bütün gün oyun hamurundan pasta yapıp, Monopoly oynayarak zaman geçirdiler. Oyunlarına bir süre sonra diğer odalardan birkaç çocuk daha dâhil

olmuştu ve Claire gerçekten inanılmaz mutluydu. Ziyaret saati dolana kadar kardeşinin yanında kalan genç kadın onunla güçlü bir şekilde vedalaştı annesi onu aşağıya kadar geçirdi ve sıra ikisinin vedalaşmasına geldiğinde Clementine gözyaşlarını daha fazla tutamarak hepsini sığındıkları yerden çıkardı annesi usulca sırtını okşarken hafifçe hıçkırdı daha sonra geri çekilip derin bir nefes aldı.

"O güçlü Clemy... Biz de öyle olmalıyız." Annesinin gücünü bir kez daha gördü. Claire annesine benziyordu onun gibi güçlüydü oysa Clementine onlar kadar güçlü olamıyordu.

Annesinin kokusunu içine çekti. "Biliyorum.

Hıçkırığı nefesini kesti ama burnunu çekerek devam etti. "Güçlü kalmaya devam et anne. Onun senin gücüne ihtiyacı var." Annesi başını salladı ve Clementine'ı taksiye bindirdi.

Clementine uçağa bindiğinde telefonu kapatmadan önce Jon'a mesaj yazmaya karar verdi.

Uçaktayım, indiğimde saat geç olacak eve uğramam gerekli sabah görüşürüz.

Cevap beklemeden telefonunu kapatan genç kadın yolculuk boyunca kendi düşüncelerinde boğulmamak için biraz kestirdi. Evine vardığında daha anahtarı deliğe yeni sokmuştu ki karşı dairenin kapısı açıldı. Ashley üzerinde pijamalarla koridora fırlamış ve Clementine'ın üzerine atlamıştı.

"Ash, Ash. Ashley!" Arkadaşı yüzünü öpücüklere boğarken Clementine gülmesine engel olamıyor bir yandan da onu kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Seni özledim sürtük!" Coşkulu sevgi gösterisi birazdan apartmandan atılmalarıyla son bulacağı için Clementine zorlukla kapıyı açtı ve kendisine yapışmış Ashley ile birlikte içeri girerek arkalarından kapıyı kapattı.

"Bende seni özledim." Ona sarıldığı anda Ashley boynunun altına kafasını soktu.

"Sensiz yalnızım ve Pablo hiç iyi bir arkadaş değil. Barda bulduğum tüm iyi adamları elimden alıyor."

Gözlerini kısarak arkadaşına baktı. "Adamlar eş cinsel olduğu için olmasın?"

Ashley iç çekti. "İyilerin hepsi öyle..." İki arkadaş sabaha karşı uyuduklarında bir sürü şeyden bahsetmiş olmanın verdiği hafiflikle rahatlamışlardı. Clementine gözlerini açıp yataktan fırladığında ilk iş telefonuna uzandı ve kendi kendine küfür savurdu. Saat öğlen olmuştu ve koca kışını devirmiş yatıyordu. Hızla yataktan kalkıp duş aldı üzerine bir kot ve tişört geçirdi kahvaltı yapmaya vakti yoktu bir an önce Jon'u görmek istiyordu. Evden çıkmadan önce seyahat çantasından tableti aldı işini ihmal etmek istemiyordu. Caddeden geçen bir taksiye binerek adama Jon'un adresini verdi uzun bir yolculuk olacaktı ve arkasına yaslanarak grubun hesaplarına bakmaya karar verdi. Saniyeler sonra Clementine mailine gelen magazin haberleri karşısında nefesinin kesildiğini hissediyordu. Ani başlayan terleme beraberinde çarpıntı getirmiş beyninde uğultulara neden olmuştu. Bloglarda ve magazin sayfalarında açılmış olan yüzlerce başlığın bildirimi ekrana düştükçe Clementine yutkunmakta zorlanıyordu.

En başta D&B medyanın haberi göze çarpıyordu Clementine haberin detaylarını açarken taksi şoförüne "Vazgeçtim. Lütfen yedinci caddeye gidebilir miyiz?" diye sordu. Adam başını hafifçe genç kadına doğru çevirdi ve kadının yüzündeki telaşı görerek bir şey söylemeden başını salladı. Çok geçmeden taksi yön değiştirmiş D&B medyaya doğru yola çıkmıştı.

Clementine haber detaylarına baktıkça soğuk soğuk terler döküyordu. Birkaç fotoğraf vardı daha doğrusu konserde Jon tarafından duvara yaslanmış arsızca öpülürken çekilmiş fotoğrafı ilk sayfadaydı. Kenarına New York konseri 4 Ağustos notu düşülmüştü. Jon'un ifadesinden hissettiği şehvet net bir şekilde okunuyordu Clementine ise resmen Jon'un öpüşü altında sarhoş olmuş görünüyordu. Yanakları kızarmıştı bu o kadar mesafeden karanlık bir fotoğraftan bile açıktı hele yüzündeki o *şapşal*

*âşık gülümsemesinden bahsetmek dahi istemiyordu ama canını sıkan bu değildi. Clementine Hudson'u bu kadar kızdıran şey hemen yanındaki fotoğraf, atılan başlık ve yazılan saçmalıklardı. Öncelikle fotoğrafa bir kez daha bakan genç kadının sinirden elleri titriyordu. Eddie grubu takip etmemişti! Doğruca Clementine'in peşine düşmüştü ve Ryan, genç kadını öperken fotoğraflamıştı. İki fotoğraf sanki aradaki milyon farkı bulun fotoğrafları gibi yan yana koyulmuştu. Aslında fotoğrafa bakan mantıklı ve Clementine'i tanıyan bir insan aradaki farkları netçe seçebilirdi. İlk fotoğraftaki o şehvet, arzu, tutku ve istek ikincide kesinlikle yoktu. Aniden öpülen bir kadının şaşkın rahatsızlığına sahipti o fotoğrafta ama bu insanların ve magazin habercilerinin umurunda değildi sonuçta Clementine öpüşmüştü ve Jon Jones'u aldatıyordu bu lanet olası şeyin tek açıklaması buydu! Başlıkta *Jon Jones'a ihanet şoku. Gizemli Kızılın kaçamağı* gibi saçmalıklar yazıyordu. Clementine haber detaylarını okumaya başladı.*

JON JONES'A İHANET ŞOKU

Birkaç sefer Araf grubunun elektro gitaristi Jon Jones ile samimi bir şekilde görüntülenen gizemli kızılın aslında uzun süreli bir sevgilisi olduğu ortaya çıktı! Kimliğini henüz öğrenemediğimiz kızıla dair tek bildiğimiz isminin Clementine olduğu. Araf grubunun konserlerinde olması ve Jon Jones ile fazlasıyla samimi görüntülerinin çekilmesiyle yeni bir aşk mı doğuyor diye düşünmüştük. Belki de doğuyordu ama gizemli kızıl azılı çapkın JJ'i fena halde kandırdı. Uzun süreli sevgilisi olduğunu öğrendiğimiz genç kadın Jon Jones ile adeta gönül eğlendirdi. Bir etme bulma dünyası hikâyesi mi? Yoksa yasak meyve tatlıdır durumumu bilemiyoruz...

Clementine yazan şeylerin devamını okumaya katlanamadı. Bunlar saçmalıktı. Lanet olsun yazan her şey saçmalıktı! Taksi D&B medyanın önünde durduğunda sinirden kuduruyordu. Taksi şoförüne parasını ödeyip doğruca binaya girdi. Bu binaya daha önce bu denli öfkeli girdiğini hatırlamıyordu. Topuklu

ayakkabıları bir çivi gibi zemini deliyordu ve Clementine çantasından geçiş kartını bulup güvenlikten geçerken bile resmen burnundan soluyordu. Asansöre binerek en üst kata D&B medyanın katına çıkan genç kadın sekretere selam verecek kadar bile sakinleşememişti.

"Clem seni görmek ne güzel." Holly'nin sevimli gülümsemesi Clementine'in burnundan çıkan dumanları gördüğünde kayboldu. Clementine sakin durmak adma çabalasa da bunu başaramıyordu.

"Charlie ile görüşmem lazım."

Holly başını sallayarak Charlie Preston'un ofisini aradı. "Bay Preston, Bayan Hudson sizi görmeye geldi efendim."

Bir süre kendi kendine başını sallayan kadın telefonu kapatıp gülümsedi. "Seni bekliyor..."

Clementine bunu duyar duymaz koridora giriş yaparak yönetim katının halılarını var gücüyle çiğneyerek ringe çıkmaya hazır bir boğa gibi Charlie'nin odasına yürüdü. Kapıyı çalmadan savurarak açtı ve adımlarını doğruca masada oturan adama yönlendirdi. Ellerini masaya dayayan genç kadın parmaklarını sıkarak öfkesini başka noktaya yönlendirmeye çabaladı.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Benim hakkımda nasıl yalan haber yaparsınız?"

Charlie insanı uyuz eden bir kahkaha atarak arkasına yaslandı. "Bunu siz mi söylüyorsunuz Bayan Hudson? Hem pek yalan haberde sayılmazdı değil mi? Jon Jones ile kırıstırıp başkalarıyla görüştüğünüz kısımdan hangisi yalan?"

Clementine güçlü bir çığlık atma hissini bastırmak için oldukça yoğun bir çaba sarf ederken ellerini masadan çekti ve kollarını göğsünde bağladı. "Ben başkalarıyla görüşmüyorum. Bunu sadece istifa ettiğim için yapamazsınız bu etik değil!"

Adam çocuksu bir edayla omzunu silktikten sonra elini çenesine koydu. "Yani Jon Jones ile kırıstırdığınız doğru? Bir müşteri ile kırıstırmak etik mi? Size verdiğim göreve göre o sizin

müşteriniz sayılır Bayan Hudson ve siz hem mesleğinize hem de şirketinize ihanet ettiniz.”

Yerinden kalktı ve saatine bakmadan önce kadına gözdağı veren bir şekilde gerindi. “Şimdi Bayan Hudson çıkış evraklarınızı muhasebede doldurabilirsiniz bir toplantıya girmem gerekiyor,” deyip gülümsedi.

“Ve emin olun bu yaptığınız iş ahlakına sığmayan davranıştan mesleğiniz etkilenecek Bayan Hudson.”

Clementine aldığı tehdit ile buz kesse de kendine gelmesi uzun sürmedi. “Sizin beni bu şekilde tehdit ediyor olmanız komik... Bay Preston... İş yerinde kaç kadını taciz ettiğiniz ve yaptığınız yalan haberler düşünülürse hâlâ koltuğunuzda genişlemeye devam ediyorsunuz.”

Kapıya doğru yönelen genç kadın çıkmadan önce adamın kızarmış suratına doğru gülümsedi. “Bu sektörde karşılaşacağınız Bay Preston ve bu karşılaşma pek hoş olmayacak.”

Clementine hızla muhasebe katına giderek gerekli her şeye imza attı bir an önce bu saçma şirketten kurtulmak istiyordu. Yönetim katına tekrar döndüğü sırada bir adamla burun buruna geldi. Adam asansörden inmişti. Kızıl saçları dağınıktı ve gözleri yorgun bakıyordu. Cılız bedeninin üzerindeki pahalı takım elbise onun önemli biri olduğunu gösteriyordu. Clementine adamın yolundan çekilmek için çabalarken adam onun adımlarını takip ederek geçmesine izin vermedi.

Daha sonra yılışık bir ifadeyle Clementine’in suratını inceledi. “Sen Clementine Hudson’sın?” Bu soru gibi sorulan ama soru olmayan cümle karşısında Clementine başı dik bir şekilde adamın karşısında dikildi.

“Evet. Siz?”

Adam nazikçe elini uzattı. “Martin Walker. Yönetim kurulundayım.”

Clementine, adamın adını daha önce duymamıştı kaşlarını çatı. Yeni gelen yönetim kurulu üyesi... Bu işi yapmasını iste-

yen adam... O olmalıydı. Genç kadının kaşları biraz daha çatıldı. "Artık sizin için çalışmıyorum Bay Walker. Az önce istifa ettim."

Adam telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastı ve boğazını temizlemek için öksürdü. Telefonun diğer ucundaki kişiye "Ah, Merhaba... Bayan Hudson'ın istifasını askıya alalım lütfen, benden haber bekleyin." Adam telefonu kapattığında hâlâ gülümseyordu.

"Benimle özel bir toplantı yapar mısınız Bayan Hudson? Artık burada çalıştığınıza göre..." Clementine canın cehenneme diyerek oradan çıkıp gitmek istiyordu fakat bunu yaptığı anda bir daha LA'da herhangi bir dergide iş bulması zordu. D&B medya büyük bir kuruluştu ve bu adam Clementine'in işlerini baltalamaktan çekinmeyecek bir tipe benziyordu. Genç kadın, adamın yüzündeki şeytani ifadeden hoşlanmamıştı. Clementine, adamı takip ederek toplantı odasına ilerledi. Geniş toplantı salonunun panjurları yarıya kadar inikti ve ortamda loş bir ışık geziniyordu.

Adam kibarca sandalyelerden birini çekti. "Oturun lütfen."

Clementine bu kibar olmaya çalışan tavrını bile itici bulmuştu. Adama kaşlarını çattıktan sonra sandalyeye oturdu. Martin tam yanındaki sandalyeye yerleşmeden önce ceketinin düğmelerini çözdü. Küçük dağları ben yarattım tavrı otururken bile göze çarpıyordu. Sandalyeye yaslanmış kollarını rahat bir şekilde masanın üzerine koymuştu.

"Bayan Hudson, Clementine diyebilir miyim?"

Clementine'in cevabı kesin ve netti. "Amacınız gerçekten iş konuşmaksa eğer, hayır."

Martin'in sağ dudağı yukarı doğru kıvrıldı. Kendini beğenmiş gülümsemesi genç kadını sinirlendiriyordu. "Tamam, öyleyse Bayan Hudson, Araf grubu içinde bu kadar başarı elde etmeye başlamışken neden istifa ediyorsunuz?"

"Açık olmamı ister misiniz Bay Walker?"

"Lütfen."

"Çünkü bu yaptığımız işi doğru bulmuyorum. Ne olursa

olsun gazetecilik bu değil. İnsanların özel hayatına girmek ya da bir ipin ucunu yakalayıp ipin nereye gittiği sonucunu kafanızdan çıkarmak... Bunlar doğru değil. Ben bu mesleği ilk seçtiğimde her zaman doğruyu yazmamız ve söylememiz gerektiğini öğrendim. Fakat siz onların arasına casus sokup, yalan haber yapıyorsunuz."

Martin'in yüzündeki o sırtık ifade bir an olsun düşmemişti. Sanki Clementine ona iltifat ediyormuş gibi karşısında durmuş genç kadının söylediklerini dinliyordu. "Yaptığımız haberlerin hiçbirisi yalan değildi Bayan Hudson. Eğer haberlerin yalan, yanlış olduğunu düşünüyorsanız bir daha düşünmenizi isterim. Sonuçta o haberleri bize sağlayan sizsiniz."

İşaret parmağını aklına bir şey gelmiş gibi havaya kalırdı. "Ah, peki size okulunuzda işinizle, aşkınızı birbirine karıştırmamanız gerektiği söylenmedi mi? Bu da iş ahlakı açısından hiç doğru değil. O çocuklara kandımanız için sizi suçlamıyorum özellikle de JJ'e. Melek yüzlü şeytan... Sizce de öyle değil mi?"

Clementine oturduğu yerden kalkarak ellerini masaya koydu. Gözleri adamın yılışık suratına odaklanmıştı. "İşte tam da bu yüzden ayrılıyorum. Baştan aşağıya yanlış olan bir işten istifa ediyorum Bay Walker."

Adam bir kahkaha attı ve genç kadının bileğini yumuşak bir şekilde kavrayıp sandalyeye oturması için yönlendirdi. "Sizi bitiririm Bayan Hudson. Unutmayın... Eğer istifa ederseniz bir daha Los Angeles'ta iş bulamazsınız. Bu şansını tamamen elinizden alırım." Clementine korktuğu şeyin başına geliyor olması karşısında yutkunduydu. Los Angeles onun eviydi. Üniversite yıllarından beri burada yaşıyordu. Tüm arkadaşları, çevresi, sevdiği insanlar, Jon... Hepsi LA'daydı.

Martin, Clementine'm sessiz kalışını fırsat bilerek "Sanırım bir yerlere varacağız. Onlar hakkında can alıcı detaylar istiyorum. Luke ve Luz'un evliliklerinde meydana gelen sıkıntılar mesele. Luke'un eski nişanlısını bir konsere gizlice davet edip karmaşayı izleyebilirsin. Rich'in kadınları nasıl kullandığını gözler

önüne seren birkaç röportaj yapabilir veya onları nasıl değersiz gördüğünü belli eden taciz videoları alabilirsin. Orlando'nun, İngiltere'de yaşayan zengin babası hakkında neler hissettiğini öğrenebilirsin. Ya da JJ'in uyuşturucu aldığı bir anı kaydedebilirsin. Ah, bu senin için duygusal bir yoğunluğa neden olabilir tabi..."

Clementine adama bakarken yüzündeki nefreti gizlemedi. "Bu kadar yeter. İstediginizi yapın. İsterseniz LA'da garson olarak çalışmamı bile engelleyin ama umurumda değil. İstifa ediyorum Bay Walker."

Clementine çantasını alıp arkasına bile bakmadan adamın olduğu odadan uzaklaşırken dizleri titriyordu. Az önce sadece eski işini arkasında bırakmadığının farkındaydı. Az önce hayallerini, kariyerini ve başarı fırsatlarını da arkasında bırakmıştı. Ne için? Kendi kendine aşk diye mırıldandı. Verilen tüm zor kararlar, bile bile yapılan yanlış seçimler, düşünmeden ağızdan çıkan sözcükler aşk için değil miydi? Clementine aşk için kolayca her şeyi itebilirdi. Binadan çıktığında kendini hafiflemiş ve özgür hissediyordu ama içten içe kalbini kemiren huzursuzluğu hissetti.

Elini kalbine koyarak kendi kendine "Jon!" diye mırıldandı.

Haberleri görmüş olabilir miydi? Martin Walker ile uğraşırken hakkında çıkan o saçmalıkları tamamen unutmuştu. Telefonunu çantasında bulmak için biraz zaman harcadı ama sonunda buldu. Hiçbir şey yoktu. Telefonu bomboştu. Saat öğleni geçmiş olmasma rağmen Jon onu aramamış ya da mesaj atmamıştı. Clementine hemen adamı arayarak telefonun çıkardığı çirkin sesi dinledi. Cevap yoktu. Tekrar, tekrar ve tekrar aradı ama sonuç değişmedi yanına kalan koca bir boşluktu. Caddede amaçsızca yürürken bir taksiyi durdurdu. Jon telefonları açmadığına göre haberleri görmüştü görmediyse bile bir şeyler döndüğü açıktı. Clementine uzun ve boğucu bir taksi yolculuğunun ardından, Hollywood bulvarında şık ama gösteriştan uzak bir apartmanın önündeydi. Taksiden inerek apartmanın demir kapısını ittirip

içeri girdi. İçerisi dışarıdan görüldüğü gibi eski değildi çok daha modern ve ferah görünüyordu.

Bankonun arkasında duran yaşlı adam kafasını kaldırıp genç kadma baktı. "Şey... Ben Jon Jones'a gelmiştim."

Soluklanmak için daha yeni zaman bulmuştu nefesi hızlı hızlı bedeninden çıkarken adam genç kadını süzdü. "Ona haber vermeliyim."

Telefonu kaldırıp bir numaraya bastı uzun saniyeler boyunca bekledi ve tekrar denedi. "Sanırım müsait değil telefonu cevap vermiyor. Gidip bakmalıyım biraz burada bekler misiniz?"

Clementine sıkıntıyla soludu. "Bakın buraya geleceğimden haberi var zaten beni bekliyordu ismim Clementine. Clementine Hudson."

Adamm yüzü aniden aydınlandı. "Ah, üzgünüm."

Arkasını dönerek kilitli kasadan bir anahtar aldı ve onu Clementine'a uzattı. "Bunu dün sizin için bıraktı Bayan Hudson. Beşinci kat yirmi numaralı daire."

Clementine adama acele ile teşekkür ederek anahtarı sanki hayatının bir parçasıymış gibi göğsüne bastırıp doğruca asansöre bindi. Beşinci katın düğmesine bastığında artık ayakları onu taşımayı reddediyordu sırtını aynaya yasladı ve Jon'u kötü bir halde bulmamak için dua etmeye başladı. Eğer haberleri gördüyse kızgın olacağını biliyordu ve Jon'un kızgın halini bir kez görmüştü...

20. Bölüm

KARANLIK HİKÂYE

Clementine beşinci katta asansörden indi. Tam karşısında ufak pencereden koridora giren güneş ışığı ve güneş ışığına doğru uçuşan tozlar. Clementine'in tüm duyuları harekete geçmişti. Gözleri daha iyi görüyordu, kulakları o kadar iyi duyuyordu ki kalp atışının her ritmi başında zonklamaya neden olacak kadar gürültülü geliyordu. Koridorda ilerledi neyseki apartman çok uzun bir koridora sahip değildi. Jon'un daire kapısının önünde durup derin bir nefes aldı. Jon'un haberleri görmediğini ve sadece akşamdan kalma bir şekilde sızdığını düşünmek istesede öyle olmadığını hissedebiliyordu. Kapıyı çalmaya karar verdi anahtarla içeri dalmak istemiyordu sonuçta buraya ilk geliyordu. Zile defalarca basmasına rağmen kapıyı açan olmadı ve Clementine anahtarı kullanmak zorunda kaldı. Kapıyı yavaşça ve büyük bir tedirginlikle açarak içeri doğru adım attı. Kapı ufak bir alana açılmıştı ve hemen karşıda Jon'u görerek rahatladı. Salondaki koltukta oturuyordu dağınık ve yorgun görünüyordu. Genç kadın o anda sehpayı fark etti. Üzerindeki beyaz toz ve birkaç paket dikkatini çekti. Kapıyı arkasından kapattığında Jon dönüp bakmadı bile belki de duymamıştı. Küçük adımlar atarak adama yaklaştı ve bir nefes aldı.

"Jon!" Jon kafasını genç kadma doğru çevirdi. Gözaltıları mo-

armıştı ve yüzü kireç kadar beyazdı. Kesinlikle berbat görünüyordu. Daha sonra tekrar önüne dönerek sehpanın üzerinde kül tablasının içinde yanan sigaraya uzandı bir nefes çekip dişlerinin arasından konuştu.

“Ne o sevgilin orgazm konusunda başarılı değil galiba? Kendini düzdürmeye mi geldin?”

Clementine kendisinden bir fahişe gibi bahsetmesine içerlemiş olsa da bunu belli etmedi. “O haberler yalan Jon.”

Adam sadece başını salladı. “Eminim öyledir ve adam senin ağzının içine de yanlışlıkla girmiştir.” Sigarasından bir nefes daha aldı. “Siktir git Clementine. Şimdi seni düzmek istemiyorum. Ben fahişeleri anca kendi canım istediğinde düzerim.”

Genç kadın sinirleniyordu. Jon’un bu zayıf hali onu her şeyden daha çok sinirlendiriyordu. Bir yalan haber yüzünden toz çekiyordu ve resmen derbederdi. Jon’un yanına yürüyerek tam önünde dikildi adamın elinden sigarayı alıp söndürdü. “Biz insanlar yargıya varmadan önce konuşuruz.”

Jon dalga geçer gibi gülerek arkasına yaslandı. “Ne konuşacaksın? Bu yalan haber inanma Jon mu diyeceksin? Neden senin hakkında yalan haber yapsınlar? Kimsin sen? Benim birkaç sefer becerdiğim kızıl saçlı bir fahişesin... Tıpkı diğerleri gibi...”

Clementine dişlerini birbirine bastırdı. Kendini daha önce hiç bu kadar aşağılık hissetmemişti. Genç kadın sehpanın üzerinde duran su bardağına uzandı ve bardaktaki suyu Jon’un yüzüne attı. Adam tükürükler saçıp yüzünü silerken, “Kendine gel! İğrenç bir keş gibi görünüyorsun ve bana fahişe diyemezsin.” diye bağırdı.

Jon hızla yerinden kalktı ve Clementine’i daha ne olduğunu anlamadan duvara sabitledi. Çarpmanın etkisiyle sırtında duyduğu acıyı dudaklarından çıkan ufak bir çığlıkla belli etti ama Jon bunu umursamadı elleri Clementine’ın yanaklarını kavramıştı ve genç kadının gözlerinin içine yoğun bir öfkeyle bakıyordu. Clementine yeşil gözlerinde büyümüş siyah göz bebeklerine hipnoz olmuş gibi kilitlendi. Burnu her nefeste genişliyordu

ve her zaman gamzeler beliren yanakları sürekli bir kasılmanın etkisi altındaydı.

“Sen bugüne kadar gördüğüm en iyi rol yapan fahişesin. Beni kandırdın. Ne için Clementine? Seni düzmemi isteseydin zaten bunu yapardım. Beni önemsiyormuş gibi yapmana gerek yoktu. Söyle! Sevgilin sekste kötü olduğu için mi bana geldin?” Clementine adamın elinden kurtulmak için çırpındı ama başarılı olamadı.

“Ryan benim eski sevgilim!”

Jon kısa bir an sakinleşir gibi olsa da tekrar hiddetlendi. “Eski sevgilinle beni mi aldattın? Onu becerdin mi?” Genç adam tek eliyle Clementine’ın kadınlığına uzandı. Kot pantolonun üzerinden onu okşarken dokunuşu sertti ve yanağında duran eli canını yakıyordu fakat Clementine buna rağmen Jon’u arzula-
dığını fark etti. Bu nasıl bir hastalıktı böyle? Jon onu okşarken dudakları arasından istemsiz bir inleme çıktı.

“Onun içinde böyle inledin mi? Orgazm olmanı sağlayabili mi? Benim sana yaptığımı yapabili mi?” Clementine kafasını iki yana salladı bir yandan ağlıyor bir yandan delicesine zevk alıyordu. Jon bir anda genç kadının dudaklarının üzerine kapandı. Eli hâlâ yanağındaydı ve Clementine bu kadar vahşice bir kuşatmanın altında korkuyla titredi. Jon ısırtıklarla ve diliyle onu öperken Clementine bunu yapmasına izin veremeyeceğini fark etti. Bu şekilde olmazdı.

“Kes şunu dedim! Kes...” Clementine ağlayarak Jon’u ittirdi ve adam Clementine’ın gözyaşlarını görerek geri çekildi. Yüzündeki yoğun öfke biraz gölgelenmişti. Clementine gözyaşlarını silip derin bir nefes aldı.

“Ryan ile beş sene önce ayrıldık tamam mı? Karşılaşınca da beni unutamadığını zırvaladı. O öpücüğü beklemiyordum ve emin ol sadece iki saniyelik bir şeydi. Peşimde bir gazeteci olduğunu nereden bilebilirdim?” Jon’un yüzünde Clementine’a inanıyormuş gibi bir ifade belirmemişti. İki elini duvara yaslayarak

Clementine'a yaklaştı. Genç kadın duvar ve Jon arasında sıkışıp kalmıştı.

"Neden peşinde bir gazeteci olsun Clementine?" İşte bu mantıklıydı. Clementine *bende bir gazeteci olduğum için* diyemezdi. Bunu Jon'a açıklayacaktı elbette üstünü kapatmaya falan çalışmıyordu sadece şu an doğru an değildi. Bunu Jon'a açıkladığında onun anlayabileceği bir an olması gerekiyordu. Evet, belki kızacaktı ama Clementine dürüst olup onun anlamasını sağlayacaktı.

"Çünkü seninle görüldüm Jon. Benimle açık açık herkesin içinde flört ettin, seviştin... Bir anda üstüme bir yük yükledin. Seni haber yapmak için beni kullanıyorlar bunu anlayamayacak kadar kas kafalı musun?" Jon'un gözlerindeki o ifade yumuşadı ama şüpheli görünüyordu gözlerini kısmıştı iki eli de hâlâ duvara Clementine'ı hapsedmeye devam ediyordu.

"Hiç hakkında yalan haber çıkmadı mı ya da başma gelen şeyler magazin tarafından abartılmadı mı?" Jon'un duvarda duran elleri düştü ve bir adım gerileyerek Clementine'dan uzaklaştı. Hâlâ genç kadının yüzüne, doğrudan gözlerinin içine bakıyordu.

"Dün gece neden gelmedin?" Clementine soruyu bir süre anlayamadı. Anladığında afalladı. Böyle önemli bir konu tartışırken nereye atlamıştı bu adam böyle?

"Sana mesaj attım saat çok geçti ve eve uğramam gerekiyordu. Eve gidince arayacaktım ama Ashley beni beklemiş soh-bete daldık..."

Jon şaşkın bir halde açıklama yapan Clementine'ın sözünü kesti. "Ashley kim?"

Başka bir saçma soru daha gelmişti. Genç kadın bunları niye açıkladığını bile bilmiyordu. Sadece bir tür otomatik pilota bağlanmış gibi Jon'un sorduklarına cevap veriyordu. "Arkadaşım ve karşı komşum."

Jon başını salladı. "Dün gece seni bekledim." Öfkeli bir şekilde soludu ve konuşmasına devam etti. "Tüm lanet gece seni

bekledim ve sen gelmedin. Sabah o haberi görünce... O adamla olduğunu sandım." Duvara bir yumruk attığında Clementine elinde olmadan çığlık attı.

"Lanet olsun! O adamın seni becerdiğini düşündüm."

Clementine'da sinirlendi. "Böyle bir şey yapmayacağımı bilmen gerekirdi. Birbirimizi tanımaya başlıyorduk Jon. Sen her yanlış anlaşılma da bana fahişe muamelesi yapamazsın. Ben bir fahişe değilim! Seninle istediğim için birlikteyim ama sen bunun farkına varamayacak kadar saplantılı bir piç kurususun."

Clementine, Jon'un yanından geçerek kapıya doğru yöneldi çantasını koyduğu dolaptan alırken "Sakinleştğinde ve o şeyin etkisi geçtiğinde konuşuruz ve sana her şeyi anlatırım. Ama şimdi kendimi burada güvende hissetmiyorum," dedi.

Clementine kapıyı açmadan Jon bileğini kavrayarak onu kendine çevirdi yüzleri birbirine bakıyordu. Jon'un sıcak nefesi genç kadının yüzünü yalıyordu. "Benden korkuyor musun?" Clementine adamın gözlerindeki çocuğa baktı. Jon'un gözlerinde masum bir çocuk vardı ve Clementine bunu çok net bir şekilde görebiliyordu. Tüm fırtınalarına, öfkesine, hatalarına rağmen yüreğindeki sıcaklığı ve gözlerindeki çocuğu kaybetmemişti.

"Senden korkmuyorum. Etkisi altında olduğun şeyden korkuyorum." Jon'un yanağına dokundu. Jon hiç düşünmeden yanağını genç kadına bastırıp dokunuşunun etkisiyle gözlerini kapattı. "Uyumak istiyorum." Clementine onu onayladı buna ihtiyacı olduğu belliydi.

"Gitmeni istemiyorum." Clementine'ın kapının kolunu kavramış olan eli farkında bile olmadan düştü. Jon bir şey söylemeden arkasını döndü ve yatak odasına girdi. Clementine birkaç dakika kapıda öylece dikildi. O da gitmek, Jon'u kendi haline bırakmak istemiyordu. Yanında olacağına söz vermişti ve yanında olacaktı. Çantasını dolaba bıraktı. Sehpanın üzerindeki her şeyi topladı ve çöpe attı. Clementine tüm o pisliği ortadan kaldırdıktan ve evi temizledikten sonra dışarıdan yemek sipariş

etti. Bu süre içinde Jon'un yatak odasının kapısına defalarca gelmiş ama içeri girmeden geri dönmüştü. Jon'dan çok kendisinden korkuyordu. Jon onu yaralayabiliyordu, bu kinisenin yapamadığı bir şeydi. İnsanlar Clementine'ı bu kadar derinden yaralayamazdı. İnsanlara mesafeliydi ve hep bir sınırı vardı belki de duvar örüyordu. Fakat Jon tüm duvarlarını aşabilen tek adamdı. Kısacık bir zamanda Clementine için öylesine değerli bir hal almıştı ki en ufak sözüyle parçalara ayrılıyor tek kelimesi ya da gülüşüyle parçaları mucizevi bir şekilde toparlanıyordu. Yine de ne kadar süreceğini bilmiyordu. Bir gün Jon öyle bir şey yapacaktı ki Clementine'm toplanacak parçası kalmayacaktı. Tabi bir de Jon'u kaybetmekten her geçen gün daha fazla korkmaya başlamıştı. İlişkilerinin bir yalanla başladığı düşünülürse Clementine korkmakta oldukça haklıydı. Odanın kapısına tekrar geldiğinde kapıyı yavaşça açarak içeri girdi. Jon'un dairesi tek yatak odalıydı ve bu tek yatak odası da geniş, ferah, rahat ve erkeksiydi. Jon yer seviyesine yakın olan geniş yatakta yatıyordu. Üzerini örtmemiş yatak örtüsünü açarak yatmıştı. Bir dakika Jon Jones asi rock yıldızı yatak örtüsü mü kullanıyordu? Clementine daha önce dikkat etmediği bir detaya takıldı. Jon bekâr, yalnız ve asi bir adamdı yani evi bu şartlar altında ciddi anlamda derli toplu ve temizdi. Clementine kendi evinin bile bu kadar toplu olmadığını düşündükçe Jon'un bu düzenine hayret ediyordu. Adamın yatağına yaklaştı ve kenarına yavaşça oturdu. Jon bunu hissederek bir mırıltı çıkardı. Clementine uzanıp adamın yastığa dağılmış saçlarına dokundu. Açık kumral saçları parmaklarının arasındaydı ve yumuşacıktı. Jon'un uzun saçlarını seviyordu. Bu sırada Jon bir ses daha çıkardı ve ardından Clementine'ın kalbini her defasında paramparça eden o ismi duydu.

"Daisy..." Clementine artık gerçekten merakını dizginleemiyordu. Jon onu hâlâ unutamamıştı ve bu yüzden yeni bir hayata adım atamıyordu. Akli ve kalbi geçmişteydi.

"Jon!" Jon'un gözleri aniden açıldı. Gözaltı morlukları geçmemişti ama en azından artık gözleri kan çanağı gibi değildi. Yeşil renk berrak görünüyordu. Jon cevap vermedi sadece biraz ke-

nara kayarak Clementine'ı kendine çekti. Genç kadın Jon'un çekistirmesine karşı koyamadı ve yatağa düştü. Jon fırsattan istifade genç kadını kolları ve bacaklarıyla sardı artık Clementine bir yere gidemezdi. Poposu Jon'un kasıklarındaydı ve adamın nefesi ensesine vuruyordu. Bedeni sıcacıktı tıpkı yumuşak pelüş bir battaniyeye sarılıp yatıyormuş gibi hissettiriyordu. Clementine o an içindeki şeyi daha fazla tutamadı.

"Bana yine Daisy dedin." Jon cevap vermedi ama hızlanmış nefesini genç kadının ensesine üflüyordu.

"Yargılamıyorum Jon... Senin aksine ben yargılamıyorum. Sadece... Bana anlatmanı umuyorum."

Jon'un karnına sarılmış olan kolu kasılmıştı. "Üzgünüm Clem bugün yaptıklarım için affettiğini sanmıştım. Burada kaldın ve bu seni affettim demekti."

Clementine derin bir nefes aldı. "Geçmiş paylaştıkça geçer." Destek olur gibi elini Jon'un elinin üzerine koydu ve Jon karnındaki tutuşunu yumuşattı. Fiziksel temas her zaman işe yarardı.

"Abim ve ben Singapur'da evlat edinilmedik. Sana bu konuda yalan söyledim." Genç kadın ses çıkarmadı sadece Jon'un konuşmasına izin verdi. İkisinin de bu konuşmaları yapmaya ihtiyacı vardı.

"Annem kadın tacirleri tarafından Singapur'dan Amerika'ya getirilmiş. Amerika'ya gelmeden önce tecavüze uğramış ve hamileymiş... Abim Jared'a," Jon bir nefes aradı verdikten sonra sözlerini sürdürdü. "Daha sonrası bilindik Amerikan hikâyesi. Annem fahişelik yapıyordu Jared'dan nefret ediyordu Jared iki yaşma geldiğinde daha çok nefret ettiği bir şey doğurdu. Yattığı adamlardan birinden hamile kalmıştı." Clementine iki küçük çocuk için üzülmüştü.

"Anneler çocuklarından nefret etmez Jon." Jon acı dolu bir gülüşle karşılık verdi.

"Emin ol ederler güzelim. Anneler etmese bile şeytanlar çocuklarından nefret eder." Jon hafifçe öksürdü ve kendini yeniden konuşmaya hazırladı.

"Ben yedi, Jared dokuz yaşındayken annemiz bir pezevenk tarafından öldürüldü. Sosyal hizmetler bizi aldı ve koruyucu ailelerin yanlarında gezdik. Jared uysal bir çocuktuk, idareciydi fakat ben hiçbir ailenin sahip olmak istemeyeceği bir çocuktum. Yaramazdım, her belayı bulurdum, bitmek bilmeyen bir enerjim vardı. Ailelerin yanlarında sürüklenip durduk her aile bizi alıyor benim yüzümden bir, iki aydan fazla dayanamıyorlardı." Jon'un yaramaz bir çocuk olduğu açıktı zaten başka türlü genç kadını şaşırtırdı. Şu an bile Clementine onun içindeki çocuğu görebiliyordu. Yaramaz Jon Jones...

"İki sene bu şekilde geçti. Ta ki Jared ve ben ayrılana kadar. Bir aile Jared'i almak istedi fakat beni istemedi ve Jared artık küçük kardeşiyle uğraşmaktan onun yüzünden dışlanmaktan sıkılmıştı. Jared gitti... Yeni ailesiyle. Ben ise daha da öfkelen-dim, daha yaramaz, daha başa çıkılmaz bir hal aldım. Çocuk psikiyatri enerjimi başka bir şeye yöneltmemi teklif etti böylece gitar çalmaya başladım." Clementine gitar çalma hikâyesinin hiç bu şekilde olacağını düşünmezdi. Aslında daha farklı bir şeyler beklemişti. Ergenlik yıllarında âşık olduğu kıza çalmak için öğrendiğini falan düşünmüştü. Böyle olsa daha az can yakıcı olurdu. Jon Jones gitarını vahşi bir öfkeyle çalıyordu onu Jon Jones yapanda buydu. Jon Jones gitarını beceriyordu çünkü hayat da onu becermişti. Jon konuşmasına ara vermişti ve bu ara Clementine konuşana kadar uzun bir süre devam etti.

"Jared ve sen tekrar nasıl bir araya geldiniz?" Clementine'in sorusu Jon'u daldığı çukurdan geri çıkardı.

"Aradan zaman geçmişti ben yetimhanedeydim ve Jared on sekiz yaşım doldurmuştu. Üvey annesi ölmüş babası da onu pek umursamamaya başlamıştı ve Jared beni yetimhaneden aldı. On altı yaşındaydım, belanın tekiydim." En azından Jared kardeşini tamamen unutmamıştı. Clementine bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu onu temelli terk etmemişti.

"Üvey babasının araba tamir atölyesi vardı birlikte orada çalışmaya başladık zaten babası karısı öldükten sonra varla yok arası bir yerdedi. Sürekli içiyor, içmediği zamanlarda uyu-

yordu. Jared ve ben araba tamir işinde iyiydik. Atölyeyi çekip çeviriyorduk ama aramızda bir duvar oluşmuştu. Beni bıraktığı için kızgındım öfkem dinmiyordu. Jared ise yalnızdı. Yanında ben varken bile... Bu yalnızlık onu uyuşturucuya yöneltti. Başlarda önemsenecek kadar değildi kendini kontrol edebiliyordu bende onu umursamıyordum. İki sene bu şekilde geçti birbirimize tahammül ediyorduk." Jon'un kolları bedenini biraz daha sıkıttı bunu bilerek yapmadığını biliyordu Jon için bunları anlatmak zor olmalıydı Clementine bunu anlayabiliyordu. Evet, sevgi dolu bir ailede rahat bir çocukluk ve gençlik geçirmişti fakat empati yeteneği her zaman güçlü olmuştu. Jon hassastı... Onu anlıyordu.

"Sonra Daisy geldi. Jared üvey babasını yeni kaybetmişti adamı pek sevmese de üzüldüğünü biliyordum her zaman hisliydi. Daisy ikimizi de etkiliyordu ve ikimiz de onun masumluluğu için, gülüşü için, yaşama sevinci için savaşmaya hazırдық." Clementine iki kardeşi karşı karşıya getiren ve Jon'un aradan uzun yıllar geçmesine rağmen bu kadar etkilendiği kızı merak ediyordu. İçinde bir şey buruldu Jon'u kıskanıyor muydu? Hem de geçmişte kalan bir kadından?

"O, Daisy... Jared'ı mı seçti? Bu yüzden mi kalbin kırık?" Yutkundu ve devam etti. "Hikâyedeki çok kötü çocuk sensin değil mi?"

Jon başını salladı. "Çok kötü çocuk benim ama Daisy, o bir seçim yapmadı." Clementine adama doğru döndü doğruca yüzüne bakıyordu Jon'un gözleri sanki boşluktaydı. Clementine'a bakıyordu ama onu görmüyordu.

"Nasıl?" Jon'un nefes alışverişleri hızlanmıştı aldığı her nefeste burnu genişliyordu.

"Onları birlikte gördükten sonra Jared ile kavga ettim. Öyle büyük bir kavgaydı ki ikimizde kanlar içinde kalana kadar dövüşmeye devam ettik. Ona tek kelime etmiyor sadece vuruyordum o ise sorunun ne olduğunu soruyordu. Ona Daisy'e karşı hissettiklerimden bahsettiğimde kavga etmekten yorulmuştum.

Eğer Daisy'e sahip olamazsam yaşamamın anlamı kalmamış gibi hissediyordum. Bunu ona söyledim ve gitmeye karar verdiğimden bahsettim." Clementine artık dudaklarını ısıırıyordu. Ağzına kan tadı geldiğinde buna bir son verdi.

"Jared'ın benden başka kimsesi kalmamıştı ve yalnız kalmaktan ödü kopuyordu. Bana bir teklifte bulundu." Jon dakikalarda durdu. Tek kelime etmiyor bir tepki vermiyordu. Clementine konuşmasını istediğini belli edercesine omzuna dokundu ama Jon bir şey söylemedi. Yerinde doğrulan genç kadın çenesini Jon'un göğsüne koydu. Genç adamın gözleri genç kadının gözlerine kilitlenmişti.

"Daisy'i ikimizde sevebilirdik..." Clementine'ın ağzı yavaşça açılmıştı. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. Onu, Daisy'i... Böyle bir şeyi nasıl kabul etmişlerdi?

"Buna izin verdi mi? Yani Daisy bunu kabul etti mi?"

"Seçim şansı sunmadık. Annesinin hastalığı ağırlaştı ve birkaç gün içinde öldü. Daisy'nin yanında sadece ikimiz vardık. On sekizine yeni girmişti. Gidecek bir yeri yoktu ve bize sığındı. O küçücük bedenini bizim evimize sığdırdı, küçücük kalbine de ikimizi..." Clementine buna inanamıyordu. Peki, ya şimdi? Daisy bir seçim yaparak Jared'ı seçmiş Jon ise dışarıda kalarak bunun acısını çekmeye mi mahkûm edilmişti?

"Onun masumiyetini aldık, sevgisini sömürdük, mutlu ettik ama en çok mutsuz ettik. Onun parçalarını bir araya getirip her seferinde dağıttık. Onu sevdik Clem... Onu sevdik ama bizim sevgimiz ona göre değildi. Çok sevildi ve çok üzüldü."

Clementine kafasını Jon'un göğsünden kaldırıp doğruldu. "Onu paylaştınız!" Jon başını salladı ve Clementine'ı onayladı.

"İkimizde seviyorduk. Daisy yalnız ve tecrübesiz bir kızdı. Aslında o da ikimizi seviyordu. Aksini hiç söylemedi. Benim gözlerime bakarak beni sevdiğini söylediğinde bu gerçekten hissettiği içindi ve Jared'a bakıp onu sevdiğini söylerken de öyleydi. İkimizi de çok sevdi." Geçmiş zaman kullanıyordu Cle-

mentine'in zihninde o kadar çok soru vardı ki önce hangisini soracağına karar veremiyordu.

"Sonra seni terk mi etti? Jared'ı mı seçti?"

Kafasını iki yana salladı. "Sarıl bana Clem." Clementine düşünmedi bile hemen Jon'a sarıldı. Jon'un kalp ritmi Clementine'm bedeninde geziniyordu.

"Seçtiği kişi sen olmadığın için üzgün olduğunu anlayabiliyorum Jon ama..." Jon onu biraz sıktı.

"O kimseyi seçmedi güzelim." Clementine kafasını kaldırdı ama adamın boynundan başka bir şey göremiyordu Jon onu boynunun altına sıkıştırmıştı.

"Biz onu kaybettik." Duraksadı. "İkimizi de terk ettiğini düşündük ama yanıldık. Ona bunu biz yaptık. Ona bunu Jared yaptı. Bir pislik gibi davrandı ve biz Daisy gibi bir azizenin sevgisini kaybettik. Işığı söndürdük Clem... Onun ışığını söndürdük."

Clementine endişelenmeye başlıyordu. "Ona ne oldu Jon?"

Jon'un ağladığını hissediyordu göğsü resmen titremişti. "Öldü."

21. Bölüm

ZEVK SARHOŞU

Clementine'in duyduğu şeyi sindirmeye çalışması dakikalarını aldı. Dudaklarını bir şey söylemek ister gibi aralıyor sonra ne söyleyeceğini bilemediği için yutkunuyordu. Ölmüştü... Daisy... Bu var olan biriyle kıyaslanmaktan bile kötüydü. Clementine bir hayaletle kıyaslanıyor ve Jon için bir hayalle savaşıyordu. Bunun mücadelesini verecekti peki ya sonra? Jon'a hiçbir zaman yetemeyecekti. Daisy'nin hayaleti Jon'un hayatında daima var olacaktı çünkü Jon onu yaşayamamıştı. Clementine, Daisy'nin nasıl öldüğünü merak ediyordu ama diğer yandan bunu öğrenmeye de hevesli değildi.

"Yemek yiyelim mi?" Jon'un başını salladığını hissettiğinde yavaşça kollarından sıyrıldı. Ne yapması, nasıl davranması gerektiği hakkında hiçbir kahrolası fikri yoktu. Jon'da yataktan çıkarak banyoya yöneldi ve Clementine tekrar salona döndü. Çin yemeği sipariş etmişti çünkü Jon'un mutfağında başka broşür yoktu. Dolapta şarap aradı fakat buzdolabı bira şişeleri dışında boştu. Clementine pes ederek iki şişe bira aldı ve bira bardaklarına koyup biraz buz atarak servis yaptı. Bira içmesi gerekiyorsa bunu içi buz dolu bir bardaktan yapmayı tercih ederdi. Çin yemeklerini mikrodalga fırında ısıttı ısınan yemekleri salondaki masaya biraların yanına götürdü tam oturmak üzereyken Jon

odadan çıktı. Üzerinde basit bir kot pantolon vardı ayakları ve üstü çıplaktı. Clementine bu ilahi görüntüyle kendinden geçti dizlerine batan dikenler diz çökme isteği yaratıyordu bu isteğini sandalyeye tutunarak bastırdı. Jon'un göğsü bölüm bölüm kaslardan falan oluşmuyordu ama sert şekilli karın kasları vardı. Kollarında cezbedici bir şekilde belirmiş olan kasları ise enfesti. Clementine kolundaki, göğsündeki ve kaburgasındaki dövme aşına olmasına rağmen hâlâ etkileniyordu. Saçlarını toplayarak güzel yüz hatlarını açığa çıkarmıştı. Çıplak ayakları ise ince uzundu.

"Her şeyin yerini bulmuşsun."

Clementine kendinden emin olmayan bir gülüşle karşılık verdi. "Oldukça düzenlisin. Yani açıkçası dağınık bir ev bekliyordum bilirsin mutfak çekmecesinden çıkan çorap tarzı şeyler..." Jon bir kahkaha attığında yüzü aydınlandı ve sandalyeye yerleşirken yüzündeki gülümseme aynen duruyordu.

"Düzeni ve temizliği severim. Dağınıklık huzursuzluk veriyor." Bunu söylerken yüzü kısa bir anlığına gölgelense de hemen eski haline gelmişti. Clementine küçük masada adamın karşısına oturdu. Jon acıkmış gibi yemeğine başlamıştı Clementine ilk lokmayı alırken Jon birasının yarısını tek dikişte içti. Sessizlik içinde yemeklerini yerken huzursuzluk Clementine'in içini kemiriyordu Jon yemeğini bitirdiğinde Clementine daha fazla dayanamayacağını hissederek konuştu.

"Jon?"

Adam durmasını söyler gibi elini kaldırıp "Şimdi değil Clem," dedi. Clementine'da sözünü birkaç yudum birayla yuttu. Jon yerinden kalkarak genç kadının yanına geldi. "Sanırım tatlı sipariş etmeyi unutmuşsun." Clementine anlamsız bir ifadeyle adamın yüzüne baktığında Jon'un suratındaki şeytani ifade ona gerçekleri fısıldadı. Jon Jones koca bir bebektir ve canı tatlı çekiyordu. Bunu gerçekten bu kadar ciddi şeyler konuştuktan sonra mı yapmak istiyordu? Jon dizlerinin üzerine çöktüğünde Clementine'in zihnindeki her şey uçup gitmişti o an onun için

sadece adamın onu yalaması vardı. Jon Jones tarafından sömürülerek yalanmak ve hemen ardından akıl uçuran bir şekilde düzölmek istiyordu. Kafayı yediğinden emindi ama bunu umursayamayacak kadar uçmuştu. Jon sandalyede oturan kadının kot pantolonunun düğmesini açtı ve hemen ardından sert parmakları fermuarını indirdi. Aralıktan Clementine'in pembe tangası görünüyordu.

"Sana pantolon giymeyi yasaklıyorsun Clem," dediğinde Clementine cevap veremedi zaten pantolonlardan pek hoşlanmazdı etek ve elbiseler topuklu ayakkabılardan sonraki gözdesiydi. Jon pantolonu Clementine'm kalçasından indirirken genç kadın kalçalarını sandalyeden kaldırıp ona yardımcı oldu. Kot pantolonu ayak bileklerine kadar inmişti. Jon topuklu sandaletlerin kayışlarını açarak ayaklarını çıplak bıraktı hemen ardından da kot pantolonu çekiştirip çıkardı. Jon, bir mırıltı çıkararak sıcak avuç içlerini Clementine'in çıplak bacaklarında gezdirdi. Clementine adamın sert parmaklarının pütürlü derisini yumuşak bacaklarında hissediyordu bu iç gıcıklayıcı bir histi. Genç adam, Clementine'm bacak içlerini tutarak bacaklarını iki yana açtı. Pembe dantel tangası inanılmaz derecede ıslanmıştı. Jon, elini tangaın üzerine götürdü.

"Lanet olsun... Sırılsıklam ve sıcacık, içine gömüldüğümde harika hissedeceğim." Gırtlaktan gelen hoş ses Clementine'ı hipnoz etmişti. Jon, dudaklarını ıslak dantelin üzerine yerleştirdi Clementine'in kalçalarını kavrayarak onu ağzına göre ayarladı ve tangaın üzerinden genç kadının sıcaklığının tadına baktı. Beğeniyle mırıldanırken Clementine sandalyenin kollarına yapışmış kendini Jon'a ittiriyordu.

"Jon! Lütfen... Lütfen, lütfen. İçime girmelisin." Clementine azdığını hissediyordu ve Jon bunun farkındaydı.

"Azdın değil mi?" Gırtlğından zevkin girdabına girmiş bir inleme çıkarıp Jon'u onayladı. Jon'un yüzünde dünyanın en şeytani, en vahşi ama aynı zamanda en seksi gülüşlerinden biri vardı. İç çamaşıının lastiklerinden kavrayarak onu genç kadının üzerinden çıkardı. Clementine üzerinde sadece askılı bluzu

ile kalmıştı ve onu çıkaracak kadar iyi durumda değildi resmen çıldırıyordu. Jon parmaklarını yarığın üzerinde gezdirirken Clementine'in kasıklarına dalga dalga kramplar giriyordu ve ıslaklığı vajinasının dudaklarına Jon tarafından yayılıyordu.

"Pürüzsüz olması iştahımı kabartıyor," diyerek işaret parmağını genç kadının vajinasının dudaklarından içeri kaydırdı. Vajinasının diline dokunup Clementine'ı güçlü bir sesle inlettirdi ve başparmağını klitorisine yerleştirerek hazzı arttırdı. Clementine bir girdaba girdiğini hissediyordu. Jon'un ilahi parmaklarının girdabı... Adamın parmakları sadece gitar çalarken işe yaramıyordu lanet olası parmaklar vajina uyarandı aynı zamanda. Clementine uzanarak Jon'un saçlarını tuttu ve ağzını vajinasına yönlendirdi daha fazla dayanamayacaktı ya ağzını ya penisini almalıydı ve şu an ağzı penisinden daha yakındı. Jon onaylamaz bir şekilde genç kadına bakarak ağzından cık sesi çıkardı;

"Uslu duramıyorsun."

"Duramıyorum."

Jon tekrar gülümsedi. "Yaramaz bir kız olmanı seviyorum." Jon masanın üzerinde ki bira bardağına elini uzattı. Bardağın içine elini daldırıp biradan arta kalan buz parçasını aldı.

"Jon?" Bir cık cık sesi daha çıkardı.

"Çıldıracaksın." Kesinlikle bundan emindi zaten. Sadece bunun için ekstra çaba harcamasına gerek yoktu ona bakmak bile çıldırmasına neden oluyordu. Jon buz parçasının Clementine'in cayır cayır yanan vajinasına yaklaştırdı ve az önce parmaklarının gezdiği yarık boyunca gezdirdi. Clementine irkilerek sandalyeye biraz daha yapıştı. Dudaklarından bir şeyler dökülüyordu ama kendi bile ne dediğinin farkında değildi. Yarası şehvet şehvet karuyordu ve soğuk buz alevini dağılıyordu. Buzu biraz daha içeri kaydırarak klitorisinin üzerinde gezdirmeye başladı. Saplanan anlık acı hemen yumuşuyordu.

"O kadar sıcak ki..." Jon etkilenmiş görünüyordu. Buz yavaşça girişine doğru dayandı. Onu içeri itmeyecekti değil mi?

Adamın gözlerine bakan genç kadın "Dayanamam," diye fısıldadı.

"Görelim." Buz içine doğru kayarken Jon onu parmaklarının arasında tutmaya devam ediyordu. Yavaş yavaş girişine ittirip çekerken Clementine resmen çılgık çılgıydı. Hem acıtıyor, hem üşütüyor, hem de muazzam bir haz veriyordu. Daha mükemmel olamaz diye düşünürken Jon, ağzını buzun alt tarafına dayadı. Buzdan akan suya Clementine'in sıvıları karışıyordu ve Jon sanki acıkmış gibi onları emiyordu. Girişindeki baskı dayanılmazdı. Bilinçsiz bir şekilde inlemekten başka bir şey yapamıyordu. Kendini Jon'a doğru bastırdı. Jon buzu çekerek Clementine'a baktı.

"Okşa kendini."

Genç kadın şaşkın bakışıyla adama "Efendim," dedi. Jon küçük kalmış buzu ağzının içine atarak inledi.

"Okşa kendini güzelim. Ellerini kullan hadi gelmeni istiyorum." Clementine genç adamın dediklerine itiraz edebilecek durumda değildi. Elini klitoris tepeceğine yasladı kendini yumuşak hareketlerle okşarken Jon ağzını tekrar genç kadının girişine yasladı. Ağız az önceki buzun etkisiyle buz gibiydi soğuk dilini genç kadının içine kaydırды ve bakışlarını yukarı odaklayarak Clementine ile göz teması kurdu. Clementine bu göz teması ile okşamasını hızlandırdı. Vajinası kasılmaya başlamıştı ve Jon'un dili içini okşuyordu.

"Daha hızlı Clem. Daha hızlı okşa. Hadi güzelim!" Clementine biraz daha hızlandı ve Jon dilini de aynı şekilde hızlandırdı artık dili ısınmıştı ve ağzındaki buz tamamen erimişti. Çıkardığı sesler Clementine'ı dalışa geçiriyordu.

"Benim güzel tatlı vajinam." Clementine inanamıyordu Jon Jones şu an tam olarak vajinasına mı iltifat ediyordu?

"Ritmi bozma. Devam et." Genç kadın kendini okşamaya devam etti. Jon ellerini Clementine'ın kalçalarına koydu genç kadın bunun için kendini biraz aşağıya kaydırmıştı. Poposunun yanaklarını okşarken bir elini daha aşağıya kaydırды ve orta par-

mağı anüsüne baskı yapmaya başladı. İşte Clementine şimdi her noktadan kuşatılmıştı.

“Burayı düzeceğim.” Lanet olsun! Genç kadın içinden çığlıklar atıyordu ama dışarı çıkarabildiği tek ses boğuk iniltilerdi ter içinde kalmıştı. Orta parmağını biraz daha ittirdi ve Clementine ilk boğumu anüsünden içeri kabul ettiğinde sarsılmaya başladı.

“Evet, Clementine. Parmağımın nerede olduğunu hisset. Tüm deliklerine sahip olabilirim güzelim.” Clementine’in dalgaları yayılıyor bedeninin kıyılarına şiddetle çarpıyordu. Kayalarını döven dalgalar deniz değil şehvetin kamçısıydı. Zevk girdapları genç kadını içine çekerken Clementine’in tutunacağı tek dal üzerinde oturduğu sandalyeydi. Clementine arzuyla inleyerek kendini okşamayı sürdürdü ve Jon orta parmağını içeri iyice soktu. Kasılmalar tüm şiddetiyle geliyordu Clementine kendini bıraktı ve orgazm olurken çığlıklarında Jon’un ismi duyuldu. Dakikalar boyunca süren sarsıntılar geçtiğinde gözlerindeki alevin dumanı tütüyordu.

“Ah Tanrım!” Jon yerinden kalktı ve Clementine’in tam önünde dikildi. Ona elini uzatmıştı kalkmasına yardım etmek istiyordu ama Clementine’in başka planları vardı. Adamın kemeğine uzandı ve metal kopçayı açtı. Fermuarı çekerek pantolonu indirdi. Jon Jones’un iç çamaşırsız oluşuna artık alışmış hatta bunu benimsemişti. Erkekliği gururla savaçcısını taşıyan bir savaş atı gibi şahlanmıştı. Damarlarının atışını gören Clementine dudaklarını yaladı. Eliyle genç adamın erkekliğini kavradı ve başparmağını yumuşak hareketlerle mavi, yeşil damarların üzerinde gezdirdi. Jon başını geriye atarak inledi.

“Lanet olsun! Yala onu Clementine.” Bu seferki emre kolayca uymayacaktı kafasını iki yana sallayarak elini aşağı yukarı hareket ettirdi her harekette erkekliğini saran deri yukarı aşağıya oynuyordu ve Jon her harekette küfür ederek inliyordu. Tam dudaklarını adamın aletine yaklaştırdığı sırada telefonu çalmaya başladı.

"Durma, durma! Clem lütfen." Clementine'm telefonu ısrarla çalıyordu ve annesi olabileceği için bakması gerekiyordu.

"Üzgünüm ama bakmam lazım. Çok kısa sürecek." Clementine sandalyeden kalkarak çantasının durduğu koltuğa ilerledi ve telefonu çantasının içinde buldu. Ashley arıyordu...

"Ash!"

"Neden nefes nefese kaldın sen? Yanlış zaman mı?" Kıkırtısı telefonun dışına taşıyordu. Clementine pantolonunu yukarı çekip ona doğru yürüyen Jon'a baktı.

"Evet, şey... Biraz zamansız oldu."

Ashley bir kahkaha patlattı ve yanında olduğu kesin olan Pablo'ya "Hey, doğru tahmin ettim JJ ile düzüşüyor," dedi. Pablo küfür etti.

"Bir iddia kazandım bebeğim." Ashley ve Pablo kahkahalar atarken Clementine kızarıyordu. Genç kadın tam onları sonra arayacağını söyleyeceği sırada Jon telefonu elinden alarak kulağına koydu.

"Selam, oldukça önemli bir şeyi böldün." Ashley'in çılgılığı telefondan gelmesine rağmen tüm evde yankılandı ve Clementine onun;

"Aman Tanrım! JJ lanet olası telefonda JJ var," dediğini duydu. Clementine, Jon'a özür dilercesine baktı. Ama Jon'un suratındaki şeytani gülümseme önemli olmadığını belli ediyordu. Ashley'in söylediği bir şeyler üzerine genç adamın gülümsemesi genişledi.

"Henüz onu düzmüyordum. Eğer telefon çalmasaydı dudakları aletimin etrafına kapanacaktı." Ashley bir şeyler daha söyledi bir çılgılık ve bir kahkaha buna eşlik etti. Bu kız neden bu kadar çılgılık atıyordu?

"Kesinlikle önce ben ona oral yaptım ve çılgılık atarak orgazm oldu. Daha fazla konuşamayacağım hayâlarım sızlıyor. O sizi daha sonra arar." Clementine, Jon'un arkadaşlarıyla bu şekilde konuşması karşısında sırtıyordu. Ciddi anlamda edepsizdi.

"Tamam, belki tanışabiliriz. Görüşürüz." Telefonu kapatıp koltuğun üzerine attı ve Clementine'in elini tutarak onu yatak odasına sürükledi. Clementine ise az önce olanlardan dolayı şaşkıncıydı. Jon genç kadını yatağa oturttu ve tekrar kemerine uzanırken Clementine'da bluzunu ve sutyenini çıkardı. Dolgun göğüslerini gören Jon hırladı;

"Kahretsin! Çok seksi. Doksan beden, en sevdiğim."

Clementine kıkırdadı. "Bakarak göğüs bedenimi nasıl tahmin edebiliyorsun? Bana iç çamaşırı aldığında şaşırmıştım."

Jon eğilerek genç kadının memelerini avuçları ve dairesel bir hareketle yoğurdu. "O barda striptiz yaparken memelerini emmek istedim ve onlara o kadar dikkatli bakınca bedeni hakkında çıkarım yapmak kolay oldu." Clementine bir kahkaha patlattı Jon genç kadının üzerine abandığı sırada kapı çalmaya başladı.

"Hay Sikeyim böyle işi!" Jon kapıyı umursamadı ama Clementine ellerini genç adamın göğsüne koydu kapı arka arkaya yumruklanıyor durmadan zile basılıyordu.

"Jon önemli bir şey olmalı." Jon bıkkın ve sinirli bir soluk vererek genç kadının üzerinden kalktı. Küfür ede ede salona doğru ilerledi Clementine yataktan kalkmıştı ama kıyafetleri... Lanet olsun! Hepsi içerideydi. Banyonun yanındaki askıdan Jon'un bornozunu alarak giydi bu sırada içeriden konuşmalar gelmeye başlamıştı. Luz'un telaşlı bağırmasına Jon sakince karşılık veriyordu. Clementine kafasını dışarı uzatıp salona çıktı. Luke ve Luz antrede duruyorlardı ve Luz oldukça endişeli bir şekilde Jon'u azarlıyordu. Clementine salonun ortasında dikilmiş onlara bakarken genç kadını sadece Luke fark etmişti. Ne olduğunu anladığında sırtıttı ve hâlâ bağıra bağıra Jon'u azarlayan Luz'un omzuna elini koydu. Ama Luz bunu umursamadı.

"Ne kadar telaşlandım biliyor musun? Seni piç kurusu... Hayatımın kalanını senin için endişelenerek geçiremem. O sıkık telefonun neden kapalı? Neden iletişim kurmaktan kaçırıyorsun göt herif!" Luz gibi sevimli görüntüsü olan bir kızın ağzının bu kadar bozuk olması sempatikti ve Clementine gülümsemeden ede-

medi. Genç kadın taramalı tüfek gibi konuşurken Jon açıklama bile yapamıyordu. Luke, Luz'un omzundaki baskısını arttırdı ama Luz hâlâ Jon'a bağıırıyordu. Genç adam hafifçe öksürdü ve Luz nefes aldı.

"King! Sende ona bir şey söyle. Bu piç kurusu..." Luz salona doğru baktığında Clementine ile göz göze geldi. Clementine sevimli bir şekilde gülümseyerek Luz'a el salladı. Luz o an kızardı dudakları bir O şeklini almıştı daha sonra gözleriyle salonu taradı Clementine'in kıyafetleri masanın kenarında duruyordu ve Clementine, Jon'un bornozunu giymişti.

"Ah, şey... Yani... Şey..."

Jon başını salladı. "Şey tabiri biraz çocukça değil mi? Düzüşüyorduk, sevişiyorduk..." Jon gülüyordu ama Luz hâlâ şaşkıındı.

"Üzgünüm, Clem. Gerçekten senin burada olacağını düşünemedim. Jon'a ulaşamayınca endişelendim." Clementine bundan memnun olmuştu en azından Jon için endişelenen tek o değildi.

"Sorun değil. Bende bu sabah geldim." Luz başını salladı ve Luke araya girmeden önce boğazını temizledi, "Haberleri görünce..."

Jon elini kaldırdı. "O şeylerden bahsetmeyin." Clementine, Jon'a açıklama yapmış olmasına rağmen hâlâ sinirli olmasına şaşıırıyordu.

"Bir yanlış anlaşılma. Ryan eski sevgilim sadece karşılaştık ve..." Jon kaşlarını çatı. Bu bakıştan sonra sözlerine devam edebilmesi pek mümkün olmadı. Luke başını salladı ve Luz gülümsemi.

"İyi olmanıza sevindim." Sevecen ifadesi karşısında Clementine pozitif enerjiyle doluyordu. Jon ellerini beline koyarak onlara doğru döndü.

"Bizim işimiz vardı ama?"

Clementine gülmek ve bağırarak arasmda kalarak "Jon! Çok ayıp," diye sitem etti.

Jon çocuksu bir edayla omuzlarını silkti. "Ayıp beş dakika sonra bacaklarının arasında Clem." Clementine ufak bir şaşkınlık çığlığı attığında Luke, Luz'a sarıldı.

"Hadi gidelim. Bende sana ayıp şeyler yapmak istiyorum bu raya gelerek vakit kaybettik."

Luz dirseğiyle genç adama vurdu. "Çok azgınsın Luke King!" Luke kadının kalçalarını avuçladı.

"Çok azgınum hadi evimize gidelim." Luke, Luz'u kapıdan dışarı sürüklerken Clementine arkalarından baka kaldı. Bu adamların hepsi mi böyleydi? Yüksek libidolu rock yıldızları... Kapı kapanırken Jon bakışlarını Clementine'a dikti.

"Bu saatten sonra kıyamet kopsa sikimde olmaz," deyip hızlı adımlarla salona ulaştı ve Clementine'ı kendi bedenine yaslayarak dudaklarını içine çekti;

"Bu benim bornozum mu?"

Clementine seksi bir gülüşle birlikte adamın alt dudağını ısırtıp "Evet," dedi.

Jon kuşağa uzanıp çözdü ve genç kadını çıplak bıraktı. "Çok seksi. Hadi az önceki manzaranın hakkını verelim." Clementine kafasını iki yana salladı ve adamın önünde diz çöküp pantolonunu indirdi.

"Önce ben senin hakkını vereceğim Jon Jones." Jon bir küfür savurdu ve Clementine adamın aletinin ucuna dilini değdirdi.

"Siktir! Sik..." Clementine aniden adamı ağzının içine çektiğinde Jon'un küfrü de yarım kaldı. Adamın ipeksi yumuşaklığı Clementine'ın ağzının içinde eriyordu. Clementine Jon'u emerken diliyle kadifemsi tenini yokluyor elleriyle aletinin dibini destekliyordu. Ritmini hızlandığında Jon'un elleri Clementine'ın saçlarını kavradı. Onu kendine bastırıp daha derine almasını istediğini belli etti ve Clementine Jon'u gırtlığına kadar çekti.

"Ah! Ah! Clem. Evet, böyle güzelim." Jon hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. O hızlı nefes aldıkça Clementine ritmini hızlandırıyor. Jon'un kokusu, diline verdiği his, ağzında oluşan tuzlu

tat... Genç kadının kasıklarında dalgalanmalar yaratıyordu. Uzun kasık tüyleri erkeksiydi ve aletin damarları kadar seksi bir şey olabileceğini düşünemiyordu. Adamın parmakları saçlarının arasında nazikçe geziniyordu Clementine geçen seferki kadar sert davranmadığını fark etti. Kontrolü Clementine'a bırakmıştı. Clementine tek seferde genç adamı en dibine kadar aldığı anda Jon dişlerinin arasından ılık sesi çıkardı.

"Kadın! Beni öldüreceksin." Clementine ona böyle kontrolünü kaybettiği için mutluydu. Tekrar, tekrar ve tekrar adamı gırtlığına kadar çekti. Defalarca aynı ritimde devam etti. Jon'un nefesleri hurlamaya dönüşmüştü.

"Geliyorum. Güzelim... Geliyorum." Clementine emişlerini güçlendirdi ve Jon'un sıcak sıvısı boğazından aşağıya oluk oluk akmaya başladı. Clementine bırakmadı, Jon'u tamamen sömürere kadar devam etti. En sonunda Jon onu omuzlarından kavrayarak ayağa kaldırdı gözlerinin içine bakarak,

"Sen muhteşemsin güzelim. Beni sarhoş ediyorsun..." diye fısıldadı.

22. Bölüm

KABURGADAKİ BUZ

Clementine eve gitmek istediye de Jon buna izin vermemişti. Ateşli saatler evin her köşesinde, Clementine ve Jon yorgunluktan bitap düşene kadar devam etmişti. Clementine kaç defa orgazm olduğunu bilmiyordu ama Jon bunu başarana kadar durmamıştı. Adamın kolları arasında onun evinde, odasında ve yatağındaydı. Onu arkasından saran kolların üzerinde belli belirsiz elini gezdiriyor teninin sıcaklığını parmak uçlarında hissetmenin büyüğü gücüyle tanışıyor. Genç kadın bugünü düşündükçe göğsünde bir şey tıkanıyor. Jon'un anlattıkları göğsünde bir noktaya taş koymuştu ve Clementine hatırladıkça yutkunamıyordu. Ona yardım etmek, geçmişin yükünü omuzlarından almak istiyordu ama nasıl yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yanında yatan adamın düzenli nefes ritmini dinlerken gözleri kapandı. Genç kadın sabah gözlerini araladığında üzerinde bir ağırlık vardı. İlk hissiyatı evde olmadığıydı ama hemen Jon'un evinde olduğunu hatırladı. Onu yatağa mihlayan şeyin ne olduğuna bakmak için kafasını hafifçe kaldırdı. Jon atletik bacaklarını Clementine'a dolamış kollarıyla bedenini kilitlemişti. Genç kadın kıpırdamak bir yana zorlukla nefes alıyordu ama Jon'un rahatı yerinde görünüyordu. Adamı rahatsız etmeden kalkmaya çalıştıysa da pek başarılı olamadı ve en sonunda bu tatlı işken-

ceye katlanmaya karar verdi. Jon'a doğru dönerek huzurlu yüzünü izlemeye başladı. Hatları o kadar güzeldi ki... Kesinlikle bebek yüzü bir adamdı. Sakalları olmasa Clementine onun yaşımdan daha küçük durduğunu söyleyebilirdi. Göz çukurları derindi ve Clementine şu an kapalı olan çukurların içinde en uçsuz bucaksız ormanın olduğunu biliyordu. İnce dudaklarının hemen bitiminde sadece ona çok yakından bakan birinin görebileceği küçük oyuklar vardı ve Clementine biliyordu ki Jon Jones güldüğünde iki yanağında o oyukların çok daha derini oluşuyordu. O oyuklar öyle baştan çıkarıcı oluyordu ki Clementine o an orada boğulmak istiyordu. Clementine uzanarak adamın yastığa dağılan saçlarına dokundu ve Jon gözlerini açmadan gülümsedi.

"Uyanık mısın sen?"

Adam hâlâ gözlerini açmamıştı ve başını salladı. "Hı-hu en başından beri..." Güldü ve gamzeleri biraz daha oyuldu.

"Kollarımdan kurtulmaya çalışman ve sonra pes edip hayran hayran beni incelemen sevimliydi." Bunu söylerken gözlerini açtı.

"Bil diye söylüyorum, seni hayran hayran incelemiyordum. Kıcım kaldırmak istemem."

Jon genç kadını omuzlarından tutarak üstüne çekti. "Bil diye söylüyordum kıcımdan başka yerleri kaldırıyorsun."

Clementine yalandan adamın kollarından kurtulmaya çalıştı ama bunu istemediğini ikisi de biliyordu. Jon onu sertleşmiş erkekliğine bastırduğunda inlemesine karşı koyamadı. "Eve gitmem lazım Jon. Hafta sonu için hazırlanmalıyım. Hâlâ gelmemi istiyorsan tabii... Yani turneye..."

Genç adam önce kaşlarını çattı sonra Clementine'm bir memesini avuçlayarak ucunu sıkıştırdı. "Tabii ki geliyorsun Clem. Yeni bir işin var unuttun mu?"

Clementine'in duymak istediği bu değildi ve yüzü düştü gözlerini Jon'dan kaçırıp başını salladı. "Haklısın..."

Clementine Jon'u ateşli bir sevişmenin ardından yataktan çıkarabilmiş ama bu sevişmenin rövanşı banyoda ılık suyun al-

tında devam etmişti. Genç kadın uzun zamandır seks yapmadığı ve sonrasında Jon gibi bir seks makinesiyle birlikte olduğu için bütün uzuvlarının et kestiğini hissediyordu. Sanki aylarca spor yapmamış ve bir anda maraton koşmaya başlamış gibiydi. Tüm eklemleri isyan bayrağını göklere çekerken doymak bilmez kadınlığı isyan etmeyen tek noktaydı. Clementine çünkü kıyafetlerini giyerken Jon onu soymanın planlarını yapmaya başlamıştı. Elleri şimdilik olmaması gereken her yerdeydi. Clementine yavaşça Jon'un pantolonundan içeri kayan eline vurdu.

"Jon!" Kıkırtısını bastıramıyordu Jon Jones inanılmaz derecede sevimliydi. Dudaklarını büken genç adam elini sanki çok acımış gibi ovaladı.

"Seni memnun etmeye çalışıyorum güzelim." Clementine sorgularcasına genç adama baktı ve adam ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı.

"Tamam, birazda kendimi memnun ediyorum hepsi bu. İnanılmaz seksisin seni gördükçe kırmızı görmüş bir boğaya dönüşüyorum." Bunları Jon gibi süper seksi bir adamdan duymak Clementine'ı memnun ediyordu. Hangi kadını etmezdi ki? Clementine gitmek istememesine rağmen gitmek için çantasını omzuna taktığında Jon'da çekmecedan bir araba anahtarı alıp işaret parmağında çevirdi.

"Hadi gidelim o zaman."

Clementine yutkundü. "Sende mi geliyorsun? Benimle... Eve..."

Jon başını salladı ama umursamaz görünüyordu omuzlarını silerken elini nazikçe Clementine'ın bel boşluğuna yerleştirip onu kapıya doğru yönlendirdi. Clementine şaşkınlıktan konuşamıyordu ve Jon açıklama yapmayacak kadar kendinden emindi. Sanki onu Clementine davet etmiş gibi rahat ve umursamazdı. Asansörün kapıları kapandı ve küçük asansörün her yanı Jon Jones ile kaplandı. Clementine adamın nefes ritminden dahi etkileniyordu. Sıcak soluklarının içinden çıkıp havaya karışması özellikle tenine dokunması erotik farkındalık yaratıyordu. Asan-

sörün kapıları otoparka açıldığında içeri dolan hava bile Jon'un kokusunu bastıramadı.

"Arabanla mı gidiyoruz?"

Jon gamzelerini gösterirken gülümsedi diğer elinde tuttuğu anahtarı salladı. "Turnede olduğum zamanlar kızımı özlüyorum ona binmek için hiçbir fırsatı kaçırmam, tıpkı sana binmek için kaçırmayacağım gibi."

Clementine kaşlarını zorlukla çatsa da aslında Jon'un söylediklerine kahkahalarla gülmek istiyordu. "Çok yaramazsın."

Jon suçlu bir çocuk gibi boynunu bükse de yüzündeki şeytani gülümseme onun masum tavrına kanmamak için geçerli sebepti. Otoparkın en sonunda duran arabayı gören kadın ufak bir çığlık attı. Tanrım! Clementine şu an olduğu yerde diz çökerek arabanın her noktasını öpmek istiyordu. Jon genç kadının ifadesine garip garip baktı.

"Biraz fazla mı klasik geldi?"

Clementine şaşkınlıkla kafasını iki yana salladı. "Lanet olsun sana Jon! Bana bunun bir Ford Mustang 429 olmadığını söyle!"

Jon memnuniyet ile dudaklarını büzüştürdü, "Bildin güzelim. Bu bir Ford Mustang 429 1969 model... Arabalardan anlayan ve değerini bilen kadınlar her zaman aletimi sertleştirmiştir."

"Aletini sertleştirmeyen şeylerin listesini yapsan daha iyi olur sanırım."

Jon aracın kapısını sertçe açtı. "Ona acımasız davranma!" Genç adam, Clementine'in tepkisi üzerine güldü. Tabi bu arabanın genç kadının çocukluğundan beri hayallerini süslediğinden, odasında bir posterinin olduğundan habersizdi. Babasının ona doğum gününde bu arabanın maketini aldığından ve Clementine'm o makete dokunmaya bile korktuğundan da habersizdi. Araba tıpkı Clementine'in posterinde ve maketinde olduğu gibi kırmızıydı. Karanlık otoparkta bile bir alev topu gibi parılıyordu.

"Ehliyetin var mı?" Clementine başını sallayarak onu onay-

ladı. Elbette ehliyeti vardı. Araba kullanmaya bayılırdı. Jon anahtarları Clementine'in kocaman olmuş mavi gözlerinin önünde salladı.

"Kullanmak ister misin?" Bunu gerçekten soruyor muydu? Ellerin titrediğini hissetti.

"Yapamam..." Jon anahtarları Clementine'in eline sıkıştırdı.

"Neden yapamayasm. Eminim araba kullanırken de çok seksi görünürsün." Genç kadın şu an Jon'un söylediklerine odaklanamıyordu. Elleri arasında ki o anahtara baktı.

"Bu araba... Ben bu arabaya hayranını. Babam klasik arabaları severdi ve bir Camaro'su vardı. Ona kızı gibi bakardı." Bunu hatırlayarak güldü ve bahçede arabayı yıkayarak eğlendikleri zamanları düşündü.

"Bu arabanın posterini hâlâ odamda asılı..."

Jon ellerini genç kadının beline dolayarak onu kendine çekti. "Klasik arabaları seven ve değerlerini bilen bir kadın... Sen gerçek misin Clementine?"

Clementine şehvetli bir şekilde gülümserken Jon tekrar konuştu. "Baban? O artık hayatta değil mi?"

Clementine hüznü de bunu belli etmedi. Uzun zaman olmuştu buna alışmamıştı babasını hâlâ çok özliyordu ama artık ondan bahsederken canı daha az yanıyordu. Ardında bıraktığı mutlu anılar genç kadını ömrünün sonuna kadar avutabilirdi. Genç kadın kafasını iki yana salladı.

"Üzüldüm. Aile ne demek bilmiyorum ama eminim sen de çok üzölmüşsündür." Clementine bir an yutkunamadı.

"O çok iyiydi. Bir insanın sahip olabileceği en iyi babaydı. Üzüldüm ama bana bıraktığı şeyler onu ölene kadar güzel hatırlamamı sağlayacak." Jon ona uzun bir süre baktı. Daha sonra dudaklarını tutkudan uzak şefkate yakın bir tavırla öperek geri çekildi.

"O zaman bu arabayı baban için kullan." Yolcu koltuğuna geçerek şoför kısmını Clementine'a bıraktı ve genç kadın gözün-

den akmak üzere olan gözyaşlarını geri göndermek için derin bir nefes aldı. Şoför koltuğuna oturduğunda aracın içine bir kez daha hayran oldu. Siyah renk orijinal deri koltuklar ve döşemelere, arabanın ahşap içine ve paneline ağzı açık bakıyordu. Ahşap konsola dokunarak vernikli dokuyu parmaklarının ucunda hissetti.

"Bu... Bu..."

Jon koltuğunu iyice geriye yatırdı. "Harika değil mi?"

Clementine kafasını salladı. Anahtarı takarak bir elini direksiyona diğer elini vitesine koydu. Freni ve debriyajı ayaklarının altında hissetti ve gaza ilk baskıyı yaptığında aracın motoru gürledi. Çok güçlüydü, tıpkı hayalleri gibi... Clementine dikkatli bir şekilde otoparktan çıkarken kalbinin sesi motorun sesiyle kıyasıya yarışıyordu. Jon uzaktan kumanda yardımıyla otoparkın kapısını açtı ve güneş ışıkları arabanın kırmızı kaportasına vurdu. Clementine gülümsedi gaza biraz daha yüklendi. Jon güneş gözlüklerini taktıktan sonra, müzik çalara kendi albümlerinden birini takıp, şarkılarından birini açtı. Hareketli şarkı güçlü bateri ritimleriyle daha sert bir hal alıyordu. Tekrar arkasına yaslanırken kollarını başının arkasında kavuşturdu.

"Hadi güzelim, bu kızın motorlarını biraz aç." Jon'un onu cesaretlendirmesi üzerine Clementine önündeki araçları birer birer sollamaya başladı. Jon kahkahalar atarken güneş ışıkları yüzüne vuruyordu. Clementine bir yola bir Jon'a bakıyordu. Bir süre sonra gülümsemekten yanakları acımişti.

"Bu tarif edilemez bir duygu. Kendimi hayatının en mutlu gününü yaşayan çocuk gibi hissediyorum." Jon genç kadma döndü. Clementine bugün kendisine her zamankinden farklı bakan adamı fark edebiliyordu ama bunun nedenini anlamıyordu. Sanki aralarındaki duvarın bir kademesi yıkılmıştı ve Clementine artık duvarın ötesini göremese bile duvarın ardındaki gökyüzünü görebiliyordu.

"Daha önce hiçbir kadın araba kullanırken gözüme bu kadar güzel görünmemişti."

Clementine kırmızı ışıktaki durarak ona baktı. "Seksi olması gerekmiyor mu?" Jon atkuyruğundan çıkan saçları tek eliyle geriye attı.

"Sen her durumda seksisin güzelim ama şu an başka güzelsin." Arkasından gelen korna sesi yüzünden Jon'a bir şey diyemeden gaza bastı. Yol boyu konuşmadılar ve Araf'ın ilk albümlerinden birini dinlerken yolculuğun keyfini çıkardılar Clementine yol boyunca adamın *güzel* bakışlarını üzerinde hissetti. Genç kadın arabayı oturduğu apartmanın önünde durdurdu. Çok kötü bir mahallede oturmuyordu. Hatta daha önce oturduğu mahalleye kıyasla burası oldukça lükstü. Şehir merkezine iki blok uzaklıktaydı. Merkezi ve nezih bir yerdi. Jon arabadan inmiş ve kaldırımında durmuş elleri cebinde apartmanları inceliyordu. Cadde kalabalıktı geçen insanlar önlerinde duran adamın Jon Jones olduğunun farkında olamayacak kadar dalgınlardı. Gerçi Jon yine de önlem olarak şapka ve güneş gözlüğü takmıştı. Geçen insanların hepsi arabayı büyük bir hayranlıkla inceliyor sonra yollarına devam ediyorlardı. Clementine anahtarı adama geri uzattı ve yanağına küçük ama anlamlı bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim Jon. Bu hayallerimden de öteydi." Jon eline tutuşturulan anahtara baktı daha sonra bakışlarını Clementine'a çevirdi şaşkın görünüyordu. Anahtarı cebine atarken bakışlarını kaçırmıştı ve bu pek yaptığı bir şey değildi. Jon gözünü dikip bakan tiplerdendi. Clementine ona önlerindeki sıvasız apartmanı işaret etti.

"İşte benim evimde burası." Clementine, Jon'un koluna girerek onu kahverengi demir kapıya doğru sürükledi. Çantasından anahtarını çıkarıp kilidi açtı. Apartmanın içinde yoğun bir yağlı boya kokusu hâkimdi. Merdiven korkulukları yeni boyanmıştı. Genç kadının dairesine çıktılar ve Clementine kapıyı açarak içeri girdi. Çantasını ayakkabı dolabına koydu. Jon'da içeri doğru adım attı. Gözlüğünü ve şapkasını girişteki telefon dolabının üzerine bırakıp "Evin şirinmiş," dedi.

Clementine mutfak bölümüne ilerlerken "Senin evin kadar temiz ve düzenli sayılmaz ama idare ediyorum," diye yanıtladı.

Jon elini Clementine'in kanepesinin üzerinde gezdiriyor bir yandan da Clementine'a bakıyordu. Clementine buzdolabından iki şişe bira ve buzluktan buz çıkardı.

"Ashley'den geriye sadece iki şişe alkolsüz bira kalmış, içer misin?"

Jon başını salladı gözleriyle etrafı tarıyor, tüm eşyaları ilgiyle inceliyordu. "Ben lavaboyu kullanmalıyım. Ne tarafta?"

Clementine ilerideki küçük koridoru işaret etti. "Hemen koridorun sonunda..." Genç adam arkasını dönüp lavaboya girerken Clementine kadehleri ve şişeyle birlikte koltuğa geçti. Jon'un arkasından yaklaştığını hissetti ama hemen ardından gözlerinin önüne gelen mor şeyi görerek bakışım odakladı. *Lanet olsun! Jon, Manuel'i bulmuştun.* Clementine birasını püskürtmeden yuttu ve bardağını sehpaye bırakarak arkasına döndü. Jon, Manuel'i sallarken sırtıyordu.

"Bak, burada kimi buldum?" Plastik şeyi sallarken eğlenmiş görünüyordu.

"Merhaba dostum. Kusura bakma ama Clementine'ın artık sana ihtiyacı yok gibi duruyor sanırım gözden düştin." Clementine adamın üstüne atlayarak utanç kaynağını elinden almaya çalıştı ama Jon geri çekilerek buna engel oldu.

"Jon! Ver şunu bana! Hem nereden buldun onu?"

Jon kahkaha atarak "Öylece yatağının üzerinde duruyordu. Onu sık mı kullanıyorsun? Bana gelmeden önce kullandın mı?" diye sordu. Eğlenmiş surat ifadesi Clementine'ı biraz daha utandırdı. Bir hamle daha yaparak Manuel'i, Jon'un elinden kurtardı.

"Onu bana Ashley aldı. Daha önce onlara ihtiyacım olmu-yordu Jon ve hayır onu kullanmadım." Jon genç kadının beline sarılarak poposunu kendisine yasladı bir yandan kahkaha atıyor bir yandan Clementine'ın elindeki plastik penise uzanmaya çalışıyordu.

"Ashley sana böyle bir hediye aldığına göre iyi bir arkadaş olmalı."

"Öyledir," diye cevap verirken hâlâ Jon'un elinden kurtulamamıştı. Clementine elindeki plastiği koltuğa bıraktı ve Jon'a doğru dönüp boynuna sarıldı.

"Tamam, bunu unutup içkimizi içelim. Sonra toplanırım ve yemek yemeye gideriz." Jon fikri sevmiş gibi başını salladı dudakları yukarı doğru kıvrılmış dudak kenarlarındaki o küçük oyukları ortaya çıkarmıştı. Kanepeye yerleştiler Clementine bardaklardan birini Jon'a uzattı hemen kendi bardağından bir yudum aldı. Jon hâlâ sırtıyordu.

"Jon!" diye bağırarak Clementine kendini rahatsız hissetti. Jon bardağını centilmen bir tavırla havaya kaldırdı;

"Unutmaya çalışıyorum ama seri onunla..." derken Clementine tek eliyle Jon'un ağzını kapattı.

"Sadece bir kez denedim tamam mı? Kapatalım şu konuyu." Clementine ve Jon biralarını içmeye devam ettiler. Tam bu sırada Jon'un cep telefonu çalmaya başladı. Adam cebindeki telefona uzanıp açtı.

"Efendim Orlando?" Orlando'nun söylediklerine karşı Jon sadece tamam dedi ve adamın görmemesine rağmen birkaç sefer kafasını sallayıp telefonu kapattı. "Akşama hazır ol güzelim."

Clementine şarabından son yudumları alıp kadehi sehpaye bıraktı. "Ne için?"

Jon kolunu Clementine'a dolayarak onu biraz daha kendine yaklaştırdı kulağına doğru eğildi ve sıcak nefesini genç kadının kulağına üfleyerek tüm bedeninin ani bir titremeye maruz kalmasına neden oldu.

"Dışarı çıkıyoruz. Çocuklar eğlenmek istiyorlar... Benim de orada seninle ilgili harika planlarım var," dediğinde Clementine'ın kaşları havalandı. Bu gizem ve vaat durumu kanını kaynatıyordu.

"Ne gibi planlar?" Jon'un bir kuyruğu ve üç uçlu tırpanı çıkmıştı Clementine yüzünde şeytanı gördüğünü söyleyebilirdi.

"Gideceğimiz yerin harika bir terası var. Çoğu noktası tamamen karanlıkta kalır ama sessiz olmalısın." Clementine nefesini tuttu bu fikri sevmişti. Etrafta insanlar varken Jon'un içinde olması hoşuna gidiyordu. Özgür ve seksi hissediyordu. Kurlsız ve yaramaz... Clementine'ın gözü aniden bardağın içindeki buz parçasına kaydı ve yüzü aydınlandı. Jon kaşlarını kaldırmış yüzündeki ifadenin anlamını çözmeye çalışıyordu. Clementine bardağa uzanıp buz parçasını eline aldığında adamın nefesinin hızlandığını hissetti.

"Gömleğin Jon. Çıkar onu." Jon bunu sevmiş olmalıydı çünkü gömleğinin düğmelerini çözmekte hiç gecikmemişti. Saniyeler içinde siyah gömleğini odanın bir köşesine fırlatmış ve çıplak göğsüyle kalmıştı. Clementine buz parçasını Jon'un boynundaki tümseğe götürdü. Jon bu soğuk temas ile irkilip yutkundu. Yutkunurken hareket eden âdemelmasına odaklanan Clementine buzun bir sonraki hamlesini oraya yönlendirdi. Oradan aşağıya tekrar boynuna kaydı. Buzdan akan sular göğsüne doğru yol çizmeye başlamıştı. Jon hırladı ve Clementine Jon'un göğsünde buzu gezdirirken akan suyu yalamak için genç adama yaklaştı. Dilini yumuşakça kullanarak suları toplarken buzun hareketlerini devam ettiriyordu.

"Güzelim..." Jon'un aniden nefesi kesilmişti çünkü Clementine buzu göğüs ucuna bastırmıştı. İrkilen ve dikilen başları bir erkek bedeninde meydana gelebilecek en erotik görüntülerdendi. Clementine diğer göğüs ucuna da aynı şeyi yaptı.

"Ah, ah... Siktir..." Jon'un her kelimesinde kesilen solukları Clementine'ı heyecanlandırıyordu. Bir eliyle buzun hareketlerine yön verirken diğer elini Jon'un pantolonunun kuru kafa şeklindeki kemerine götürdü. Kemer tokasını parmaklarıyla hissetti biraz daha aşağı indiğinde Jon'un dikilmiş erkekliğiyle karşılaştı. Kot pantolonun fermuarını zorluyordu, Clementine Jon'un erkekliğini avuçladı. Jon öne doğru hamle yaparak fazlasını istedi ama Clementine kontrolü tamamen ele geçirmişti.

"Güzelim, onu serbest bırakmaya ne dersin?"

Clementine kafasını iki yana salladı. "Serbest kalacak Jon... Tabi ben seni tamamen çıldırttıktan sonra..."

Jon bir kez daha hırladı ama Clementine onu umursamadı. Bunu sevmiştı. Buzu daha aşağıya Jon'un şekilli karnına kaydırđı hareketlerine orada devam ederek kaburgasının üzerindeki dövmeğe geçti.

"Bu yazı hangi dilde?"

Jon kafasını geriye atarak inledi çünkü Clementine penisini pantolonun üzerinden okşuyordu. "Çi-çince!"

Son vurgusu yüksek sesle çıkmıştı. "Ne yazıyor?"

"Söz..." Genç kadın daha derin bir anlamı olduğundan emindi o yüzden daha fazla sorgulamadı buzu adamın karından adonisine kaydırđı ve kemeri çözerek kasıklarını açığa çıkardı. Jon'un kasık kıllarının altında erkekliğinin dip kısmı açıkça görünüyordu. Pantolonu biraz daha indirip erkekliğini dışarı çıkardı.

"Sakın!" Clementine gülümsedi ve buzu ağzına atarak Jon'un erkekliğini de ağzına aldı. Jon küfürler edip kanepeli tırnaklarken bunların hiçbirini umursamadı. O an tek amacı Jon'a unutamayacağı şeyler yapmaktı.

23.BÖLÜM

BELKİ DE HEPSİ AYNI ŞEYDİ... AŞK

Clementine, Jon'u tam da istediği noktaya getirip o noktada dakikalarca tutmuş en sonunda tüm zevkine sahip olmuştu. Clementine onun bu şekilde inlediğine ilk defa şahit olmuştu. Jon genelde hırlar, küfür eder ve derin nefesler alırdı ama bu sefer inlemişti hem de çığlıklarla... Clementine bundan sonra kontrolü daha sık ele almayı planlıyordu. Clementine'in küçük küvetine sıkışıp yıkandıktan sonra Jon sadece kot pantolonunu giymişti Clementine ise bornozunun içindeydi. Koltuğa uzanmış evden çıkmak için yeterli enerjinin bedenlerine gelmesini bekliyorlardı.

"Yemeği burada yiyebilir miyiz?" Clementine başını salladı.

"Buna sevinirim çünkü henüz evden çıkacak enerjim yok." Genç kadın kanepeden kalkarak favorisi olan İtalyan restoranına yiyecek bir şeyler sipariş verdi. Restoran yakın olduğu için çok geçmeden siparişleri gelmişti. Jon pizzasını, Clementine'da makarna ve salatasını yedi. Clementine'in da, Jon'un da enerjisi yerine gelmişti. Jon genç kadına uzanarak onu kucağına çekti. Bornozunun geniş yakasından içeri elini soktuğu sırada evin kapısı açılmış ve bir çığlık kulaklarına dolmuştu.

"Aman Tanrım! Jon Jones burada!" Bu şamatarın hemen ardından bir çığlıkta Pablo'dan geldi.

"Lanet olsun Jon Jones!" Onlara doğru dönerek hafifçe el salladı sanırım Clementine'ı görmemişlerdi ve Ashley bir çığlık daha attı.

"Aman Tanrım! Jon Jones'un kucığında Clem var." Jon'da onlara kibarca el salladı ve Clementine adamın kucagından kalktı.

"Şey... Jon bu en yakın arkadaşım ve karşı komşum Ashley." Ashley heyecanla olduğu yerde zıplarken uzun sarı saçları savruluyordu ve biraz daha zıplarsa süper mini eteği patlayabilirdi.

"İnanmıyorum, inanmıyorum. JJ..."

Jon mahcup bir edayla "Merhaba, Ashley," diyerek genç kadını selamladı.

"Bana Ash diyebilirsin. Ah bu harika! Fotoğraf çekilebilir miyiz?" Jon başını salladı ona kusura bakma ifadesiyle bakan Clementine adam tarafından dikkatle incelendi.

"Ah bebeğim bu gerçekten JJ! Sen gerçekten JJ'i düzüyor-muşsun. Bu seksi..." Pablo'yu o ana kadar unutan genç kadın gülümsedi.

"Jon bu da..." Pablo araya girerek Jon'a çapkın bir bakış attı. "Ben Pablo... Onun en yakın arkadaşım. En yakın ve en seksi erkek arkadaşı." Göz kırpışı Clementine'm gözünden kaçmamıştı ama Ashley hızlı davranıp onu kolundan tutarak Jon'dan uzaklaştırdı.

"Onun eşcinsel olmadığına eminim sürüyle kadın beceriyor."

Sonra Clementine'a döndü. "Üstüne alınma Clemy."

Clementine önemli değil dercesine omuzlarını silktili. "Kesinlikle kadınları beğeniyorum."

Clementine'ı kendisine çekerek poposunu avuçladı. "Özel-

likle etine dolgun, kızıl saçlı, büyük göğüslü, harika ağız oyunları..."

Genç kadın Jon'un ağzını kapattı. "Etine dolgun! Bu bir hakaret mi Jon Jones?"

Clementine hâlâ eliyle Jon'un ağzını kapattığı için kafasını iki yana salladı tekrar ağzı özgür kaldığında sanki boğuluyormuş gibi nefes alarak "Hayır, güzelim sadece senin ne kadar seksi olduğunu anlatmaya ve Pablo üzerinde olumsuz bir etki bırakmamaya çalışıyordum. Yanlış anlaşılacak istemem," diye cevap verdi. Aynı anda Pablo'ya o sevimli gülümsemelerinden biriyle bakmıştı. Pablo bu bakış ile erirken Clementine bunun çok tatlı olduğunu düşündü. Ashley ise o komik pembe fotoğraf makinesini çantasından çıkarmıştı. O aptal makine olmadan dışarı çıkmazdı zaten.

Clementine elinde tabletiyle oturmuş grubun maillerine ve sosyal medya hesaplarına göz atarken Jon, Ashley ve Pablo eğlenceli bir sohbetin ortasındaydı. Ashley acayip sorularıyla Jon'u bunaltsa da adam bundan rahatsız görünmüyordu. Pablo, Jon'dan ümidini kesmiş diğer grup üyeleriyle ilgili bilgi almaya çalışıyordu ama bu konu da yapacağı bir şey yoktu. O adamların dördü de ayaklı testosterondur. Saatler ilerlerken Pablo bira alıp gelmiş ve sohbet iyice koyulaşmıştı Clementine'in elinden tabletini alan Ashley onun ayaklarının dibine çömelmişti. Kanepenin şiltesine sıkışmış Manuel'i de o anda buldu.

"Manuel," diye bağırarak Ashley mor plastiği elinde salladı.

"Jon Jones'a sahipken bunu mu kullanıyorsun?"

Jon bir kahkaha atıp "Ona artık ihtiyacı yok sadece ona veda ediyordu," dedi.

Ashley kıkırdayınca Clementine ayağıyla ona vurarak onu elinden aldı.

"Şunu elinizde sallamayı keser misiniz? Bunu kullanmıyorum." Clementine'da farkında olmadan onu sallamıştı bir küfür savurup yerinden kalktı ve onu çöp kovasına atıp tozlu bir iş

yapmış gibi ellerini birbirine vurdu. Jon dudağını dişlerken ona haşın bakışlar atıyordu anlaşılan yine azmıştı.

"Akşam Oceans Clup'te olacağız. Grup olarak... Gelmek ister misiniz?" Pablo'nun gözleri parlamıştı Ashley ise buna sevinç çığlığı atarak karşılık vermişti.

"Aman Tanrım! Rock yıldızlarıyla eğlenceye gelmemizi istiyorsun hem de Oceans'a. Aman Tanrım!"

Ashley ürkerek bakışlarını arkadaşına çevirdi ve Clementine başını salladığında "Evet. Evet geliriz," diye çılgılık atmaya başladı. Pablo'da ellerini çırparak coşkuya ortak olmuştu sonuç olarak herkes memnundu.

Pablo ve Ashley, Ashley'in dairesine geçtiklerinde Clementine'da evden çıkmadan valizini toplamış eşyalarını hazırlamıştı. Üzerini değiştirip saçlarını şekillendirdi ve makyajını tamamladı dışarı çıkmak için tamamen hazırды. Saat epey ilerlediği için doğruca sözleştikleri gece kulübüne gideceklerdi. Genç kadın valizleri salonun ortasında bıraktı Jon onları almak için yöneldiğinde "Gerek yok zaten gitmemize daha iki gün var," diye cevap verdi ama Jon onu dinlemeden valizi aldı.

"Ve bu iki günü seni düzerek geçirmem için bana en yakın noktada olmalısın. Yani benim evimde." Clementine, Jon'un kendisinden çabuk sıkılması riskini göze almak istemiyordu ve bunun için onun evinde kalmak pekiyi bir fikir değildi. Yine de içinde ki bir nokta ki o nokta uzun zamandır faaliyet görmemiş olan kalbiyle, kadınlığına tekabül ediyordu. Beynini tamamen yok sayarak Jon'un evinde, onun yatağında ve yanında olmak istiyordu. İkiye bir farkla kalp ve kadınlık kazandı Clementine adama itiraz etmedi. Ashley ve Pablo, Pablo'nun arabasına yerleşmiş hareket için bekliyorlardı Jon valizi aracın bagajına yerleştirdi ve anahtarları gülümseyerek Clementine'a uzattı.

"Kızımı kimseye emanet etmem Clem. Bu şansı değerlendirmelisin." Clementine itiraz etmedi. Bu hayallerinin arabasıydı ve onu kullanmak istiyordu. Direksiyonun başına geçerek havalı bir edayla yerleşti.

"Madem öyle istiyorsun..."

Jon bir kahkaha atarak elini yaramazca genç kadının bacağına götürdü. "Sıkı tutun Jon Jones."

Jon, Clementine'in diz kapağına baskı uyguladı. "Ben tuttuğumu bırakmam Clementine."

Clementine gülümsedi ve gaza yüklendi. Jon ona sanki yiyecek gibi bakıyordu. Clementine bu bakıştan mini eteğini sorumlu tutuyordu. Ashley'in ısrarları sonucu aldığı o ufacık eteğin Jon'u bu kadar çıldırtacağını tahmin etmişti. Parlak etek hoş bir bakır rengiydi. Kalçalarının birkaç santim altında biten dar bir modeldi bu da kalçalarının ben buradayım diye bağırmasına neden oluyordu. Üzerine giydiği krem renk degaje yakalı bluz ön taraftan fazla bir şey vaat etmese de arkasındaki enfes sırt dekoltesi vaat etmekten fazlasını yapıyordu. Saçlarının ön tarafını örüp yandan bir atkuyruğu yapmıştı bu da sırt dekoltesini bağırıyordu. Makyajı ölçülüydü biraz aydınlatıcı, allık ve parlatıcıdan oluşuyordu. Ayakkabı tercihini eteğiyle aynı renkte taşı, topuklu sandaletlerden yana kullanmıştı. Topuklu ayakkabıları ve klasik seksi tarzı Jon'un asi rock tarzıyla tezat oluşturunuyordu ama Clementine bu tezatlığı seksi buluyordu. Kuralsız bir adam ve şehvetli bir kadın...

Clementine aracı Oceans'ın arka girişinde durdurdu. Korumalar tarafından çevrelenmiş giriş izole görünüyordu etrafta kimse yoktu grup gizlice eğlenecekti. Kapıda sohbet eden grubu hemen tanıyan genç kadın "Herkes gelmiş," dedi.

Jon güneş gözlüğünü ve şapkasını torpidoya koyarak gerindi. Hemen arkalarından gelen fren sesi Ashley ve Pablo'ya aitti. Clementine aracın şoför koltuğundan indiğinde tüm grup üyeleri ona bakıyordu. Yanlarına doğru giderken Jon elini Clementine'm beline doladı. Rich ıslık çalarken "O arabayı Clem mi kullandı?" diye sordu. Jon başını salladı. Herkes çok şaşırılmış görünüyordu.

Clementine "Bu kötü mü?" diye sorduğunda Luz kafasını iki yana salladı. "Bu iyi... Hatta çok iyi..."

Rich genç kadına göz kırparken flörtöz bir ifadeye sahipti. "Jon arabasına dokunulmasına bile izin vermez."

Luke bunu onaylarken Orlando sessizliğini koruyordu zaten her zaman çok katıydı. Rich ve Jon grubun yaramaz çocukları, Luke grubun âşık çocuğu, Orlando ise grubun sert kayasıydı. Clementine'in bakışları Jon'a döndü bunun bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Umulanmak istemiyordu ama istemsizce umut ediyordu. Lanet olsun! Tünelin sonu karanlıktı ama Clementine karanlığa yürümekten geri duramıyordu. Jon omuzlarını silkti.

"Araba kullanırken onun kadar seksi görünen bir kadın görmedim." Jon maske takıyordu. Clementine bunu görebiliyordu. Her şeyi sekse bağlıyordu ama içinde bir şeyler en azından bir kırıntı olduğu belliydi. Ash ve Pablo heyecanla yanlarına geldiğinde konu askıda kaldı. Clementine iki arkadaşını tüm grup üyeleri ile tanıştırdı ve grup üyeleri kibarca onların aşırılıklarına tahammül ettiler. Arka kapıdan içeri girdiklerinde yoğun müzik binayı titretirken Clementine'da titriyordu çünkü Jon elini tutmuş başparmağıyla elini okşuyordu bu tüm bedenini irkiliyor ağzının kurumasına neden oluyordu. Onlar için ayrılan locaya beş basamaklı bir merdiven ile çıkılıyordu ve sahneye yüksekte bakarken renkli camlı paravan biraz mahremiyet sağlıyordu. Oval şekilli koltuk alanı çevreliyordu tam ortada üzeri içkilerle dolu masa gecenin eğlenceli geçeceğini belli ediyordu. Herkes oturduğunda Clementine Jon ile Luz'un arasında kalmıştı tam karşısında ise arkadaşları oturuyordu. Çok geçmeden iki kişi daha gruba katıldı. Corbin ve Finn de oturduğunda eğlence başlamıştı. Masanın üzerindeki içkiler hızla içiliyor garsonlar içkileri ve çerezleri tazelemek için gidip geliyorlardı. İçkinin dozu yükseldikçe Luz ve Luke dans etmek için kalktılar. Orlando ve hemen ardından Rich ortadan kaybolmuştu. Clementine bunu garipsemedi çünkü az çok ne yaptıklarını tahmin edebiliyordu o görüntüler zihninde bir yerlerdeydi. Jon'un eli ise gecenin başından beri kendi gibi yaramazdı. Belinin çıplak boşluğunda, diz kapağında, baldırında ve kalçasında dolaşiyor çok şey vaat

etse de hiçbir şey vaat etmiyormuş gibi içkisini içiyordu. Bunu Clementine'ı çıldırtmak için yaptığı barizdi. Clementine, Jon'un okşamalarına o kadar dalmıştı ki karşısında ki manzarayı daha yeni fark ediyordu. Pablo ve Finn kıkırdaşıyorlar ve fısır fısır konuşuyorlardı. Clementine şüpheyle onları süzdü.

"Dans edelim mi?" Ashley ona dans teklif eden Corbin'e baktı. Corbin, Ashley'in normalde beğendiği adamlardan farklıydı genç kadın, zavallı Corbin diye düşündü. Melez güzelliğine sahipti, hoş dalgalı saçları ve ela gözleri vardı fakat Ashley yaramaz adamları severdi. Onu becerip bir daha aramayacak, yakışıklı ama karakersiz olanları... Corbin ise sevimli ve iyiydi...

Clementine, Ashley'in onu reddedeceğini düşünürken hiç beklenmeyen bir şey oldu. Ashley, "Tabi tatlı çocuk neden olmasın..." diyerek yerinden kalktı. Ashley, Corbin ile dans pistine ilerlerken Clementine önündeki kokteylin dibini içerek içindeki limon dilimini ısırdı. Jon'un inlediğini de o anda fark etti.

"Bir sorun mu var?" Jon'un göz bebekleri arzudan büyümüşü ve eli bacağına sıkıyordu. Clementine onu kışkırtmaya karar vererek çubuğa bastırılmış vişneyi kokteylin içinden çıkarıp ağzına götürdü. Dilini dışarı çıkarıp vişneyi dürterken bunun açıkça görüldüğünden emin oldu.

"Lanet olsun Clem! Yapma şunu." Clementine vişneyi yaladı dili vişnenin etrafında tam tur attı.

"Neyi?" Jon'un eli genç kadının eteğinin altına girdi ve Clementine'ın tangasının üzerinden sıcaklığına dokundu.

"Ağzınla yaptığın her şeyi... Seni düzmeliyim hem de hemen." Clementine çıplak bacağına Jon'un kot pantolonlu bacağın sürttü. Sert kumaş tenine sürtüldü ama o kumaşın içinde bile Jon'un sıcaklığını hissedebiliyordu.

"O zaman neden bekliyorsun?" İşte bu Clementine'ın son sözüydü. Jon'un bahsettiği terasa çıktıklarında Clementine sıcak yaz esintisinin terli bedenine etkisi karşısında titredi. Esinti sıcak olmasına rağmen onu titreten şey yanındaki adamdı aslında. Kolunu beline dolamış onu kendine yaslamıştı. Terastaki masalar

içerinin gürültüsünden bir nebze daha uzaktı. İnsanlar içkilerini içerken sohbet ediyordu. Clementine'ın gördüğü kadarıyla yaklaşık yirmi masa vardı ve bütün masalar doluydu. Burası oldukça kalabalık, şehrin göbeğinde bir yerdi. Yüksek binalar etrafı çevreliyor, otoban hemen önlerinde uzanıyordu. Kalabalık, mahremiyetten uzak... Clementine bir kez daha ürperdi.

"Heyecanlandın mı?" Nabızı bütün bedeninde yankılanıyordu Jon bunu sormuştu çünkü heyecanını hissediyordu.

"Yaramazlık yapmak beni heyecanlandırıyor." Seksi gülüşü diz kapaklarından geçen bir titreşime neden oldu. Genç kadın kubbe gibi görünen çatı çıkıntısının etrafından dolaştırdı. Kırmızı bir bariyer diğer tarafa geçilmemesi gerektiğini söylese de Jon bariyeri genç kadın için açarak arkalarından kapattı. Bu kısım daha karanlıktı ama yine de insanlara fazlasıyla yakındı. Tüm o konuşmalar, alt kattan gelen müzik sesleri, araçlar, karşı binalardaki gölgeler... Hepsi apaçıktı. Birlikte kulübün kenarlarını çevreleyen tırabzanlara yürüdüler. Buradan bakılınca otopark ve yol görünüyordu. Kafasını kaldırıp binalara baktı. Lanet olsun binalarda insanlar vardı. Kafasını çevirdiğinde çaprazlarında masalarda oturan insanları gördü. Loş ışık hiçbir şeyi gizlemezdi.

"Jon..." Genç adam Clementine'ın arkasına dolandı Clementine önündeki demirlere tutunarak onlardan güç aldı çünkü Jon açıkta kalan boynuna dudaklarını bastırıyordu.

"Endişelenme. Sadece biraz yaramazlık yapacağız kendini bana bırak." Zaten genç kadının yapacağı başka bir şey yoktu kendini tamamen Jon'a teslim etmişti daha fazlası diye bir şey yoktu. Jon onu tırabzanlar ile kendi arasına sıkıştırdı yükselmiş sertliği kot pantolonundan taşarak kalçasına değiyordu. Clementine o an her şeyi unutarak kalçasını Jon'a bastırdı. Jon hırıltılı bir nefes verdi ellerini tırabzanlara koyarak tüm bedeninin Clementine'a değmesini sağladı. Genç kadın inledi tırabzanlara biraz daha sıkı tutundu.

"Şimdi güzelim, biraz önce doğru eğil, aşağıya bakıyormuş

gibi... İnsanlar ne yaptığımızı anlamasın." Clementine öne doğru eğildi kalçası dışarı çıkmış, sırtı eğim almıştı. Bu Jon'un içine girmesi için uygun bir pozisyondu. Jon ellerinden birini tirabzandan ayırdı Clementine o anda açılan fermuar sesini duydu. Jon'un sertliği özgür kalmıştı. Karşıdaki evlerde oturan insanlar muhtemelen ne yaptıklarını az çok tahmin ederlerdi ama bu o kadar da kolay değildi yani sadece orada durmuş aşağıya bakıyor ve cilveleşiyor da olabilirlerdi. İkisi de mümkündü.

"O küçük tanganı kenara sıyrıp içine gireceğim. Aceleci, teşhirci ve yaramaz Clementine." Clementine'in dizleri titrerken dudakları arasından bastırılmış bir inleme çıktı. Bu çok... Çok heyecanlıydı. Jon elini kalçasından kaydırıp eteğinin parlak kumaşını geçerek usulca tangasına ulaştı ama eli çamaşırının üzerinde donup kalmıştı. Clementine belini bükerek daha fazlasını istediğini belli etti.

"Sırılsıklam küçük kadınlığın bir nabız gibi atıyor güzelim. Benim için bu kadar kıızışman tarif edilemez."

Clementine bu sefer inlemesini bastıramadı. "Jon. Senin için hazırım lütfen al beni." Bu konuşan o bol alkollü renkli meyve kokteyllerinin verdiği cesaretti ama Jon'un hoşuna gitmişti.

"Ah Clem... Seni nasıl almamı istiyorsun? Söyle bana? Anlat bana, bu nasıl olursa seni mutlu eder? Nasıl olursa daha şehvetli olursun, daha ateşli, daha fazla teslim olursun?" Genç kadın adamın edepsiz, davetkâr, istekli ağzı yüzünden yutkunamadı. Nefes almayı hatırladığında nemli havayı içine çekti. Ciğerleri yanıyordu. Ama ciğerlerinden daha fazla yanan başka bir noktası daha vardı. O nokta Jon tarafından söndürülebilirdi.

"Tangamı kenara çekmeni istiyorum Jon. O sert parmaklarını tenime mümkün olduğunca fazla sürterek çek onu kenara." Jon ikiletmedi. Tangayı iyice sıyırdı parmakları kadınlığın çevresindeydi ve pürüzlü dokusu hissedilirdi.

"Şimdi? Ne yapmalıyım?" Clementine iç çekti. Gözleri hızlıca etrafı taradı. Endişeliydi ama bu ona geri adım attıramazdı.

"Aletini kadınlığının girişindeki o ıslak, istekli ve sıcak nok-

taya yasla." Bu sefer hırıltılı nefesin sahibi Jon'du. Tırabzanı tutan diğer elini çekti bir eliyle tangasını tutarken diğer eliyle Clementine'in ıslak girişine aletini yönlendirdi. Clementine adamın sert, büyük başını arında hissederek zevkle doldu.

"Söyle güzelim." Genç kadın parmak boğumları beyazlayana kadar tırabzanı sıkarken sözcükleri toparlıyordu.

"Benim için kocaman olmuş aletinin enfes baş kısmını yavaşça ilerlet. İçimde yol almasın ve beni tamamen doldururken kadınlığımın seni sarmasına izin ver." Jon'un nefes alışverişleri şiddetlenmişti. Clementine'in çıplak ensesi adamın nefesinden payına düşeni alıyordu. Ensesindeki tüm tüyler ürpererek havalandırılıyordu. Jon aletini genç kadının içine ilerletti ve Clementine damarlı dokularla bezenmiş sertliği içine çekerken başını geriye doğru atıp inledi. Jon içine tamamen yerleştiğinde Clementine'in boynunu tutarak elini yavaşça gezdirdi diğer eliyle kadının kalçasını tutuyordu. Dudaklarını Clementine'in kulağına yönlendirdi genç kadının kulak memesini dişlerken hızlı hızlı soluyordu.

"Beni yumruk gibi sıkıyorsun." Jon dibinde bir noktaya baskı yapınca Clementine nefesini kısa bir süre tuttu. İçinde belli belirsiz bir yavaşlıkta hareket ediyordu. Bu, bu çok tutkuluydu. Sert ve aceleci değildi. Arzulu ve doyumluktu. Aleti biraz içinden çıkıyor hemen tekrar yerine yerleşiyor ama bunu yaparken kendini tamamen hissettiriyordu.

"Sende bana harika hissettiriyorsun. Aletinin dokusu, kalınlığı ve uzunluğu tam içim için. Benim için..." Jon inleyerek yüzünü Clementine'in boynuna gömdü.

"Senin için..." Jon ritme devam etti. Clementine etrafla ilişkisini tamamen koparmıştı artık birilerinin görmesini falan umursamıyordu. O kadar ateşliydi ki Jon onu insanların içinde yere yatırıp içine girse umurunda olmazdı. Kadınlığı suya hasret toprak gibi kavruluyordu. Jon onun suyuydu ve onu bulmuşken kana kana içmek için önündeki tüm engelleri görmezden gelebilirdi. Jon'un nefesi huzlanmış kasılmaları başlamıştı. Genç

adam elini kalçasından çekerek Clementine'in beline sarıldı tabi bu sadece dışarıdan böyle görünüyordu asıl yaptığı elini beline dolayıp ön taraftan eteğinin altına girmekti. Klitorisi o nasırlı parmaklarının ucundaydı. Jon tomurcuğunu yokladı parmaklarını oraya yaslayarak müthiş bir hazza neden oldu.

"Jon. Evet, evet bebeğim." Clementine tamamen kendinden geçmişti Jon'un ona vereceği her şeyi almaya hazırды bedeni. O kadar heyecanlı ve fazlaydı ki kalbi patlayacakmış gibiydi.

"Okşa beni Jon." Jon artık kontrolünü tamamen kaybetmişti anlaşılan artık insanları o da umursamıyordu içindeki hamleleri sertleşti. Okşayışları da öyle Clementine kendini nereye bırakacağını şaşırması içinde hamle yapan alete mi yoksa onu okşayan parmaklara mı konsantre olmalıydı. İkisinde de sahipti ikisini de alıyordu ve ikisine de verebilirdi. Kendini tamamen Jon'a verdi. İnsanların sesleri yakındaydı ve bu heyecan uyandırıcıydı. Jon'un hırıltıları tüm sesleri bastırduğında Clementine'in kulakları uğuldadı. Jon'un söylediği şeyi zorlukla duydu.

"İçine akıtacağım. Çok yakınım ver onu bana!" Clementine verdi. Jon'a vereceği her şeyi son damlasına kadar verdi. Adamın onu tüketmesine izin verdi. Tek istediği bu tükenişin seks ile sınırlı olmasıydı duygusal yönden tükenmek için yeterince güçlü değildi. Jon'u öylesine benimsemişti ki ondan gelecek bir darbeyi yumuşatamazdı. Bu onu darmadağın ederdi. Hayatında hiç böyle yoğun bir şey yaşamamıştı ve şimdi her şeyin en yoğununa sahipti. Şehvetin, tutkunun, seksin ve aşkın... Belki de hepsi aynı şeydi.

24. Bölüm

ORTAYA ÇIKAN GERÇEKLER

Jon'un titremeleri son bulduğunda arkalarından duydukları alkış sesi üzerine Clementine panikledi. Hızla arkasına döndüğünde Rich'i gördü. Yüzünde şeytani bir sırıtış vardı ve yanında da oldukça güzel uzun bacaklı esmer bir kadın.

Rich "Bu gösteri harikaydı. Siz gerçekten yanıyorsunuz," deyip kahkaha atınca kadında kıkırdadı. Kadının eli Rich'in kalçasındaydı ve orayı okşuyordu. Anlaşılan onlarda terasın heyecanından faydalanmak istemişlerdi. Clementine yüzüne basan ateşe rağmen rahatsız olmamıştı. Jon ile o kadar güzel sevişiyordu ki bunu tüm dünyanın görmesi fikri bile cazip geliyordu. Jon aletini pantolonunun içine ittirip fermuarını çekti Clementine'da eteğini düzeltti ve tamamen onlara doğru döndüler.

"Biliyorum. Harika olduğumuz için izlemenize izin verdim."

Clementine yüzündeki şokla Jon'a baktı. "Onların izlediğini... Biliyor muydun?"

Jon rahat, umursamaz ve seksten terlemiş bir haldeydi. Clementine onun böyle görünmesinden çok etkileniyordu. "Geldiklerinde içine girmek üzereydim güzelim ve bir saniye dahi kaybedemezdim. Hem biz ikimiz... Çok iyiyiz... Sen harikasın, tüm o bastırılmış mırıltıların ve isteklerin çok seksiydi."

Rich elini pantolonuna götürüp orada oluşmuş olan yükseltiyi düzeltti. "Bu doğru daha önce böyle tutkulu bir şey izlemedim."

Rich yanındaki kadını iyice kendine çekti kadının eteği de kısacık. "Şimdi izninizle orayı kullanmak istiyoruz değil mi? Kristin?"

Kadın onaylamaz bir ses çıkardı. "İsmim Krystle."

Rich aletini genç kadına sürttü. "Önemi yok."

Jon, Clementine'a şöyle bir göz attıktan sonra elini kavradı. "Hadi güzelim şimdi seninle aşağıda dans ederken bu seksi anları kulağına fısıldayıp şehvetini canlı tutmak istiyorum," dediğinde Clementine gülümsedi ve Jon ile birlikte aşağıya indi.

Tabi Ashley, Luz, Pablo ve Finn seks yaptığını anlamıştı. Bütün gece çeşitli imalarla devam etti. Pablo ve Finn, Ashley ve Corbin fazla iyi anlaşmıştı. Clementine bundan memnundu. Saat ilerlemiş Finn ve Pablo gitmişti. Ashley o kadar içmişti ki ayakta duramıyordu. Corbin onu eve bırakmakta ısrar edince ona direnmemiş adamın üzerine ağırlığını vererek onu dışarı çıkarmasına bile izin vermişti. Orlando gergindi tabi bu her zamanki haliydi. Rich ise on dakika kadar önce aralarına dönmüştü yanağındaki ruj izini Luz temizlemişti.

Luke oturduğu yerden kalktı. "Hadi saat geç oldu. Yarın şu klip zımbırtısı için erken kalkmamız lazım." Luz yerinden kalkarken Luke'a tutundu. Herkese iyi geceler dileyen sevimli çift gözden kaybolurken Rich'de ayağa kalktı.

"Bende yorulduğum sanırım gidip dinlenmeliyim." Yorulması normaldi elbette dans pistine her çıktığında başka bir kızlaydı sonra o kızlarla ortadan dakikalarca kaybolmuş geri döndüğünde yeni bir tane bulmuştu. Bu kadar enerjiyi nereden bulduğu tartışılırdı. Jon içkisinden son yudumu içerek Clementine'a uzandı zaten bütün gece tek yaptığı buydu. Dokunmak, okşamak, öpmek ve fısıldamak... Tabii ki Clementine bu durumdan şikâyetçi falan değildi.

"Seninle eve gitmek ve seni yatağa atmak istiyorum. Ahlak-

sız şeyler deneyecek kadar sarhoş musun?" Clementine genelde kontrolünü kaybedecek kadar içmezdi bu yüzden hafif bir baş dönmesi dışında sarhoş değildi ama dudaklarını sevimli bir şekilde büzdü.

"Değilim fakat sarhoş gibi davranabilirim. Tüm ahlaksızlıkları deneyeceğim. Seninle..." Jon derin bir nefes aldı. Orlando, Jon ve Clementine geldikleri gibi arka kapıdan çıktılar. Arka tarafta çalışanlar için ayrılmış otopark boştu park edilmiş birkaç araba arasından Orlando'nun yüksek jeep'i ile Jon'un arabası en dikkat çekenlerdi.

"Güzelim yine sen kullanmalısın ben biraz fazla içtim." Clementine anahtarları aldı. Jon yalpalayarak yürüyordu bu durumda kesinlikle o kullanmalıydı.

Orlando'ya bakan genç kadın "Sen kullanabilecek misin?" diye sordu.

Orlando başını sallayıp "Fazla içmedim," dedi.

Genç kadın Orlando'da bir huzursuzluk seziyordu. Evet, onu daha tanımıyordu ama yine de Clementine bugün kendisine karşı farklı davrandığı gibi bir izlenime kapılmıştı. Jon'un arabasının yanında durduklarında arabanın yanında dikilen adam Jon'un kaskatı kesilmesine ve aniden durmasına neden oldu. Jon, Clementine'm elini tuttuğu için o da durmuştu Orlando iki adım arkalarındaydı.

"Jon?" Genç kadın endişeyle elini tutan adama baktı. Elini o kadar sıkı tutuyordu ki Clementine hissettiği ufak acı ile elini çekme isteği duydu ama bunu yapmadı. Arabanın yanında dikilen adam onlara doğru yürürken bir sokak lambası o anda adamı aydınlattı. Fazlasıyla uzun boyluydu neredeyse Orlando'ya yakındı ve geniş omuzları ile spor yapan biri olduğunu belli eden şekilli kasları vardı. Yakışıklı ama tehlikeli görünüyordu.

Adam hafifçe öksürdü. "Jon..."

Jon'un yanakları kasıldı. "Jared..."

Clementine ismi duymasıyla birlikte şok oldu. Boş gözlerle karşısında ki adama bakıyordu Jared... Jared, Jon'un abisiydi.

Birbirlerine benzemeyen iki kardeş... Jared'ın gece siyahı saçları geriye doğru taranmış uzun yüzü ve geniş alnı ortaya çıkmıştı. Jon'un kumral saçları gibi yumuşak ve parlak değildi. Adamın simsiyah gözleri çekikti gözlerindeki karanlık dipsiz bir kuyu kadar karanlıktı. Oysa Jon'un sevimli orman yeşili gözleri vardı. Jared yakışıklıydı hem de fazla yakışıklıydı. Bir mankenin fiziğine ve güzelliğine sahipti ama Jon'un insanın içini ısıtan yüzü Clementine için kusursuzdu. Şimdi neden onları kıyasladığını bile bilmiyordu bu çok, çok garip bir durumdu.

"Burada ne arıyorsun? Sana etrafımda dolaşmamanı, karşıma çıkmamanı söyledim!" Jon ilk cümleyi sakın söylese de ikinci cümle hırıltılı, kaba ve yüksek volümlüydü.

Orlando "Neler oluyor?" diye sorduğunda Clementine sanki bir şey yapmasını ister gibi ona baktı. Bir sorun çıkacağını hissediyordu.

"Evine git Orlando. Bu benim meselem."

Orlando hırladı. "Senin meselen diye bir şey yok. Grupta olduğun sürece her mesele bizim meselemizdir. Şimdi bana ne olduğunu açıklayın."

Bakışları Jared'a döndü. "Sen kimsin?"

Jared bedenini biraz daha dikleştirdi ama bu zorlama bir hareketti. "Jon'un abisiyim." Sessizlik havada asılı kaldı. Sanki o an tüm gürültü kesilmişti araçların kornaları, ani fren sesleri, sokaktan duyulan müzik sesleri. Nemli hava bile buz kesmişti. Clementine'in, Orlando'ya bakmasına gerek yoktu. Şaşkın olduğunu biliyordu Clementine bildiği halde şaşkındı. Acaba grup bu olayların ne kadarından haberdardı.

"Sen benim hiçbir şeyim değilsin. Şimdi siktir git Jared!" Jon dişlerini birbirine bastırmıştı sözcükleri boğuk boğuktu. Orlando ise her an çıkacak bir kavgayı ayırmaya hazır bir şekilde yumruklarını sıkıyordu.

"JJ?"

Jon elini kaldırdı. "Buna karışma."

Jon'un tavrı sertti, bu sert tavır dışarıya karşı çok gösterdiği bir şey değildi. Orlando'nun gözleri iki adam arasında gidip geliyordu.

"Ben senin lanet olası abinim Jon! Benden ve geçmişten bu şekilde kaçamazsın anladın mı?"

Jon bağırdı ama bağırması bile boğuktu. "Bana Jon deme! Sadece benden uzak dur..."

Solukları o kadar hızlıydı ki Clementine bir kriz geçirmesinden endişe ediyordu. Jon, Clementine'ı arabaya doğru çeğiştirirken Orlando'ya döndü. "Arabana bin ve git buradan."

Orlando yerinden kıpırdamayınca Jon güçlü bir sesle bağırdı. "Git dedim bu ailevi bir mesele... Karışma!"

Orlando bunu duyunca sarsıldı ama tek kelime etmedi arkasını döndü birkaç araba ileride duran Jeep'ine binerek aracı savururcasına otoparktan çıkardı. Jared hâlâ kıpırdamadan olduğu yerde duruyordu Clementine ise Jon'un elini sıkan elinde onun tüm gerginliğini hissedebiliyordu. Ne yapması gerekiyordu? Bir şey söylemeye cesaret edemiyordu çünkü Jon'un onu da uzaklaştırmasından korkuyordu. Bu durumda Jon'u yalnız bırakmak isteyeceği son şeydi. Arabanın yanına ilerledikçe Jared'a daha çok yaklaşmışlardı. Tam yanından geçerken "Jon!" diyerek bir kez daha kardeşinin ismini söyledi.

Clementine biraz daha gerildi. Jon durunca genç kadın ona çarpmadan son dakika durdu. "Yanında kız arkadaşım var Jared. Seninle şimdi kavga etmeyeceğim." Jared o ana kadar fark etmediği kadını süzdü. Dikkatle incelediği söylenemezdi bu gelişigüzel bir bakıştı.

"Kızıl saçlı... Jon... Bunu yapmaktan vazgeç." Jon o anda Clementine'm elini bıraktı. Jared'a doğru iki adım atıp adamın tam önünde dikildi göğüsleri birbirine değecek kadar yakındı ve Jon adamın yüzüne bakmak için kafasını kaldırmıştı.

"Benim bir şey yaptığım yok," deyip duraksadı. Clementine orada kendini bir fazlalık, bir hayalet gibi hissediyordu ve beyininde Jared'in söylediği *Kızıl saçlı* sözü dönüp duruyordu. Genç

kadın o anda bir hayalet olduğundan emin oldu üstelik kendi hayaleti bile değildi. Daisy'nin hayaletiydi.

"Neden karşıma çıkıyorsun? Geçmişî hatırlatmak ve daha çok acı çektirmek için mi? Yoksa yalnızlığını bastırıp kendini affettirmek için mi? Eğer birincisiyse zaten acı çekiyorum, ikincisiyse seni asla affetmeyeceğim Jared." Jared üzgün görünüyordu o üzgün ifadesi Jon'un söyledikleriyle harlandı sinir bir anda açığa çıktı. Sinir, pişmanlıkla yoğuruldu. Clementine gözlerinde o kadar çok ifade gördü ki hangisi daha baskındı karar veremiyordu.

"Sen benim kardeşimsin. Bunu kabul etsen de etmesen de. Vicdanımı rahatlatmaya çalışmıyorum. Yaptıklarımın pişmanım ama bazı şeyleri de yapmak zorundaydım." Jared ellerini, Jon'un omuzlarına koydu ve onu sarstı.

"Seni kaybedemezdin anlamıyor musun? Sen ve ben Jon... Başka kimse yoktu, sadece sen ve ben." Clementine bahsedilen konuyu anlayamıyordu ama her sözcüğü, her mimiği ve her bakışı ölçüp tartıyordu.

"Yolumuzdan çekilebilirdin. Onu hayal kırıklığına uğratmadan önce gidebilirdin."

Jared bakışlarını yere indirdi. "Bunu istedim. Bunu denedim. Gittim zaten ama..."

Jared'in bakışları Clementine'a kaydı. "Yalnız konuşalım sana söylemek istediklerim var."

Jon'da genç kadına doğru dönerek yüzündeki endişeyi okudu ve tekrar Jared'a baktı. "Ben konuşmak istemiyorum."

Jared'ın omuzları düştü sanki omuzlarında bir yük vardı ve o an Clementine "Sorun değil yani biraz ileride bekleyebilirim. Ya da arabanın içinde," diye öneride bulundu. Gitmek istemiyordu onların ne konuştuğunu duymasa bile Jon'un yakınında olmak istiyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun Clementine." Clementine rahatladı.

Jon bakışlarını Jared'dan ayırmadan, "Daisy'i biliyor eğer konu buysa." dediğinde Jared şaşkın görünüyordu ağzı belirgin bir şekilde açıldı.

"Ona anlattın mı? Sen bunun hakkında konuşmazsın." Genç kadın kendini önemli hissetti. Jon kimseye anlatmadığı şeyleri onunla paylaşmıştı.

"Bilmesi gerektiği kadarını biliyor." Bilmediği şeylerde vardı elbette ama Jon onu uzaklaştırmıyordu.

"Aslında konu tam olarak Daisy değil. Beni suçladığını biliyorum Jon..."

Jon adamın sözünü kesti. "Seni suçluyorum çünkü..." Duraksadı ve bir adım geriledi. "Kahretsin! Evet, yıllar geçtikçe seninle aynı oranda kendimi de suçladım. Bende suçluydum senin onu üzmene izin verdim. Bencil piçin tekiyim. Onu üzersen Daisy seni bırakır ve benimle olmaya devam eder diye düşündüm. Seni bu yüzden uyarmadım, seni dizginlemeye çalışmadım."

Jared bildiği şeyleri duyarmış gibi başını sallamaya başladı. Clementine kollarını göğsünde bağlamış iki kardeşin çarpışmasını izliyordu. Ortaya dökülecek olan gerçeklerin ne kadar kötü olacağı hakkında boktan hiçbir fikri yoktu. Yine de Jon'un yanında olmak önemliydi. Duyduğu her şeyi o anda sindirmesi gerektiğini biliyordu. En kötüsünü düşünüyordu. Jon yıkılmıştı olanları düşünmek onu yıkıyordu. Bu suratındaki ifadeden açıkça okunuyordu.

"Ama yine de en büyük hatanın sende olduğunu değiştiriyor. Onu kullandın, zevkini hevesini aldın... Uyuşturucuya ve kadınlara geri döndün. Belki de hiç bırakmamıştın kim bilir? Daisy seni o kadar seviyordu ki ihanetlerine daha fazla katlanamadı. Sen bencil orospu çocuğunun tekisin." Bu bağırışların ardından Jared'ın yüzüne yumruk attı. Clementine'in dudaklarından ufak bir çığlık döküldü. Jon resmen çıldırmıştı. Jared'ı yumruklarken bir dizi anlamsız küfür mırıldanıyordu. Clementine, Orlando'nun gitmemiş olmasını diledi ama artık çok geçti.

Bu yüzden onları ayırmak genç kadına düşmüştü. Jon'un, Jared'in boğazına yapışmış kolunu tuttu.

"Jon! Jon..." Jon durmadı Jared'i arabaya yaslamış boğazını sıkmaya devam ediyordu.

"Jon bebeğim bana bak. Lanet olsun bak bana Jon!" Jon bakışlarını Clementine'a döndürdü Jared'in boğazındaki elleri kaydı. Dakikalar boyunca bakıştılar ve Jon'un bakışlarındaki katıksız öfke yavaş yavaş söndü.

"Pişmanım Jon. Böyle olacağını düşünemedim. Ben sandım ki... Sandım ki beni içinden atar ve kendini sana adar. Seni kaybetmemek için yaptım." Jared'in konuşması üzerine Jon bakışlarını Clementine'ın gözlerinden ayırdı.

"Bu da ne demek?" Jared'in gözleri nemlenmişti ve Clementine yakınında durduğu için üzgün olduğunu görebiliyordu. Üzgün ve yıkılmış... Adam Jon'dan uzaklaşarak kafasını iki yana salladı.

"Konuşmak istediğim konu bu değil." Jon yutkundüğünde âdemelması harekete geçti. Nefesleri sık ama kesik kesikti.

"Anlat lanet olası! Bu durumdan daha fazla yıkılmam mümkün mü? O öldü! Şimdi anlat!" Jon o kadar çok bağıırıyordu ki kimsenin gelmemiş olması tamamen mucizeydi.

"Onu o saçma ilişkinin içine ben soktum. Eğer ikimizle de olmazsa onu istemediğimi söyledim. Başlarda bu hoşuna gidiyordu. İkimizin de onunla ilgilenmesinden hoşlanıyordu ama sonra... Benden daha fazlasını istedi ve daha fazlasını ona veririm seni kaybederdim." Clementine o anda anladı. Daisy seçimini en başta yapmıştı. Daisy, Jared'i seçmişti ama Jared kardeşinin aşkı için kendi aşkını da Daisy'nin aşkını da feda etmişti. Daisy'nin sevdiği kişi Jared'di. Jon değil... Clementine kendi aklını toparladıktan sonra Jon'a baktı. Gözlerinden damlayan yaşları fark ettiğinde içi sızladı. Bu adamı seviyordu. Canı o kadar yanıyordu ki boğazındaki o düğümü yutkunamıyordu. Bu adamı o kadar seviyordu ki başka bir kadının onu sevmemesine

bile üzölmüştü. O an babasının söylediğı söz aklına geldi. *Gerçek sevgi bencillikten uzaktır.*

Jon geri çekilip arkasını döndü ve otoparkın dışına doğru yöneldi. "Clementine. Arabaya bin ve eve git güzelim," dediğinde sesi olması gerekenden çok daha sakindi.

"Jon?" Arkasını dönmedi.

"Clementine... Benim evime ve hemen." Tam onun peşinden gitmek için hareketlendiğı sırada Jared omzuna dokundu.

"Dediğini yap. Konuşmam gereken, ona anlatmam gereken şeyler var ve ona veda etmeliyim." Gözlerinin içine baktı. En ufak bir kötölük, şüphe bir şey aradı ama yoktu sadece üzgündü. Clementine kafasını iki yana salladı. Onu bırakırsa bir daha ne halde olacağını düşünmek istemiyordu.

"Endişelendiğini görebiliyorum saçma bir şey yapmasına izin vermeyeceğim. Bu konuşmanın yapılması gerekiyor. Zaten fazla uzadı," diyen Jared belki de haklıydı. Jon'un sorunlarından kaçması değil onlarla yüzleşmesi gerekiyordu. Clementine, Jon'un arabasına yöneldi.

Jared "Teşekkür ederim. Yanımdasın ve onu seviyorsun," dediğinde

Clementine onu onayladı. Zorlukla da olsa arabaya binmiş ve Jon'un evine doğru yola çıkmıştı. Bunu nasıl ve neden yaptığını bile bilmiyordu. Süper mini eteğine ve topuklu ayakkabılarına rağmen peşinden koşmalı onun yanında olmalıydı. Fakat bir yandan da Jared'in onu dizginleyeceğine, sorunlarını halledeceklerine inanıyordu. Evin önünde durduğunda anahtarları olmadığını fark etti. Evden çıkarken anahtarları almamıştı içeri nasıl gireceğini düşünürken apartman görevlisi dışarı çıktı. Adam arabaya doğru yönelince Clementine camı açtı.

"Arabayı otoparka almamı ister misiniz?"

Genç kadın kafasını iki yana salladı. "Anahtarlarım yok ve..."

Apartman görevlisi gülümsedi. "Yedek anahtarlar daima bende durur ve siz ziyaretçi listesindeyiz."

Clementine şaşırmişti. Jon onu ziyaretçi listesine mi eklemişti? Bu ne zaman olmuştu? Yani istediği zaman öylece Jon'un dairesine girebilirdi. Bu çok fazlaydı belki Jon için fazla değildi ama Clementine için çok fazlaydı kafasında çılgın düşünceler oluşturabilecek kadar fazla... Arabadan inerken anahtarları adama verdi ve arkadan valizini aldı. Zaten valizi çok ağır değildi bu turne daha kısa sürecek ve tekrar ara vererek LA'ya döneceklerdi. Clementine apartmandaki daha genç bir adamdan anahtarları alarak Jon'un dairesine çıktı. Daire bıraktıkları gibiydi ve Clementine ışığı açtığı anda içine dolan yalnızlığın altında ezildi. Valizini kapının kenarına bırakarak ışıkları kapattı kendini koltuğa bırakıp topuklu ayakkabılarını çıkardığında ağlaması da başlamıştı. Çaresizlik, endişe ve merak hepsi üst üste binmişti ve genç kadın hıçkırıklarını daha fazla tutamamıştı.

Aradan geçen bir saat boyunca Clementine her dakika saate bakmıştı ve artık saatin onunla oyun oynadığından emindi. Gecenin siyahının gün doğumunun kızılığına karışmasına çok az kalmıştı ve Clementine camın önündeki tekli koltuğa oturmuş koltuğu da cama doğru çevirmişti. Yolu rahatça görebiliyordu Jon'un sokağa girdiğini görmeden de içi rahatlamayacaktı. Genç kadın oturduğu koltukta uyuduğunu da sabah uyandığında fark etti. Huzursuzlukla gözlerini açtı. Pencerelerden içeri giren güneş onu uyandırmıştı. Güneş çoktan doğmuştu. Hızla kucakındaki telefona uzandı saat sekiz olmuştu ve Jon aramamıştı. Yerinden kalkıp evde olmadığını bile bile yatak odasına ve banyoya baktı ama yoktu. Ne yapacağını düşünürken telefonuna gece yaptığı gibi çağrılar, sesli mesajlar bıraktı fakat Jon ne çağrılarına cevap veriyor ne de mesajlarına dönüyordu. Ellerini saçlarının arasında gezdirirken yalnızlık onu boğuyordu. Telefonun rehberine tekrar girdi bu sefer aradığı Jon değil Orlando'ydu. Telefon açıldığı anda Orlando'nun bir şey söylemesine fırsat vermeden telaşlı sözcüklerini sıraladı.

"Orlando. Benim Clementine. Jon... Dün gece abisiyle konuş-

mak için yalnız kalmak istedi ve şimdi... Tanrım! Bütün gece onu bekledim ama gelmedi... Hâlâ gelmedi."

Nefes almak için ara verdiğinde Orlando konuştu. "Onları takip edersin diye düşünmüştüm. İyi haber olurdu çok yazık."

Clementine o an Orlando'nun ne söylemeye çalıştığını anlamadı. "Ben... An-an-anlamadım."

Bir çeşit dolap kapağı sesi duydu daha sonra bıkkın bir nefes. "Hakkında biraz araştırma yaptım diyelim. Yanımızda çalışan insanlara karşı araştırmacıyım ve dostlarıma karşı korumacı. Bir gazeteci olduğumu biliyorum. Jon'u kullandığını ve aramıza girerek haberler hazırladığını hatta kendi üzerinden yalan haberler yaptığını. Bunları sonra yüz yüze konuşacaktım ama madem beni aradın şimdi söylüyorum."

Clementine, Orlando'nun suçlayıcı, sert ve küçükseyen sözleri karşısında dengesini kaybederek en yakın koltuğu el yordamıyla bulup oturdu. "Bunları sonra açıklayabilirim. Her şeyin bir açıklaması var."

Orlando huzursuz bir homurtu çıkardı. "Açıklama yapman gereken kişi ben değilim." Clementine yutkundu. Jon... Ona söyleyecekti. Kafasını iki yana salladı.

"Ona söyleyeceksin?"

"Tabii ki ona söyleyeceğim. Daha fazla salak yerine konulmayı hak etmiyor," deyip gözlerinden akan iki damla yaşı silerek burnunu çekti.

"Onu bul Orlando ve lütfen önce benim anlatmama izin ver."

25. Bölüm

AŞK APTALLIK DEĞİL Mİ?

Clementine zaman geçmiyormuş gibi hissediyordu. Ne yapacağını, kimi araması gerektiğini bilmiyordu. Orlando bir şey söylemeden telefonu kapatmış ve aradan kahrolası iki saat geçmişti. Tek bir haber yoktu... Gerçi onu bulsa bile haber vereceğinden şüpheliydi. Daha fazla bir şey yapmadan oturmaya dayanamayarak üzerine valizinden basit bir elbise ve spor ayakkabılarını giydi. Jon'u sokak sokak aramak için uygundu ve gerçekten bunu yapabiliirdi. Tam kapıdan çıkmak üzereyken zilin çalmasıyla yerinden sıçradı. Jon... Olabilir miydi? Şu an onu görmek için ölüyordu. Kapıyı aceleyle açtığında ve karşısında grubun koruması Sam'i gördü, inanılmaz bir hayal kırıklığı benliğini parçaladı. Gözlerine dolan yaşları derin bir nefesle uzaklaştırdı.

"Jon! Ondan haber var mı?" Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki yerinden çıkmasından korkuyordu. Sam ifadesizdi güneş gözlüklerini çıkararak ceketinin cebine koydu.

"Sizi götürmeye geldim Bayan Hudson." Clementine soran bakışlarla adama baktı o kadar üzgün görünüyordu ki adamın bakışları bile yumuşanıştı.

"Ne-nereye?"

Sam başını öne eğerek "JJ hastanede. Sizi oraya götüreceğim. Hazırsanız çıkalım," dedi. Genç kadın dengesini kaybettiği sırada Sam güçlü kollarıyla düşmesini engelledi.

"Neeeee? Ne-den?" derken midesinin kasıldığını hissediyordu.

"Yüksek doz." Clementine'in kulakları uğuldamaya başlamıştı ve beyninin zonklaması üzerine elini alnına bastırdı. Burununu çekerek akmak üzere olan yaşları göndermeyi hedefledi fakat faydasızdı.

Ayakkabılıktan çantasını aldı ve kendini dışarı atarken "Na-Nasıl?" diye sordu kelimeler dudaklarından hece hece dökülüyordu. Sam, Clementine'in kolunu tutarak ona destek oldu.

"Hastanede gözetim altında durumu iyi değil," dediğinde Clementine gerçeklerin altında eziliyordu Jon uyuşturucu kullanmıştı. Yine! Ve Clementine yanında değildi. Kendi kendine onun yanında olacağına söz vermişti ama olamamıştı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Jared'in onu engelleyeceğini düşünerek aptallık etmişti. Gözyaşları görüşünü engellediği için tüm yönlendirmeleri Sam yapmış onu kapıda bekleyen Jeep'e bindirmişti. Sam şoför koltuğuna yerleşir yerleşmez hemen yola çıkmıştı.

Clementine çantasından bulduğu bir mendille burnunu sil-dikten sonra "Onu ne zaman buldunuz?" diye sordu.

Clementine uyuşturucu komasma girmiş Jon'un halini düşündü. Yapayalnızdı! Ağlaması daha da şiddetlenirken görün-tüler zihnine bıçakla kazınmıştı sanki.

"Orlando bulmuş. Uyuşturucu satılan mekânlardan birindeymiş zamanında yetiştiğini düşünüyor. Tüm grup üyelerine haber verildi Orlando hastaneye giderken beni arayıp sizi almamı söyledi."

Genç kadın bir kez daha hıçkırdı. Hastaneye giden yol Clementine geçmek bilmemişti. Artık ağlamaktan nefes alamıyordu göğsünde oluşan baskı ne kadar içini dökerse döksün geçmi-yordu. Hastane otoparkında durduklarında hızlıca içeri girdiler.

Clementine konuşacak durumda olmadığı için Sam bir görevliye Jon'un adını verdi görevli çıkmaları gereken katı söylerken genç kadının kulakları uğulduyordu. Tek yaptığı ağlamak, boş boş bakmak ve Sam tarafından oradan oraya sürüklenmekti. Jon'un olduğu yoğun bakım katına çıktıklarında Clementine'in dizleri tutmuyordu. Bekleme salonunda volta atan Orlando, oturduğu yerde gözlerini yere sabitlemiş Rich, Luz ağlarken onu teselli etmeye çalışan Luke onu daha fazla endişelendirmişti. Gözyaşlarına boğulan genç kadını teselli etmek için yerinden kalkan Rich onu Sam'den alarak oturttu.

Sam, Orlando ile konuşurken Rich genç kadına sarılmıştı. "O iyi olacak. Piç kurusunun ne kadar güçlü olduğunu bilemezsin Clem."

"Onu gördünüz mü? Durumu nasıl?"

Rich bakışlarını kaçırdı. "Orlando onu buraya getirirken nabızı tamamen durmuş, görmemize izin vermediler. Haber bekliyoruz..."

Clementine ne yapacağını bilmiyordu. Aklından tek geçen onu kaybetmek ile ilgili şeylerdi. Jon'u kısa zamandır tanıyordu ama hayatında daha önce farkına bile varmadığı kocaman bir boşluğu doldurmuştu. Dakikalar, saatlere karışırken Clementine her geçen saniyede biraz daha endişe duyuyordu. Bu endişe nefes almasını engelliyordu. Öyle ki Richard onu ve Luz'u hava almak için bahçeye çıkardığında dahi genç kadın havayı içine çekmeyi başaramamıştı. Tekrar yukarı çıkarak lavaboya girdi. Elini yüzünü yıkadı ve aynadaki o dağılmış görüntüsünü umursamadan yüzünü silip dışarı çıktı.

Tam köşeyi dönüp bekleme salonuna girmek üzereyken Orlando aniden karşısına çıktı genç kadın ona çarpmaktan son dakika kurtuldu. Orlando'nun gri gözlerindeki mavi hareler hipnoz ediciydi öfkesi mavi noktacıklardan taşarken Clementine'a tepeden bakıyordu. Clementine ufak tefek bir kadın değildi hatta aksine yapılı sayılırdı. Orlando korkutucu derecede iriydi.

Elindeki gazeteyi genç kadına sallayıp dişlerinin arasından "İşini yapmakta gecikmemişsin," dedi.

Clementine adamın gözlerinin içine bakarak "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Orlando'nun derin nefes alışığı sabrının tükenmesini işaret etse de Clementine onun sabrını umursamayacak kadar üzgündü. "Ben insanlık yaparak seni buraya çağırdım belki JJ için gerçekten üzülüyorsundur diye düşündüm ama sen... Sen lanet olası işinin peşindeymişsin."

Genç kadın Orlando'nun suratına doğru salladığı gazeteyi uzarup aldı. Magazin sayfasında ki tam sayfa haberi gözlerini kısarak okudu.

ŞÖHRET AĞIR GELDİ

Araf grubunun elektro gitaristi Jon Jones (JJ) yine uyuşturucu pençesinde. Sabah uyuşturucu komasına girmiş bir halde bulunan Jon Jones grubun üyelerinden Orlando Hard tarafından hastaneye kaldırıldı. Tüm grup üyeleri aynı saatlerde hastaneye akın etti. Muhabirimizin aldığı bilgilere göre durumu iyiye gitmiyor. Daha öncede benzer bir şekilde hastaneye kaldırılan Jon Jones iyileştiğinde tedavi görmek için rehabilitasyona girmişti. Görünen o ki Jon Jones yaşadıklarını çabuk unutmuş. Aradan geçen kısa zamanda tekrar uyuşturucu kapanına düşmüş ve en kötüsü şu an yaşam mücadelesi veriyor olması. Aldığımız diğer bilgiler göre Jon Jones'un ihanetin acısını kaldıramadığı yönünde. Kısa zaman önce yayımladığımız ihanet skandalında Jon Jones'un bir süredir beraber görüntülediği gizemli kızılın Brooklyn'de başka bir adamla öpüşürken yakalanması Jon Jones'u yıktığı bunun sonucunda tekrar uyuşturucuya başladığı söylentiler arasında.

Clementine detayları okurken destek almak için duvara yaslandı.

"Ben... Orlando. Ben yapmadım. Açıklayabilirim..." Orlando yüzündeki ifadeleri incelerken sinirinin daha da arttığı görünü-

yordu. Etrafa hızlıca göz attıktan sonra duvara yumruk atarak Clementine'a bağırdı.

"Açıklayabilir misin? Söyle bana Clementine hangi yalanı açıklayacaksın?" Genç adam ellerini başının üzerine birleştirdi. "Lanet olsun! Farkında değil misin? Sana değer veriyor... Onu dört yıldır tanıyorum ve ilk defa birine değer veriyor!" Tekrar arkasını dönerek pencereye doğru yürüdü Clementine'a bakmıyordu. "Bunun onu ne kadar yıkacağını biliyor musun? Ailevi problemleri yüzünden acı çekerken, tamamen darmadağın bir haldeyken bir darbede senin yalancılığın, ikiyüzlülüğünden yiyecek. Karşıma geçmiş hâlâ bu yalanı sürdürüyorsun. Buraya gizlice geldim Clementine. Onu buraya gizlice getirdim tesadüfe bak ki senin çalıştığın D&B medya bu gizlilik bariyerini aşan tek gazete..." Clementine kafasını iki yana sallayarak gazeteye baktı gözyaşları sayfaun üzerine damlıyordu.

"Ben yapmadım Orlando, istifa ettim... Los Angeles'a döndüğümüzde istifa ettim."

Orlando onu dinliyormuş gibi görünmüyordu. "Beni kandıramazsın Clementine. Umurumda da değilsin. Jon uyandığında..." Duraksadı devam etmesi için derin bir nefes alması gerekti sanki onun uyanmaması gibi bir ihtimal varmış gibi hissettirdi. Clementine hıçkırıklara boğulduğunda duvar boyunca kayarak yere oturdu.

"Ona her şeyi anlatacaksın tüm yaptığın bokları ona anlatacak ve siktir olup gideceksin. Eğer sen yapmazsan bunu ben yaparım."

Genç kadın başını dizlerine yasladı. "Yemin ederim Orlando ben yapmadım."

Omuzları ağlamasının şiddetiyle sarsılmaya başladığında omzuna dokunan bir el hissetti. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu Clementine başını kaldırdığında Luz'un gözyaşlarıyla parıldayan gözleriyle karşılaştı. Üzgündü, endişeliydi ama yine de gözlerinin içinde Clementine'ı teselli etmek için ışıldayan parçalar vardı.

"Clem burada ne yapıyorsun?" Clementine etrafını taradı Orlando gitmişti. Ne kadar zamandır orada çaresizce ağladığını bilmiyordu yerinden doğruldu bunu yaparken Luz küçük bedeniyle ona yardımcı oldu.

"O iyi olacak Clem. Sonuçta o JJ... O her zaman en iyisi olmak zorunda." Luz gözünden akan yaşları eliyle sildi ve gülümsemeye çalıştı. Oysa Clementine her bakımdan parçalara ayrılmıştı.

"Biliyorum. O iyi olacak..." Grup bekleme salonunda oturup gelecek haberi beklerken Corbin tüm medyayı uzak tutmak için büyük bir mücadele veriyordu. Hastane bahçesine dev bir güvenlik ağı örülmüştü ve susmayan telefonlar Corbin tarafından cevaplanıyor uygun yanıtlarla bertaraf ediliyordu. Orlando genç kadının karşısındaki sandalyede oturuyordu. Büyük bedeni tüm sandalyeyi kaplamıştı ve dirseklerini dizlerine dayamış düşünüyordu. Arada gözleri Clementine ile kesişiyor ama Orlando öfkeyle bir bakış attıktan sonra başka yere odaklanıyordu. Clementine, Rich ile ikili koltukta oturuyordu genç adam dışarıyı izlerken ara ara genç kadının omzuna teselli verircesine dokunuyordu.

Corbin isteksizce Orlando'ya yaklaştı. "Orlando?"

Orlando kafasını kaldırıp genç adama baktı. "Konser programı ne olacak? Organizatörler ve sponsorlar sıkıştırıyor."

Orlando dişlerini birbirine bastırdı Clementine dişlerinin kırılmamasına şaşırıyordu. "JJ bu haldeyken sikmişim turneyi. Ara hepsi iptal oldu. O piç kurusu iyileşene kadar turneler ertelendi."

Corbin uzaklaşmak yerine konuşmasını sürdürdüğünde Rich olası bir kavgayı ayırmak için yerinden kalkmıştı. O sırada asansörle yukarı çıkan Luke ve Luz'da ne olduğunu anlamaya çalışırcasına etrafı izliyorlardı.

"Sponsorlar tazminatlarını talep ede..." Corbin sözünü tamamlayamadı bile Orlando ayağa fırladığı anda Rich, Corbin ve Orlando'nun arasına girdi.

"Onlara parayı vereceğimizi ve kızlarına sokabileceklerini söylersin o zaman!"

Corbin ellerini havaya kaldırıp, "Bak ben sadece sana danışıyorum tamam mı? Ben senin itip kakabileceğin kölen falan değilim, menajer hiç değilim ben bir asistanım. JJ benimde arkadaşım ve senin kadar bende üzgünüm. Ama sinirimi insanlardan çıkarmıyorum," deyip başka bir şey söylemeden bekleme salonundan çıktı. Rich'in suçlayan gözleri Orlando'ya kilitlenmişti. Clementine birazdan bir kavga daha çıkacak diye düşündüğü sırada Luz'un cılız sesi duyuldu. Orlando'ya bir kahve bardağı uzatıp; "Kahve?" dedi.

Orlando, Luz'a baktığı anda inanılmaz derecede yumuşadı. Gözleri Luz ile kesiştiği anda esip gürlmeleri son buluyordu ve Clementine buna ilk defa şahit olmuyordu. Luz genel olarak insanlar üzerinde sakinleştirici bir etkiye sahip olsa da Orlando kimse tarafından sakinleştirilebilecek bir adam gibi durmuyordu. Orlando kahveyi aldı, Richard yerine oturdu ve Luz, Clementine'in yanına gelerek elindeki başka bir bardağı genç kadına uzattı.

"Bence senin de kahveye ihtiyacın var." Clementine kafasını iki yana salladı konuşmaya çalıştığı her an gözyaşlarına boğuluyordu. Doktor bekleme salonuna girdiğinde herkes ayağa kalktı. Adam gereksiz olduğu kadar içten bir tebessümle grup üyelerine baktı.

"Arkadaşınızı normal odaya aldık. Durumu şimdilik iyi... Fakat yardım alması şart. Kalbi iki jkez durdu ve nabızı hâlâ çok yavaş. Kan basıncı inanılmaz yüksekti beyin kanaması geçirmedeği için çok şanslı."

Adamın gözleri etrafı tararken Clementine çaresizce mırıldandı. "Onu görebilir miyiz?"

Adam başını salladı. "Elbette onu görebilirsiniz şimdi uyuyor ama teker teker girebilirsiniz. Bu arada ailesiyle konuşsam fena olmaz ailesinden kimse yok mu?"

Orlando dudağının içini ısırıldı. "Onun ailesi biziz."

Doktor anlayışla gülümsedi. "Bay Jones hakkında konuşmamız gerekiyor. Profesyonel destek için ve bilirsiniz yüksek doz gibi durumlarda bazı belgeler doldurulması, birkaç imza atılması ve ifade verilmesi gerekiyor. Prosedürler..."

Orlando herkese bir göz attıktan sonra, "Ben halledebilirim." diyerek doktorla birlikte gitti.

Doktorun hemen ardından gelen hemşire eşliğinde bir üst kata alınan grup doğrudan Jon'un yattığı özel odaya ilerledi. Kat sessizdi ve odanın kendine özel bir bekleme alanı vardı. Hemşire kapıda durdu.

"İçeri tek tek girmelisiniz ve uzun kalmazsanız iyi olur zaten uyuyor yarın sabaha kadar da uyuyacaktır." Clementine içeri girmek için can atsa da grup üyelerinin de en az onun kadar endişeli olduklarını biliyordu.

Herkesin gözü genç kadının üzerindeydi Luz bir adım öne çıktı. "Önce sen girmelisin Clem. Eminim Jon seni hissedecektir."

Clementine dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayır, hayır... Lütfen önce siz girin. Hem benim... Benim biraz kendimi toplamam gerekli." Genç kadın bekleme salonundaki koltuklardan birine oturdu. Her nefesinde kalbine bir şey batıyordu. Çocuklar ısrar etmediler. İçeri önce Luz girdi bir süre sonra çıktığında gözleri nemlenmişti Luke içeri girerken Luz, Clementine'm yanına oturup "Oldukça iyi. Gözlerini açtığı zaman kıcını tekmeleyeceğim," dedi.

Clementine gülümseyerek gözyaşlarını sildi. "Eminim tek melersin. Bunu ancak sen yapabilirsin."

Luz kıkırdadı "O piç kurusu o kadar harika ki! Kendini böyle değersiz bir duruma düşürmesi canımı sıkıyor. Bunu kendine yapmaya hakkı yok. Gerçekten... Bunu kendine yaparken aklından ne geçiyordu?"

Clementine genç kadının eline uzanarak sıktı. "Jon kolay şeyler yaşamamış, yani eminim herkesin hayatı dört dörtlük değildir. Fakat her insanın sınavı farklı olduğu gibi vereceği

cevaplar da farklıdır. Jon ne kadar yanlış cevap verirse versin onun yanında olan insanlar oldukça hep doğru yolu bulacak. Buna inanıyorum... Senin dostluğun, çocukların dostluğu onun için çok önemli. Onu yalnız bırakmayacağını biliyorum Luz ama yine de bana söz verir misin?"

Luz anlamsızca genç kadına bakıyordu. Saçları gibi kızıl olan kaşlarını çatı. Alnında çizgiler belirmişti. O çizgiler sadece kaşlarını çattığı anda ortaya çıkıyordu muhtemelen. Sevimli mavi gözleri buğulu olsa da bakışlarında bir şeyler çözmeye çalışan ifade Clementine'in yüzünde geziniyordu.

"Söylediklerinde haklısın fakat sanki gidecekmişsin gibi konuştun. JJ ile aranızda bir şey mi oldu? Dün gece çok iyiydiniz."

Clementine omuzlarını silkti. "Biz iyiyiz bir sorun yok sadece senden ufakık bir söz istiyorum. Biliyorsun o Jon Jones... Ben ise basit bir kadınam. Yani eminim benden sıkılması uzun sürmez."

Luz genç kadının sözünü kesmekte gecikmedi. "Böyle söyleme Clem. Bende Luz King olmadan önce basit bir kadındım. Hatta o kadar basit, silik ve düşüktüm ki anlatsam inanmazsın. JJ'in sana nasıl baktığını görüyorum ben... Aynı şekilde senin de ona."

Clementine ısrarını sürdürdü. Çünkü biliyordu ki Jon'a her şeyi anlattığı an da adamın bakışları da düşünceleri gibi değişecekti. Yaptıklarını ne niyetle yapmış olursa olsun Jon'un tavrının ne olacağını biliyordu. Ona kendini açıklayacak sabır taşındaki son parçacığa kadar savaşıyordu. Fakat o son parça toz olduğunda gitmesi gerektiğini bilecek kadar da gururluydu. Savaş kazan veya savaş pes et...

Son olarak Richard odadan çıktı ve Orlando ortalarda olmadığı için içeri girme sırası Clementine'a gelmişti. İçeri girip onu görmek istiyordu elbette ama canını acıtan şey hâlâ geçmemişti. Ondan ayrılacağını düşündüğü her an bağıra bağıra ağlamak istiyordu. Tabi bir de Jon'un o gülen gözlerine vurulduğu an vardı. Jon her zaman gülen gözlü, çocuk kalpli, yaramaz adamdı. Oysa

şimdi kendisine zarar verene kadar kullandığı madde yüzünden saçma bir hastanedeydi. Richard onun omzuna dokunduğunda yerinden kalkarak bir ruh gibi Jon'un yattığı odanın kapısına yürüdü. Ruh gibiydi ama içeri girerken ruhunu kapıda bırakmıştı. Ruhsuz bir ruhtu. Cansız bir ruh... Jon bir otel odasını andıran hastane odasında son teknoloji bir hasta yatağında yatıyordu. Hemen yanında kalp ritmini dışarı veren makinelerden vardı. Clementine kardeşini düşündü. Claire'in de çocuk kalbi hastane köşelerindeydi. İkisi içinde ağlıyordu ama derin bir nefesle göz yaşlarını geri gönderdi. Jon'un yanına yaklaştı. Saçları yastığa dağılmıştı. Açık kumral saçlarma parmak uçlarıyla dokundu. O an Jon'un gözlerini açmasını istedi. Parmak uçlarından ona enerji vermek istedi ve parmak uçlarından ona mutluluk vermek istedi. Kaybettiklerinin yerine... Parmaklarını alnına indirdi ve oradan küçük şekilli burnunu dokundu. Yanaklarında gezen elleri yumuşak sakallarını hissetti. Hemen yanındaki koltuğa oturdu ve genç adamın elini ellerinin arasına aldı. Jon'un elleri çok güzeldi. Öyle bakımlı manikürlü falan değildi, yumuşak pürüzsüz kadın eli gibi de değildi. Jon bir müzisyenin sert ellerine sahipti. Parmak uçlarında nasırlar vardı. Parmak uçlarında nasırlar olsa da zor şartlar Jon'un kalbine nasır tutturmamıştı. O tüm yaşadıklarına rağmen gülüyordu, neşeyle bakıyordu ve insanları güldürüyordu. Elini kaldırıp yanağına götürdü, genç kadın dokunuşu tenine değsin istiyordu.

"Jon... Sana kızgınım aslında." Burnunu çekerek gülümsedi. "Luz haklı sen piç kurusunun tekisin. Şu haline bak!" Kafasını iki yana salladı ve bunları söylemekten vazgeçti. "Tamam, tamam bunları şimdi söylemeyeceğim. Seni azarlamak için zamanım olacak ve ben seni bencilliğin için azarlarken sen gözlerinin içine bakacaksın. Anladın mı?" Cevap alamasa da duyduğunu ümit etmek istiyordu. Ümitlerinin boşuna olduğunu bile bile ümit etmek insana özgü değil miydi?

"Beni yıkıyorsun Jon. Bu beni korkutuyor. Daha önce bir adamın beni yıkabileceğini düşünmemiştim. Yani bu imkânsız gibiydi... Güçlü, ayaklarını yere sağlam basan, başarılı bir

kadın olmak istemiştim ve sen karşıma çıkana kadar da öyleydim.” Tekrar gülerken adamın yanağına uzandı. Teni sıcacıktı. “Sonra... Seni buldum. Gereksiz bir özgüvenin, kocaman bir egon, devasa bir libidon, insanı sinir eden ama içten içe sevimli sözlerin, harika bir gülümsemenin, orman yeşili gözlerin vardı. Bak Jon Jones... Aşkımı falan itiraf etmiyorum tamam mı? Bunu yapamam.”

Gözlerini Jon’un öylece yatan bedeninden uzaklaştırıp hastane odasını taradı. “Yani uygun ortam, uygun şartlar falan yok. Ayrıca sen âşık olunamayacak kadar yaramaz bir adamsın. Ben ise yaramazlık yapmayı, destek tekerlekleri olmadan bisiklet sürmeye başladığımda bıraktım. Ayrıca başka şeyler de var. Tüm bu olanların böyle başlamasını istemezdim. Bazen düşünüyorum da keşke gerçekten o bara çılgın bir gece için gelmiş olsaydım. Çok içtiğim için dağıtsam ve o saçma piste çıkarak striptiz yapsaydım. Seni yine o acil çıkış kapısında o tütünü tütürürken görseydim ve sen bana ot içirseydin.” Kıkırdadı göz-yaşları görüşünü kısıtlamıştı. “Belki öyle olsaydı. şu an burada ne diyeceğim diye kıvranmak yerine hazır senin hiçbir şeyi duymuyor olmandan istifade ederek kulağma eğilir, seni seviyorum Jon Jones. Sana deli gibi âşık oldum. Ben aptalın tekiyim ama aşkta aptallık değıl mi zaten derdim.”

26. Bölüm

ÖLÜYORUM

Clementine sessizce ağlarken kapının kapandığını duyarak kafasını çevirdi. Orlando ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş çatık kaşlarla genç kadına bakıyordu. Clementine gözündeki yaşları silip ayağa kalktı.

“Şey... Ben dışarıdayım.” Orlando’nun yanından geçip dışarı çıkarken üzerinde adamın gözlerini hissetti. Bir katil tarafından izlenmek gibi ürkütücüydü. Çocuklar bekleme salonunda oturuyordu. Finn, Corbin, Sam’de bekleme salonundaydı. Herkesin gözleri Clementine’in üzerinde kilitlendi. Genç kadın gözlerden uzaklaşmak istiyor, sanki herkes onun hakkındaki gerçeği biliyormuş gibi hissediyordu. O an güvendiği biriyle konuşmaya duyduğu ihtiyaç yadsınamazdı. O an seneler sonra ilk defa anesine gerçek anlamda ihtiyaç duydu. Clementine köşede sessizce otururken çalan telefonu bu sessizliği böldü. Çantasından çıkardığı telefonda Ashley’in ismini yanıp söniyordu. Genç kadın telefonuyla birlikte bekleme salonundan çıkarak sakın bir köşeye geçti.

“Clem! Neler oluyor?” Ashley’in telaşlı sesi haberleri okuduğunu gösteriyordu. Clementine’in ağlaması şiddetlendi omuzları sarsılıyordu. Yüzünü önündeki camdan dışarı doğru döndürdü.

"Jon hastanede ve..." Bir hıçkırık sözünü kesti.

"Yani doktorlar iyi olduğunu söylüyor ama Ash! Onu öyle görmekten nefret ettim. Canım acıyor." Clementine etrafına göz atarak kimsenin olmadığını gördü ve ağlamasını bastırmadı. İçini dökmeye ihtiyacı vardı.

"Peki ya haberler?"

Clementine kendi kendine kafasını iki yana salladı. "Ben... Ben değilim."

Ashley araya girdi. "Elbette senin yaptığını düşünmedim Clem!"

Bu güzeldi en azından arkadaşı ona inanıyordu. "Orlando gazeteci olduğumu öğrenmiş ve bu haber yüzünden beni suçluyor." Ashley bir küfür savurdu ayrıntıları sordukça Clementine ona her şeyi anlattı. Konuşmalarını sonlandırdığında en azından içine nefes alacak kadar yer açılmıştı. Artık içine çektiği nefesle ciğerleri daha az batıyordu. Genç kadın kendini iyi hissetmek için çabalarken boş boş pencereden bakmayı sürdürüyordu. Saniyeler sonra bir öksürük sesiyle arkasını döndü. Luz onu ince-liyordu. Ne kadar zamandır oradaydı? Panikle telefonu sutyeni-nin içine sıkıştıran Clementine "Luz? Bir şey mi oldu?" diyerek genç kadının nabzını yokladı.

Luz bir şey söylemeden ufak adımlarla Clementine'a yak-laştı. Asker botları mevsim için uygun olmasa da Luz'un onları giymeyi sevdiği belliydi. Elleriyle mini şortundaki görünmeyen ipleri silkeler gibi bir hareket yaptı. "Demek gazetecisin?"

Clementine bakışlarını kaçırdı. Bu kendini kaçınıcı suçlu his-sedişiydi bilmiyordu. "Artık değilim. İstifa ettim ve Luz inan bana bugünkü haberle en ufak ilgim yok."

Orlando'nun aksine Luz'un bakışlarında yargılama yoktu, suçlama yoktu... Yüzüne sadece bir şeylerin sırrını çözmek ister-miş gibi derin bakıyordu. "Konuşmalarını duydum, yani daha doğrusu onları dinledim." Sanki bu yaptığı çok büyük bir yan-lışınış gibi bakışlarını kirpiklerinin ardına sakladı. "Benimle ko-nuşmak ister misin?"

Clementine, Luz'un sorusunu bir süre sindiremedi. Daha doğrusu ne dediğini anladığından emin değildi. Anladığı şekilde sormuş olamazdı değil mi? Onu dinlemek mi istiyordu? Luz, Clementine'ı elinden tutarak asansöre yönlendirdi. İki kadın kafeteryaya oturdular ve Luz karton bardaktaki kahvelerden birini Clementine'ın önüne koydu. Kendi kahvesine dokunmadan gözlerini genç kadının üzerine dikti. Clementine o anda rahatladı. Onu gerçekten dinlemek istiyordu. Clementine, Luz'a tüm içtenliğiyle her şeyi anlattı. Bütün olanlardan bahsetti, istifasından ve son olan olaydan bahsederken sesi titredi. Bahsetmediği tek şey kız kardeşi Claire'di. Onu böyle bir durumda acınma maskesi olarak kullanmak istemiyordu. Claire'in durumu da sevgisi gibi özeldi ve bunu öne sürerek yaptığı şeyi hafifletemezdi. Bu insanların duygularını sömürmek olurdu. Luz'a maddi sıkıntı yaşadığından ve hayallerinden bahsettiğinde genç kadın hüznüyle iç çekti. Onu anlayabiliyordu. Konuşması bittiğinde iki kadında kahvelerine dokunmamıştı.

Luz elini uzatıp Clementine'ın titreyen ellerine dokundu. "Seni anlıyorum Clementine ve inan bana yargılamıyorum." Durup uzaklara daldı. "Bunu Jon'a açıklaman gerekiyor..."

Clementine genç kızı onaylarken burnunu çekti. "Biliyorum, zaten anlatacaktım ama bir türlü uygun anı bulamadım. O uyanığında ve buradan çıktığımızda onunla konuşacağım."

Luz ona hak verir gibi gülümserken "Bu en iyisi olur," diye yanıtladı. Clementine bunun en iyisi olacağını biliyordu ama kimin için? Onu kaybedecekti... Yine de onu daha fazla kandırmak adına buna mecburdu. Jon tüm bu olanları hak etmiyordu.

İki genç kadın tekrar yukarı dönmek için kalktıklarında Luz büyük bir inançla konuştu. "Seni affedecek Clem." Asansöre doğru yöneldikleri sırada danışmadan yükselen şiddetli ses duraksamalarını sağladı. Clementine açılan asansör kapısını umursamadan danışmaya doğru baktı. Jared! Danışmadaki kadın ve güvenlik görevlisiyle tartışıyordu.

"Hadi Clem."

Clementine asansöre binmiş olan Luz'a baktı. "Sen çık ben birazdan geliyorum."

Luz yukarı çıkarken Clementine adımlarını danışmaya yönlendirdi. Jared'i dışarı atmak için davranan güvenlik görevlisine "Sorun değil. Kendisi hastamız Jon Jones'un yakını," diye açıklama yaptı. Görevli kibarca özür dileyerek ellerini Jared'm üzerinden çekti. Jared üzerindeki lacivert gömleği düzelterek Clementine'a gözlerini dikti.

"Teşekkür ederim. Onu görmek istiyorum."

"Şimdi uyuyor durumu iyi ve eminim yakında uyanacaktır. Biraz konuşabilir miyiz?"

"Bu arada ben Clementine," Deyip Jared'a kafeteryayı işaret etti.

"Bende Jared." Tanışmaları soğuktu ama zaten sıcak olması içinde bir neden yoktu. Adam kararsız görünsede birkaç saniye içinde kafeteryaya doğru yürüdü. Clementine bir adım arkasından adamı takip ediyordu. Arkadan bakınca da fazlasıyla güçlü, yapılı ve sertti. Jared sandalyeyi çekerek Clementine'ın oturmasını işaret etti. Anlaşılan centilmendi. Genç kadın, Jared'ın çektiği sandalyeye oturarak adamında karşısına yerleşmesini bekledi.

"Dün akşam onu yalnız bırakmayacağını söylemiştin." Jared dirseklerini masaya dayayarak başını ellerinin arasına aldı. Üzgün olduğu çok açıktı. Genç adamı ilk defa aydınlıkta görüyordu ve gözaltlarındaki derin morluklar ile gözlerindeki hüznü açıkça seçebiliyordu.

"Öyle de yaptım. Onu eve bıraktım ama yukarı çıkmama izin vermedi. Senin evde olduğunu söyledi." Demek ki Jon, Jared'ı bu şekilde atlatmıştı. Clementine uzunca bir süre camın önünde onun gelmesini beklemişti. Belki de onu görmemişti ya da Clementine uykuya yenik düştüğü sırada gelmişlerdi.

"Uzun zamandır madde bağımlısı. Gruba ilk girdiği zamanlarda hastaneye kaldırılmıştı," Dedi Jared.

Clementine madde bağımlılığı sorunlarından haberdardı. "Sizin... Yani görüşmediğinizi sanıyordum."

Jared gülümsedi dişleri aynı Jon'un dişlerine benziyordu. İki ön dişi aynı Jon'un ki gibi sevimli bir şekilde diğerlerinden uzundu. Jon'un gülüşünü özlüyordu o gülümsemeyi sadece birkaç saattir görmüyor olmasına rağmen sanki yıllardır görmüyormuş gibi bir özlemle dolmuştu.

"Abiler, küçük kardeşlerini asla yalnız bırakmaz." Kaşlarını çatıp "Ne olursa olsun," dedi.

Clementine o an Jared'ın dipsiz kuyu kadar kara olan gözlerinde kendisini gördü. Doğruydı... Abiler ve ablalar, küçük kardeşlerini asla yalnız bırakmaz ve onlar için her şeyi yaparlardı.

"Daisy hakkında mı konuştunuz? Jon o yüzden mi bu halde..." Jared hatırlamak istemediği anıları hatırlamış gibi bir ifadeyle genç kadına baktı daha sonra sıkın bir nefes verdi.

"Konular arasında o da vardı. Aradan sekiz sene geçti artık konuşmamız gerekiyordu. Ona her şeyi söylemek istemezdim ama o kadar üstüme gelince... Keşke söylemeseydim." Yumruklarını sıkıyordu genç kadın konular arasında başka ne olduğunu merak ediyordu.

"Herkes gerçekleri bilmeyi hak eder... Ne kadar kötü ve can sıkıcı olursa olsun." Clementine bunu içten söylemişti. Kimse bir yalanı yaşamayı ya da bir yalana inanmayı kabullenemezdi. Gerçek ne kadar kötü, can sıkıcı olursa olsun bir yalandan çok daha iyiydi.

"Haklısın. Zaten onu çok uzun zaman kandırdım, ondan kaçtım, ona yalan söyledim ve onunla yüzleşmekten korktum. Ama şimdi... Son zamanlarımda ona dürüst olmak istiyorum."

Genç kadın duraksadı. "Son zamanların mı? Bir yere mi gidiyorsun?"

Jared acı dolu bir şekilde gülümsedi. "Evet, bir yere gidiyorum. Uzun bir yolculuk..." Clementine adamın ne demek istediğini anlamıyordu. Jared, genç kadının boş boş bakması üzerine ufak bir kahkaha attı. "Ölüyorum Clementine."

Genç kadının şaşkın ifadesi suratında dondu. Ne söyleyece-

ğini bilemiyordu nabızı arunda yükselmişti. Clementine tek kelime edemeden Jared konuştu.

“Beynimde bir tümör var. Müdahale edemeyecekleri bir noktada...” Clementine elini dağınık buklelerinin arasından geçirip başına aniden saplanan şiddetli ağrıdan kurtulmak için kafasını geriye attı. Ne demesi gerektiğini hatta ne düşüneceğini bile bilemiyordu. Aklına kardeşinin hastalığını ilk öğrendiği zaman geldi bütün bedenine yayılan buz içini nasıl bu denli kavurabiliyordu. O anı düşündüğü anda aynı şeyi tekrar hissetmişti.

“Bu-bu-nu Jon’a söy-ledin mi?” diye sorarken kekelemesine engel olamıyordu. Adam başım sallayarak onu onayladığında Jon’un o hastane odasında yatmasının nedeninin Daisy hakkında geçen konuşma olmadığını anladı. Jon aynı Clementine’ın kardeşinin hastalığını öğrendiğinde hissettiği şeyi hissetmişti. Sevdiği birisini kaybedecek olmanın acısını hissetmişti ve bunu bastırmıştı.

“Ah Tanrım! Çok üzgünüm Jared. Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok üzgünüm.” Jared her şey çok normalmiş ve Clementine’ın neden bahsettiğini anlamıyormuş gibi geniş omuzlarından birini silkti. Böylesine genç, yakışıklı ve kuvvetli bir adamın ölecek olması... Bu çok garipti. Hasta görünmüyordu sadece biraz yorgun ve üzgün gibiydi.

“Başlarda bende üzüldüm. İki ay kadar önce bunu öğrendiğimde kendimi harap ettim. Bunu hak etmediğimi düşündüm, erken olduğunu... Ama sonra... Yani zamanım doldu ve bundan kaçamam. Karşımda durup yüzleşmem gerekiyor. Gücümü topladıktan sonra Jon ile konuşmak için çabaladım çünkü ona hiçbir zaman gerektiği gibi veda edemedim. Bu son vedamı gerektiği gibi yapmalıyım. Az zamanım kaldı bunu biliyorum ve hissediyorum da.” Durup düşündü gözü masanın üzerinde bir noktaya dalmıştı. Ahşap masanın üzerindeki tüm ağaç kabartması yüzeyde göz bebekleri gezindi.

“Ondan beni affetmesini beklemiyorum. Bunu ondan istemeye de hakkım yok. Ona gerektiği gibi abilik yapamadım her

zaman çok boktan bir kardeştim. Annem işe çıkarken onu bana bırakırdı. O kadar küçük, çirkin ve gürültücüydü ki ondan nefret ederdim ama ağlamasından daha çok nefret ederdim. Ondan iki yaş büyük olmama rağmen hatırladığım tüm zamanlarda ona ben baktım. Yetimhanede onu asla yalnız bırakmayacağıma söz verdiğim gecelerde Tanrı'ya bizi ayırmaması için dua ettim. Jon çok küçüktü ve çok yaramazdı. Yetimhanede sürekli dayak verdi onu korumak istediğim zaman ikimiz birlikte dayak yerdik. Fakat öyle de böyle de birlikteydik." Clementine gözünden damlayan yaşların farkında bile değildi. Jared'm gözlerindeki o şey... O şey kardeşine olan sevgisiydi ve Clementine, Jared'ı kimsenin anlamayacağı kadar iyi anlıyordu.

"Beni aldıklarında Jon benden nefret etti. Ona defalarca mektup gönderdim ama hiç cevap alamadım. Yıllarca benimle görüşmedi küçücük bir çocuk olmasına rağmen kin tutma konusunda çok iyiydi." Genç kadın Jon'un kindar olabileceğini düşünmemişti. Gerçekleri öğrendiğinde Clementine'a da kin duyar mıydı? Bir daha onu göremeyeceğini düşünmek bile istemiyordu. "Daha sonra yeniden bir araya geldik. Her şey harika gidiyordu ikimizde arabalara bayılıyorduk." Gülerek kafasını iki yana salladı. Gözünün önünde beliren bir anıya tutunmuş gibi gözlerinin içi parlamıştı.

"Ben uyuşturucuya başladım. Bu Jon'u ikinci terk edişimdi. Ona kızmıyorum, eğer böyle olacağını bilseydim ona daha iyi bir abi olurum."

Clementine genç adamın eline uzandı ve dostça sıkarak ona güç vermek için gülümsemeye çabaladı. "Bence sen çok iyi bir abisin, sadece Jon fazla kırılmış bir kardeş."

Jared genç kadının gözlerine bakarak elini geri çekti. "Senin gibi kızlarla düzüşmesinin bile sebebi benim Clementine. Ben olsam beni affetmezdim. Ondan her şeyi çaldım. Çocukluğunu, abisini, sevdiği kadını..."

"Anladığım kadarıyla sevdiği kadını çalan sen değildin?" Jared'm dün gece söyledikleri bu yöndeydi. Adamında onu onay-

laması uzun sürmedi. "Daisy çok küçüktü. Henüz on sekiz yaşındaydı, kimsesizdi ve ne istediğinden emin değildi. Bana âşık olduğunu söylüyordu ama Jon o gece benimle kavga ederken beni terk edeceğini söyledi. Daisy'e sahip olamıyorsa uzaklara gitmenin en iyisi olacağını söyledi. Ben ne yaptım biliyor musun? Olgun bir abiye yakışmayacak ve herkesin hayatını mahvedecek bir teklif sundum. Daisy'i paylaşmayı teklif ettim." Clementine bunu biliyor olduğu için şok olmamıştı.

"Daisy bunu kabul etti çünkü eğer ikimizle de olmazsa, onunla olmayacağını söyledim. Onu paylaştık... Aylarca... Daisy'nin ne hissettiğini umursamadım, Jon'un ona daha fazla bağlanıyor olmasını umursamadım ve bunları umursamadıkça benliğimin de umursamadığını düşündüm. Benliğim umursamıyordu ama umursadığım tek şey daha fazla toz çekmekti. Hep daha fazla... Daha fazla... Bir gece Daisy'i aldattım. Defalarca aldattım. Benden nefret eder ve Jon'u sever diye düşündüm." Başını ellerinin arasına aldı. Gözleri dolmuştu ve bunları genç kadından saklamak için başını öne eğmişti. Hâlâ güçlü olmaya ve güçlü görünmeye çalışıyordu. "Daisy'den özür dileyemedim. Ondan af dileyemedim ama şimdi kardeşimden özür dilemek için bir şansım var." Clementine konuşmak için ağzını açtığı sırada tepelerine dikilen adam bedenini gölgeledi. Kafasını hafifçe kaldırıp başında dikilen adama baktı.

Orlando kollarını göğsünde bağlamış dişlerini sıkıyordu sıkığı dişlerinin arasından öfkeyle soludu. "Ne o? Şimdi de olayın iç yüzü için Jon'un abisiyle röportaj mı yapıyorsun?"

Bakışları Jared'a döndü. "Ya sen? Sana bu röportaj için para mı veriyor? Bunun için mi JJ'i rahatsız ediyorsun?"

Jared siyah kaşlarını çatarak gözlerini Orlando'ya dikti. Siyah gözleri en az Orlando'nun gri, mavi gözleri kadar öfkeyle bakıyordu kafasını hafifçe yana yatırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Orlando işaret parmağını Clementine'in üzerine doğrulttu.

"Onun gazeteci olduğunu bilmiyor musun? Bu röportaj için sana ne kadar ödeme yaptı?"

Jared'ın bakışları Clementine'a döndü ama bu anlıktı ayağa kalkarak Orlando'nun tam karşısına dikildi. Orlando, Jared'den üç, dört santim daha uzun ve biraz daha kalıplıydı fakat Jared yanında küçük görünmüyordu. Orlando'nun yanında duran her adamdan daha kalıplıydı. Bu iki kas kütesinin çarpıştığını düşünmek bile istemiyordu.

"Söyle bana konuşmaman için ne kadar istiyorsun?" Orlando'nun bu söylediği Jared tarafından bir boyun kütletmesi ile cevaplandı. Jared boynunu kütlettikten sonra yumruklarını sıkmuştu Clementine aralarına girmesi gerektiğini düşünüyordu ama yerinden kalkamayacak kadar büyük bir şoktaydı.

"Parayı kışına sokabilirsin ya da sen zahmet etme ben so-
karım!" Yumruğunu havaya kaldırdığı anda Clementine atıldı ve Jared'ın elini tutarak Orlando'dan uzaklaştırdı. Kafeteryada oturan insanlar onlara kilitlenmişti ani sessizlik yüzünden iki adamın nefesleri bir fırtınayı andırıyordu.

"Durun! Durun..." İkisine de öfkeyle baktı. "Burası bir hastane..."

Başını Orlando'ya çevirdi. "Sana kendimi ispatlamak zorunda değilim. Ben istifa ettim ve Jon uyandığı zaman zaten ona her şeyi açıklayacağım."

Orlando kafasıyla Jared'ı işaret etti. "Onunla burada gizli gizli ne konuşuyorsun o zaman?"

Jared, Clementine'dan önce davrandı. "Seni ilgilendirmeyen şeyler."

Orlando gülümseyerek geri çekildi. Söylenen hiçbir şeyi dinlemeyeceği ve inanmayacağı açıktı. Clementine onu anlamak istiyordu Jon için endişeleniyordu evet, bunu anlayabilirdi ama bu kadar taş kalpli ve anlayışsız olmasını anlayamıyordu.

"Jared, sadece kardeşini görmek istiyor."

Orlando işaret parmağını ikisinin üzerine doğrulttu. "İkinizde onu görmeyeceksiniz."

Jared arada Clementine olmasına rağmen Orlando'nun üzerine hamle yaptı. "Buna kim karar veriyor? O benim kardeşim, birinci derece yakınım ve onu görebilirim."

Bu doğrudu fakat aynı şey Clementine için geçerli değildi. O, Jon'un sadece seks partneriydi... "Ben karar veriyorum. Onun yıllardır ortada olmayan abisine ihtiyacı yok. Biz varız. Grup var, dostları var." Orlando o kadar ruhsuz bir ifade takınmıştı ki Clementine onun daha önce gülümseyen o sevimli hallerini görmemiş olsa kalbinin taştan olduğunu düşünürdü. Genç kadın Orlando'nun ne kadar iyi kalpli olduğuna daha önce defalarca şahit olmuştu. Fakat şimdi karşısında ki bu adam... Taş kalpliydi. Kavgaya daha da büyümeden Sam geldi Clementine biraz olsun rahatlamıştı.

"Bay Hard." Orlando, Sam'e doğru dönerek sorgulayan bakışlarla baktı. Adam konuşmakta gecikmedi. "JJ uyandı." Orlando'nun bedenindeki gerginlik gözle görülür şekilde azalmıştı. Sanki taşımak için çok büyük güç harcadığı bir şeyi taşımayı bırakmış gibi omuzları rahatlamıştı.

Siyahi adamın bakışları Clementine'a kaydı. "Bayan Hudson'ı görmek istiyor," dediğinde Clementine donup kaldı. Jon uyanmıştı ve Clementine'ı görmek mi istiyordu? Genç kadın onu görmek için ölüyordu.

Clementine hareketlendiği sırada Orlando onu kolundan yakaladı. "Onun yanına girerken üzerindeki tüm cihazları bana vereceksin. Görüntü ya da ses kaydı alman yasak."

Clementine elini sutyenine daldırdı cep telefonunu Orlando'ya uzattı. "Bundan başka bir şeyim yok," deyip Kollarını havaya kaldırdı. "Üstümü aramak ister misin?"

Orlando'nun gözleri genç kadının bedeninde gezindi. İncecik elbiseye başka bir şey saklaması mümkün değildi zaten. Clementine'ı incelemeyi bitirdiğinde Jared'a döndü. "Eğer seni görmek istemezse cehennem olup gidiyorsun."

Clementine öfkeyle soludu. "Onunla düzgün konuşun Bay Hard." Orlando uyarıyı umursamadı. Birlikte Jon'un olduğu kata çıkıp odasına doğru ilerlediler kimse konuşmuyordu ama sinirli nefeslerinin gürültüsü sessizliği baltalıyordu. Bekleme salonunda çocukların hepsi oturdukları yerden onlara baktılar gerginlik elle tutulabilir, dokunulabilirdi.

Kapıda dikilen Luz, Clementine'a gülümseyerek içeriyi işaret etti. "Seni görmek istedi." Clementine yutkundu gözyaşlarını silerek kapıya doğru ilerledi. İçeri girdiği anda ilk seferkinden daha yoğun bir elektrik dört yanını kuşattı çünkü Jon'un orman yeşili gözleri ona odaklanmıştı. Görmeden bile bakışının yoğunluğunu hissetti. O bakış ile sarsıldı, toparlandı. O bakış ile öldü ve dirildi. Saçlarını geriye atarak Jon'a yaklaştı. Adam öylece yatıyordu ama bu sefer sırtını yatak başına yaslamış ve hafifçe doğrulmuştu. Ellerini kabahatli bir çocuk gibi kucağında birleştirmişti ama bakışlarını kaçırmıyordu.

"Jon!"

Adam ismini duyduğu anda içtenlikle gülümsedi. "Clem... Güzelim." Clementine adamın yanına ilerledi tek kelime etmeden kollarını ona sardı. Bu sarılmaya öylesine ihtiyacı vardı ki hiçbir kelime bu ihtiyacı anlatmakta yeterli olmazdı. Adamın kokusunu içine çekti bedeninden geçen sıcaklığı hissetti saniyeler sonra adamın kolları da onu sardı. Sanki Clementine'm ihtiyacını hissetmişti.

27. Bölüm

SEVDİĞİM ŞEYLERDEN BİRİ

Clementine genç adama sarılabildiği kadar uzun süre sarıldı hatta ondan ayrılmak konusunda kararsız kalmıştı ama Jon'un gülümseyen nefesini hissetti.

"Güzelim beni biraz daha sıkarsan bu işi kökten çözeceksin." Clementine geriledi ve Jon'a baktı adamın iki uzun ön dişi ve gamzelerine bakarken afalladığını hissetti nabızı anında hızlanmıştı bu görüntü onun için mutluluk kaynağıydı.

"Otursana." Clementine tekli koltuğa ilerlediği sırada Jon bileğini kavradı. "Yatağa otur."

Genç kadın itiraz etmedi ve kalçasını Jon'un açtığı yere yerleştirerek ona doğru dönüp oturdu açıkçası adamın bu yakın olma durumundan hoşlanmıştı ama yine de kaşlarını çatarak "Beni yumuşatmak için mi böyle davranıyorsun?" diye sordu. Clementine'in pekte yumuşamaya ihtiyacı yoktu. Adamın gözlerini gördüğü anda tamamen yumuşamıştı. Jon her zamanki hayatı ciddiye almıyorum tek düşündüğüm yaramazlık ifadesini suratına yerleştirdi.

"Elbette..." Genç kadının elini yakaladı ve işaret parmağını ağzına alıp ucunu ısırды. "Sen beni sertleştirirken benim seni yumuşatıyor olmam... Adil göründü." Clementine parmağını

Jon'un ağzından kurtardı. Adam ölümden dönmüştü ama hâlâ azgındı. Bu normal olmamalıydı.

"Jon farkında mısın ölümden döndün?"

Jon önemsiz bir şeymiş gibi başını sallayarak bunu onayladı. Gözleri Clementine'in göğüslerinde geziniyordu. "Işığ ı gördüm ama bu iki ampul kadar parlak değildi. Yakından bakabilir miyim?"

Clementine'in beline uzanıp onu kendine çekmeye çalıştığı sırada genç kadın buna zorlukla karşı koydu. "Kes şunu bir hastane odasında yız ve arkadaşlarının hepsi dışarıda."

Bunu umursamadı elbette. "Tamam, sessiz oluruz."

Clementine bu sefer daha ciddi davrandı. "Jon konuşmamız gerekiyor ve bunu hastane odasında yapmayacağız."

Jon kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Ciddi konular konuşmak istemiyorum gerçekten. O dışarıdakilerin hepsi tarafından soru, tavsiye yağmuruna tutulacağım zaten. Sen yapma Clem!"

Clementine uzanarak genç adamın alnuna güçlü bir öpücük kondurdu. "Yaptığın şey gerçekten çok boktan ve sana kızg ınım fakat hayır, bu konuda seninle konuşmayacağım eminim arkadaşların gerektiği gibi senin üstüne geleceklerdir." Clementine nedensizce ona kızmaya hakkı yokmuş gibi hissediyordu söyleyeceği şeyin etkisini hafifletmek için genç adamın saçlarını okşadı. Kumral saç tutamlarının yumuşak ipeksiliğinden parmaklarını ayırmak istemiyordu.

"Jared... O burada."

Jon'un gözlerine hüznü, öfkeli bir bakış yerleşti. "Görmek istemiyorum." Hâlâ mı kızgındı yani? Jon Jones'un kızg ınlığı, kini ne zaman duruluyordu. Yoksa hiçbir zaman affetmiyor muydu? Kızdığı kişi ölüm ipliğinde dans ediyor olsa bile kini dinmiyor muydu? Genç kadın bunu düşünerek yutkundu.

"Jon, ben onunla konuştum ve..."

Genç kadının sözünü kesti. "Buna karışmanı istemiyorum Clem." Saçını okşayan eli ittirdi ve dişlerini birbirine bastırdı.

"Lanet olsun!" Elleriyle yüzünü kapattığı anda Clementine onun ağladığını anladı. Hemen öne atılarak onu sarmaladı fakat Jon buna engel oluyordu.

"Beni yalnız bırak!"

Genç kadın onu dinlemeyecekti elbette. "Hayır, istersen bağır, güvenlik çağır ve beni dışarı attır. Fakat seni yalnız bırakmayı her koşulda reddediyorum Jon Jones!" Adam ellerini yüzünden çektiğinde gözleri kızarmıştı ve gözyaşlarıyla parıltıyordu Clementine adamın gözünden damlayan iki damla yaşı sildi.

"Tamam, hazır olana kadar onu görmek zorunda değilsin. Peki ya arkadaşların? Onları görmek ister misin?" Jon onu onayladı. Clementine, Jon'un dudaklarına ben yanındayım anlamına gelen bir öpücük kondurarak çocuklara haber vermek için dışarı çıktı.

Sabah erken saatlerde Jon taburcu olmuştu ve Clementine, grupla beraber genç adamın evindeydi. Jon üçlü koltukta uzanıyordu başını Clementine'in kucağına koymuştu çünkü evinde daha uygun bir yastık olmadığı konusunda son derece ısrarcı davranmıştı. Tekli koltukta oturan Luke'un kucağına kolayca yerleşmiş olan Luz adamın kuzguni siyah saçlarıyla oynuyordu. Orlando ikili koltuğa yerleşmişti kollarını açarak tüm koltuğu kaplamıştı ve Richard onun ayağının dibinde yerde oturuyordu. Yanındaki bira şişesine uzanıp tek dikişte çoğunu içti herkes bir şey söylemek istiyor ama birinin lafa girmesini bekliyordu.

Grubun lideri olarak ilk hamle Orlando'dan geldi. "JJ rehabilitasyona girmen gerekiyor. Bu gerçekten ciddi bir konu..."

Jon bunu umursamıyor gibi görünüyordu. "Yapma Orlando. Sadece biraz abartmışım içkiyi fazla kaçırmak gibi."

Orlando sinirleniyordu ama kendini dizginlemeye çalıştığı açıktı yumruklarını sıkarak "Kalbin durdu! İçkiyi fazla kaçırmak gibiyim! O siktüğimin rehabilitasyon merkezine yatacaksın ne kadar süreceği umurumda değil anladın mı?" diye bağırды bu bağırma avaz avaz değil, sessiz fakat korkutucuydu.

"Turne var ve ben iyiyim..." Clementine karışmak istemi-

yordu fakat o da Orlando'ya hak veriyordu. "Turneyi erteleriz önemli değil. Geberip gittiğinde zaten gitar çalamazsın."

Clementine kucağında yatan adamın saçlarına dokundu. "Orlando haklı Jon. Burada önemli olan sensin ve gerçekten yardıma ihtiyacın var."

Jon'un o inatçı ifadesi biraz yumuşamıştı genç adam gözlerini yukarı doğru kaydırıp Clementine'a sevimli bir şekilde baktı. "Yapma güzelim o yerler çok boktan..."

İsyarını duymazdan gelen Clementine kaşlarını çatı. "Umurumda değil. Ne kadar boktan olursa olsun dün gece hissettiğim şeylerin yanından bile geçemez. Hayır, ben bencil bir kadının bir daha o şekilde bir şey yaşama ihtimalime bile katlanamıyorum." Cümleleri sanki Jon onu hiç bırakmayacakmış gibi kurmuştu oysa içinden onunla bir gün daha geçirme ihtimalini düşünüyor ve o ihtimale tutunuyordu.

Jon cevap vermedi ama biraz yumuşadığı açıktı. Çocuklar turne hakkında ayarlamalar yaparken Orlando mutfakta telefonla konuşuyordu. Klip çekimleri yine ertelenmişti ve sponsorlar bu durumdan hiç memnun değildi. Clementine mutfığa girmek istemiyordu ama başka şansı da yoktu. Hava sıcaktı ve gerçekten susamıştı. Orlando arkası genç kadına dönük bir şekilde karşısındaki zavallıyı azarlarken Clementine buzdolabının kapağını açtı. İçinden su şişesini çıkarıp tezgâhtan bir bardak aldı ve suyu doldurup içeride içmeye karar vererek hareketlendi ama Orlando sessizleşmişti telefonu kapattığını da o anda anladı.

"Üzgünüm, ben rahatsız etmek istemedim sadece su alıyordum."

Orlando cevap vermedi ama gözleri genç kadının üzerindeydi. "Sorun değil bende seninle konuşmak istiyordum."

İşte Clementine'da bundan kaçınıyordu zaten... Orlando onu çok fazla geriyeledi. Derin bir nefes alarak su bardağını ellerinin arasına tuttu. "Onunla konuşacağım. Bu akşam..."

Orlando kolunu buzdolabına yaslayarak bedenine bir eğim

verdi. Buzdolabına yasladığı kolundaki kaslardan damarları görünüyordu. Kolunu, omzunu kaplayan ejderha dövmesi tişörtün içinde kayboluyordu. Clementine onu incelemeye korktuğu için gözlerini kaçırdı.

“Bunun hakkında konuşacaktım,” duraksadı ve gözleri açık mutfaktan görünen salona doğru kaydı. “Ona söylemeni istemiyorum. Şimdi değil.”

Clementine yanlış duyduğunu farz ederek adama daha dikkatle baktı. “Anlamadım?”

Orlando bıkkın bir nefes vererek Clementine’a bir adım daha yaklaştı. “Bak, o herif sen olmadan asla rehabilitasyonu kabul etmez. Onu ikna edeceksin ve bende sana biraz daha zaman tanıyacağım. Adil görünüyor.” *Burnu havada bok çuvalı!* Genç kadm sinirle dudak içini dişlerken suyunu içti. Ona zaman tanıyor-muş! Aman ne güzel... Yüce Orlando Hard!

Clementine, “Bu durumda bana nasıl güveneceksin?” deyip bardağını tezgâha bırakıp kalçasını mermere yasladı.

“Piyasaya bir seks kasetinizi sızdırmamdan falan korkmıyacak mısınız Bay Hard?” Orlando bedenini dikleştirdi. Clementine’dan en az yirmi beş santim uzundu.

“Korktuğum bu değil emin ol öyle bir şey yaparsan kariyerime rock yıldızı değil porno yıldızı olarak devam etmemi isteyecek hayranlarım olur. Saçma bir şekilde Luz sana güveniyor ve o ikna konusunda başarılı. Tabi JJ’i etki altına alıyorsun ve bunu da es geçmem.”

Akşam çocuklar gittikten sonra Clementine, Jon ile baş başa kalmıştı. Mutfağı toplarken bir yandan da Orlando’nun söylediklerini düşünüyordu. Gerçekten Jon’u tedavi için ikna edebilir miydi? Onun üzerinde böyle bir etkisi olduğunu sanmıyordu. O umursamaz çocuk Jon Jones’tu fakat yine de böyle bir şansı varsa sonuna kadar kullanmaktan geri durmayacaktı. Bulaşıkları makineye dizmeye daldığı sırada beline sarılan kollar onu ürktütfü ufak bir çığlık attığında Jon burnunu boynuna dayayıp derin bir nefes çekti. “Bu çığlığı aletim içindeyken atmalısın, şimdi değil.”

"Dibine gelmek istiyorum." Bu edepsiz sözler genç kadını tekrar ateşliyordu. Yıllarca orgazmın ne olduğundan habersizken şimdi Jon sayesinde o duyguyu arka arkaya ve defalarca yaşayabiliyordu.

"Bekle, bekle bebeğim. Önce ben..." Clementine'in cılız bir sesle ağlar gibi konuşması karşısında Jon inledi. Başını geriye atıyordu. Genç kadın onu görmek için kafasını gömdüğü yerden kaldırdı ve o an Jon'a bir kez daha âşık oldu. Saçlarını tutan toka görevinden istifa etmişti. O yaramaz, hırçın saçları yüzüne dökülüyordu. Lezzetli dudaklarını kendini tutmak için sürekli ısırıldığından kıpkırmızı olmuştu.

"Hadi güzelim. Ver onu bana..." Clementine'ı kendisine son kez bastırduğunda genç kadın gelmeye başladı. Bacaklarını sıkarak Jon'u içinde sıkıştırdı. Saniyeler sonra Jon kendini daha fazla tutamayarak sıcaklığını Clementine'in içine akıttı. Nefesi düzene girdiğinde yapmadığı bir şey yaptı ve Clementine'in kafasını öptü.

"Daha önce mutfağında hiç düzüşmemiştim." Genç kadın öpücük yüzünden kafası karışmış bir haldeydi. Bu dudaktan öpmekten çok daha farklıydı... Bu sanki şefkatliydi. Bir sevgiliyi öpmek gibiydi.

"Bende."

Jon gözlerine derin derin baktı. "Daha önce yapmadığın şeyler yapmak istiyorum." Clementine aslında çoğu şeyi yapmış sayılmazdı. Seks konusunda tek bildiği yatak odasında sırt üstü uzanarak iyi yaptığını düşündüğü orgazm taklitlerini yapmaktı.

"Seninle yaptığım birçok şeyi daha önce yapmadım. Seks hayatım pek renkli değildi."

Jon'un dudakları kıvrıldı. "Seninle ilgili sevdiğim şeylerden biri daha..." Genç kadın o cümleye takılıp kalmıştı. *Seninle ilgili sevdiğim şeylerden biri daha...*

Jon ile yatakta yaptıkları başka bir seksin ardından genç adam uyuya kalmıştı. Clementine ise sırtını yatak başına yaslamış düşünüyordu. Çıplak bedenini örten örtüyü üzerinden ata-

rak derin bir nefes aldı. İşler hepten karışıyordu. Jon'u bırakamazdı elbette ama Jon'a her şeyi kendi anlatmak istiyordu. Eğer bir şekilde Clementine anlatmadan önce öğrenirse her şey daha kötü bir hal alabilirdi. Komodinin üzerindeki telefona uzandı ve annesiyle mesajlaşmaya başladı.

Anne nasılsın? Claire nasıl?

Onları iki gündür arayamıyordu bu kendini boktan hissettiriyordu. Annesiyle her gün mesajlaşarak aramaktan kaçınıyordu biliyordu ki annesi sesini duyduğu anda Clementine'in içindeki her şeyi hissederd.

Çok iyiyiz. Claire yeni uyudu ve bende televizyon izliyorum.

Annesi mesaja uyuyan Claire'in bir fotoğrafını eklemişti. Masum, sevimli ve güzeldi. Clementine burnunu çekti.

Onu benim için öp sizi seviyorum.

Gelen son mesaja baktı.

Bizde seni seviyoruz, dikkatli ol Clemy.

Jon mırıldandığında Clementine telefonunu tekrar komodine bıraktı. Birkaç anlamsız mırıltı arasında Jared'in adını duydu. Bu garipti. Jon genelde bir isim mırıldandığında bu Daisy olurdu. Jared değil. Clementine adamın omzuna dokunarak ona kendini hissettirdi. Onu uyandırmak istemiyordu fakat bir kâbus görmesinden de hoşlanmamıştı.

"Özür dilerim..." Jon'un bilinçsizce mırıldandığı söz çok anlamlıydı ve rüyasında bile olsa bu sözü hak eden birine söylemişti. Clementine bunu hissediyordu. Jon'un çatık olan kaşları bu cümleden sonra rahatlamıştı.

Genç adamın alnına yapışan saçları geriye iterek alnuna bir öpücük kondurdu. "Jon!"

Kulağına fısıldadığında Jon gözlerini açtı. "Rüya görüyordun." Jon boş boş genç kadma bakıyordu. Bir anda kadına kollarını doladı ve ona sıkı sıkı sarıldı. Bu sarılma tıpkı Clementine'in hastane odasında ona sarılması gibiydi. Buna mecburmuş, sanki her şey bir sarılma ile geçecek tüm acılar unutulacakmış gibi...

Clementine ilk şoku atlatır atlatmaz adamın sarılmasına karşılık verdi. Adama sıkıca sarılırken onu rahatlatmak adına elini sırtında gezdiriyordu. "Ne oldu Jon? Konuşmak ister misin?"

Jon kafasını iki yana salladı. "Konuşmak istemiyorum." Genç kadına uzun uzun sarıldıktan sonra kollarını ayırdı ve Clementine'a arkadan sarılacak şekilde kendisini ayarladı. Elinin biri Clementine'ın çıplak karnında gezinirken diğer kolu kafasının altındaydı.

"Benim hakkımda haber yapıldı mı?"

Clementine, Jon ile yüz yüze yatmadığı için şanslıydı dudaklarını ısırdı. "Şey... Evet... Sanırım biri öğrenmiş."

Jon'un fısıltı şeklinde bir küfür savurduğunu duydu. "Bu haber onlara birkaç ay yeter. Peşimi haftalarca bırakmayacaklar." Bunları daha önce yaşadığı açıktı.

"Orlando turneleri bir süre erteledi ve bu süre içinde sende rehabilitasyona girersen..."

Jon genç kadının sözünü kesti. "Oraya tekrar yatmayacağım Clem."

Clementine kestirip atmasından hoşlanmamıştı. "Buna ihtiyacın var Jon. Hatta psikolojik tedavi görmeye de ihtiyacın var. Yaşadıkların normal şeyler değil ve sen bunları uyuşturucu kullanarak atlatmaya çalışıyorsun."

Jon'un dişlerini birbirine bastırdığını duyabiliyordu. "Sana anlattığım için beni pişman etme."

Jon karnında duran elini geri çekmiş ve temasım azaltmıştı. Kabuğuna çekiliyordu. Clementine ona doğru döndü. "Jon seni yargılamıyorum, seni suçlamıyorum ya da senin üzerinde baskı kurmaya çalışmıyorum. Ben sadece iyi olmanı istiyorum."

Jon ona bakmıyordu bakışları tavandaydı. "Ben zaten bu şekilde iyiyim."

"Tamam, bu akşamık daha fazla ısrar etmeyeceğim ama yakında olacağım bunu bil." Jon'un dudak kenarları kıvrıldı. Gamzeleri tamamen ortaya çıkmasa da genç kadına göz kırpmışlardı.

"Neden rehabilitasyona girmemi istiyorsun? Bu bizi ayıracak." Gerçekten bunu mu düşünmüştü?

"Kısa bir süre için... Hem senin bağlanma problemin yok muydu? Böylece benden kurtulmak için eline bir fırsat geçmiş olur."

Jon onu onaylayarak başını salladı. "Senden kurtulmamı mı istiyorsun?"

Clementine çapkınca sırıtıp genç adamın göğsüne çenesini yasladı. "Pek istediğim söylenemez."

Jon genç kadının bedenini altına almadan önce, "Bende öyle düşünmüştüm hele hastanede yatarken bana söylediklerini duyduktan sonra..." diye fısıldadı.

28. Bölüm

UÇURTMA

Genç kadının gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Jon'un duyduğu şey neydi? Söylediği şeyleri kelimesi kelimesine hatırlıyordu. Jon'a son derece dürüst -hatta fazlaca dürüst- bir şekilde aşkını itiraf etmişti. Dakikalar sessizlik içinde geçerken Jon insanın aklını alan bir gülümsemeyle genç kadına baktı. Gözlerinin içinde daha önce hiç görmediği parıltılar vardı.

"Demek bana âşık oldun ha?" Bunu kesinlikle kızar gibi söylememiştir. Söylerken göğsünü kabartmış, ses tonunda da belli belirsiz bir kendini beğenmişlik vardı. Clementine adamın yanaklarında oyulmuş gülümseme çukurlarını görebiliyordu. O çukurları her gördüğünde nabızı anında yükseliyor ve içi mutlulukla doluyordu.

Bozuntuya vermemek adına gülümseyen genç kadın eliyle Jon'un çukurlarına dokundu. "Rüya görmüşsün Jon..." Adamın çenesini öperek mırıldandı. "Bu güzel bir rüya mıydı?"

Jon tam manasıyla ikna olmuş gibi görünmedi fakat dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Bilmem bir şey söylemek zor." Clementine uzanıp Jon'un alnına düşen saçları geri çekerken alnına küçük bir öpücük kondurdu.

"O an ne hissettin peki? Hastane odasında ne hissettin?" Bu

konuşma bir anda yön değiştirmiş sanki hayal kurarmış gibi sessiz mırıltılara dönüşmüştü.

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Garip bir şekilde sıcak hissettim." Genç kadının elinin bu seferki durağı adamın yavaş ama kararlı atan kalbiydi. Nabzının huzurlu ritmi elinde sıcak avucunun içinde yankılanıyordu.

"O zaman keşke söylemiş olsaymışım." Jon'un gülümsemesini bekledi ama adam bunu yapmak yerine "Duyduğumu sanmışım... İyi ki söylememişsin," diye yanıtladı.

Clementine ne diyeceğini bilemeyerek donup kaldı. Elleri ve parmakları şimdi hareketsizdi. Bakışları ister istemez göğsündeki dövmeyle kaydı. Kırılmış kırmızı kalbi ayıran tek gibi görünen çift hançer...

"Neden?" Jon ona bakmaktan kaçındı ve karşılığında cevapta vermedi.

"Onun, Daisy'nin yüzünden mi?" Jon'un yanakları kasılmış kaşları çatılmıştı.

"Jon?" Genç adam sıktığı dişlerinin arasından konuştu.

"Ondan bahsetme!" Bağırمامıştı fakat sesi öfke doluydu.

"Neden bunu yapıyorsun Jon! Neden kendini kapatıyorsun? İnsanların sana ulaşmasına, seni dinlemesine neden izin vermiyorsun?"

Jon ifadesini bozmadı. "Lanet olsun! Sevdiğim herkes ellerimden kayıyor! Ben sevmemem gerektiğini en acı şekilde öğrendim. Umursayamam Clem!" Ne demek istediğini başta anlamayan Clementine, Jon yanından geçerken şaşkındı. Genç adam eşofman altını giyerken aklına Daisy ve Jared geldi. Aman Tanrım! Kendini bu yüzden mi kapatıyordu? Sevmek, sevilmek istiyordu fakat yenilmiş bir adam gibi kaybetmekten korkuyordu. Clementine yerinden kalkarak çıplak bir halde salona giden Jon'u takip etti.

"Jon!" Adam cevap vermeden koltuğa oturdu ve televizyon

kanallarında amaçsızca gezmeye başladı. Clementine'ı duymazdan geliyordu.

"Düşünce tarzın çok saçma. Bunu bana yapma! Konuş benimle Jon!" Adamın tam önünde çıplak bedeniyle dikilen genç kadın televizyon ışığında bir Tanrıça gibi görünüyordu. Jon elindeki kumandayı kenara bıraktı. Clementine'ın bileğini kavrayarak onu kendine çekti. Kucağına oturttuğu genç kadının dudaklarını kendine yasladı nefes almasına izin vermeden öpüyordu. Aralarında bir anda patlayan yoğun akım içlerinden geçiyordu. Öpüşerek anlaşıyor dilleriyle kavga etmeye devam ediyorlardı. Clementine avuç içini adamın kalbine koyarak huzlanan ritmi hissetti.

Clementine geri çekilerek bir şeyler söylemek için ağzını açtı fakat Jon işaret parmağını genç kadının dudaklarına koyarak onu susturdu. "Konuşma Clementine... Sus! Sus ve öp beni." Genç kadın ellerini adamın yanaklarına koyarak dudaklarını kendine çekti. Bedenini çoktan yoğun bir ateş basmış bacaklarının arasındaki ıslaklık yayılmıştı. Jon'un eşofmanından yükselen sertliği kadınlığına değişiyordu. Clementine belini kıvrırarak adamın sertliğine sürtündü. Jon'un gırtlığından gelen hırlama genç kadını daha da cesaretlendirdi kendini yukarı doğru kaydırıyor sonra sürtünmeyi arttırarak kendini aşağıya ittiriyordu. Bedeni çoktan orgazmın ilk sinyalleri vermeye başlamıştı. Jon'un eli genç kadının kalçasına gitti onu kendine bastırırken bir eliyle eşofmanını sıyırdı. Clementine erkekliğini çıkarması için adama yardımcı olurken elleri titriyordu. İçindeki istek öyle yoğundu ki Clementine zorlukla nefes alıyordu.

"Ah, lütfen, lütfen Jon. Hemen şimdi içimde olmalısın." Jon'da aceleci görünüyordu. Erkekliğini Clementine'ın içine kaydırmak için girişine yasladı.

"Her seferinde ıslaksın. Bu beni öldürüyor." Aletini kadının sıcak kayganlığının içinde ilerletti. Clementine'ın başı bu hamle ile geriye düştü.

"Sana bundan başka bir şey veremem güzelim..." Yarıya ka-

dar içinden çıkarak sertçe yüklendi bir yandan da Clementine'ı belinden kavramış kendine bastırıyordu.

"Al bunu Clem! Al! Sana vereceğim tek şeyi sonuna ve son damlasına kadar al." Clementine inlerken Jon'un omuzlarına tutunarak dengede kalmaya çalıştı.

"Bana bunu vermeni seviyorum." Nefesi anlık bir kesintiye uğradı.

"Bana verdiğin diğer şeyleri de seviyorum." Jon'un içine yaptığı sert hamle dibine çarptı. İkisi de arzularının doyumuna ulaştıktan sonra kanepede tek vücut olarak uyurken Clementine adamın dudaklarına küçük ama anlamlı bir öpücük kondurdu.

Clementine gözlerini araladığında sıkışık ve rahatsız bir pozisyonda olduğunu fark etti fakat buna rağmen huzurlu hissediyordu. Jon, Clementine'ı bırakmak istemiyormuş gibi sımsıkı sarılmıştı. Bir kolu Clementine'ın başının altında yastık görevi görüyor diğer koluysa beline sarılmış onu kendine yakın tutuyordu. Clementine bu yakınlık yüzünden gereğinden fazla mutlu ve âşık. Ve de çaresiz... Kendi kendine gülümserken Jon gözlerini açtı.

"Neye gülüyorsun? Komik mi görünüyorum?"

Clementine genç adamın burnunu öperek kafasını iki yana salladı. "Muhteşem görünüyorsun Jon daha azı mümkün değil." Jon genç kadına sıkıca sarıldı. Dudakları arsızca kıvrılmış, yeşil gözlerinde hırzır pırıltılar geziniyordu suya yansıyan yakamoza benziyordu. Clementine, Jon'un elinden kurtuldu.

"Hadi kalk." Jon ona doğru uzanmaya çalıştı ama Clementine geri çekildi.

"Jon! Hadi..."

İtirazla karışık bir homurtu çıkaran genç adam "Daha kalkmak için erken! Şu an saat seni becerme saati. O poponu buraya getir," diye isyan etti. Çocuksu tavrı Clementine'ı güldürüyordu.

"Bunu deli gibi istesem de yapamam. Çünkü sana verdiğim bir sözü tutacağım." Jon hafifçe yerinden kalkarken sırtını kol-

tuğun koluna yasladı. Çıplak bedeni çok güzeldi ve erkekliği sabah ereksiyonunun etkisiyle dikilmişti.

"Ne sözü?

Genç kadın kollarını göğsünde birleştirdi. "Jon Jones... Her zaman bu kadar geveze miydin?"

Jon kafasını iki yana salladığında Clementine yatak odasına yöneldi. "O halde o güzel ağzını kapat ve dışarı çıkmak için hazırlan. Ben banyoda olacağım sende ben banyo yaparken uslu duracaksın."

Jon çocuksu bir edayla itiraz etti. "Ama Clem..."

Clementine işaret parmağını iki yana sallayarak itirazını yarıda kesti. Bir şey söylemeden yatak odasına oradan da banyoya geçerek ılık bir duş aldı. Gerçi Jon ile seviştikten sonra duş almaktan hoşlanmıyordu. Jon'un bedenine işlemiş kokusu içeride kalmış sıkışmış tüm hisleri, tüm güzel şeyleri uyandırıyor. Su bedeninden akarken dün geceyi düşündü. Dün gece bir şey olmuştu ve Jon ile aralarında ki görünmez perde aralanmıştı. Duştan çıktığı anda kasıklarına saplanan ağrıya bir küfür savurdu. Bu tarihin yaklaştığını biliyordu moral bozmanın anlamı yoktu kadın olmanın dayanılması gereken yanlarından biriydi ve hayatında ilk defa bir regl dönemini acı içinde geçirecekti. Bahsettiği acı fiziksel acıdan ziyade Jon ile sevişemeyecek olmanın ağırlığıydı. Clementine yatak odasında duran çantasından tampon paketini çıkardı. Tamponlardan birini yerleştirip banyodan çıkarken Jon odaya giriyordu. Clementine'a aç bakışlarla bakarak banyoya girdi. Genç kadın kendi kendine gülüyordu. Bu azgınlıkla beş gün dayanabilir miydi acaba? Ne kadar dayanıklı olacağını görecekti. Clementine üzerine rahat bir pantolon ve bluz giyerek beyaz spor ayakkabılarını ayağına geçirdi.

Jon genç kadına memnuniyetle baktı. "Her halinle aletimi kaldırmayı nasıl başarıyorsun?" Jon uslanmıyordu. Ama Clementine'da zaten onun uslanmasını istemiyordu. Genç kadın aynanın karşısında saçlarını toplarken Jon belindeki havluyu göstere göstere yatağa attı. Güzel kış manzarasını Clementine'ın

gözlerine sunarken dolaptan yumuşak görünen açık renk bir kot pantolon alıp iç çamaşırsız bir şekilde giydi. Arkası dönük olsa da izlendiğini biliyor genç kadının üzerinde yarattığı etkiden memnun halde gülümsüyordu. Tişörtlerinin durduğu çekmece- den beyaz bir taneyi aldı üzerinde lacivert renkte Los Angeles yazıyordu Clementine gülümsedi. Jon fazla sekiydi. Genç adam ıslak saçlarını eliyle dağıtırken göz kırptı.

"Kararımı değiştirmeye çalışma ne kadar seksi olursan ol bunu yapmayacağım." Genç kadın yerinden kalkarak Jon'un dolap çekmecelerinden birini açtı ve içinden genç adamın yüzünü kapatacak beyaz bir şapka çıkardı. Onu Jon'un kafasına takarak dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Bir de güneş gözlüğü takarsan suratını gizleyebiliriz."

Jon omuzlarını silkerek şapkasını düzeltti. "Yapma ama güzelim. Güzel bir suratım var onu gizlememi isteyecek kadar çabuk mu sıkıldın?"

Jon oynamak istiyordu ve bu konuda başarılıydı. "O surattan sıkılmamın imkânı yok fakat dışarıda o surata öpücükler kondurmak isteyen hayranların olduğu düşünülürse saklamak en doğrusu."

Genç adam dolaptan güneş gözlüğü alarak tişörtünün yakasına taktı. "Sadece öpmek istemiyorlar. Bu güzel surata vajinalarını dayamak ve onları emmem için bana yalvarmak istiyorlar. Ve senin bana yalvarmana gerek bile yok."

İyi denemeler yapıyordu neyse ki genç kadın buna karşı koymak zorundaydı. "Seks olmadan benimle normal bir gün geçiremez misin yani?"

Jon yüzünü buruşturdu. "Sevgili gibi mi?"

Clementine kafasını iki yana salladı ve Jon'u omuzlarından tutup iterek kapıya sürükledi. "Hayır, arkadaş gibi..."

Clementine bu sefer araba kullanma işini Jon'a bırakmış genç adamı seyrediyordu. Klasik arabaya aykırı kalmış bedeni bir tür sanat eseri gibiydi. Geniş direksiyonu kavramış elleri Clemen-

tine'ı edepsiz düşüncelere sevk ediyordu. "Nereye gittiğimizi artık söyleyecek misin?"

Clementine kafasını iki yana sallayarak "Sanmıyorum," dedi. Eliyle yolun sola kıvrıldığı noktayı işaret etti. "Soldan devam et." Jon gülümseyerek genç kadının dediği yöne doğru döndü. Clementine yolun biraz uzun süreceğini biliyordu fakat bu umurunda değildi. Jon Jones uzun yolculuklar için harika bir arkadaşı onun yüzüne bakarak bile yolculuk keyifli geçerci. Clementine ayağındaki ayakkabıları çıkarıp bacaklarını arabasının torbidosuna kaldırdı. Koltuğunu biraz geriye iterek uygun konforu sağlamıştı. Jon genç kadının çıplak ayaklarına ve kot pantolonunun sarmaladığı bacaklarına bakıyordu. "Bu yaptığın şey ağır tahrik!"

Clementine anlamazdan geldi. "Neymiş ağır tahrik olan?"

"Bacakların, ayakların, sen... Hepsi."

Clementine yaramaz bir şekilde yerinde kıpırdandı. "Ne düşünüyorsun peki?"

Jon düz yolda ilerlerken Clementine'a istekli bir bakış attı. Bu bakışla genç kadın, adamın aklından geçen her şeyi anlamıştı. Clementine'ın içinde olmak, derinlerine gömülmek, bedenine kazınmak ve her zerresini doldurmak istiyordu.

"Arabayı durdurup bacaklarının arasına yerleşmek, o tüysüz kadınlığını seni zevkten ağlatana kadar yalamak, daha fazla dayanamayacağın bir anda arka koltuğa geçerek bacaklarının arasına yerleşmek, küçük kaygan deliğine tek ve sert bir hamleyle girerek seni uçurmak istiyorum." Clementine avuçlarının terlediğini hissetti.

Bedeni ani dürtülerin etkisiyle kasılıyordu genç kadın yutkunarak "Üzgünüm ama bir süre seks yok," diyebilirdi.

Jon şok ifadesiyle bakışlarını yoldan ayırdı. "Ne? Bu da ne demek? Bir test mi?" Bu durum Clementine'ı tedirgin ediyordu. Jon'un tek isteğinin seks olduğunun elbette farkındaydı fakat yine de... Yine de saçma düşüncelerden kendini alamıyordu ve

dün gece... Dün gece düşüncelerini daha da saçma yerlere götürüyordu.

"Kadınların aylık döngüsü Jon. Reglim..." Jon bunun ne olduğundan habersizmiş gibi bir tavır takınmıştı. Ne yani şimdi de bunun ne olduğunu açıklaması mı gerekiyordu? "Yani!"

Clementine nefesini verdi. "Yani kanamam var Jon."

Genç adam Clementine'a şöyle bir göz attı. "Reglin ne olduğunu biliyorum. Bu cinsel birlikteliği engellemez."

Clementine şimdi şok olmuştu. Birkaç defa ağzını açıp kapattı ama bir şey diyemedi. Ne diyebilirdi ki? "Saçmalama Jon. Kanamam varken seninle yatmayacağım." Bir saniye kadar duraksadı ve sözlerini sürdürdü. "Bu çok... İğrenç. Seks yaparken kendimi güvende hissetmeliyim ve reglken kendimi güvende hissetmem mümkün değil. Eğer yani... Eğer sen dayanamam diyorsan--"

Jon, Clementine'ın sözünü kesmekte gecikmedi. "Ben bir seks bağımlısı değilim Clementine."

İsmine yaptığı tonlama genç kadının ürpermesine neden oldu. Dönüşü kaçırmamak için "Sağa dön," dedi ve Jon sorgulamadan sağa döndü. Yolun kalanı derin sessizliğe gömülü geçmişti. Hatta o kadar sessizdi ki nefes sesleri birbirine kolaylıkla karışıyor büyüyerek gürültü oluşturuyordu. Clementine güneş gözlüklerinin ardından etrafı inceliyordu. Şehir merkezinden çıkmışlardı varacakları yere az kalmıştı. Uzanan geniş düzlüklerin arasına serpiştirilmiş birkaç ev doğaya hükümdarlığını ilan etmiş gibiydi. Yeşil tepelerde pek çiçek yoktu yaz mevsimi sıcak geçiyordu. İleride gökyüzünü renklendiren uçurtmalar göründüğünde gözlüğünü başının tepesine kaldırdı. Daha önce Pablo ve Ashley ile buraya birkaç sefer gelmişti. Babasıyla birlikte gittiği uçurtma alanından daha farklıydı fakat iş görürdü. Jon şüpheli bakışlarla etrafa bakındı kalabalık sayılmazdı yeşil düz alanda uçurtma, şekerleme, su satan seyyar satıcılar ve uçurtma uçurtmak için çocuklarını getirmiş ebeveynler dışında sakindi.

Ah elbette böyle bir ortamın vazgeçilmezi olan çocuklarda başroldeydi.

Jon aracı düzlükte boş noktada durdurdu elleri hâlâ direksiyondaydı. "Clem?"

Clementine ayakkabılarını giyerek arabanın kapısını açtı. "Sana, seninle olmanın nasıl bir duygu olduğunu gösterecektim unuttun mu?"

Clementine tasasız bir şekilde araçtan inerken, aslında adamın ne hissettiğini merak ediyordu fakat Jon'un söyleme ihtimali olan şeyler korkmasına neden oluyordu. Jon'un onu kırma gücü çok fazlaydı. Bunun için onu avuçlarında sıkmasına bile gerek yoktu ağzından çıkacak olan tek söz genç kadının aşkla çarpan kalbini parçalar halinde ayaklarının dibine dökerdi. Clementine etrafa göz atarken geçte olsa Jon da arabadan inmişti. Güneş gözlükleri gözlerini gizliyordu, beyaz şapkasından çıkan saç tutamları esen sıcak rüzgârın etkisiyle savruldukça kokusunu metrelerce sürüklüyordu.

Clementine ileride uçurtma satan yaşlı adamın tezgâhını işaret etti. "Uçurtma almamız gerekiyor." Aralarında belirgin bir mesafe bırakarak yürüyen genç kadın, adamın huzursuzluğunun farkındaydı. Clementine çok ileri gittiğini düşünürken Jon'un kafasından bambaşka şeyler geçiyordu. Jon tezgâhın üç adım gerisinde durmuş babalarının yardımıyla uçurtma uçuran çocukları izlerken Clementine kırmızı bir uçurtma aldı. Adama parasını uzatacağı sırada Jon'un kolu araya girdi. Yirmi dolarlık bir uçurtma için yüz dolarlık banknot vermiş para üstünü beklemeden yürümeye başlamıştı. Clementine para üstünü alarak uçurtmayla birlikte Jon'un peşinden koşturdu.

"Jon... Jon!" Jon duraksadı ve arkasını döndü gözlüklerini gözünden çıkardığında Clementine gözlerinde öfkenin izlerini gördü. Neler oluyordu?

"Ne yapmaya çalıştığının farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

Clementine şüpheyle adama baktı. "Aklın sıra bana mutlu anılar verip iyi bir çocuk olmamı mı sağlamaya çalışıyorsun?"

Jon öfkeyle etraftaki neşeli çocukları işaret etti. "Ben dokuz yaşında değilim Clementine, ben yirmi altı yaşındayım ve emin ol dokuz yaşındayken de uçurtma uçurmuyordum. Yani anlayacağın beni asla yontup, şekillendiremezsin." Clementine gözüne hücum eden yaşları hissediyordu ve bu yaşlar, sözlerini tikiyordu. Jon'un böyle düşüneceği aklının ucundan dahi geçmemişti. Bu öfkesi nedendi? Bu ona kimsesiz çocukluğunu mu hatırlatmıştı?

"Benim amacım bu değildi..." Sözüne devam edemedi kırımızı uçurtma elinde öylece duruyordu ve olması gereken yere gökyüzüne çıkamamıştı bile Clementine elinde tuttuğu uçurtmayı yere doğrultmuştu.

"O halde amacın ne? Kötü çocuğa mutlu bir gün yaşatmak mı?" Genç kadına doğru bir adım attı. Sıcak nefesi kadının yüzüne çarpıyordu.

"Bunun için bu kadar zahmete gerek yoktu. Bacaklarını aralanan yeterdi." Clementine elindeki uçurtmayı ve parayı yere bıraktı. Elleri boş kalmıştı. O an öfkeyle Jon'un yanağına bir tokat attı. Rüzgârlı alanda bile tokatın sesi çınlamış, birkaç kişinin dikkatini çekmişti. Clementine tek kelime etmedi sadece arkasını dönerek hızlı adımlarla uzaklaştı. Jon'dan öncede sevdiği aına bir daha gelmeyi düşünmediği yerden uzaklaşırken arkasına bakmadı. Ağaçların arasındaki patika yol görünüyordu ve oldukça uzun bir mesafe kat etmişti. Biraz ileride bir yol olduğunu biliyordu kolayca taksi bulabilir eve dönebilirdi. Bunları düşünürken kolundan çekildiğini, sert bir bedene yaslandığını hissetti. Sert, sıcak, tanıdık, ihtiyacı olan bedene yaslanmıştı. Jon ona sımsıkı sarılmıştı Clementine yüzünü göremiyordu bu yüzden duygu durumu hakkında çıkarım yapamıyordu.

"Özür dilerim." Tek söylediği bu olmuştu. Clementine kollarının arasından çıkarak adamın yüzüne baktı. Gerçekten üzgün görünüyordu fakat Clementine'da üzgündü. Yine onu söylediği

iki çift sözle paramparça etmiş, yine ona gücünü ispatlamakta gecikmemişti.

“Güzel bir gün geçirmek istedim. Olan onca şeyden sonra belki bir nebze olsun...” Dudaklarına değen dudaklar sözünü kesti. Dudaklar açtı, dudaklar pişmandı, dudaklar adamın söyleyemediği her şeyi bir çırpıda dile getiriyordu ama Clementine umut etmemesi gerektiğini biliyordu. Umut anlık mutluluk getirse de uzun vadede hüsrana çıkarıyordu insanın karşısına. Ellerini Jon’un göğsüne dayayan Clementine onu zorda olsa kendinden uzaklaştırdı.

“Üzgünüm Jon ama ben yatak arkadaşı olmak için pekiyi bir seçim değilim. Kabul ediyorum başta eğlenceli ve özgür hissettiyordu fakat artık çok daha farklı... Acı veriyor.”

Clementine bir adım geriledi fakat Jon’un eli hâlâ onu tutuyordu. “Benim ihtiyacım olan şey yatak arkadaşı değil Clementine... Bunca zamandır sana ihtiyacım varmış.” Bakışlarını genç kadından kaçırdı. “Şimdi gitme... Daha önce hiç uçurtma uçurmadım.”

29. Bölüm

FARKINDA DEĞİL MİSİN?

Clementine'in dört bir yanı kararsızlık ile örülmüş onu boğacak kadar sıkıca sarınlıyordu. Ne yapmalıydı? Ne söylemeliydi? Beyni başka bir şey haykırırken kalbi bambaşka bir şey üzerinde fikir yürütüyordu. Kafasını sağa doğru çevirerek Jon'un etkili bakışlarından kaçmaya çalıştı fakat genç adam buna izin vermeden kadının çenesini kavrayarak yüzünü başka yere dönmesine engel oldu. Genç kadının eline uzanarak yanağına Clementine'm tokat attığı o yumuşak sakalsız noktaya götürdü. Genç kadının elini orada gezdirirken parmaklarına öpücük kondurdu. Bu Clementine'in, Jon'dan gördüğü en duygusal şeydi. İçeriden bir an da sıcaklık oldu. Sanki acıttığı yeri telafi etmesini istiyor ama bir yandan da Clementine'ı zaten çoktan affettiğini gösteriyordu. Genç kadın elini çekmeye çalıştı fakat Jon yanağına daha sert bir şekilde bastırarak orada kalmasını istediğini belli etti.

"Siktiğimin dünyasında sevdiğim herkes ellerimden kayıyor!" İsyan dolu iç burkan sözden sonra Jon genç kadının elini bıraktı Clementine'in eli birkaç saniye havada donup kaldı. Adamın yüzündeki ıstırapı görüyordu ve bu canını yakıyordu. Jon'un söylediği her şeyden daha fazla can yakıyordu. Aşk bu olabilir miydi? Âşık olduğunuz kişinin söylediği sözden ya da

sizi sevmemesinden daha can yakıcı olan şey onun gözlerinde hüznün görmek olabilir miydi?

Clementine adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Hayatın zorlukları seni zayıflatmaz Jon. Güçlendirir... Destek olmama izin ver. Yanında olmama..." Jon başını sallayarak genç kadını onayladığında Clementine içten bir ifadeyle gülümsedi.

"Benimle konuş, bana içinden geçenleri anlat ve seni mutlu etmeme izin ver." Genç adam tekrar onayladı. Yapıp yapmayacağını bilmiyordu ama ihtimali bile Clementine için önemliydi. Jon ve Clementine uçurtma alanına geri dönerlerken ikisi de sessizdi. Jon genç kadına söylediği sözleri düşünüyor ve kendine lanetler okuyordu. Bunu nasıl yapabilmisti? Yanında yürüyen kadını inceledi. Lanet olsun! O kadar güzeldi ki... Onu büyütüyordu ve hâlâ nasıl bu kadar şanslı bir piç olduğuna inanamıyordu. Clementine, Jon'un sahip olduğu en güzel kadındı. En güzel, en iyi kalpli ve en duyarlı kadm... Korkuyordu bu korku beraberinde büyük kayıplar getirebilirdi fakat Jon korkusunu dizginleyemiyordu. Düzlüğe geri döndüklerinde kırmızı uçurtma bıraktıkları yerde duruyordu. Genç kadm eğilerek uçurtmayı aldı gülümseyerek Jon'a verdi.

"Onu tut." Kuyruk kısmındaki ipi çözerek renkli kuyruğu serbest bıraktı. Yaklaşık iki metreydi saçakları oraya buraya savruluyordu. Rüzgârlı hava Jon'u bile geri itiyordu. Clementine savrulan saçlarını dizginlemek için geriye attı fakat saçları yine önüne geldi. Jon anlık rüzgârın taşıdığı kokuyu içine çekerek ciğerlerine doldurdu.

"Şimdi geriye doğru yürü, uçuşması için aramızda yirmi metre kadar mesafe olmalı. Ben dur diyeceğim. Bırak dediğimde de uçurtmayı bırakacaksın anladın mı?" Genç kadının yüz ifadesi ciddileşmişti bu Jon'a komik geliyordu sanki çok önemli bir şey yapıyormuş gibiydi. Gülümseyerek "Sanırım anladım. O kadar zor olmamalı," dedi ve geriye doğru yürümeye başladı. Yeterince geriye gittiğinde Clementine eliyle işaret verdi ve Jon durdu.

"Jon! Uçurtmayı bırak." Genç adam uçurtmayı elinden bıraktığı anda Clementine ipini hızlı hızlı çekmeye başladı. Çok geçmeden uçurtma rüzgârın etkisiyle havalanmıştı ve Clementine'in kahkahası genç adamın kulaklarına doldu. Hayatında hiç böylesine içten ve çocuk saflığında bir kahkaha duymamıştı. Gülümseyerek genç kadının yanına ilerledi. Clementine ipi sarmış uçurtmayı belli bir yükseklikle kontrol altına almıştı. Genç adam ellerini cebine sokarak genç kadını inceliyordu. Gülümseyen surat ifadesi, dolgun dudaklarının arasından görünen beyaz dişleri, yuvarlak ışıltılı parlayan mavi gözleri ve rüzgârda savrulan portakal rengi saçları harikaydı.

Clementine ipi Jon'a uzatarak "Al hadi," dedi.

Fakat Jon kafasını iki yana salladı. "Ben böyle iyiyim güzelim. Manzaram da gayet güzel..." Clementine bunu kabul etmedi. İpi zorla Jon'un eline tutuşturdu. Jon ne yapacağını bilemez bir şekilde uçurtmanın ipini tutarken uçurtma ters dönmüştü Clementine hızla elini elinin üzerine koyup rüzgârın yönünü ayarlayarak uçurtmayı düzeltti.

"İşte oldu. Rüzgârı iyi kullanman gerekiyor." Bir süre sonra Jon uçurtmaya iyice alışmıştı. Gökyüzünde süzülen kırmızı uçurtma iyice yükseldiğinde genç adam düzlükte koşarak uçurtmayı peşinde hızla sürükledi. Clementine kahkahalar atıyor bir yandan da Jon'a yetişmeye çalışıyordu. Jon en son ne zaman böyle fütursuzca eğlendiğini hatırlamıyordu. Jon uçurtmanın ipini bırakarak gökyüzünde özgür kalmasına izin verdi. Belki artık gerçekten özgür kalmanın zamanı gelmişti. Gökyüzüne süzülen uçurtmaya şaşkın şaşkın bakan Clementine'ı belinden kavrayarak çimenlerin üzerine yatan genç adam kadının üzerine konumlanarak dudaklarını tutkuyla öptü.

"Teşekkür ederim." Clementine'ın dudaklarını tekrar tutkuyla öptüğünde genç kadın ona karşılık vermeye başlamıştı. Geçirdikleri eğlenceli saatlerin ardından Jon arabayı kullanıyor, Clementine kocaman bir gülümsemeyle onu seyrediyordu. Genç kadın Jon'un o çocuksu hallerini, içten ve doğal gülümsemesini düşündükçe kalp ritmi hızlanıyordu.

"Bir şeyler yiyelim ben çok acıktım." Clementine başını sallayarak onu onayladı. Genç kadın evine uğrayamıyor hatta arkadaşlarıyla bile görüşemiyordu fakat bunu önemsemedi. Jon yakında turneye gidecekti ve Orlando'nun Clementine'ı orada istemeyeceği çok açıktı. Yani kısa bir süre daha birliktelerdi ve bunu en faydalı şekilde kullanacaktı. Jon arabayı şık bir İtalyan restoranının önünde durdurdu. Birlikte giriş kısmına ilerlediler ve Jon'u tanıdığı belli olan şef tarafından oldukça uygun تنها bir masaya yerleştirildiler.

"Buraya sık mı geliyorsun?"

Jon yerine iyice yerleşerek gözlüklerini ve şapkasını çıkarak saçlarını karıştırdı. "Şehirde olduğum zamanlarda..." Onlara menülerini getiren garsona şarap siparişini Jon vermişti Clementine ise elindeki menüyü inceliyordu.

"Ben Lazanya yiyeceğim. Sen ne istiyorsun güzelim?" Clementine bu kadar basit bir soru karşısında bile heyecanlanıp Jon'un etkisine kapıldığı için kendine kızdı. Menüyü kapatıp garsona uzattı.

"Ravioli istiyorum." Garson başını sallayarak yanlarından ayırdığında Jon sanki Clementine'ı ilk defa görüyormuş gibi inceliyordu. "Bir şey mi oldu?"

Genç adam kafasını iki yana salladı. "Sadece merak ediyorum da..." Sözüünü keserek elini havada salladı. "Neyse boş ver."

Clementine merakla sırtını dikleştirip gözlerini Jon'a kilitledi. "Jon? Konuşacaktık unuttun mu?" Genç adam sıkıntıyla dudağının içini dişledi. Bu arada yanlarına gelen garson şarap kadehlerini doldurmaya başladı. Bu Jon'un konuşmasını tamamen engellemişti. Adam gittiğinde Jon kadehindeki şaraptan büyük bir yudum aldı.

"Neden benim gibi sorunlu bir piç kurusuyla uğraşıyorsun? Çok güzelsin pekâlâ sana hak ettiğin değeri verecek bir herif bulabilirsin." Clementine aşırı dürüstlük içeren soruya nasıl bir cevap vereceğini bilemiyordu. Dudağını dişleyerek gözlerini Jon'dan kaçırdı. Belki de o da Jon gibi dürüst olmalıydı. İçinden

bir ses Jon'a her şeyi hemen şimdi anlatmasını söylüyordu fakat bir yandan da Orlando'yu dinleyerek Jon'u bir şekilde rehabilitasyona ikna etmeyi denemek istiyordu.

"Bazen ruhuna söz geçiremezsin. Buna karar vermek senin elinde olmaz. Ayrıca senin sorunlu olduğunu düşünmüyorum. Sen sadece kötü şeyler yaşamış kırılğan bir adamsın. Bu seni kesinlikle kötü yapmaz hatta seni duygusal yapar ki bu beni çok etkileyen bir şey. Gülen yüz maskesinin ardına sakladığın şeyleri öğrenmek istiyorum. En derinini anlamak, sana ulaşmak istiyorum. Çünkü bunu hak ediyorsun." Jon şaraptan bir yudum daha aldı. Clementine daha fazlasını söylemek istiyordu. Çünkü sana aşığım ve *kime âşık olacağımı seçemezsin*. Seçme şansın olsa bile yine sana âşık olmak isterdim demek istiyordu. Jon bir şey söylemedi tek soru dahi sormadı. Gelen garson yemekleri bıraktığında yemek yemeye başladı. Clementine'da ona aynı sessizlikle eşlik etti.

"Kızmazsan bir şey söylemek istiyorum." Jon tabağından kafasını kaldırıp orman yeşili gözleriyle genç kadma baktı.

"Jared... Onu göreceksin değil mi?" Clementine içten içe Jon'un o kadar taş kalpli olmayacağını düşünüyordu.

"Bilmiyorum." Bu cevapta taş kalpli olmadığını gösteriyordu. Onu görecekti. Clementine bundan emindi. Tam restorandan kalkmak üzereyken Jon'un cep telefonu çalmaya başladı.

"Efendim kaptan." Arayanın Orlando olduğunu anlayan genç kadın gergin bir şekilde arkasına yaslandı.

"Tamam. Evet, Clem ile birlikteyim." Bir süre Orlando'yu dinleyen Jon'un surat ifadesi sabitti.

"Birazdan orada oluruz."

Telefonu kapattığında Clementine anlamsızca Jon'u süzüyordu. "Bir şey mi oldu?"

Jon kafasını iki yana sallayarak telefonunu kot pantolonunun cebine koyup "King Malikânesine çağırıyorlar," dedi.

"Peki, o halde beni de eve bırakırsın." Clementine kendini

grubun içinde eskisi kadar rahat hissetmiyordu. Yalanını Luz ve Orlando bildiğine göre Luke ve Richard'da öğrenmiş olmalıydı. Yüzlerine bakarken kendini suçlu, yalancı ve ikiyüzlü hissedecekti. Onlarda onu aynen böyle göreceklerdi.

"Unut bunu! Benimle geliyorsun." İtiraz etmesine izin vermeden yerinden kalkıp Clementine'a elini uzattı. Clementine genç adamın elini tutarak dışarı çıktı. Hava yeni kararıyordu geldiklerinde ıssız olan otopark şimdi arabalarla dolmuştu. Jon'un arabası tüm arabaların içinde dikkat çekiyordu.

Tam arabanın yanına geldikleri sırada bağırma sesiyle duraksadılar. "Aman Tanrım! İnanmıyorum JJ!" Çirkin cırlamayı duyan başka bir arkadaşı da hızla yanlarına gelerek Jon'un resmen boynuna atlamıştı. Jon bir an afillasada yüzüne rock yıldızı gülümsemesini yerleştirmeyi ihmal etmemişti ve Clementine o gülümsemeyle ne kadar seksi olduğunu fark ettiğinde kıskançlık damarlarında kol gezen sinsi bir yılanken zehrini tükürmeye hazır hale gelmişti.

"JJ! Sana bayılıyorz." Kızlar gençti Clementine en fazla yirmi yaşında olduklarını tahmin ediyordu. Sarışın olan uzun boylu ve seksiydi sonradan gelen daha kısa boylu kızın upuzun kahverengi saçlarının uçları yeşile boyanmıştı.

"Bir fotoğraf çekinebilir miyiz? Lüüüüüffffeeennnn..." Yeşil saçlı kız dudaklarını bükerek çirkinleşirken sarışın olan olduğu yerde zıplayarak göğüslerini Jon'un karşısında hoplatıyordu Clementine ise tüm bu olanları uzaktan izliyordu.

"Tamam, kızlar sakın olun." Sarışın kız cep telefonunun kamerasını ayarladıktan sonra fotoğraf çekirme işini yaptırmak adına etrafına bakındı ve o anda Clementine'ı fark etti.

"Onun yanında ne işi var?" diye sordu ve yeşil saçlı kızda gözlerini Clementine'a dikti. İkisinin de yüzünde nefret vardı.

"O seni aldattı JJ, onun yüzünden ölümünden döndün!" Clementine çatılmış kaşlara bakıyordu ve kızlar pençelerini çoktan çıkarmıştı.

"Ben öyle bir şey yapmadım!" Clementine zaten kıskançlıkla

yoğurulmuştu ve şimdi yanına biraz da öfke eklenince iki kızı da parçalara ayırmaya hazırdı. Jon kızların önüne geçerek genç kadının elini tuttu.

"Bunların hepsi magazin uyurması... Clementine ve ben birlikteyiz aramızda da ikimizden kaynaklı bir sorun yok." Bu son sözü olmuştu. Kızların hayal kırıklığıyla dolu yüzlerini ve özürlerini önemsemeden Clementine'ı aracın açık kapısından içeri yönlendirmiş kendi de doğruca direksiyon başına geçerek arabayı çalıştırmıştı. Jon otoparktan çıkarak trafiğe karıştığında Clementine sessizliğe gömüldü.

Beverly Hills'e girdikleri sırada Clementine yerinde huzursuz bir şekilde kıpırdandı. "Çıkan haberler için üzgünüm."

Ne diyeceğini bilememişti ve o an aklına gelen ilk şeyi söylemişti. Jon ona bakarak gülümsedi. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok güzelim. Hepsi o insanların özeline burnunu sokmaya bayılan şarlatanlar yüzünden." Genç kadın o şarlatanlardan biri olduğunu düşündükçe canı yanıyordu. Jon arabayı oldukça büyük bir sitenin önünde durdurdu. Muhtemelen birçok ünlü bu cennet benzeri sitede yaşıyordu. Clementine, Jon'un yaşadığı daha mütevazı apartman dairesini seviyordu. Burası fazla yapmacık ve gösterişliydi. Jon'a uygun değildi. Jon'un kişiliği böyle bir yeri kaldırmazdı. Ne kadar aksi bir tavır içinde olsa da oldukça mütevazı, sevimli, sıcak bir insandı. Clementine fotoğraftaki gülümsemeyi gördüğü ilk an bunun farkına varmıştı. Fakat bu yer Luke King'in yaşaması için uygundu. O adam doğuştan bir stardı ve Rock yıldızı tanımı üzerine yapıştıyordu.

Kapıdaki güvenlik görevlisi açık camdan Jon'a baktı ve gülümsedi. "Hoş geldiniz Bay Jones."

Jon yalandan bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Bay Jones mu? Elli yaşında değilim Tom."

Adam tekrar güldü mahcup tavrı yüzünden okunuyordu. "Ah üzgünüm JJ." Adam kapıyı açtığında siteye giriş yaptılar. Beyaz demir kapı iki yana açılmış uçsuz bucaksız gibi görünen

palmyeler ve çeşit çeşit bitkiyle bezeli otantik diyardı gözler önüne sermişti.

"En zengininiz Luke King mi?" Clementine'in söylediğine gülen Jon "Hayır. En zenginimiz Orlando," diye yanıtladı.

"Luke sadece kendini beğenmiş, burnu havada götün teki."

Evet, biraz soğuk bir tipti fakat Jon'un söylediklerine de katılmıyordu. "Bana pek öyle gelmedi."

Jon gözlerini devirdi. "Onu Luz ile tanışmadan önce tanısaydım hangi nesnelerin cinayet silahı olarak kullanılabileceği konusunda ihtisas yapardın. Gerçekten... Onun yanındayken tek düşündüğüm bu oluyordu."

Clementine kakhaha atarak Jon'un koluna hafifçe vurdu. "O zaman Luz ile tanıştığı için şanslı."

Jon onu onayladı. "Çok şanslı bir piç kurusu hem de. Luz grubun başına gelen en iyi şey." Jon'un, Luz'a çok değer verdiği açıktı ve aynı şekilde Luz'da, Jon'a çok ilgili yaklaşıyordu. Belki de bu akşam buraya gelmek iyi bir fikirdi. Luz ile konuşmak genç kadını rahatlatabilirdi. İçinde bir türlü söküp atamadığı sıkıntı ve içinden çıkmasından deli gibi korktuğu hisler vardı.

King Malikânesine çıkan basamakları çıkarlarken Clementine yakındı. "Evlerine kimse gelmesin diye mi bu kadar basamak var?"

Jon kakhaha attı başı geriye düşerken saçları yüzünü gölgelemişti. "Bir ihtimal bu olabilir. Diğeri ise King'in kıcının da egosu kadar büyümesini engellemek için olduğu yönünde. Merdiven inip çıkmak etkili bir spor olmalı." Kapıda bekleyen Luz'u gördüğünde genç kadın içtenlikle gülümsedi çünkü Luz'un da suratında sıcak bir gülümseme vardı.

"Hoş geldiniz. Sizi görmek ne güzel... İyi görünüyorsun bok kafa!" Jon, Luz'un kızıl saçlarını karıştırdı ve bir çocuğa sarılır gibi sarıldı. Luz o kadar ufak tefekti ki sadece görünüşü bile onu sevimli kılıyordu.

Jon içeri girdiğinde Luz, Clementine'a sarıldı. "Seni yeniden görmek güzel, hoş geldin."

Clementine'da genç kadının sarılmasına karşılık verdi. "Bende seni yeniden gördüğüme sevindim."

Luz'un kulağına doğru kimsenin duyamayacağı şekilde fısıldadı. "Bu akşam seninle konuşmak istiyorum. Özel olarak..." Genç kadın başını salladı ve Clementine içeri girerek çocuklara merhaba dedi. Grup Luke King'in bodrum katındaki stüdyosunda prova yaparken Clementine'da kontrol odasına oturmuş onları dinliyordu. O kadar harikaydılar ki söyleyecek tek kelime dahi yoktu. Luke ve Luz'un sesleri birbirleriyle uyumlu değildi. Luke'un orta kalınlıkta bariton sesine Luz'un ince sesi eşlik ediyordu fakat ortaya muazzam bir zıtlıkla harmanlanmış müzik ziyafeti çıkıyordu. Ayrıca şarkıyı söylerken birbiriyle olan iletişimleri muazzamdı. Şarkının nakaratında geçen

Ellerin bana her uzandığında eriyorum.

Yatak çarşaflarını sıkın ellerim Dünya'ya tutunma çabasında.

Bebeğim, seninle sevişmek sırlısklam.

Bebeğim, seninle sevişmek alev alev...

Bebeğim!

Sana âşık olmak delilik.

Kısmında gözlerinin buluşması ve iki gözde yanan alevler Clementine'in bile yutkunmasına neden olurken onları izleyen milyonlarca insanın ne halde olacağını merak ediyordu. Orlando'nun bateriye vuruşları tutku ve öfke doluydu. İki zıt ama bir o kadar da aynı olan duygu elindeki çubuklarda patlıyordu. Yüzünde ise sert bir ifade kol geziyordu. Richard gitarı öyle bir çalıyordu ki kadınların peşinde koşmasına şaşırmamak gerekirdi. Elleri gitarı sanki bir kadının bedeninin en edepsiz yerlerini okşarmış gibi okşuyordu. Ritmin sert girdiği yerlerde elleri gibi ifadesi de sertleşiyor gözleri şehvetle kararıyordu. Genç kadın bakışlarını Jon'a çevirdi. Ayakta duruyordu ve ayakları yere çok sağlam basıyordu. Asi bir çocuğa dönüşmüştü. Gitarı yoğun bir sertlikle çalarken kafasını ritme uygun şekilde sallıyordu. Dağılan saçları güzel yüzünü gizliyor ifadesini görmeyi

zorlaştırıyordu. Jon gitar çalarken sertti... Sert, asi, özgür ve rahattı. Sanki bedeni gitarla birleşiyor gitarı kendine uyduruyor o gitara uyuyordu. Ritmin onu uzaklara götürmesine izin veriyordu. Luz kulaklığını çıkarıp çocuklara bir şey söyledi ve Clementine'a eliyle dışarıyı işaret etti. Clementine yerinden kalkarak odadan dışarı çıktı. Luz ile birlikte mutfığa geçtiler Luz, Clementine'a oturmasını işaret ettiğinde Clementine yüksek bar taburelerinden birine oturdu. Luz ise dolaptan iki bira alarak birini Clementine'ın önüne bırakıp genç kadının karşısına yerleşti. Luz birasından büyük yudumlar alırken sessizce oturuyordu. Clementine'ın lafa girmesini bekliyordu.

"Jon ile konuşmam lazım Luz. Ona gerçekleri anlatmalıyım bunu... Bunu daha fazla içimde tutamam."

Luz anlıyormuş gibi onu onayladı. "Bu konuda haklısın bende söylemenden yanayım fakat çok öfkeleneneğini düşünüyorum. Çok hassas bir dönemde nasıl tepki verir? Ne yapar? Bir fikrim yok. Abisinin hasta olduğunu biliyorum ve Jon üzülüyorum, umurumda değil havasına girse de öyle olmadığı çok açık. Eğer... Eğer sana sahip olmasaydı..." Luz sözlerini yarıda keserek bira şişesinden büyük yudumlar aldı.

"Sen gerçekleri anlattığın anda başvuracağı şey uyuşturucu olacak. Bunun olmasına izin vermemek için onu rehabilitasyona ikna etmemiz lazım."

"Belki de bunu umursamayacak beni terk ettikten sonra eski yaşamına devam edecektir. Siz onun arkadaşlarısunuz etkiniz daha fazla olmalı."

Luz dirseklerini masaya dayayarak bedenini öne çıkardı. "Sen ne olduğunun farkında değil misin?" Clementine anlamsızca karşısındaki kadının yüzüne bakarken düşünüyordu fakat bir şey bulduğu söylenemezdi. Luz gözlerini devirdi.

"Jon'un duyguları... Onları anlayamıyor musun?" Luz'un sesi bir fısıltıya dönüştü "Sana âşık olduğunun farkında değil misin?" Duydukları boğaz temizleme sesiyle ikisi de kapıya doğru döndüğünde Jon'un orman yeşili gözlerindeki bakışla karşılaştılar.

30. Bölüm

SÖZLER SONSUZA KADAR TUTULMAZ

Luz'un söylediği son cümleyi duyan genç adam olduğu yerde donup kaldı. Bir an için oradan kaçmayı ve hiç olmamış gibi kaybolmayı düşünürken farkında olmadan boğazını temizledi. İki şaşkın bakış genç adama döndüğünde Jon o bakışlardan birine odaklandı. İri mavi gözler binlerce anlamı beraberinde sürüklüyordu. Zaten aldığı telefon yüzünden fazlasıyla gergindi ve şimdi kızlar arasında bir dedikodu malzemesi olduğunu fark etmek gerginliğini daha da arttırmıştı. Luz böyle düşünüyordu peki ya diğer herkes? Onlar da mı Clementine'a âşık olduğunu düşünüyorlardı. Peki Clementine? O ne düşünüyordu. Hayır, şimdi kafasını bunlarla doldurmayacaktı. Yapması gereken bir konuşma ve yüzleşmesi gereken bir dünya gerçek vardı. Tekrar genç kadının gözlerine baktı. Jon'u korkutan, korkudan titreten ve öldüren her şey o bakışlardaki buz oklardaydı.

"Artık kalkalım mı saat geç oldu?" Clementine kafasını Luz'a çevirdi fakat Luz ifadesizdi. Clementine ise endişeye kapılmış görünüyordu yerinden kalkarken bira şişesine çarptı ve şişe devrilmek üzereyken yakaladı.

"Şey... Evet, gidelim." Jon ellerini ceplerine sokarak salona

çocukların yanına geçtiğinde Clementine arkasından geliyordu. Genç kadın çocuklarla tek tek vedalaştı. Orlando hariç hepsine sarılmıştı fakat Orlando anlaşılmaz bir nedenden ondan uzak duruyordu.

“Turneye devam etmeden önce bir prova daha yapmalıyız. Klip çekimi yine iptal olduğuna göre bunun için zamanımız var.”

Orlando’nun söylediği karşısında başını sallayan genç adam “Tamam, günü kararlaştırıp haber verin. Turneden önce dört günümüz kaldı,” diye yanıtladı.

Orlando’nun bakışları Clementine’a kaydı. “Sosyal medya hesaplarımızı boşlamıyorsun değil mi? Konser zamanı çok çalışman gerekecek.”

Clementine bakışlarını yere indirdi. “Hâlâ işe devam ediyormuyum?”

Jon, Clementine’ı anlayamıyordu. Ona devam etmeyeceğini düşündüren neydi ki? Aslında onu çözmek çok kolay gibi görünüyordu. Basit, sıradan ve güzel bir kıza benzese de gerçekte kapalı bir kutuydu. Onun hakkında bir şey bilmiyor oluşu da vardı elbette. Hadi ama! Şimdi bunları neden umursuyordu? Onun tek umursadığı bacaklarının arasında ki lezzetli noktaydı.

“Şimdilik devam etmemen için bir sebep yok.” Clementine başını sallayarak Orlando’yu onayladı. Clementine ve Jon sessizlik içinde merdivenleri inerek arabaya bindiler. Jon aracı çalıştırarak yola çıktı Clementine ise kollarım göğsünde bağlamış sükûnet içinde oturuyordu. Dudaklarını sürekli ısırıyor oluşu bir şeyler söylemek istediğine işaretledi. Konuşmak istiyordu fakat yapamıyordu. Bu iyiydi... Çünkü Jon şimdi konuşmak istemiyordu. Şimdi konuşması gereken daha ciddi bir kişi ve bir durum vardı.

“Seni evine bırakayım.”

Clementine kafasını genç adama doğru çevirdi. “Sen?”

Genç adam tek eliyle direksiyonu tutarken diğer elini dağınık saçlarının içinden geçirip sıkıntıyla soludu. “Yapmam gereken bir şey var.”

Clementine rahatsızmış gibi yerinde kıpırdandı. Sessizlik dakikaları boğazlarken en sonunda genç kadın daha fazla dayanamadı. "Yalnız kalmak istiyorsan söylemen yeterli..."

Jon siteden çıkmış trafiğin kalabalığına karışmıştı. Önünde alabildiğine uzanan araçların ışıkları gözlerini rahatsız ediyordu ve genç adam gözlerini kıstı. "Jared aradı." Genç kadın nefesini tutmuştu. Sessizlikte bu daha belirgindi.

"Konuşmak istiyor..." Onunla konuşması gerektiğini biliyordu. Bundan daha fazla kaçamazdı ve Jared'ın durumu... Kahretsin! Aralarında ne yaşanırsa yaşansın Jared ölmeyi hak etmiyordu. Olan şeylerin hepsi can sıkıcıydı her şeyin tek suçlusu da Jared değildi. Jon kendini de suçluyordu. Hatta Jared'a kızgın bile değildi öfkesi kendineydi. Bunca zamandır kendine öfkeli olduğu için, kendine kızdığı için ve suçluluk duygusundan kaçmak için onunla görüşmüyordu. Artık zamanı gelmişti içindeki suçlulukla yüzleşmeliydi.

"Onunla konuşacaksın." Bu bir soru değildi fakat Jon soru olduğunu farz ederek başını salladı.

"Konuşacağım."

Jon, genç kadının evinin önünde aracını durdurdu ona bakmaktan kaçınıyordu şimdi, şimdi ona bir şey söyleyecek durumda değildi. Daha kendisi bile ne olup bittiğinden habersizdi. Biraz zamana, düşünmeye ve yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

"İyi geceler Jon..." Clementine'da direktmedi kapıyı açarak arabadan indi. Apartmanın girişine doğru giderken Jon duyabileceği şekilde "İyi geceler Clementine," dedi.

Jon arabayı kullanırken istemsiz olarak direksiyonu avuçlarının içinde eziyordu. Biraz daha yüklenirse direksiyonu iki parçaya ayırabilirdi. Telefonuna uzanarak Jared'ın attığı mesaja baktı, adresi göndermişti. Bildiği bir yer değildi bu yüzden navigasyonu ayarlayarak kendini onu yönlendiren mekanik sese bıraktı. İki saate yakın kullandığı arabayı virane bir mahallede durdurdu. Küçük, tek katlı ve bakımsız evlerde yanan ışıklar dışında sokakta tek ışık dahi yoktu. Evlerin hurdalarla dolu bahçelerini çevreleyen dikenli tel örgüler mahalleyi tehlikeli göste-

riyordu fakat bu Jon için hiçbir şey ifade etmedi. Böyle bir yerde zaten yaşamıştı ve bu hayatı dün gibi hatırlıyordu. Tekrar gaze basarak yavaş yavaş geçtiği evlerin numaralarına baktı. Jared on yedi numaralı evde oturduğunu yazmıştı. Numaralar sıralı olmadığı için on yedi numarayı bulmak biraz zor olmuştu. Çıkmaz sokağın sonundaydı. Çapraz bir şekilde yolu kapatan duvarla keşişiyordu. Onun evinde demir parmaklıklar yoktu eski evlerindeki gibi yeşil boyalı tahta çitler kullanmıştı. Bahçesi bir sürü araba hurdasıyla doluydu. *Tıpkı bir zamanlar olduğu gibi*, diye düşündü genç adam. Bu manzarada çok tanıdıktı. Jared hâlâ eski işlerine yani hurda arabalarla ilgilenmeye devam ediyordu. Arabasını evin önünde durdurduğunda ön kapının açıldığını belli eden sensörlü ışık yandı. Jon arabasından indi ve çitin üstündeki mandalı kaldırıp kapıyı açtı. Eve doğru attığı adımlar ipe gidiyormuşçasma ızdırap veriyordu. Kaçışın sonu gelmiş, artık bitmişti. Şimdi gerçeklerin vicdanını örselemesine izin verecekti. Jared kapıda dikiliyordu kapının sinekliğinin ardmdan Jon'a bakıyordu. Gözleri her zaman hatırladığından daha koyuydu hatta simsiyahtı. Yüzünde bariz bir yorgunluk vardı her zaman aşırı beyaz olan teni sararmıştı ve gözlerinde uyuyamadığı belirten o morluklar seçiliyordu. Sakalsızdı ve saç tıraşı her zaman olduğu gibiydi kısa, dağınık ve dikti... Jon'dan on santim daha uzundu daha da yapılıydı aralarında en ufak benzerlik dahi olmasa da kardeşlerdi.

"Şaşırmış görünüyorsun."

Jared sinekliği açtı. "Aslında geleceğini sanmıyordum."

Jon elleri kot pantolonun ceplerindeyken omzunu silkti. "Gelmemi istedin."

Jared gülümser bir ifadeyle onu onayladı ve gözlerini kaçırdı. "Daha önce de gelmeni istemiştım. Pek çok kez..."

Kenara çekilerek Jon'un içeri girmesi için yer açtı gözleri kapıdaki arabadaydı. "Güzel araba."

Jon gülümsedi. "Öyledir."

Başka bir yer olmamasına rağmen Jared genç adama sol taraftaki oturma odası ve mutfak bölümünü işaret etti. Mutfak

oturma odasından ayıran masanın üzeri fast food paketleriyle doluydu. Camın önündeki üçlü koltuk eskiydi ve kırık olan ayağına tahta parçasıyla destek yapılmıştı. Televizyon açık olsa da sesi tamamen kapalıydı.

"Evin güzelmiş."

Jared bu sefer gerçekten güldü. "Şakacı yanından bir şey kaybetmemişsin." Jon teklif beklemeden üçlü koltuğa yerleşti.

Jared bu sırada buzdolabına doğru yöneldi. "Ucuz biram var içer misin?" Jon başını sallayarak adamı onayladı. Jared teneke kutudaki birayı genç adama uzattı ve Jon kutuyu aldığı anda hemen çaprazdaki tekli koltuğa geçerek oturdu. Bedeni dikti kutudan ilk yudumu alırken Jon'u izliyordu. Jon'da birayı açarak tek dikişte yarısını içti. Yüzünü buruşturmuştu ama iyi de gelmişti.

Jared dalga geçercesine "Yavaş ol. Rock yıldızı midenin bozulmasını istemeyiz," dediğinde Jon istemsizce güldü. Jared hâlâ aynıydı sanki hiçbir şey değişmemişti sanki o kadar yıla rağmen bu anlar donmuştu.

"Bunlara alışkınım biliyorsun."

Jared onu onayladı. "Bir zamanlar öyleydi fakat artık çok daha kaliteli şeyler içtiğine eminim." Haklıydı. Jon'un banka hesabı ağzına kadar doluydu ama yine de çok lüks yaşamıyordu. Elbette o da Luke gibi Beverly Hills'de oturabilirdi ya da Rich gibi LA'nın yüksek kulelerinden birinde bir çatı katı alabilirdi ya da Orlando gibi denizin dalgalarını izleyebileceği son derece lüks bir evde vakit geçirebilirdi. Bunun yerine tek yatak odalı bir binada oturuyordu.

"Haklısın."

Jon etrafını süzdü. "Ne iş yapıyorsun?" Aslında tahmin ediyordu ama aklına başka soracak bir şey gelmemişti.

Jared birasını sehpanın üzerine bırakıp "Geçmişte yaşamaya devam hâlâ hurda arabalarla ilgileniyorum. Gerçi bu ara pek ilgilenemiyorum. Bilirsin..." gülerek kafasını işaret etmişti Jon bunu düşündüğünde buz kesti. Beyninde lanet olası bir tümör vardı ve o bununla dalga geçercesine gültüyordu. Jon sessizlik

içinde birasını bitirdi metal kutuyu ellerinin arasında sıkarak ikiye büktü.

"Nasil hissediyorsun?"

Jared'ın suratındaki o mutlu ifadeden nefret etmişti. "Beynimi parçalayan ve ölsem de kurtulsam diye düşünmediğim ağrılar olmadığı sürece normal..." Jon dişlerini birbirine bastırdı. Bunca yıl ondan kaçmıştı, onu görmek istememiş, hatta en yakın arkadaşlarına bile ondan bahsetmemişti. Fakat şimdi düşününce ondan sonsuza kadar kurtulmak istemiyordu.

"Seni doktora götürmek istiyorum," diyen genç adam arkasına yaslandı. Jared sessizliğin kol gezdiği dakikalarda Jon'un gergin suratını inceledi.

"Zaten gittim senin beni götüreceğin doktor durumu değiştiremez. Tümör çok büyük ve çok riskli bir noktada... Hiçbir doktor onu ellemez masada ölmemdense birkaç ayda olsa yaşamamın iyi olduğunu söylüyorlar." Jon sinirliydi kalkıp bir şeyleri kırmak, yumruklamak istiyordu ama yapamadığı için tüm öfkesini elindeki teneke kutudan çıkarıyordu.

"Ne yani hiçbir sık yapmadan ölmeyi mi bekleyeceksin?" Jon kafasını iki yana salladı. "Hayır, hayır bu çok boktan buna izin vermiyorum." Gözleri tekrar etrafta gezindi.

"Ayrıca bu çöplükte yaşamanda sağlık açısından pekiyi değil sana bir ev bulacağım. Evet, sana bir ev bulacağım hatta hastaneye yakın bir ev bakmalıyım." Jon yerinden kalktı bu saatte halledebilir miydi? Ellerini saçlarının arasından geçirdiğinde Jared araya girdi.

"Sakin ol... Buna gerek yok. Ne yaparsan yap öleceğim Jon ve sen dâhil bunu kimse değiştiremez." Yine güldü. "Senin imkânlarına ihtiyacım yok. Paranın artık benim için bir önemi kalmadı. Çok yapmak istersen bana altından bir tabut ayarla ve içini kaliteli viski ile doldur." Jon ister istemez güldü. Bu halde bile şaka yapabiliyordu.

"Hâlâ götün tekisin."

Jon yerine oturduğunda Jared kahkaha attı. "Daima..."

Jon'un ifadesi bir anda ciddileşti ve işaret parmağını adama

doğrulttu. "Yine de sana bir ev ve doktor bulacağım. Sakın itiraz etme yoksa seni sürükleyerek götürürüm." Jared cevap vermedi.

"Seni buraya para için çağırdığımı düşünme." Jon o yüzden çağırmadığından emindi. Jared her zaman fazla onurlu olmuştu.

"Bunu biliyorum, seni tanıyorum... Yine de yardım etmek istiyorum." Jared onu duymuyormuş gibi konuşmaya devam etti bakışları boştu ve doğruca halıya odaklıydı.

"Hayat kısa Jon. Çok kısa... Belki yaptıklarımız yüzünden cehennemde yanacağız fakat burada kalacağın süre kısıtlı. Daha fazla vicdan azabı çekme, daha fazla kendini hiç etme. Kullandığın o saçma şeyleri bırak hayatını yaşa. Hayallerine kavuştun. Ünlüsün, gitar çalyorsun, etrafın seni seven insanlarla çevrili." Jon dişlerini sıkıyordu. Bu boktan nasihatlerin hiç birine ihtiyacı yoktu! "Artık onu düşünme... O huzurlu bundan eminim." Daisy... Hayır, Jared ile bu konu hakkında konuşmayacaktı. Bu kendini berbat hissettiriyordu. Onu öldürmüşlerdi.

"Sen onu düşünmüyor musun?" İster istemez bunu sorma ihtiyacıyla doldu ve ihtiyacını engelleyemedi.

"Düşünmediğim bir an bile yok... Fakat yine de onun ne kadar iyi kalpli olduğu düşünülürse bizi affettiğini umuyorum. Çektiğim acı da ona çektiğim acının bedeli olabilir." Yüzündeki acıyla geriye yaslandı.

"Peki ya ben? Ben daha bedel ödemedim."

Jared kafasını iki yana salladı "Yanıyorsun, sen kendi bedelini kendine ödetiyorsun. Mutlu olmayı reddederek yapıyorsun bunu." Jon konuşmak için ağzını açtı ama bir girişimde bulunamadan Jared sözlerini sürdürdü. "Bu kadar yeter. Bedelin ödendi Jon... Artık kendine eziyet etme."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum, kendime hiçbir şey yapmıyorum." Jared bakışlarını doğruca Jon'un gözlerine odakladı.

"Bilmediğimi mi sanıyorsun? Komaya girene kadar uyuşturucu kullanıyorsun çünkü o anda çektiğin acıyla hafiflediğini hissediyorsun," Tişörtünün altında gizlenen dövmeyle işaret etti.

"Kadınlarla cinsel birliktelikten başka bir şey yaşamıyorsun çünkü ona aptal bir söz verdin." Gözlerini biraz kıstı.

"Kızıl saçlı kadınları beceriyorsun çünkü onlarda kaybını arıyorsun. O kadınları, Daisy olarak hayal ediyorsun." Jon sinirlenmişti yüzüne sağlam bir yumruk indirmek istiyordu fakat hasta abisine vurmayacaktı. Elindeki teneke kutuyu duvara fırlattı.

"Lanet olsun kes sesini!"

Jared sakinliğini koruyordu. "Yalan olduğunu söyle Jon." Birkaç saniye bekledi fakat Jon onu yalanlamadı.

"Bak gördün mü? Yalan olduğunu söyleyemezsin çünkü bunlar doğru." Jon'un gözleri boşluğa odaklandı ve oraya çekildi. Boşlukta geçmişin kırıklarını gördü. Hazin sonun kırıkları masumiyeti kesmiş yere saçılmıştı.

Genç adam sıkıntıyla yattığı yatağın içinde döndü. Yatak çok boştu. Lanet olası yatağın bu kadar boş olmasından nefret ediyordu. Yatağı dolduran taze, saf, mis kokulu bedeni istiyordu. Fakat bugün olmazdı. Bugün lanet olası Jared'ın sırasıydı. Daisy bu gece onun kolları arasındaydı. Sadece bir gece... Bir gece dayanması gerekiyordu sonra o çok sevdiği bedeni kollarına alabilirdi. Ağzındaki kuruluk ona yataktan çıkıp su içmesi gerektiğini söylüyordu. Jon üzerindeki çarşafı kenara atarak yataktan kalktı. Çıplak ayakları eski ahşaba değdi. Yavaş adımlarla kapıyı açarak mutfığa geçti, bir bardak suyu tezgâha yaslanarak içti ve odasına dönmek üzere koridora yöneldi. O an Jared'ın yatak odasının kapısının aralık olduğunu fark ederek duraksadı. İçeride gece lambasının sarı ışığı yanıyordu ve konuşma sesleri geliyordu. Daisy'nin bir kuş cıvıltısını andıran sesini duydu. Hayır, hayır bunu yapmaması gerekiyordu. Fakat kendine engel olamadı. Çıplak sırtını soğuk duvara yaslayarak konuşmalara kulak kabarttı.

"Jared..." Abisinin hırıltılı bir soluk verdiğini duydu. Daisy her ne yapıyorsa bu hoşuna gidiyordu. Bu garipti çünkü Daisy seks konusunda utangaçtı. Asla bir şeyleri başlatmaz, asla cesur davranmazdı. Birkaç öpüşme sesini duydu daha sonra Daisy yine konuştu.

"Çok güzel olduğunu biliyor musun?" Jared ses çıkarmadı.

"Çok güzelsin... Bedenine bakmak bile tutuşmama yetiyor." Jon kulaklarına inanamıyordu. Onun masum, utangaç Daisy'si nasıl olurda Jared'a böyle şeyler söylerdi?

"Buraya gel ve seni doldurmama izin ver Daisy... Sana ihtiyacım

var." Jared'ın duygu yüklü sesi duvarları tırmaladı ve karşılığında Daisy kıkırdadı.

"Bana ihtiyacın olmasını seviyorum. Benimde sana her zaman ihtiyacım var Jared. Sensiz bomboşum..." Jon kaşlarını çatı. Hayır, bu yalandı. O da Daisy'i daima en iyi şekilde dolduruyordu. Yumruklarını sıkı. Bir yatak gıcirtısı ve ardından bir zorlama sesiyle birlikte alınan derin nefes sesleri geldi.

"Ahh Daisy... Benim kır papatyam." Daisy'nin ufak inlemeleri, Jared'ın hırıltılarına karışıyordu. Tempoları sert değildi yumuşak ve yavaştı. Jon dişlerini sıkmış onları dinliyordu.

Nihayet zirveye çıktıklarında Daisy tatmin dolu bir sesle "Jared... Seni seviyorum. Seni çok seviyorum," diye mırıldandı. Bu kadardı. Jon kalbine saplanan hançeri hissetti. Hançer sadece saplanmamış kalbini ikiye bölene kadar içinde dönmüştü. Daisy sevdiğini söylemişti ama Jared buna karşılık bile vermemişti. Oysa Jon onu ilk gördüğünden beri sevdiğini söylüyordu. Onu doruğa çıkarırken kulağına hep onu ne kadar sevdiğini fısıldıyordu ama Daisy bu kelimeyi ona bir kez bile söylememişti.

Geçmiş yaralar gerçek acıdır. Jon geçmişin yaralarını saramadan gerçeklerin acısıyla yüzleşiyordu. Carının acısı yüzüne yansırken Jared'm ismini söyleyen sesini duyduğunda daldığı yerden çıktı.

"Yine onu düşünüyorsun." Jon transa girmiş gibi "Seni sevdiğini söyledi. Seni seviyordu," dedi. Jared onaylamaz bir şekilde kafasını iki yana salladı.

"Daisy'nin kafası karışıkta asla seni sevmediğini söylemedi Jon. Duygularının ne olduğunu bilemeyecek kadar gençti. İkimizi birden seviyor oluşu onu utandırıyordu." Jon'un çenesi kasılıp gevşiyordu. "Onu istediğin için suçlu değilsin kendine şunu yapmayı kes." Jared öfkelenmiş görünüyordu. Telefonunun melodisi ortamdaki gerginliği bir anda alınca Jon cebine uzandı. Ekranında Clementine'm ismi yanıp sönüyordu. Onunla konuşmalı mıydı? Hayır, hayır... Jared ile konuşuyordu ve az önce boktan şeylerin görüntüsü zihnine mıhlanmıştı. Onunla konuşamazdı. Telefonu sessize alarak tekrar cebine koydu.

"Bunu ona yapma, o iyi bir kadın ve sana değer veriyor. Başkasının yerine konulmayı hak etmiyor."

Jon gözlerini dikip ona baktı. "Benim hakkımda bir bok bil-diğin yok."

"Seni tanıyorum." Jared ayağa kalktı bedeni heybetliydi.

"O benim yüzümden öldü Jon. Kendini daha fazla suçlama. Bağımlılıklarım ile onu kendimden ittim ve sonra onu defalarca aldatarak kalbini paramparça ettim. Hepsi benim suçum. Artık hayatını yaşa anladın mı?" Jared'm suratı kızarmış gözlerinden birkaç damla yaş akmıştı. Jon daha önce onu ağlarken gördüğünü hatırlamıyordu. Hayır, Daisy öldüğünde bile ağlamamıştı.

"Hayır, bütün suç senin değil. Sizi bırakabilirdim. O seni seviyordu ve ben sizi bırakıp hayatınıza devam etmenizi sağlayabilirdim. Bencillik yaptım. Onu kullandım." Jared iki adımda Jon'un önünde durdu ve onu yerinden kaldırmak için kollarından kavradı.

"Şunu söylemeyi kes. Gitmek istedin zaten ama ben buna izin vermedim çünkü yalnız kalmaktan ölümüne korkuyordum." Ona etrafını işaret ederken gözyaşları gözlerinden damlıyordu. "Şimdi şu halime bak. Yapayalnızım!" Jon abisinin gözlerinin içine baktı ve birkaç saniye sonra ona sarıldı.

"Artık yalnız değilsin Jared." Jared şaşkınlık yaşasa da kollarını kardeşine dolamakta gecikmedi. Geç kalınmış olsa da bu bir kavuşmaydı. İkisi de bunun bilincindeydi. Jon olanları unutamayacağını biliyordu ama affetmek için hiçbir zaman geç değildi. Belki sıfırdan başlayamazdı ama kaldığı yerden devam edebilirdi. Belki yaraları tamamen iyileşmeyecekti ama izleri kalsa da kabuk bağlayacaklardı. Jared geri çekildiğinde içtenlikle gülümsedi.

"Şimdi ara onu." Kulağına doğru eğildi.

"Hastanede onunla konuştum. O sana değer veriyor Jon. Seni iyileştirebilir tek yapman gereken ne hissettiğini söylemek. Sözler sonsuza kadar tutulmaz."

31. Bölüm

SANA İZİN VERİYORUM

Jon, Jared'ın evinden çıktığında bitik bir noktadaydı. Kafasında gezinen düşünceler beynini kemiren parazitler gibiydi. Neyse ki Jared'ı tedavi için istediği hastaneye yatırmaya ikna edebilmişti. Ona bir de ev bulacaktı ve turnedeyken akıllı Jared'da kalmamış olacaktı. Jon geç kaldığını biliyordu. Lanet olsun! Her şey için geç kalmıştı ama geçte olsa elinden gelen her şeyi yapmak istiyordu. Arabasına bindiğinde telefonunu eline aldığı anda zihnine gelen geçmişte kalmış o görüntüyü engelleyemedi.

Genç adam kapıyı açarak içeri girdi. Jared yine ortalarda yoktu ve bu gece de Daisy'i teselli etme görevi ona düşmüştü. Aslında içi iki parçaya bölünmüştü. Kötü olan yanı Jared'ın bu yaptığından nefret ediyordu. Daisy ona karşı çok yoğundu, bu durumda Daisy parçalara ayrılıyordu. Onun o halini görmekten nefret ediyordu. Saatlerce kadını kollarında teselli ediyor olmaktan nefret ediyordu. O güzel gözlerinin içindeki pırıltıları görmeyeli uzun zaman olmuştu. Jared'ın gözlerine bakarken bile olsa o pırıltıları görmek istiyordu. Daha kötü olan yanı ise bu durumdan memnundu. Çünkü içindeki şeytan Daisy'i sadece kendisine saklamak istiyordu. Jared hata yaptıkça Daisy teselliyi Jon'un kollarında arıyordu. Nasıl Jared başka bedenlerde kayboluyorsa Daisy'de, Jon'un bedeninin limanına sığınmıyordu. Ne şekilde olursa olsun Daisy ile olmak bulutlarda çıplak ayakla yürümek gibi hissettiriyordu.

Duyduğu cılız hıçkırık sesine kulak kesildi. İç çekişleri kısıtlanmadan dudaklarından dökülüyordu. Daisy... Yine ağlıyordu. Yumruklarını sıkarak koridorda ilerledi. Ses Jared'ın odasından geliyordu genç adam bir an bile düşünmeden kapıyı açarak içeri girdi. Daisy'nin küçük bedeni yatağın ortasındaydı. Cenin pozisyonundaydı ve kafasını yastığa gömmüştü.

"Daisy... Bebeğim?" Daisy hareket etmeden burnunu çekti ve tekrar ağlamaya başladığında Jon botlarını çıkarıp yatağa oturdu. Son birkaç aydır genç adamın rutini bu şekildeydi. Jared uyuşturucu bulmaya gidiyor, maddenin etkisindeyken her fahişeyi beceriyor eve gelebilirse kanepede sızıyor gelemese Jon'un onu bulması gerekiyordu.

"Daisy..." Genç kadın yine cevap vermedi. Küçük bedenini sarsılıyordu. Kızıl-turuncu saçları yastığın üzerine dağılmıştı dalgaları karmakarışık olsa da hâlâ göz alıcı bir parlaklığa sahipti. Jon genç kadının yanına uzandı kolunu ince beline sararak genç kadının sırtını göğsüne yasladı. Kafasına kondurduğu öpücük sevgi doluydu.

"Jared... Gelmedi değil mi?" Jon cevap vermedi ve Daisy yine gelmediğini anladı.

"Bana bak bebeğim." Daisy birkaç saniye tereddüt etse de bedenini döndürdü. Jon güzel yüzüne baktı. Beyaz suratında burnunun üzerinden yanaklarına doğru yayılan çilleri ağladığı için kızaran yanaklarında kaybolmuştu. Fakat Jon onların orada olduğunu biliyordu. Kahverengi gözleri iriydi ve Jon onların parıldadığı zaman ne kadar harika göründüğünü biliyordu. Genç kadının gözlerini öptü daha sonra burnunun ucuna bir öpücük kondurdu hemen ardından dolgun, etli dudaklarını öptü. Daisy kollarının arasında gevşedi.

"Şimdi başkasını mı öpüyordur sence?" Jon yalan olduğunu bile kafasını iki yana salladı ne diyebilirdi ki? Gözünden kayan iki damla yaş onu kahretti.

"Ya yattığı kızlardan birine âşık olursa?"

Genç adam Daisy'nin alnını öpüp "Bu olmayacak Daisy, sadece zor bir dönemden geçiyor. Yakında her şey düzelecek," dedi.

Ne yönde olacağını bilmiyordu fakat Daisy için her şeyi düzeltmek istiyordu. Daha önce hiç dua etmemişti Tanrı'ya inandığı söylenemezdi

ama eğer gerçekten bir Tanrı varsa şu an ondan tek istediği Daisy için mutluluktı. Onun için en iyisini istiyordu. Kendisi, Jared ya da ikisi birden hiç önemli değildi onu böyle görmektense her şeye katlanırdı. Birkaç dakika düşündükten sonra konuştu.

"Daisy, beni sevmediğini biliyorum." Genç kadın dudaklarını araladığı sırada Jon kendi dudaklarıyla onu susturdu geri çekildiğinde devam etti. "İstersen gidebilirim. Sizi birbirinize bırakabilirim..."

Bu sefer Jon'un sözünü kesen Daisy oldu adamın yüzünü kavradı ve ellerinin arasına alarak gözlerinin içine baktı. "Lütfen... Lütfen Jon, gitme. Lütfen beni bırakma."

Jon kollarını genç kadının etrafında sıktı. "Şştt... Bebeğim gitmiyorum sadece eğer istersen..."

Kafasını çıldırmış gibi iki yana sallarken, "Hayır, hayır gitmeni istemiyorum, sende beni bırakma Jon." dedi.

O an daha önce yapmadığı bir şey yaparak genç adamın üzerine çıktı. Elbisesinin eteği kalçasının üzerinde toplanmıştı kendini adamın erkekliğine doğru sürttü. Jon farkında olmadan inlerken ellerini Daisy'nin beline koydu.

"Bunu yapmak zorunda değiliz. Sadece sarılıp uyuruz, söz veriyorum gitmeyeceğim." Daisy, Jon'u dinlemedi. Eğilerek genç adamın dudaklarını tutkulu bir şekilde öpmeye başladı. Jon bir süre sonra pes ederek onu kabul etti. Bu dudaklara ne kadar dayanabilirdi ki? Tek hamlede Daisy'i altına alarak bedenini küçük bedenin üstüne konumlandırdı. Daisy'nin elleri, Jon'un omuzlarındaydı bedenini yukarı doğru iterek Jon'a sürtüürken dudaklarını daha önce hiç yapmadığı bir şekilde öpüyordu. Daisy'nin elleri Jon'un kemerine gitti kemer tokasını beceriksizlik içinde kurcalarken Jon ona yardımcı olmak için tokayı açarak pantolonunu indirdi. Jon genç kadının çamaşırını aceleci bir şekilde sıyırdığında bütün arzusu coşmuştu.

"Jon... Al beni." Teslimiyeti hoşuna gitmişti bu kadar tutkulu olması da öyle. Aletin başını genç kadının girişine yasladı. Daisy sıırsıklam ve sıcacıktı. Kendini içeri doğru kaydırırken gözlerinin içine baktı. Gözleri parıldıyordu zevk ateşi gözlerini tutuşturmuştu. Jon, Daisy'nin içinde gidip gelirken elleri saçlarındaydı. Turuncu bukleleri

elinin içine alarak öptü, ritmini sürdürmeye devam ediyordu. Zevk muazzamdı. Dakikalar sonra Daisy teslim oldu bedeninin kasılmaları Jon'u da tetikledi genç kadının içine boşalırken kulağına doğru eğilip defalarca onu sevdiğini söyledi. Jon hâlâ genç kadının içindeyken Daisy gözlerini Jon'un gözlerine dikip, "Sende bir gün başkasını sevecek misin? Jon..." dedi.

Jon bir an bile tereddüt etmedi. "Asla... Benim kalbim sana ait Daisy, sen benim kalbimin ilk ve son sahibisin." Elleri genç kadının saçlarından yanaklarına kaydı.

"Benim bedenim senin, kalbim, ruhum, aşkım. Söz veriyorum sana asla Jared'ın yaptığını yapmayacağım."

Daisy güldü yanaklarından yine yaşlar süzülüyordu. "Tutamayacağın sözler verme Jon. Belki şimdi değil ama bir gün sende birini seveceksin. Birine seni seviyorum diyecek, onunla sevişecek ve beni unutacaksın."

Jon'un bir yanı sinirlense de sinirini bastırdı Daisy'nin içinden çıkarak onu kollarının arasına aldı. "Jared önündeki güzellikleri görmeyecek kadar kör. Ben o değilim Daisy. Ben seni ilk gördüğümünden beri seviyorum." Genç kadının elini tutarak kalbine, nabzının attığı noktaya götürdü.

"Tüm kalbimle söz veriyorum. Senden başka hiçbir kadınla seninle seviştiğim gibi sevişmeyecek ve senden başka hiçbir kadını sevmeyeceğim"

Daisy burnunu çekti. "Veda eder gibi konuştun."

Jon kafasını iki yana salladı. "Sen benden gitmedikçe... Asla!"

Jon kendine geldiğinde yanaklarından süzülen yaşları fark etti. Lanet olsun! Ne oluyordu böyle? Ne olduğunu biliyordu aslında bedeni ihtiyaçla kıvranıyordu. Bir parça toz... Kafasını dağıtması görüntüleri silmesi için yeterdi. Her zaman böyle yapmıyor muydu? Bu görüntüler geldiğinde ya da bir şeylerle baş edemediğinde yaptığı tek şey buydu. Sonra gözü tekrar telefona kaydı. Clementine... Ara tuşuna basarak genç kadının telefonu açmasını bekledi.

Birkaç saniye içinde Clementine telefonu cevapladı. "Jon?"

Jon yutkundu içindeki o ağırlık hafiflemişti. Bu kadının sırrı her neyse bir şekilde Jon'un yükünü alıyordu. "Şey... Beni aradın."

Nedensiz bir suçluluk içine yerleşmişti. "Merak ettim. Jared ile görüştün mü?"

Jon nefes aldı. "Evet, şimdi ayrıldım yanından."

Clementine bir hım sesi çıkardı. Sesi yorgun geliyordu ya uykudan uyanmış ya da uyumak üzereymiş gibi. Uyku mahmuru sesi çok seksiydi. "Nasıl hissediyorsun?"

Jon elinden geldiğinde güldü. "Çekinme güzelim... Uyuşturucu kullanıp kullanmadığımı mı bilmek istiyorsun?" Diğer taraf sessiz kalınca Jon sözlerine devam etti.

"Kullanmak istiyorum." Clementine'in ağzından laflar çıkmadan Jon sözünü kesti. "Ama yapmamaya karar verdim. Beni uyuyarak bekler misin? Sana geliyorum." Clementine bir şey söyleyemeden telefonu kapattı. Aracı mahalleden çıkarıp trafiğe karıştığında aleti çoktan pantolonuna baskı yapmaya başlamıştı. Daha önce kadınlarla bir sefer yattığında ilgisi kaybolurken Clementine her seferinde daha çok ilgi göstermesine neden oluyordu. İçinde bir şey Clementine'a çekiliyordu ve ne olduğunu bilmiyordu. Sadece çok farklı olduğunu biliyordu.

Arabayı Clementine'ın evinin önüne park ettiğinde saat çok geç olmuştu. Birkaç saat içinde güneş doğacaktı. Jon'un bedeni yorgundu ama bu umurunda değildi. Bedeninde ki bir hücre Clementine'ın içinde olmak istiyordu. Hızla üst kata çıkarak kapıyı çaldı. Birkaç dakika içinde kapının kilidi çevrildi Clementine kapıyı tamamen açmadan Jon içeri girerek onu kollarına aldı ve öpmeye başladı. Vücudunda yeni uykudan kalkmış bir insanın sıcaklığı vardı o kadar seksiydi ki! Üzerindeki gecelik bedenindeki o ilahi sıcaklığı olduğu gibi genç adamın bedenine geçiriyordu. Clementine önce şaşırırsa da bu kısa sürdü. Kollarını Jon'un boynuna dolayarak uyku mahmuru bedenini Jon'a yasladı. Clementine cesurdu, öpüşürken, sevişirken... Her ne kadar cinsel konularda bilgisiz olsa da bedeni seksi olmak için yaratılmıştı.

"Güzelim..." Clementine'in ağzının içinde inlemişti. Jon genç kadının beyaz boynuna inmiş dudaklarını kana susamış bir vampir gibi bastırıyordu. Clementine'ı bedenlerini ayırmadan salondaki kanepenin arkasına yasladı. Jon'un elleri, genç kadının geceliğinin altına kaymaya başladığında Clementine ellerini Jon'un göğsüne yaslayarak onu durdurdu.

"Jon, çok üzgünüm ama yapamayız. Şey... Olmaz." Jon bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Clementine'ın beyaz boynunu dişledi.

"Olmaz diye bir şey yok güzelim. Benimle banyoya gel ve sana nasıl olacağını göstereyim." Clementine karşı koymadı. Jon'un onu banyoya sürüklemesine izin verdi. Jon, Clementine'ı lavabonun kenarında bırakarak hemen banyo suyunu ayarlamaya girişti. Küvetin tıpasını kapatmış suyun sıcaklığını kontrol ediyordu. Musluktan akan suyun istediği sıcaklıkta olduğuna kanaat getirdiğinde Clementine'a döndü. Geceliğini başının üzerinden çekip çıkardı.

"Çok seksisin! Lanet olsun neden bu kadar seksi olmak zorundasın?" Clementine inlemeyle cevap verdi. Jon elini aşağıya kaydırduğunda tamponun ipine ulaştı. Onu tecrübeli bir şekilde bulmuştu bunu daha önce defalarca yapmış olmalıydı. Clementine kafasını iki yana salladı.

"Küvete gir Jon. Ben hallederim." Bunu Jon'un görmesini istemiyordu. Bir miktar özel alan talep etmesini hoş karşılayan genç adam üstündeki kıyafetleri hızla çıkarıp küvete girdi. Tuvalet arkası dönüktü Clementine hızla tamponu çıkarıp attı küvete girerken Jon'un gözleri bedenindeydi. Clementine'ı tutup kendine çekerek kucağına, erkekliğinin üzerine yerleştirdi.

"Gel, buraya. Burası içinde olmam gereken kısım." Clementine bu sefer itiraz etmedi. Bacaklarını Jon'un beline sararak içine girmesi için uygun açıyı ona verdi. Jon yavaşça genç kadının içine gömüldü Clementine inlerken başı geriye düştü ve Jon'a teslim oldu. Yakaladıkları ritim muazzamdı. Clementine başını genç adamın omzuna yaslamış tutkuyla inliyordu.

"Evet, evet Jon... Evet! Sana o kadar çok ihtiyacım vardı ki!" Jon onu anlıyordu çünkü uyuşturucu istediği zaman ondan daha çok istediği bir şey olmazdı ve o an ilk defa ondan daha fazla bir şey olduğunu fark etmişti. Clementine...

"Güzel Clementine, benim Clementine'im." Clementine bilinçsizce inlemeye başlamıştı ve vajinasının duvarları kasılıyordu. Çok geçmeden Jon'un omzunda inleyerek orgazma ulaştı. Kafasını kaldırıp gözlerini Jon'un gözlerinin içine dikti ve Jon gözlerinde bir şey gördü. Gördüğü şey Jon'u o anda rahatlamaya teşvik etti. Doyumun doyumsuzluğunda sürüklenen bedenlerinin titremeleri dindiğinde birbirlerini yıkadılar. Clementine bornozuna sarılmıştı Jon ise beline bir havlu sarmakla yetinmişti. Clementine tatlı bir tavırla gülümsedi.

"Benimle uyur musun? Sanırım alıştım." Jon genç kadını kendine çekerek ona sarıldı ve birlikte yatak odasına yöneldiler. Clementine'in sıcak vücudu adamın kolları arasındaydı. Jon yüksek sesle söylememiş olsa da o da Clementine ile uyumaya alışmıştı. Onunla daha fazla şey paylaşmak istiyordu. Sadece zevk değil... Çok daha fazlasını...

"Hikâyenin hepsini dinlemek ister misin?"

Clementine uyuklu gözlerini ovarak kafasını kaldırıp Jon'un yüzüne baktı. "Hangi hikâye?"

Genç adam kollarını Clementine'a doladı. "Daisy'nin hikâyesi..."

Clementine gözlerini kapatıp açtı. "Dinlemek isterim."

Jon hikâyeyi her ayrıntısıyla anlatırken Clementine sessizlik içinde onu dinlemeye başladı. Jon düşüncelere daldığında bile hikâyeyi anlatmaya devam ediyordu.

Jon her zamanki gibi evden içeri girdiğinde içinde kötü bir his vardı. Ne olduğundan emin değildi ama bir şekilde mutsuz hissediyordu. Yine Daisy'i ağlarken bulacağından emindi. Çünkü Jared son zamanlarda iyice kötüleşmişti. Daisy ile kavga ediyor, uyuşturucudan başka bir şeyi düşünmüyor, başka kadınlarla görüşmeye de devam ediyordu. Kimseyi umursamaz bir haldeydi. İşe bile gelmiyordu. Jon defa-

larca Daisy'e birlikte gitmeyi, yeni bir hayat kurmayı teklif etmiş olmasına rağmen genç kadın Jared'i bırakmak istemiyordu. Onu sevdiğini biliyordu. Bu tıpkı Jon'un içinde yayılmış olan sevgi gibi hastalıklıydı.

"Daisy, bebeğim." Elindeki papatyaları burnuna götürüp kokladı. Daisy'nin onları sevecekti bunu biliyordu, çiçekleri çok severdi.

"Daisy?" Genç kadın salonda ve mutfakta değildi yatak odalarını ararken ismini söylemeye devam ediyordu ama Daisy yoktu. Genç adamın telaşı artarken koridorun sonundaki banyoya koştu. Kilitli kapının kulpunu defalarca çevirdi fakat açılmadı. Yumruklarını kapıya vururken bağıırıyordu.

"Daisy! Daisy! Daisy! Kapıyı aç bebeğim! Lanet olsun kapıyı aç!" Yumruklar kapıyı sarsarken içeriden gelmeyen sesin yankıları beyninde zonkluyordu. Jon düşüncelerinden geçen şeylere duyduğu öfkeden titriyordu, gözyaşları yanaklarından süzülürken kapıyı iki güçlü omuz darbesi ile kırdı. Gördüğü manzara zihninden ömrü boyunca çıkmayacak bir görüntünün enkazıydı. Zihni enkaz, ruhu ceset, bedeni mezarı. O an ölmek istedi. Küvetin içindeki kanın kokusu tüm banyoyu sarmıştı. Suya karışan kan Daisy'nin kanı değildi. İnsanları parçalayan bir aşk oyununun günah şarabıydı. Kanın içinde yatan beyaz ve soğuk beden Daisy'nin körpe bedeni değildi. O beden zebanilere âşık olduğu için cennetten kovulan bir meleğin düşmüş bedeniydi. Jon kollarını genç kadına sardı gözyaşları saçlarını ıslatırken kokusunu son kez içine çekti. Bileklerindeki kesikler derindi. Kendini kestiği bıçak öylece yerde duruyordu. Jon onu tekmeleyerek küvetin kenarından uzaklaştırdı.

"Seni kurtaracağım, seni kurtaracağım bebeğim. Hayır, sen ölmezsin!" Hızlıca salona giderek ambulansı aradı. Sağlık görevlisine telaşla durumu anlattı fakat onun öldüğünden emindi. Sağlık görevlileri gelene kadar banyoya döndü. Kıyafetleriyle küvete girerek buz gibi kanlı suyun içine oturdu. Daisy'nin soğuk, kaskatı bedenini göğsüne yasladı. Kollarını kadının etrafına sararak ağlarken onu ısıtmak için kollarını sıvazlıyordu.

"Her şey iyi olacak Daisy. Senin ölmene izin vermeyeceğim. Söz veriyorum." Genç adam o gün bazı sözlerin tutulamayacağını öğrendi ve genç adam o gün içine işleyen acıyı tattı.

Clementine önce kendi gözlerindeki yaşları sildi daha sonra Jon'un gözlerine uzanarak orman yeşili gözlerden damlayan yaşları sildi. Genç adamın göz kapaklarını öperek kapattı. Jon böylece yatıyordu gözleri kapalı, nefesi düzensizdi.

"Yaşadığın her şey için çok üzgünüm."

Jon gözlerini açarak Clementine'in gözlerine baktı. "Bende..."

Clementine'm elini tutarak kalbine koydu genç kadının nabzını elinde hissediyordu. "Parçalanmış bir şey, bir araya gelir mi?" Clementine bedenini yukarı iyice kaydırıldı. Jon ile yüz yüzeydi.

"Evet, parçalanmış şeyler onarılabilir. Eskisi gibi olmaz, hasarsız olmaz... Ama eski yaralar seni daha güçlü bir insan yapar. Tek yapman gereken seni seven insanlara izin vermen..."

Jon başını salladı. "Sana izin veriyorum." Clementine ağzını açtı fakat Jon konuşmasma izin vermeden genç kadını yan çevirip beline sarıldı. Kafasının tepesini öptü.

"Çok uykum var güzelim. İyi uykular..."

Clementine gözlerini araladı ve ilk baktığı şey yataktaki kocaman boşluktu. Yataktan çıkarak üzerine sabahlığını giydi önce banyoya baktı hemen ardından salona geçti fakat Jon görünürlerde yoktu.

"Jon?" Evin sessizliğine kulak kabarttı ses gelmeyince zaten fark ettiği bir şeyi teyit etmiş oldu. Jon evde değildi. Genç kadının içinde filizlenen endişenin nedeni geçmişin bir anda fazla değişmiş olmasıydı. Jon bunca sene kendini kapattıktan sonra iki önemli adımda bulunarak önce Jared ile yüzleşmiş sonra tüm acılı hikâyesini Clementine'a anlatmıştı. Clementine orada öylece dururken ne yapacağını bilemiyordu. Jon nereye gitmiş olabilirdi? Koltuğa oturarak sehpanın üzerinde duran cep telefonuna uzandı fakat bu sırada koltuğun üzerinde duran şey dikkatini çekti. Dün onu masada bıraktığından emindi. Orlando'nun ona verdiği tablet ekranı açık bir şekilde koltuğun üzerinde duruyordu. Clementine tablete uzanarak ekranda açık olan habere

odaklandı. O an kan beynine sıçramış bütün organlarını ele geçirmeden önce en büyük baskıyı kalbine yapmıştı.

ÜNLÜ ROCK GRUBU “ARAF’IN” AJANI! D&B MEDYA BU SEFER FENA ÇUVALLADI!

Geçtiğimiz günlerde Araf grubunun yaramaz çocuğu ve elektro gitaristi Jon Jones (JJ) ile yeni aşka yelken açtığı gizemli kızıl hakkında haberlere yer veren D&B medya bu sefer fena çuvalladı. Gizemli kızıl olarak lanse edilen kızıl saçlı, güzel kadının Clementine Hudson adında bir gazeteci olduğu öğrenildi. Bilin bakalım Bayan Hudson hangi gazetede çalışıyordu? Elbette D&B medyanın magazin bölümünde! Henüz D&B medya tarafından da Araf grubundan da bir açıklama yapılmadığı gibi Clementine Hudson’a da ulaşılamadı. Clementine Hudson başarılı bir iş çıkarmış olmalı ki uzun zamandır kimliği gizli kaldı. Yaptığı haberler ise gerçekten magazin gündeminde yankı uyandırmıştı. [Haber Detayları İçin Tıklayınız...](#)

Detaylarda *King çiftinin düşünü, Jon Jones’un yeni aşkı, Gizemli kızılın büyük ihaneti, Jon Jones yine uyuşturucu batağında* gibi başlıklar vardı. Clementine bir süre nefes alamadı neler olmuştu böyle? Haberin çıkışı sabah saatiydi ve Clementine eğer yanılmıyorsa Jon bu haberleri görmüştü. Genç kadın birkaç dakika kendine gelmek için öylece oturdu daha sonra telefonu alarak Jon’un numarasını aradı. Haberleri görmemiş olmasını diliyordu ona kendi anlatmalıydı bu şekilde öğrenmesi berbatti. Ayrıca yazarlar tamamen doğru değildi her şeyi Clementine’den dinlemeliydi. Telefonun çalmasını beklerken kapalı olmasıyla daha da gerilen genç kadın hemen yerinden kalkarak giyindi. Onu bulması gerekiyordu. Evde olmalıydı... Clementine evden çıkmak üzereyken çalmaya başlayan telefonu heyecanlanmasına neden oldu. Jon olabilir miydi? Belki de onu arıyordu? Çantasından telefonunu bularak ekranda yanıp sönen tanımadığı numarayı inceledi. Telefonu cevaplarken gergindi.

"Efendim?" Tanıdığı bir ses kulaklarına doldu ama kim olduğunu tam olarak söylemesi zordu.

"Bayan Hudson... En sevdiğim ajan."

Clementine kaşlarını çatarak karşısındaki adama "Kimsiniz?" diye sordu.

Adam onaylamadığını belirden bir cık cık sesi çıkardıktan sonra konuştu. "Son konuştuğumuzda ne diyordun? Ah, isterse-
niz LA'da garson olarak bile çalışmamı engelleyebilirsiniz. İstifa ediyordumdu öyle değil mi?" Clementine bir küfür mırıldandı. Martin Walker onaylamayan bir ses daha çıkararak "Sizin kadar güzel bir kadına bu tarz küfürler yakışmıyor Bayan Hudson. Anlaşılan onlarla haddiden fazla zaman geçirmişsiniz. Önemli değil buna sizin için son verdin."

Clementine şaşkınlıkla "Nasıl?" diye mırıldandı.

Martin vakit kaybetmedi. "Henüz haberlere bakmadınız mı? İfşa oldunuz Bayan Hudson. Benimle uğraşılmayacağını artık öğrenmişsinizdir ve bu daha başlangıç. Sizin içinde, Araf grubu içinde..." Clementine kapının yanındaki tekli koltuğa oturdu. O kadar şaşkındı ki bir şeyler söylemesi saniyeler sürdü.

"Nasıl yani? Siz kendi kafanıza mı sıktınız? D&B medya sizin şirketiniz, bu yaptığınız kendinizi lekelemek."

Martin çirkin bir kahkaha attı. "Beni daha önce yemeye çalışmış büyük balıkları alt etmek için tüm sazanları feda ederim. Bu yaptığım etkili bir plandı aslına bakarsanız daha farklı şeyler düşünmüştüm. JJ'in zavallı bir şekilde size âşık olması planımda ufak bir değişiklik yapmama neden oldu. Asla bir gazeteci olmayacaksınız Bayan Hudson bunun farkında mısınız? İlk görevinde çuvalladınız. Bu meslek size göre değil."

Clementine hâlâ parçaları bir araya getiremiyordu. D&B medyanın Yönetim Kurulu üyesi ve şirketin ortağı neden kendi adını karalama pahasına böylesine bir sırrı başka bir gazeteye satardı? D&B medyanın itibarında Clementine ile birlikte batmıştı elbette büyük bir medya şirketi basit bir gazeteciden daha çabuk toparlanırdı ama yine de bu mantıklı değildi.

Clementine durgun bir ses tonuyla "Onlardan ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Martin Walker etkili bir şekilde cevap verdi. "Hayatlarını mahvetmek istiyorum. Dibi görmelerini istiyorum. Onlar nasıl elimdeki her şeyi alıp beni kapının önüne koydularsa aynısını onlara yapmak istiyorum ve durmayacağım Bayan Hudson. Size gelince, kendinize yeni bir meslek bulsanız iyi olur..." Telefon Clementine'in suratına kapandıktan sonra dakikalarca olduğu yerde oturdu. Onlardan neden nefret ettiğini hâlâ bilmiyordu ama şu an bundan çok daha önemli bir sorunu vardı. Jon... Martin hakkında daha sonra grubu bilgilendirecek ve neler olduğunu öğrenecekti. Genç kadın hızla evden çıktı ve bulduğu ilk taksiye binerek Jon'un evine doğru yola çıktı. Tek dileği Jon'u orada bulmaktı.

Uzun, boğucu, korku dolu ve endişeli bir taksi yolculuğunun ardından Clementine taksiden inerek apartmana koştu. Görevliye kibarca gülümseyerek asansöre bindiğinde beynindeki zonklama dayanılması imkânsız bir noktaya ulaşmıştı. Korkuyordu. Jon'u evde bulamamaktan deli gibi korkuyordu. Uyuşturucuya olan düşkünlüğü açıktı ve dün yaşadığı şeylerin üstüne olanları öğrenmesi... Onu bir batağa daha sürükleyebilirdi. Clementine onun için endişe duyuyordu. Kapıyı çalmadan anahtarla içeri girdi. Daha içeri adım attığı anda Jon'un orada olmadığını farkına vardı ama yine de her yere baktı. Evden çıkmadan önce birinden yardım istemeye karar verdi. Önce Orlando'nun numarasını çevirdi fakat daha çalmadan kapattı. Hayır, Orlando ile konuşamayacak kadar üzgündü. Rehberde Luz'un numarasını buldu ve arama tuşuna bastı. Luz'un hafif uykulu sesini duyan Clementine ağlamaya başladı. Sanki gözyaşları bu sesi duymayı bekliyormuş gibiydi.

"Luz?"

"Clem ne oldu?" Luz yerinden sıçramış olmalıydı çünkü birkaç gürültü duymuştu.

"Jon... O her şeyi öğrendi."

32. Bölüm

ACI OLAYLAR

Clementine ağlama krizini atlatana kadar Luz onu koltuğa oturtmuş, rahatlaması için bekliyordu çünkü genç kadın konuşacak durumda değildi. Genç kadın Luke ve Luz'un evine nasıl geldiğini bilemiyordu. Kendini bir anda kapıda bulmuş yol boyunca akmayan yaşlarını kapıda Luz'u gördüğü andan itibaren serbest bırakmıştı. Luz sessizdi soru sormuyordu Clementine'm toparlanmasını ve anlatacak duruma gelmesini bekliyordu. Nihayet kendine gelen genç kadın "Haberlere baktın mı?" diye sordu.

Luz alt dudağını dişledi. "Evet, senden sonra Orlando aradı. Luke apar topar çıktı onu bulacaklar herkesten önce görmüş olması kötü olmuş, telefonu da kapalı."

Clementine bardağı sehpa bırakarak başını ellerinin arasına alarak öne eğdi. "Onunla konuşmalıydım. Bu şekilde duymayı hak etmiyordu. Benden duymalıydı..."

Luz genç kadını teselli edercesine elini sırtına koydu. "Böyle olacağını bilemezdin Clem. Hem buna mecburduk JJ tedavi olmalıydı."

Clementine kafasını iki yana salladı. "Şimdi daha da berbat olacak. Kahretsin! Konuşmalıydım."

Genç kadın teselli eder bir ses tonuyla "Şşşt... Kendini böyle yıpratma. Orlando onu bulup buraya getirecek ve o zaman onunla konuşabilirsin."

"Artık çok geç hem onunla konuşsam bile bir önemi olacağını sanmıyorum. Luz yaptığım berbat bir şeydi. Evet, o yazanların hepsini yapmamış olabilirim ama yine de... O bendim. Jon ile iş için tanıştım."

Ellerini saçlarına götürdü bir tutamı kendine çekip iğrenerek baktı. "Bu saçlar bile benim değil, onu etkilemek için boyattım."

Luz şaşırmış görünmedi ve Clementine devam etti. "Düğününüzü ben kaydettim, basına sızdırdım." Sesini yükseltmişti belki de Luz'un kendisine kızmasını ve içindeki bu suçluluktan kurtulmayı istemişti ama Luz karşısındaki genç kadma kızmazdı. O bu kadar kötü bir haldeyken yapamazdı bunu. Onun yerine sakince konuşmakta buldu çözümü.

"İnsanlar hatalar yapar Clem. Hatalar bizi insan yapar çünkü. Kimse hatasız, yanlışsız ve yalansız olamaz. Her şey hayata dâhil ve bu senin işindi, ben seni anlayabiliyorum. Bende büyük hatalar, pişman olduğum şeyler yaptım fakat yaptığım tüm o hatalar beni şu ana getirdi. Ben şu an Luz King'im... O hatalar sayesinde..." Luz haklıydı fakat yine de Jon zaten yaralı bir adamdı onu iyileştirmesi gerekiyordu daha da yaralaması değil.

"Dün gece... Lanet olsun dün gece bana kendini anlattı Luz. Bana içindekileri sundu ve benden onu iyileştirmemi istedi." Luz'un gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ama kendini toplaması uzun sürmedi. Nasıl bu kadar kontrollü olabiliyordu?

"Merak etme çocuklar o bok çuvalını bulacak ve buraya geldiğinde onu sandalyeye bağlayıp seni dinlemeye zorlayacaklar."

Clementine bu söylediğine güldü buruk tebessüm gözlerine ulaşamadan söndü. "Ondan beni affetmesini istemeye hakkım yok ama dinlemesi için her şeyi yaparım."

Clementine geçen saatlerde deliliğin sınırlarında dolaşıyordu nihayet kapı çaldığında yerinden sıçradı. Luz kapıyı açarken Clementine heyecanının bedeninde yükselen varlığını his-

sediyordu. Yerinden kalkarak kapıya doğru döndü. Beklediği kişi olmasını istiyordu. Jon onu affetmese bile her şeyi anlatması gerekiyordu ama ne yazık ki içeri giren Jon değil Orlando'ydu. Clementine hayal kırıklığına uğrasa da Orlando'yu görmek bir nebze olsun rahatlamasına neden olmuştu. Genç adam iri cüssesine rağmen hızlı hareket ederek salona girdi.

"Jon o nerede?" Clementine titreyen sesine engel olamamıştı.

Orlando kısa saçlarının içinden elini geçirip, "O iyi yani tahminimizden iyi..." diye yanıtladığında Clementine merakla adamın yüzüne bakıyordu.

"Ben haber hakkında araştırma yapıyordum, çocuklar JJ'i bulmuşlar. Stüdyoda çalışıyorlar ve merak etme temiz görünüyor." Genç kadın rahatlasa da hâlâ Jon ile konuşamadığı için huzursuzdu. Orlando bardan aldığı bir şişe biranın kapağını açtı. Clementine onunla konuşması gerektiğini hatırlayarak bara doğru yürüdü.

"Seninle konuşmalıyım."

Orlando içkisinden büyük bir yudum aldı. "Seninle konuşması için onu zorlayamam."

Clementine biliyorum dercesine başını salladı. "Söyleyeceğim o değil. Haberleri sızdıran adam... Martin Walker. Tanıyorsunuz?"

Orlando bardağını öfkeyle elinden bıraktı. Clementine öfkesi karşısında bir adım gerilemişti. "Lanet olası piç kurusu!" Clementine, dev adamın gri gözlerinde çakan şimşekleri görebiliyordu.

Yumruğunu bar tezgâhına sertçe indirdi. "Onun için mi çalışıyordun?"

Genç kadın titreyen sesine engel olamadı. "Müdürüm Charlie Preston'du fakat Martin Walker Yönetim Kurulunda, D&B medyaya ortak olmuş. Yani evet o benim büyük patronumdu. İstifa etmek istediğimde onunla tanıştım bana engel olmaya çalıştı. Yine de istifa ettim ama... Bugün beni aradı. Haberleri o sızdırmış. Sizden intikam aldığını söyledi ama daha bitmemiş."

Orlando öfke dolu bir kahkaha ile gülerken Luz sadece dinlemek ile yetiniyordu. Tek kelime ettiği anda Orlando bir bomba gibi patlayabilirdi.

"Bamya çükünü bütün dünyaya gösterdiğimiz için mi intikam alıyor? Yoksa karışımı ondan kurtardığımız için mi? O adamı bu sefer öldüreceğim. Dayaktan fazlasını hak ediyor!" Orlando kapıya yöneldiğinde Luz onun kolunu tuttu. 1.95 boyundaki bir adamı durduran 1.57 boyundaki bir kadından korkulması gerekiyordu. Clementine ona saygı duyuyordu.

"Şimdi onunla uğraşmaktan daha büyük sorunlarımız var Orlando. Eminim piç kurusunu elini kana bulamadan da haklarsın. JJ'in yanında olmamız lazım."

Orlando başını salladı. "Haklısın, ama onu boş bırakamam. O orospu çocuğu rahat durmayacak."

"Bunu sonra halledeceğiz. JJ tamamen düzeldiğinde, şimdilik önceliğimiz o olmalı."

Orlando homurdandı ama itiraz etmedi. Clementine yalvaran ifadesiyle Orlando'ya baktı. "Beni Jon'a götür. Onunla konuşmalıyım Orlando." Genç adam cevap vermedi. Düşünceli görünüyordu. Konuşması çok uzun sürdü Clementine neredeyse dayanamayacaktı.

"Garip davranıyor Clementine, endişe verici bir şekilde garip davranıyor."

"Nasıl garip?"

Orlando omuz silkerek "Bunu öğrendiği anda toz çekeceğini, içeceğini ve öfkeli olacağını düşünmüştük fakat sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Stüdyo da prova yapmak istedi, konserden önce çalışmaya ihtiyacı varmış," dedi. Luz'un ağzı açıldı en az Clementine kadar şaşkındı.

"Konuyu sordunuz mu? Ne diyor?"

Genç adam bakışlarını kaçırdı. "Konuşmak istemediğini bir kişi bile bundan bahsedecek olursa çekinmeden yüzünü dağıtacağını söyledi." Durumun kötü, hayır çok kötü olduğu Luz ve

Orlando'nun bakışlarından belliydi. Clementine ise tepki veremiyordu dolan gözlerindeki yaşları silmek istedi ama yaşlar gözünden akmamıştı. İçinin yandığını hissediyordu.

Genç kadın ayağa kalktı. "Onu görmeliyim. Stüdyo, nerede?"

Orlando kafasını iki yana salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ona biraz zaman verelim. Burada kalın akşam onu buraya getireceğim. Söz veriyorum."

Clementine itiraz etti. "Hayır... Hayır, burada öylece bekleyemem. Hem benden nefret ediyorsun. Bu işine gelmez mi? Jon öğrendi kışıma tekmeyle basmanda bir sakınca yok."

Genç kadın derin bir nefes aldı. "Ona söylemeliydim. Seni dinlemeyip onunla konuşmalıydım. Lanet olsun! Şimdi o şans da elimden kaçtı."

Luz, Clementine'in yanına gelerek ona destek verdiğini belirtir bir şekilde koluna dokundu. "Böyle yaparak bir yere varamazsın Clem. O an başka şansımız yoktu. JJ için mecburduk sende biliyorsun," dediğinde Clementine biraz sakinleşti.

"Bence Orlando haklı, ona biraz zaman ver ve akşam buraya geldiğinde de konuşursun. Hem konuşmak istemezse çocuklar onu bağlamaktan zevk alacaklardır."

Orlando, Luz'u onayladı. "Sana hâlâ tam anlamıyla güvendiğimi söyleyemem ve JJ'in yerinde olsam seni affetmezdim. Fakat diğer yandan olaydan önce istifa ettiğini öğrendim, Martin'i tanıyor ve ne kadar pislik olduğunu biliyorum yani seni suçluyor falan değilim. JJ'e destek olmanı da görmezden gelecek de değilim. Onu buraya getirir seni dinlemesini sağlarım ama affedip, etmemek onun kararı."

Orlando gittikten sonra Luz, Clementine'a bir şeyler yedirmeye çalışmıştı fakat genç kadın her türlü yiyeceği reddediyordu. Telefonu çalmaya başladığında kanepede oturuyordu. Hızla telefonuna uzandı Jon arıyor olabilir miydi? Ekrandaannesinin ismi yanıp söniyordu fakat hayal kırıklığına uğramak yerine başka bir panik dalgası içini esir aldı. "Anne?"

Annesinin hıçkırığı paniğini beslerken Clementine yerinden fırladı. "Anne ne oldu?"

"Claire..."

Clementine yutkunamıyordu içine düşen ateş tüm organlarını yakarken dengede durabilmek için koltuktan destek aldı. "Ne oldu?" Sesi yükselmişti.

"Bilmiyorum, grip olmuş sanırım ve enfeksiyon..." Annesinin başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Claire hastalığı yüzünden çok zayıf bir bünyeye sahipti ve ufacık bir mikrop... Tanrım onun için korkutucu olabilirdi. Clementine yutkundu güçlü durmaya çabalıyordu çünkü bu vazifeyi üstüne almış olan annesi güçlü olmayı bir anlığına bırakmıştı.

"Sakin ol ona hiçbir şey olmayacak. Ben, ben hemen yola çıkıyorum." Annesi burnunu çekti ve başka bir şey söyleyemeden telefon kapandı. Clementine deli gibi çantasını karıştırırken Luz merdivenlerden aşağıya iniyordu. Clementine'in halini görerek koşturdu.

"Clem... İyi misin? Bir şey mi oldu?" Clementine olanları açıklayacak durumda değildi konuşamıyordu bile sadece, "Bana bir taksi çağırır mısın Luz? Ailevi bir sorunum var Brooklyn'e gitmem gerekiyor," diyebilirdi.

Luz genç kadının durumunu gördüğü için sıkıştırmadı. Sam'i arayarak Clementine'ı istediği yere bırakmasını söyledi. Clementine, Luz'a teşekkür ederek "Gerçekten önemli bir sorun. Seni arayacağım," dedi.

Luz başını salladı. "Brooklyn'e varınca mutlaka ara ve buradaki durum için endişelenme. Ben halledeceğim." Clementine başka bir şey söylemeden evden çıkarak Sam'in onu beklediği arabaya bindi.

Havalimanından ilk uçuşa bilet alan genç kadın saatin gelmesini beklerken annesiyle konuştu. Claire'i yoğun bakıma almışlardı şimdilik hayatı bir tehlikesi olmadığını söyleyen doktorlara güvenmeyen genç kadın endişeliydi. Korku içinde büyürken daha önce hiç olmadığı kadar bir dayanağa ihtiyacı vardı. Böyle

zamanlarda babasını özliyordu. Elbette babası onu güçlü, ayaklarının üzerinde duran bir kadın olarak yetiştirmişti. Daima güçlü bir duruşun tüm engelleri yıkacağını söyleyen adamın kızıydı fakat yine de içinde kırılğan bir kız çocuğu taşıyordu. O kırılğan kız çocuğu başını yaslayacak güçlü bir omuz istiyordu. Uçuş anonsu yapıldığında uçağa bindi, yolculuk boyunca sessizdi içine içine ağlamak çok daha zordu. Ağırlığı bir an olsun hafiflemiyordu. Nihayet Brooklyn'e vardığında doğruca hastaneye gitti. Yoğun bakım bölümü kapandığı için bekleme salonuna çıktı. Annesi boş bekleme salonunda cam kenarındaki bir koltukta oturuyordu. Bedeni biraz daha küçülmüş iyice zayıflamıştı. Pencereden görünen dolunayı izliyordu. Clementine sessizce yaklaşıp annesinin yanına oturdu. Kadın, Clementine'ı fark ettiğinde gözleri açıldı gözyaşları parıldasa da güçlü görünüyordu Clementine'dan daha güçlü olduğu kesindi.

"Clem, bebeğim." Uzun süre sarılan iki kadın gelecek haberi beklerken dolunay yerini güneşe bırakmıştı. Zorlu geçen bekleme süreci Clementine'ı ve annesini yorgun düşürmüştü. Neyse ki gelen Doktorun '*Hayati tehlikesi yok sadece tamamen iyileşene kadar gözlem altında tutmalıyız.*' sözleri içlerini biraz olsun rahatlatmıştı. Annesi kahve almaya gittiği sırada Clementine, Luz'u aramayı unuttuğunu fark ederek çantasından telefonunu buldu. İnsanın derdi ne kadar büyürse bir önceki o kadar arka planda kalabiliyordu. Evet, Jon yüzünden hâlâ üzgün ve endişeliydi. Fakat küçük kardeşi için duyduğu korku ağır basmıştı.

"Clem! Neredesin?" Cevapsız aramaları kontrol etmeyen Clementine, Luz tarafından arandığını bu panik ses tonundan anladı.

"Önemli bir durumdu Luz. Gelmem gerekiyordu... Hastanedeğim, kardeşim. O hasta."

Luz'un sesindeki o yüksek ton kayboldu yumuşak bir şekilde "Şimdi durumu nasıl? Ciddi bir şey mi? Gelmemi ister misin?" diye sordu. Clementine burnunu çekti. Aklına Luz'un düğün kaydını aldığı gün geldi. Bu kadar iyi bir kıza nasıl yapabilmişti?

"Yok. Teşekkür ederim, gerek yok düşünmen yeterli." Clementine birkaç saniye sessiz kaldı konuşmak üzereyken Luz ne soracağını anladı.

"JJ iyi... Yani hâlâ temiz fakat... Nasıl desem... Hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, senden bahsetmiyor ve bahsedilmesini istemiyor." Onu görmeyi, onunla konuşmayı istiyordu... Lanet olsun! Bunu çok istiyordu fakat kardeşini iyi görmeyi her şeyden daha çok istiyordu.

"Lütfen, ona geleceğimi ve açıklama yapacağımı söyle. Şimdi değil o ne zaman hazır olursa. Olanları sindirmesi için ona biraz daha zaman vereceğim."

Luz içini çekti. "En iyisi bu olur Clem. Onunla konuşmaya çalışacağım," deyip duraksadı. "Şey, bu arada biz yarın turneye devam ediyoruz. Cuma günü Boston'da olacağız." Jon kendini gerçekten turneye devam edecek kadar iyi mi hissediyordu? Clementine genç kadını onayladı ve iletişimde kalacaklarına dair söz vererek telefonu kapattı.

Üç gün sonra nihayet Claire'i görebilmişlerdi. Claire zayıf, beyaz ama yine de iyi görünüyordu. Gözlerinin altı morarmış olsa da gözleri tüm yıldızların ışığını yansıtarak parlıyordu. Doğduğu günden beri gözlerinin içi parlardı. Clementine nazikçe yanağını okşarken ağlamamak için dişlerini sıkıyordu. Burnundaki o şey canını yakıyor muydu? Claire eliyle, Clementine'in eline dokundu.

"Clem... Gelmişsin!" Sevinçli sesi dolu dolu değildi ama en azından sesini duymuştu.

Uzanıp küçük kızın yanağını öptü. "Elbette geldim. Ben sana bir daha hasta olmak yok dememiş miydin?"

Claire bakışlarını kaçırdı, sanki bu onun suçuymuş gibi... "Bazen bu elimde olmuyor." Clementine ona sarılmak istiyordu ama bedeni çok narındı. Claire onu incelerken eskiden kirpiklerinin ne kadar güzel olduğunu düşünüp bir kez daha dişlerini sıkı.

"Kızmazsan bir şey itiraf edeceğim?" Clementine gülümsedi.

Claire'ın yüzünde hınzır bir ifade vardı. "Bu saçına hâlâ alı-şamadım." Genç kadın iç çekti. Zaten artık bu saçın bir anlamı kalmamıştı hatta uzun zaman önce anlamını yitirmiş sadece Jon'u elinde tutmak için çocukça ve saçma bir malzeme olmuştu.

"Biliyorum zaten bende sevemedim. Yarın bu saçtan kurtu-lacağım."

Claire güldü ve kenara kayarak Clementine için yer açtı. "Monopoly oynayalım mı?" Genç kadın bu sefer güçlü bir kah-kaha attı. Claire gerçekten iyiydi, en azından şimdilik...

Clementine ertesi gün kuaförden çıktığında eskisi gibi his-sediyordu. Saçlarını eski haline döndürmüş ve boyunu biraz kı-saltmıştı. Aynada kendini gördüğünde daha iyi hissetti. Çünkü bu gördüğü bir rol değil tamamen kendisiydi. Luz ile dün ko-nuşmuş ona kardeşinin iyi olduğunu söylemişti. Luz ise karşılık olarak konser için Chicago'ya gideceklerini söylemişti. Jon'un hâlâ temiz olduğunu sadece ot içtiğini kendini tamamen müziğe adanmış olduğunu söylemişti. Bunun dışında tek kelime etmemiş hatta Clementine, Jon'u sorduğunda konuyu değiştirmeye çalışmıştı. Genç kadının içinde gerçekten kötü hisler vardı. Ne olduğunu bilmiyordu ama bir şey tam kalbinin üzerine baskı yapıyordu. Pablo ve Ashley ile de her gün konuşuyordu Ashley ona en ba-şından söylemediği için kızmış ama sonra affetmişti. Fakat Cle-mentine hastaneye Claire'in yanına döndüğünde Ashley'i gör-meyi beklememişti.

"Ash!" Ashley kollarını iki yana açarak Clementine'ı karşı-ladı.

"Burada ne işin var?"

Ashley kaşlarını çatı. "Önce sarılsana kaltak!"

Claire kıkırdadı. "Bunu duydum."

Ashley ona doğru dönerek işaret parmağıyla Claire'in elin-deki yeni oyuncak bebeği işaret etti. "Hayır, küçük fare bunu duymadın."

Claire bu sefer kahkaha attı Ashley'i her zaman çok komik

bulurdu. Clementine arkadaşına sarıldı ve sonra "Hâlâ burada ne işin olduğunu söylemedin?" diye sordu.

Ashley, Clementine'ın poposuna vurdu. "Küçük fareyi görmeye geldim. Sanırım Monopoly iki kişiyle pek zevkli olmuyormuş." İşte bu Claire'i mutlu etmeye yetmişti.

Clementine, Ashley ve Clarie ile uyku saatine kadar oyun oynarken bir süre gerçeklerden uzaklaşmıştı. Şimdi Claire iyiydi bu içindeki korkuyu derine itmişti ama beraberinde başka bir şey açığa çıkarmıştı. Claire uyuduktan sonra annesi evden dinlenmiş bir şekilde gelmiş ve kızları eve göndermişti.

Clementine ve Ashley, Clementine'm yatağında oturuyorlardı. Ashley bütün hikâyeyi birde yüz yüze dinledikten sonra "Senin burada ne işin var?" diye sordu.

Clementine ona kaşlarını çattı. "Claire bu haldeyken bir yere gidemem." Ashley yerinden kalkarak dolaptan bir kot pantolon ve askılı bluzu genç kadına fırlattı.

Clementine "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ashley onu kolundan tutup kaldırdı. "Sen Chicago'ya harika bir rock konseri dinlemeye ve JJ'e açıklama yaparak onunla barışma seksi yapmaya gidiyorsun. Bende sen dönene kadar burada Claire ile kalıp Monopoly oynuyorum bunu yaparken annenle de yeni sevgilin hakkında dedikodu yapıyorum bilirsin klasik kız arkadaş şeyleri."

Clementine kafasını iki yana sallayarak geriledi fakat Ashley koluna var gücüyle yapışmıştı. Kan emici bir sülük gibi! "Bırak beni gidemem. Sürtüklük yapıyorsun. Daha hazır değilim... Jon da hazır değil."

Ashley onu dinlemedi gözlerini kısıp Clementine'ı bıraktı vahşi ifadesiyle "İyi korkak bir kaltak olmak istiyorsan ol o zaman. Saçların kızıl değil diye mi gitmiyorsun? Nesin sen, bir oyuncak bebek mi? JJ eğer seni gerçekten istemiyorsa sarışın olmandan ve anlatacaklarından hoşlanmıyorsa cehenneme biletini ben ayarlarım," dedi. Ama söyleyecekleri bununla sınırlı değildi insanı bir şey için ikna etmek isterse gerçekten ağır konuşurdu.

"Sende zavallı yaşamına geri dönersin. Şu yıllarca seks yapmadığın, köpek gibi çalışıp bir bok elde edemediğin ve şişman müdürlerin tarafından tacize uğradığın harika yaşamına!" Daha sonra umursamazca yatağa uzandı ayakkabılarını çıkarıp atarken sutyeninden de kurtuldu.

"Ve bu haftaki burç yorumunda gerçek aşkın peşinden koşmanla ilgili şeyler yazdım. Bu sefer kıcımdan uydurmadım. Çünkü bence insan gerçek aşkı bir kez tadınca bir daha bulamaz. Bir daha Jon Jones bulamayacaksın. Bir sonraki adam kötü sevişip, seni heyecanlandırmayacak. Hatta bir sonraki sevgilinin kesin ufacak bir çükü olacak. Sen hiçbir şeyi hak etmiyorsun. İnatçı kaltak!"

Clementine buna daha fazla dayanamayacaktı. Bir de arkadaş katili olmayı bünyesi kaldırmayacaktı. Hızlıca giyindi çantasını aldı. "Dönene kadar burada kal sürtüğ ve anneme sakın her şeyi anlatma." Clementine evden çıktığında Ashley camı açıp bütün mahallenin duyacağı şekilde "Annene Jon Jones'u becerdiğini anlatacağım Clemy!" diye seslendi.

Clementine havalimanına ulaşmış bir sonraki uçuşun dört saat sonra olduğunu öğrenerek yıkılsa da bunu umursamamıştı. Yaklaşık yedi saat sonra Chicago'da olacaktı ve bu demek oluyordu ki Jon'u görmesine sadece yedi saat vardı. Onunla konuşacaktı. Ashley haklıydı... Belki hayatına başkaları girerdi hatta belki onu zamanla tamamen unutturdu ama bir daha asla onun yanındayken hissettiklerini hissedemeyecek olması... Bunu kendine yapmak istemiyordu. Lanet olsun tek yapması gereken şey onunla konuşmaktı onu yeniden kazanana kadar konuşacaktı. Konuşulacak şeyler vardı.

Jon genelde olanları unutmak için uyuşturucu alıyordu ve günlerdir temizdi yani unutmamıştı, unutmak istemiyordu.

33. Bölüm

UMURSAMAZ

Clementine uçağın saatini beklerken Luz'u aradı. Genç kadına kardeşinin iyi olduğundan bahsettikten hemen sonra ilk uçağa binmek üzere havalimanında olduğunu söyledi. Elbette Luz buna sevinmişti çünkü Jon'un durumundan endişe ediyor ve Clementine'ın ne kadar üzgün olduğunu bildiğinden onun içinde bunun en iyisi olacağını düşünüyordu. Clementine, Luz ile yarım saat kadar konuştu uçak saati yaklaşmış giriş kapısı açılmıştı. Yakında görüşeceklerini söyleyerek telefonu kapatan Clementine karşılaşma zamanı yaklaştıkça daha çok kaygılanıyordu. Jon... Onu affedecek ya da dinleyecek miydi? Clementine yanına valiz almadığı için uçaktan inmesi ve havalimanından dışarı çıkması oldukça kolay olmuştu. Taksi bulmak için bakılırken yolun kenarına park ederek arabadan inmiş Sam'i gördü. Grubun siyah Transporter aracının kapısında tüm heybetiyle dikiliyordu. Clementine ona doğru yürürken Sam onu fark etti. Siyah gözlük camlarının ardından bunu anlamak zor olsa da gördüğünü biliyordu.

Hafif bir baş selamı verip "Bayan Hudson," dedi.

"Merhaba Sam ve sadece Clem lütfen." Sam onu onaylayarak kapıyı açtı. Siyahi teni onu daha güçlü gösteriyordu. Elleri kocamandı.

"Valiziniz yok mu?"

Genç kadın "Hayır... Uzun kalacağımı sanmıyorum," diyerek yanıtladı ve kendini aracın arka koltuğuna bıraktı. Chicago'da gün henüz aydınlanmıştı ve Clementine doğru dürüst uyumadığı için kendini bitkin hissediyordu. Yerleştiği deri koltuk rahattı, aracın soğuk kliması içini ürpertse de gevşemesine neden oluyordu. Uykuya yenilmemek için bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Chicago çok büyük ve canlı bir şehirdi sabahın bu saatinde bile etrafta insanlar vardı. İşe yetişmeye çalışan takım elbiseli sıkıcı adamlar ve şekersiz kahve bardağıyla uykularını açmayı uman kadınlar... Clementine'in alışık olduğu fakat eğlenceli, doludizgin ve özgür yaşayan rock yıldızlarıyla tanıştığına unuttuğu şeylerdi. O çocukların dünyasını hayal dahi edemezken bir parçası olmuş ve benimsemişti. Clementine, topuklu ayakkabı ve mini elbise içindeki bir asiydi. Sam aracı lüks bir otelin girişinde durdurdu. Genç kadın arabadan indiği anda lobiye çıkıp ona doğru ilerleyen Luz'u fark etti. Yeni uyandığı belliydi turuncu saçları darmadağındı ve üzerinde pijamaları vardı. Siyah üzerine beyaz kuzu baskılı pijaması onun takımı olan askılı bluzunun altına giydiği asker postalları lobide dikkat çekiyordu. *Tanrım! Bu kız ciddi anlamda bir çılgındı.*

"Clem!"

İki kadın sarılırken Sam hafifçe öksürdü. "Bayan King. Gazeteciler olabilir."

Luz ona gözlerini devirdi. "Bayan King diye patronunun annesine derler. Ayrıca o gazeteciler benim pijamalı fotoğrafımı istiyorsa alsınlar. Kıcımlı öpebilirler."

Clementine gülmekten kendini alamadı. Luz ve Clementine otelin lobisine geçerek doğruca asansöre bindiler Luz o an onu inceledi. "Saçların..."

Clementine bunu unutmuştu. Bir tutam saçını geriye itti. "Evet, şey... Kendim olma zamanım gelmişti."

Luz gülümsedi. "Böyle çok daha güzelsin. Hem bir saç boyasıyla insanın karakteri değişmez. Jon eğer kızıl saçma ilgi duy-

muş olsaydı alınma ama onlardan yüzlercesi önüne atlamaya hazırdı. O sende bir şey gördü...”

Clementine’da öyle olmasını umuyordu. Asansör üst kata çıktı ve uzun koridora kapılarını açtı. Luz sol tarafa yürüyünce Clementine’da peşine takıldı. Koridor sonundaki giriş kapısında korumalardan biri dikiliyordu. Luz ona selam verdi ve Clementine’da gülümsedi. Geniş süitin ana salonu klasik dekorasyona sahipti. Fazlasıyla toplu görünüyordu ki genelde çocuklar salon bölümünü savaş alanına çevirirlerdi. Luz, Clementine’in neden şaşırdığını tahmin ederek kıkırdadı.

“Dün gece parti vardı. Terası kullandılar ve burası temiz kaldı. Şaşılacak şey!”

Ah tabi, rock yıldızı partileri. “Sen katılmadın mı?”

Luz kızardı. “Aslında katıldım ama parti devam ederken bir Kral tarafından kaçırılıp kuleye kapatıldım.” Salondaki bir kapıyı işaret etti. Clementine gülümsedi enerjileri bitmiyordu.

“O nerede?”

Luz omuzlarını silkti. “Odasında olmalı en son dün gece Luke tarafından partiden sürüklenirken gördüm. Sessizce içki içiyordu...”

Clementine yutkundu. “Yanında başkası... Başkası var mıydı?”

Genç kadın kendinden emin bir şekilde “Hayır, Clem dün peşinden koşan hiçbir kadma yüz vermedi. Daha doğrusu senden sonra hiçbir kadına yüz vermedi. Boston konserinde kızıl saçlı fahişe geçidi vardı. JJ ne yaptı dersin?” dedi. Clementine gözlerini açarak ilgiyle yüzüne baktı fakat Luz kendini kaptırmıştı. Bara doğru giderek bir şişe su alıp içmeye başladı. Yeterince su içince şişeyi sertçe bara bıraktı. “Kızları başından gönderdi. Canının fahişe becermek istemediğini söyledi.”

Clementine rahatlamıştı en azından Jon başka kadınlarla birlikte olmamıştı. Aslında içten içe bunu yapmayacağını biliyordu. Bir şekilde Jon onda bu izlenimi bırakmıştı. Sevişmeleri... Farklı hissettirmişti ve Jon’un da aynı duyguyu paylaştığını düşünüy-

yordu. Belki yanıliyordu ama işte! Yapmamıştı. Kimseyle yatmamıştı. Hâlâ bir şansı olduğuna dair bir işaretti bu.

“Sence onu görmek için doğru zaman mı?”

Luz bakışlarını kaçırdı. “Ben düşündüm ki bence onun sana gelmesini bekle. Buraya onun için geldiğini biliyor olacak fakat sen sanki beni görmeye gelmiş gibi davran. Bırak ilk adımı o at-sın. Bırak sana bağırsm böylece konuşmak için bir fırsatın olmuş olur. Bazen anlaşmak için kavga etmeniz gerekir.” Clementine, Luz’u dinlemeye karar verdi. Çocuklar uyuduğu için kahvaltı da Luz ile baş başaydı. İki genç kadın uzun uzun konuşup nasıl bir yol izleyeceklerini kararlaştırdılar. Luz, Clementine’in yarın gece gerçekleşecek olan konsere gelmesini istedi. Clementine aslında bunu düşünmemişti yani konsere kalmayı... Sadece Jon ile konuşup dönmeyi düşünmüştü. Affedilmeyeceğinden emindi.

“Uzun kalmam diye yanıma hiçbir şey almadım. Alışverişe çıkmalıyım.”

Luz çatalına batırdığı jambonu ağzına tıktırdı. “Benden bir şeyler giyebilirsin.” Clementine dikkatle baktığında kahkaha attı.

“Yani aşırı mini giyinmek seni bozmazsa...”

“Aşırı mini ile sorunum yok ama kıçımın senin kıyafetlerine sığacağını sanmıyorum.” Luz fazla zayıf değildi fakat kıyafetleri Clementine’in üzerinde çocuk kıyafeti gibi kalabilirdi.

“Bir şeyler buluruz.”

Luz çatalını tabağının kenarına bıraktı. “Kardeşin! Durumu nasıl?”

Clementine su bardağına uzanıp bir yudum aldı. “Daha iyi. Söylediğim gibi ağır bir gribal enfeksiyon.” Genç kadın kardeşinin durumuyla kendine acındırmak istemiyordu. Zaten bu insanlar ona hak ettiği değerden fazlasını vermişti. Bir de kardeşinin hastalığını kullanamazdı. Kahvaltılarına devam ettikleri sırada içeri Orlando girdi. Yeni kalktığı her halinden belli oluyordu. Tişörtünü üzerine giymek yerinde omzuna atmıştı. Geniş

kaslı göğsünü kaplayan siyah ejderha dövmesi açıktaydı. Konserde de böyle çıktığı için kimse yadırgamıyordu.

"Günay... dın!" Clementine'ı gördüğü anda kısa bir süre dondu.

"Geleceğinden haberim yoktu."

Clementine bardağını masaya bırakarak "Aniden karar verdim. Luz'a gece haber verdim," diye yanıtladı. Orlando bir sandalye çekerek oturdu. Boş tabağa kahvaltılıkları doldurmaya başlamıştı. Anlaşılan partide fazla enerji kaybetmişti.

"Planın ne peki?" Bir plan yapmış sayılmazdı uzun süre konuşmayınca Orlando başını salladı. "Planın yok yani güzel? Eh bari odasına git ben geldim de. Hem yeni saçın hakkında ne düşündüğünü sorarsın."

Luz pankekin üzerinden aldığı yabanmersinini Orlando'ya attı. "Planımız var. Bence işe yarayacak."

Orlando yüzüne çarpıp tabağına düşen yabanmersinini ağzına attı. "Grubu etkilemediğiniz sürece istediğinizi yapın. Benim başıma sorun çıkarmayın zaten yeterince var."

Clementine fikir vermek ya da karışmak istemiyordu ama ağzını tutamadı. "Neden bir menajer bulmuyorsun? Corbin ve sen her şeye yetişmeye çalışıyorsunuz zor olmuyor mu?"

Luz önce davranıp lafa karıştı. "Kimseye güvenemiyor."

Orlando ağzına bir parça omlet atıp çiğnerken, "Kimseye güvenmiyorum. Güvenmemekte haklı değil miyim? Hâlâ eski menajerimizin intikam oyunları boğuşuyorum ayrıca JJ'in yatağından bile gazeteci çıktı," dedi. Clementine fazla bozulmadı ama Luz yine de meyve tabağından bir üzüm koparıp Orlando'ya fırlattı.

"Senin beynin de kas mı tuttu? Bunu nasıl söylersin?"

Clementine gülümseyip "Önemli değil Luz. Doğru söylüyor," dediğinde Orlando bak gördün mü ifadesiyle Luz'a baktı.

"Clementine bunu amacı, işi ve hayalleri için yaptı. Orlando... Hayallerin için ne kadar ileri gittiğini açıklamak ister

misin?" Orlando cevap vermedi ama ifadesi sertleşmiş kaşları çatılmıştı.

Bu sırada içeri giren Luke dikkatleri dağıtmıştı. Luz'un marmelat a bulanmış elini alıp parmaklarını tek tek yaladı. Luz bu davranış karşısında erirken Orlando iğrenirmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Şunu yemek masasında yapmasanız?"

Luke karısının dudaklarını öptükten sonra hemen yanındaki boş sandalyeye oturdu. "O benim karım."

Orlando arkasına yaslandı. "İyi de onu yemek masasında yemen gerekmiyor. Midem bulandı."

Luke onu umursamadı. "Saçların..."

Clementine başını salladı. "Doğal halime döndüm."

Luke ağzına attığı lokmayı çiğnerken "İyi yapmışsın. Kızıl saç karımdan başkasına yakışmıyor," diye fikrini söyledi. Luke hiçbir fırsatı kaçırmıyordu ve Clementine bu yapış yapış ilişkinin çok tatlı olduğunu düşünüyordu. Rich ayaklarını sürükleyerek içeri girdi. Altında sadece bir pijama altı vardı. Meme ucundaki piercing ve vücudunu kaplayan renkli dövmelemler onu tam bir rock yıldızına çeviriyordu. Esnerken gerindi.

"Günaydın millet." Gözlerini ovuşturarak Clementine'in yanına oturdu. Kahvaltı tabağına yiyeceklerden koyarken bile uyuyordu. Meyve salatasına uzanmaya çalıştı Clementine yardımcı olmak için tabağı ona uzattı.

Rich o anda genç kadını fark etti. "Clem... Sarışın mı?" Clementine başını sallayarak onu onayladı.

"Seksi olmuş. Yani kızıl halinle ateşli bir seksiliğin vardı ama şimdi... Seksi ve güzel olmuş." Rich hâlâ sarhoş muydu? Clementine kibarca teşekkür ederken Rich kahve demliğinden fincanına kahve doldurdu.

"Dün ne kadar dağıttın Rich?" Orlando'nun sorusuna şeytani bir sırıtişla karşılık verdi. "Senden sonra üç kız daha katıldı."

Clementine'm gözleri açıldı. "Yani bu fiziksel olarak mümkün mü?" Rich kendinden emin bir şekilde göğsünü kabarttı.

Adam kendiyile gurur duyuyordu ve haklıydı. Sonuçta o bir Seks Tanrı'sıydı.

"Canlı izlemek istersen locayı ayarlarız," deyip genç kadına göz kırparken Luz çocuksu bir edayla kulaklarını tıkadı.

"Dinlemiyorum, duymuyorum."

Orlando gözlerini devirdi. "Sabahtan akşama kadar sizin yaptıklarınızı biz görüp duyuyoruz Mrs. King!" Bu sefer gerinen Luke oldu.

Kahvaltı sohbet eşliğinde devam ederken Clementine üzerindeki gerginliğin gittiğini hissediyordu. Herkesin kafası yerine geldiğinde genç kadın içindekileri söylemek için hazırды. Hafifçe öksürdüğünde Orlando, Luke, Luz ve Rich dikkatlerini genç kadına çevirdiler.

"Hepinizden özür dilerim. Gurur duymasam da bu benim işimdi, hayalim ve mesleğim ama size yalan söylemeye hakkım yoktu. Özellikle siz bana güvendikten ve aranıza aldıktan sonra. Yaptığım affedilir gibi değil farkındayım. Bana yeniden güvenemeyeceğinizi de biliyorum. Sadece özür dilerim. Bugün bu masada olduğum ve hâlâ kıçma tekme atıp beni kapının önüne koymadığınız için teşekkür ederim."

Luz burnunu çekerek gülümsedi. "Seni affediyoruz Clementine, seni anlıyoruz." Orlando homurdandı Clementine artık onu umursamıyordu en azından kıçına tekme atıp onun dev gibi ayaklarından yememişti. Luke göz kırptı sanırım bu özrünü kabul ettiğini ifade ediyordu. Rich kolunu Clementine'm sandalyesinin sırtına atarak bir şekilde yakınlık gösterdi. *Harika! Clementine artık daha fazla utanıyordu.* Genç kadın ortamda hissettiği değişik elektrik ile kapıya doğru baktı. Jon... Orada dikiliyordu. Darıadağın saçları boynundan aşağıdaydı neredeyse omuzlarına değmek üzereydi. Sakalları son gördüğünden biraz daha uzundu ve bu tarz ona olgun bir hava katmıştı. Üzerinde sadece kot pantolonu vardı. Clementine nefesini tuttu.

Jon'un gözleri kendi gözlerini çok kısa bir an taradı ama sonra yokmuş gibi davranarak çocuklara "Günaydın," dedi. Başka bir

şey söylemeden masanın başına oturdu ve sessizce kahvaltısını yapmaya başladı. Clementine'ı yok sayıyordu. Oysa Clementine bağırıp çağırmasına, onu kovmasına bile razıydı. Çocuklar şaşkın bir şekilde Jon'a bakarken Clementine ağlamamak için dudaklarını ısıırıyordu.

"JJ!" Jon kafasını tabağından kaldırıp Luz'a baktı. Luz'da ne diyeceğini bilemez bir halde görünüyordu ki bu sık rastlanır bir şey olmasa gerek. Luz her zaman ne yapacağını bilen bir kadına benziyordu. Orlando çalan telefonunu kaçma bahanesi olarak kullanırken Rich'te düş alması gerektiğini söyleyerek kalktı. Luke kalkmak istiyor gibi görünüyordu ama Luz onun elini tutuyordu. Luke, Luz'un kulağına doğru bir şey fısıldadı ikisi de yerlerinden kalkarak salondan çıktılar ve kapıyı arkalarından kapattılar. Clementine geçen dakikaları zihninin derinlerinde takip ediyordu. Jon sessizlik içinde sanki yapayalnızmış gibi kahvaltısını yapıyordu.

Clementine daha fazla dayanamayacağını hissediyordu. Hafifçe ona doğru döndü. "Jon!"

Başını kaldırıp bakmadı bile sadece duymuyormuş gibi yapmaya devam etti.

"Özür dilerim. Seni kandırdığım için, yalan söylediğim için... Kabul ediyorum bu... Yani yaptıklarım başlangıçta sadece bir işti. O gece o bara seni etkilemek için gelmiştim, seni etkilemek için saçımı boyatmışım, sana mesleğimi söylemedim ve hakkında birkaç haber yaptım. Fakat sana karşı hislerim... Onlar da ima gerçektir. Sana dokunduğum zaman, seni öptüğüm zaman, seninle konuştuğum ve seninle seviştiğim zaman... Hepsi istediğim ve arzuladığım içindi."

Nefes arası bile vermeden söylediklerinin ardından bakışlarını ellerine odakladı. Ona bakmak istiyor ama bunu yapamıyordu. Jon'un sessizliğinden istifade ederek devam etti. "O haberlerin hepsini ben yapmadım. Grup hakkında haberler yapacağımı sanıyordum fakat kullanılıyordum. Eski menajeriniz sizden intikam almak için saçma planlar hazırlamıştı ve beni

kullanıyordu. İşten istifa ettim. Buna daha fazla devam edemedim çünkü... Duygularımda işin içine girmişti." Jon yerinden öfkeyle kalktı. Bağırıp çağırması gerekiyordu. Hatta Clementine'ı kovmalıydı ama yine yapmadı. Sadece salondan çıktı ve gitti.

Clementine günün kalanında Luz'un yatağının üzerine oturmuş çikolatalı dondurma yerken ağlıyordu. Luz bunu organize etmiş ve Clementine'ın yanında durmuştu.

"Eminim düşünüyordur. Ona biraz zaman ver."

Clementine gözyaşlarını silerek kaşığı çikolatalı dondurmaya daldırdı. "Yapamıyorum Luz. Ona bu kadar yakın olup dokunamamak. Beni öldürüyor!" Dondurmaya daldırdığı kaşığı ağzına attı ve kaşığı elinden bırakıp gözyaşlarını sildi.

"Yarın konser sonrası seni ve onu bir yere kilitlemeye ne dersin?" Clementine, Luz'un bu fikre gülmeden edemedi.

"Beni öldürmesi için mi?"

Luz kahkaha atarak elini cips paketine daldırdı. "Hayır, seni bu çekici sarışın halinle en yakın duvara dayayıp becermesi için."

Clementine gece annesiyle konuştuktan sonra Luz ile birlikte geç saatlere kadar içki içmiş otelin geniş terasında şehrin karmaşasını izlerken kendi karmaşasını düşünmüştü. Luz odasına döndüğünde Clementine hâlâ terasta oturuyor ve içkisini yudumluyordu. Aslında bu kadar içmezdi fakat şimdi buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Birinin öksürdüğünü duyarak kapıya baktı. Richard Richardson yarı çıplak bir şekilde karşındaydı. Belinde sadece bir havlu vardı ve Clementine onun yataktan yeni çıktığını anlayarak kıkırdadı.

"Bu gece erken paydos mu?"

Rich gülerek karşılık verdi. "Sanırım yaşılanıyorum."

Clementine bir kahkaha daha patlattı. "Yatağında dört yere, üç kadın mı vardı?" Rich teklif beklemeden Clementine'm yanındaki sandalyeye oturup bardağını likör ile doldurdu. Küçük bardaktaki pembe likör bir kadın içkisi olsa da Rich onu tüm

sertliğiyle içtiğinde Clementine öyle düşünmekten anında vazgeçti.

"Sanırım altı kadındı." Genç kadın anlıyormuş gibi başını sallarken Rich "Tamam, yaşlanmıyorum. Otuz yaşında olmam azgınlığımı zerre etkilemiyor. Galiba grup içinde tutarlı ilişkisi olmayan tek adam olacağım. Ne yapabilirim tek bir kadın ve bir yatak ile yeterince yaratıcı olamıyorum," dedi. Richard gerçekten insanı hayrete düşürüyordu. Clementine hâlâ onun tüm o 'kadınlarla' aynı anda nasıl yapabildiğini bilmiyordu ama şu an sormak ve cevabı dinlemek için yeterince sarhoştı.

Bardağının dibini içtikten sonra "Bir tane penisin olduğuna emin misin?" diye sordu. Clementine emindi çünkü onu görmüştü ama yine de sormak istedi. Rich başını sallarken yüzünde alaycı bir ifade vardı. Sakallarının sertleştirdiği suratını süsleyen çillerin masumiyeti gülümsediğinde ortaya çıkıyordu.

"Bir tane penisim, etrafımda benim üstüme atlayan onlarca kadın ve sınırsız hayal gücüm var. Bir kadını cinsel yönden tatmin etmem için penise ihtiyacım yok. Birinin içindeyken diğerini parmaklar, bir diğeriyle öpüşür bir diğerine çok başka şeyler yaptırabilirim." *Vay be! Fazla mı açık olmuştu?* Clementine kızarak içki şişesine uzandı. Fakat şişe boşalmıştı.

"Ah. İçki... Bitmiş." Yeterince sarhoş olduğunu biliyordu ama daha fazlası neden olmasındı ki? Yerinden kalkmak için masadan destek aldı daha sonra adım atmak için tutundu. Richard'ın omzuna tutunarak kapının pervazına ulaştı.

"Bence yeterince içmişsin."

Clementine sorun yok dercesine elini kaldırdı. "Bugün asla yeterli olmuyor." Kapıyı açtığı sırada odanın karanlığına sendeledi ve düşmek üzereyken sert bir bedene çarptı. Tanrım! Kokuyu tanıyordu. Bakışlarını yerden ayırdığında Jon'un karanlıkta parlayan orman yeşili gözlerini gördü.

"Gerçekten yeterince içmişim."

Rich hemen arkasındaydı o da Jon'u gördü. "Tatlım o bir hayal değil. Gerçek JJ'e çarptın." Clementine bu sefer endişeyle

Jon'u süzdü. Gözaltlarındaki koyu renk halkaları fark etti. Sinirli görünüyordu. Kayıtsız, umursamaz değildi. Gerçekten sinirliydi.

"Şimdi de arkadaşımı mı baştan çıkarmaya çalışıyorsun?"

Clementine adamın söylediğini anlamayarak geriledi. "N-ne?"

Jon bir adım atarak mesafeyi kapattı. Öfkeli solukları genç kadını boğuyordu. "Nesin sen bin bir amcık mı? Rich için kızıl ya da sarışın olmanın önemi yoktu gelip istesen seni düzerdi!" Clementine'in o anda gördüğü, Rich'in belinden düşen havluyu umursamadan Jon'u yumruklamasıydı.

34. Bölüm

ÖYLESİN

Clementine öfkeyi hissetti. Katıksız öfke bu sefer nefretle değil aşkla çatışıyordu. Jon ve Rich yumruklaştırken Clementine düşünmeden araya girdi.

“Durun... Durun.” İki adamı birbirlerinden ayrıldıkları sırada içeri giren korumalar manzara karşısında duraksadı. Çıplak Richard Richardson, en yakın arkadaşını yumrukluyordu. Luke ve Luz kapılarını açarak salondaki manzaraya baktı.

“Neler oluyor?”

Luke’un sorusuna cevap veren Clementine oldu. “Jon en iyi yaptığı şeyi yapıyor. İnsanları yargılıyor.”

Gözlerini Jon’a dikti. “Şu an bir madde almadığından eminim ve sen yine aynı şeyi yapıyorsun. Bu senin karakterin Jon Jones. Sen gerçek karakterini uyuşturucunun arkasına saklıyorsun.”

Rich havlusunu alarak beline sardı. “Ben neyim JJ, bir şeref-siz mi?” Clementine, Rich’i bu kadar sinirli gördüğünü hatırlamıyordu. Öfkeliydi ama öfkesini Clementine’in öfkesini körüklemek için kullanmamak adına kendini bastırıyordu.

“Beni bu kadar zamandır tanıyamadıysan... Sana söyleyecek tek lafım yok. Keşke o beynini yargılamak yerine düşünmek için

kullansaydın. O zaman seni saran duyguları görebilir ve bu bokun farkına varıp kendine bir iyilik yapabilirdin." Richard korumaların yanından geçip giderken adamlara çıkmasını işaret etti. Ana salon kapısı kapandı. Merakla etrafa bakınan Luz, Luke tarafından tekrar yatak odasına çekildi ve kapı kapandı. Clementine, Jon ile karşı karşıyaydı. Jon'un yüzünde ifade yoktu ama Clementine yüzlerce hisle baş ediyordu. Genç kadın içinden bir parçanın koptuğunu hissetti. Canından çekilen can gözlerinden akmaya hazır yaşı destekliyordu. Jon için gerçekten bittiğini anladığı andı bu an. Jon'u gerçekten bitirmesi gerektiğinin farkına vardığı andı. Clementine kafasını iki yana sallarken geriledi. Jon'un gözlerine bakabileceği ama teninin ateşini hissetmeyeceği bir uzaklıktaydı.

"Ben bir fahişe değilim Jon. Ben işim için seninle yatmadım. Ben seni arzuladığım için seninle yattım başka bir amacım yoktu. Fakat sen... Hiçbir şeyin farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Beni becerirken Daisy'i hayal ettiğinin farkına varmadığımı mı sanıyorsun?" Gözlerinden akan yaşları bastıramıyordu. Alkol duyularını köreltmmişti. Bağırıp çağıramayacak kadar çok kırılmıştı. İçine içine ağlayamayacak kadar çok üzgündü.

Genç kadın "Seni asla yargılamadım, seni asla suçlamadım. Sen âşık değildin Jon, sen saplantılıydın. Jared'a tercih edildiğin için öfkeliydin. Beni ve diğer kadınları sadece fantezi malzemesi olarak kullandın. Seni istemeyen bir kadını hayal edip seni isteyen kadınların bedenlerini becerdin. Keşke benimde sadece bedenimi becerseydin," deyip burnunu çekti. Gözlerinden oluk oluk akan yaşlar görüşünü engelliyordu Jon ise tamamen tepkisizdi. Görmüyordu, konuşmuyordu. Clementine kendi kendine bir şeyler ispatlamak için ona yaklaştı. O kadar yakındı ki en ufak temas dudaklarını birbirine değdirebilirdi fakat genç kadın bunu artık istemiyordu.

"Sen benim duygularımı becerdin Jon. Sen benim hislerimi becerdin." Aldığı derin nefesin ardından gözlerini bir an olsun adamın gözlerinden kaçırmadı.

"Ben sadece basit bir yalancıyım. Sen ise gerçekten çok kötü-

sün." Başka bir şey söylemedi ve adamın da söylemesini beklemedi. Luke ve Luz'un yan tarafındaki odaya yerleşmişti oradan çantasını alıp ana salonun çıkışına yürürken Jon hâlâ olduğu yerde duruyordu. Clementine'in son gördüğü Jon'un donmuş görüntüsüydü.

Clementine'in o otel odasından çıkmasından itibaren geçen bir hafta genç kadını iyileştirmiyordu. Yaraları olduğu gibi duruyordu ama bir şekilde onları sarmayı öğreniyordu. Claire'in tedavisi devam ederken paraya ihtiyacı vardı. Banka hesabı çok yakında tükenecekti. Fakat Clementine bir süre dinlenmek istiyordu. Kafasını dağıtmak ve ailesinin yanında olmak istiyordu. Hayır, istemiyordu buna ihtiyaç duyuyordu. Clementine kendisini tamamen odaya kapatmıştı bunun bir faydası olmadığını farkındaydı. Ashley onu teselli etmek için bir an olsun yanından ayrılmamıştı. Arkadaşını LA'ya eve götürmek için ısrarcı davransa da Clementine bir süre daha kalmak istemişti. Ashley gittikten sonra bir yerden başlaması gerektiğini hissetti. Hayat yatağının üzerinde ağlayarak devam etmeyecekti. Sabah erkenden kalkarak hazırlandı. Aşağıya indiğinde annesi kapıdan içeri giriyordu gülümseyerek genç kadına baktı.

"Vay canına odandan çıkmışsın. Buna sevindim."

Clementine gülümseyemeyecek kadar kırık. "Her şekilde canım acıyor ama bir yerden başlamak lazım."

Annesi genç kadını onaylarken "Artık benimle konuşmak için hazır mısın?" diye sordu. Fakat Clementine daha o kadar güçlü değildi kafasını iki yana sallarken mahcup bir yüz ifadesi takındı.

"Bu halde olmanın nedeni bir adam mı?"

Clementine'in içine çektiği derin nefes her şeyi açık etmeye yetmişti. "Ashley bir şeyler anlattı ama ben anlattıklarını hiç duymamış gibi yapmayı planlıyorum."

Clementine gözlerini devirdi. "Sonra konuşalım anne olur mu? Sen neden Claire'in yanında değilsin."

"Duş alacağım ve kafede bir süre çalışacak birini ayarlamam

lazım." Genç kadın beklediği fırsatın ayağına gelmiş olmasından dolayı buruk bir tebessüm etti.

"Birini bulmana gerek yok. Ben bir süre daha buradayım kafeyi idare edebilirim."

Annesi inanmaz gözlerle Clementine'ı süzdü. "Emin misin?"

Clementine çok marifetli bir kadın değildi ama yine de bir kafeyi idare edebileceğinden emindi. "Bunu idare edebilirim. Buna ihtiyacım var bir süre oyalanmalı ve kendimi toplamalıyım. Düşünmek istemiyorum anne düşündükçe acıyor..."

Clementine kafeyi açarak etrafa şöyle bir göz attı. Bir anda lise yıllarına döndüğünü hissetti. Her şeyin kolay olup zor gibi görüldüğü zamanlara... Masa ve sandalyeleri dışarı taşıdıktan sonra örtüleri düzeltip, yerleri sildi. Kahve makinelerini hazırladı ve yapabildiği tek şey olan çikolatalı kekleri, yulaflı kurabiyeleri hazırlayıp fırına attı. Ellerini birbirine vurup alındaki teri sildikten sonra kafenin camındaki yazıyı kapalıdan açığa getirdi. Kafe oldukça yoğunlu gelen, giden fazlaydı ve Clementine üç tepsi yulaflı kurabiye yapmış akşam olmadan hepsi tükenmişti. O kadar meşgul olmuştu ki düşünmeye çoğu zaman fırsatı dahi kalmamıştı. Kafenin boşluğundan istifade ederek bir fincan kahve aldı ve cam kenarındaki masaya oturarak geçen bir haftanın ardından kapalı olan telefonunu açtı. Bir sürü cevapsız araması ve mesajı vardı fakat hiçbirine geri dönmedi. Ashley ve Pablo'yu arayarak bir süre sohbet etti. O ikisinin Clementine'ı eğlendirme çabaları takdir edilesiydi. Pablo ona striptiz kulübünde iş ayarladığını söylediğinde Clementine gülmeden edemedi. Pablo ciddi manada bir kaçıkta. Clementine, Luz'u araması gerektiğinin farkındaydı. Cevapsız aramaların çoğu ondandı ve bir haftadır ona gerçekten destek olan bir insanı aramayarak ne kadar büyük bir hata yaptığını da biliyordu. Telefon çalarken Clementine nefesini tutmuştu.

"Clem!" Luz'un sesi heyecanlı, meraklı ve oldukça endişeliydi.

"Luz üzgünüm seni arayamadım..."

Luz anında sözünü kesti. "Siktir et! İyi misin?" Gürültülü bir ortamda olduğu açıktı uzaklardan bir yerden müzik sesi geliyordu ve Luz bağırarak konuşuyordu.

"Ne kadar iyi olabilirsem o kadar iyiyim."

"LA'da mısın?"

Clementine yavaşça yerinden kalkarak pencerenin önünde dikildi. "Henüz gidemedim. Ben, ailemin yanındayım. Brooklyn'de." Luz'un bir kapıyı kapattığını duydu ve telefondaki gürültü kesildi. Sakin bir yere geçmiş olmalıydı.

"Seni çok merak ettik. Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyoruz fakat bir türlü başaramadık." Çoğul konuşmasını tamamen neza-ketine bağlayan genç kadın yutkundü. Jon'u sormak ya da onun hakkında bir şey duymak istemiyordu ama merak ediyordu.

"Toparlanmam ve odamdan çıkmam biraz zaman aldı. Üzgünüm seni aramak istedim ama kendimi yeterince güçlü hissetmiyordum."

Luz anlayışla mırıldandı. "Sana ulaşamayınca... Orlando biraz araştırma yaptı."

Genç kadın "Ne için?" diye sordu. Neyse ki başka kirli sırrı yoktu.

"Brooklyn'de ki ev adresin, ev telefonun falan gibi..." Luz duraksadı. "Clem kardeşin için üzgünüm." Clementine telefon kulağında donup kaldı. Bu kadar ince araştırma mı yapmışlardı? Buna gerek var mıydı? Yoksa başka bir yalanı var mı diye araştırmışlardı?

Clementine ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu ağzından çıkan tek şey "Onun haberi var mı?" oldu.

Luz'un birkaç saniye donup kalması haberi olduğu anlamını taşıyordu. Clementine gözünden damlayan gözyaşını sildi.

"Evet, biz konuşurken duydu. Yanına gelmek istedi ama onu durdurduk biraz yalnız kalmaya ihtiyacın vardı."

Clementine kendi kendine kafasını iki yana salladı. "Buraya gelmesini istemiyorum Luz. Lütfen..."

Çaresiz yakarışı Luz tarafından sakince "Merak etme bu ara biraz... Sorunları var. Abisini hastaneye yatırdı onun yanında," diyerek cevaplandı.

Clementine endişelendi. Jared iyi miydi? "Jared'a bir şey olmadı değil mi?"

Luz sakince "Hayır, tatlım o iyi. Yani bilirsin ne kadar iyi olabilirse. JJ onun için her şeyi yapıyor. Üzgün, yıkılmış, pişman, canı yanıyor ve ilk defa bunu geçiştirmek yerine gerçekten yaşıyor. Kendini uyuşturmuyor Clem. Acıyı hissetmek istiyor. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu iliklerinde hissediyor bundan eminim," dedi.

Clementine onun için hâlâ üzülüyor ve onu merak ediyordu ama içinde bir şey kırılmıştı artık eskisi gibi olabileceğini sanmıyordu. Jon onu defalarca fahişelik ile itham etmişti hepsinde onu affetmeyi başarmış olsa da duygularını bu kadar açık ifade ettikten ve birbirlerini tanıdıktan sonra onu bu şekilde yargılaması... Bu berbat hissettirmişti. Bir daha böyle hissetmemek için kendini koruması gerekiyordu. Bu yara gerçekten boktan hissettiriyordu.

"Eminim unutacaktır. Ben de öyle yapmaya çalışacağım. Benim için endişelenmeyin daha sonra tekrar konuşuruz." Clementine, Luz'a veda ederek telefonu kapattıktan sonra ziyaret saatini kaçırmamak için aceleyle kafeyi kapatıp çıktı. Hastaneye vardığında Claire ile vakit geçirmesi için hâlâ bir saati vardı.

Clementine üç gün sonra hayatının en güzel haberini aldı. Kafede Teresa ile birlikte çalışırken annesinden gelen telefonla başta paniklese de annesinin mutluluk saçan sesini duyduğunda rahatladı. Sonunda Claire için uygun ilik bulunmuştu. Clementine ve annesi o kadar zamandır bu haberi bekliyorlardı ki Clementine bunu duyar duymaz gözyaşlarına boğuldu. Genç kadın apar topar hastaneye gittiğinde annesinin mutluluktan parıldayan gözlerini görerek haberin doğruluğundan emin oldu. Doktorun odasına gittiler. Bulunan ilik California'daydı. Uygunluk kontrolü onaylanır onaylanmaz haber verilmişti. En

kısa zamanda Claire'e nakil olacaktı. Fakat bu oldukça masraflı bir ameliyattı. Clementine'ın bankada biriktirdiği para yeterli gelmeyecekti. Clementine akşam hastane bahçesinde annesiyle oturmuş kahve içiyordu. İki kadında mutlu ama düşünceliydi.

"Arabayı satıp, kafeyi devrederiz."

Bu yeterli olur muydu? Annesinin önerisinden hoşlanmayan genç kadın "Kredi çekebiliriz. Evi ipotek ettiririz. Zaten ameliyattan sonra bir iş bulup çalışmaya başlayacağım," diyerek itiraz etti.

"Clemy, böyle bir yükün altına giremezsin. Ömrün boyunca borç için çalışamazsın." Clementine kararlı bir şekilde gözlerini annesinin kendiyile aynı renk olan gözlerine dikti.

"O benim kardeşim anne. Onun için her şeyi yaparım. Babamdan kalan anıları gözden çıkarmak... Bu iyi bir fikir değil hem yeterli gelmeyecektir."

Clementine bekleme salonunda oturuyordu. Banka ile görüşmeler yapmış en sonunda evi ipotek ederek kredi alabileceği bir banka bulmuştu. Ashley'i arayarak tanıdıklarıyla iletişime geçmesini sağladı. Bir an önce iş bulması gerekiyordu. Eğer kısa sürede bir iş bulamazsa Pablo'nun çalıştığı gece kulübünde işe başlayacaktı. Striptizci olarak değildi elbette. Bir barmen olarak... Yarın bankadan parayı çecekler ve Claire ameliyat olacaktı. Sonra her şey daha iyiye gidecekti. Clementine buna inanıyordu. Bekleme salonunda kendisine arkadan yaklaşan adımları duyarak arkasını döndü. İnanmaz gözlerle karşısındaki kadına bakarken şaşkındı.

"Luz?"

Luz küçük bir çocuk masumiyetiyle gülümsedi. "Bir arkadaşına ihtiyacın var mı?" Clementine bu içten soru karşısında yerinden kalkıp koşar adımlarla Luz'un yanına gitti. Kızı kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı. Luz bir an duraksasa da bu çok kısa sürdü. Kollarını Clementine'a dolamakta gecikmedi.

"Senin gibi bir arkadaşına her zaman ihtiyacım var," deyip geri çekildi ve gözlerini kuruladı.

Luz suçluymuş gibi bakışlarını kaçırarak alt dudaklarını dişledi. "Şey... Peki ya şımarık rock yıldızlarına?"

İşte genç kadın gerçek şoku o an yaşadı. "Ne?"

Luz önemsiz bir şeyden bahseder gibi hemen arkasındaki odalara açılan koridoru işaret etti. "Çocuklar Claire'in yanında ve o onları gördüğü için mutlu. Sanırım kardeşinin müzik zevki senden daha iyi. Bizi tanıyor."

Luz kıkırdarken, Clementine kekelememek için çaba sarf ederek ağzını açıp konuştu. "Çocuklar... Hepsi burada mı?"

"Luke, Rich ve elbette Orlando..." Clementine duymak istemediği ismi duymamıştı bundan dolayı içindeki anlık rahatlık hissiyle derin bir nefes çekti. Luz tarafından Claire'in odasına sürüklendi. Kapı açıldığı anda gözlerine inanamadı. Claire'in odası renk renk helyumla şişirilmiş balonlarla doluydu. Luke, Rich ve Orlando sandalyelere oturmuş yatakta yüzünde maskesiyle yatan Claire'in etrafına toplanmışlardı. Claire'in favorisi Monopoly oyunu bir kenara atılmıştı ve herkesin elinde iskambil kâğıtları vardı.

"Burada neler oluyor?"

Clementine'a doğru dönerek cevap verme nezaketini gösteren tek kişi Richard oldu. "Kardeşinin harika bir poker surati var."

Clementine şok halinde "Kardeşime poker mi oynatıyorsunuz?" diyebildi.

Orlando ciddi bir şekilde elindeki kâğıtları inceliyordu "Sadece elli bir oynuyoruz," diyende o oldu.

"Lanet olsun kardeşime kumar oynatıyorsunuz!" Bunu kızgınlıkla söylememişti basit bir şoktu.

"Ortada para yok bu kumar değil." Luke'un müthiş açıklaması yüreğine su serpmişti.

"Clemy sessiz ol kafamı karıştırıyorsun," diyen Claire o kadar mutlu görünüyordu ki... Clementine sadece gülümsedi. Luz

onu köşedeki koltuğa oturttu kendisi de hemen yanına ilişti. Zaten portatif bedeni her yere sığmasına yardımcı oluyordu.

Dakikalar sonra sorusunu sorabilmişti. "Burada ne işiniz var?"

"Biz eğlence dünyasının yıldızlarıyız tatlım neşelendirilmesi gereken birileri varsa bunu hissederiz." Rich'in sözleri Clementine'ı güldürdü. Genç kadın hâlâ inanamıyordu. Buradaydılar... Orlando bile gelmişti. Oysa Clementine bir yalancıydı. Bunları hak etmiyordu. Luz ne düşündüğü anlamış gibi onu dürttü.

"O aklındakiler çıkar. Biz senin arkadaşınız." Orlando kartlarını bırakıp yerinden kalktı. Claire itiraz ederek "Nereye?" diye sordu. Orlando küçük kıza uzaktan bir öpücük gönderdi. Bu o kadar tatlıydı ki Clementine her an gözyaşlarına boğulabilirdi. İçinde bir şey sıkışmıştı.

"Pes ediyorum fıstık. Ablanla biraz konuşmam lazım." Claire hemen oyuna geri döndü. Orlando ise Clementine'a kapıyı işaret etti. Clementine tereddütle yerinden kalkarak koca devin peşinden ilerledi. Arkasından gelip gelmediğini görmek için Luz'a döndü ama genç kadın oyuna dâhil olmak için çocukların yanına gidiyordu.

Clementine bekleme salonunda camın önünde dikilen Orlando'ya yaklaştı. Orlando dirseğini camın kenarına yaslamıştı. Clementine mahcup bir şekilde "Teşekkür ederim. Geldiğin için. Bu çok güzel bir davranış," dedi.

Orlando önemsizmiş gibi omuz silkti. "Sana ulaşamayınca hakkında biraz daha araştırma yaptırđım. Bilmiyordum üzgünüm. Onun için yaptın değil mi?"

Clementine gözlerini kaçırıp penceren dışarı baktı. "Onun için her şeyi yaparım."

Orlando cevaptan memnun olmuştu. "Özür dilerim seni dinlememiz gerekiyordu."

Bu sefer omuz silken Clementine oldu. "Hayır, dinlemeniz gerekmiyordu. Ne için olursa olsun size yalan söyledim."

"Ama bu yalandan çabuk döndün ve ne kadar iyi olduğunu da kardeşini saklayarak gösterdin. Onu asla öne sürmedin Clem. Bu harika bir davranıştı. Tabi bunun için sana kızmıyor da değilim. En başından söyleseydin daha çabuk yardımcı olurduk."

Clementine bakışlarını adamın gri mavi gözlerine dikti. "Ne?"

Orlando derin bir nefes alarak kocaman elleriyle Clementine'in omuzlarını tuttu. Sanki kaçmasını engellemek istiyormuş gibiydi. "Bu gereksiz gurur yapacağın bir konu değil çünkü konu seninle ilgili değil. Öncelikle bunu unutma." Clementine ağzını açtı ama Orlando konuşmasına izin vermedi.

"Bazı tanıdıklarımız sayesinde donör bulunmasını hızlandırdım. Ameliyatı da Araf grubu olarak karşılamak istiyoruz."

Clementine kafasını iki yana salladı. "Orlando bu çok... Çok güzel bir hareket ve nasıl teşekkür edeceğini bilmiyorum ama ben para işini hallediyorum."

Orlando'nun öfkesi anında patlamaya hazırды. Genç kadın bunu gözlerinde görebiliyordu. "Halledebileceğini biliyorum. Fakat biz grup olarak zaten sürekli yardımlar yapıyoruz. Uyuşturucuyla mücadele, kimsesizler, çocuklar... Luz hasta çocuklara da yardım edebileceğimizi söyledi ve bizde kardeşinden başlamaya karar verdik. Bu hepimizin fikri... Benim, Luke'un, Luz'un, Rich'in ve JJ'in..." Genç kadın ağlamasını engelleyemiyordu. İçindeki mutluluk ve minnet duygularıyla Orlando'ya sarıldı. Orlando soğuk duruşunu bir süre muhafaza etse de kendisine sarılmış bir şekilde omuzunda ağlayan kadına daha fazla kayıtsız kalamadı.

Kollarım ona dolayarak saçını okşadı. "Biz birbirimize yardım ederiz Clem."

Clementine bir adım gerileyip güldü. "Ben sizden biri değilim ki."

Orlando bu sefer kaşlarını alaycı bir ifadeyle çattı. "Öylesin..."

"Hadi artık dönelim. Claire çok tatlı bir kız ve onunla biraz

daha zaman geçirmek istiyorum. Yarın sabah erkenden ameliyata alınacak." Clementine ağlarken gülmenin nasıl bir şey olduğunu keşfederken başını sallayarak onu onayladı.

"O suratını yıka ve öyle gel. Tanrım! Clem sümüğün akıyor." Orlando bu sefer genç kadına kahkaha attırdı. Onu ardında bırakıp koridorda gözden kaybolduğunda Clementine ters yöne lavaboların olduğu bölüme geçti. Elini yüzünü yıkayıp kendine geldikten sonra dışarı çıktı. Karşısında duran adam kendine gelen tüm hücrelerini birbirine karıştırmıştı. Jon Jones sırtını duvara yaslamıştı. Günlerdir uyumuyor gibi görünüyordu. Sakalları uzamış saçlarına karışarak onun bebek yüzüne pek yakışmayan bir tarz oluşturmuştu. Gözlerini dikmiş genç kadına bakıyordu.

35. Bölüm

FIRSAT

Clementine uzun bir süre tepkisizlik içinde karşısındaki adamı inceledi. Neden gelmişti? Ona acıdığı için mi? Bunu istemiyordu. Jon'un ona acımasına ihtiyacı yoktu. Ona fahişeden başka bir şey olmadığını hatırlatan sözler kulaklarında çınılıyordu. O Jon Jones'un gözünde bir fahişeydi. O halde neden buradaydı? O an hiç bir şey söylememeye karar verdi. Onu görmezden gelerek ilerledi tam Jon'un önünden geçtiği sırada adam ismini söyledi. "Clementine..."

Clementine ona arkasını dönmüştü öyle kalmalıydı. Ona bakmak gücünü kaybetmesine neden olabilirdi ki ihtimali bile berbattı. Beyni gitmek için haykırsa da ayakları zemine kendini yapıştırmıştı. Yine de ona bakmadı. Sadece bekledi...

"Kardeşin için üzgünüm. Bilmiyordum..."

Bu sözün ardından yavaşça arkasına döndü. Gözlerine yerleştirdiği o kayıtsızlık maskesini taşımak onun için zor değildi. Nasıl olsa bir yalancıydı.

"Evet, bilmiyordun. Sana ve çocuklara teşekkür ederim. Claire için yaptığınız şey çok güzel." Beyni adımlarını ele geçirdi ve hızlı adımlarla onun etkisinden uzaklaştı. Kendini Claire'in odasına attığında nefes nefeseydi. Kalp ritmi göğsünü delip ge-

çiyordu. Kâğıt oyunundan sıkılan grup Monopoly'e başlamıştı ve çocukların hepsi oyuna dâhil olmuştu. Clementine onları rahatsız etmeden köşedeki koltuğa oturdu. Dirseğini koltuğun koluna yaslayıp başını da eline dayadı. Düşüncelerin yüzdüğü deniz insanın en karanlık noktasıydı.

Ziyaret saati bitene kadar çocuklar Claire ile vakit geçirmişlerdi. Clementine bir ara annesiyle hastane bahçesine hava almaya çıkmıştı. "Arkadaşların... Onlar çok iyiler." Clementine başını sallamakla yetindi.

"Onların arasmda mı?" Clementine yine onu onayladı.

"Ama şimdi yok. Değil mi?" Genç kadın derin bir nefes alarak kahve bardağının ağzında elini gezdirdi.

"Gelmiş, onu koridorda gördüm. Sanırım uzak durmayı tercih ediyor. Bence en iyisi onu görmek istemiyorum."

Annesinin kaşları havalandı. "Görmek istemiyor musun? Yoksa görmemen gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Clementine omuz silkti. "İkisi de aynı şey..."

Annesi güldü. "Kesinlikle değil."

Genç kadının annesi oturduğu yerden kalktı. "Biraz daha burada kal. Ben çocukları yemeğe çağırdım. Bu gece Claire'in yanında Teresa kalacak." Clementine bir süre daha oturdu ve sonra kalkarak Claire'in odasına çıktı.

Teresa geldiğinde çocuklar tek tek Claire ile vedalaştılar. Bu zor bir ayrılık olsa da yarın yeni bir gündü. Yeni gün mutluluk ve sağlıkla gelecekti. Clementine buna inanıyordu. Sam grup minibüsünü hastanenin bahçesine çekmişti. Yeni batmaya başlayan güneş ışıkları hâlâ şehri aydınlatıyordu. Çocuklar gizlenmek için şapkalar ve güneş gözlüklerini kullanmışlardı. Clementine onlarla birlikte minibüse bindi. Jon hâlâ yoktu fakat genç kadın bunu düşünmemeye çalışıyordu. Eğer Luz'a söylememiş olsa hayal olduğunu bile düşünebilirdi. Ama Luz onun buralarda olduğunu onaylamıştı. Araba Clementine'in evinin önünde durdu. Evleri bakımlıydı fakat bahçe için aynı şeyi söyleyemezdi. Annesi gereğinden fazla meşgul ve yorgun olduğun-

dan eve uğramadığı o kadar çok gün oluyordu ki Clementine bu kadar düzenli görünmesine hayret ediyordu. Birlikte taş yoldan geçerek kapının önünde durdular. Onları karşılayan kadının yüzüne oturmuş olan gülümseme su kadar berraktı.

“Hoş geldiniz,” diyen kadın kapıdan çekilip, çocukların geçmesi için yer bıraktı. Clementine içeri girdiği anda enfes yemek kokularını aldı. Annesi yemek işinde çok iyiydi. Clementine bu özelliğinin benzemesini isterdi fakat ne yazık ki bu onun alanı değildi. Yemek odasına kurulan masaya geçmeden önce hep birlikte salona yerleştiler. Çocuklar sanki daha önce defalarca gelmiş gibi koltuğa kurulurken Clementine, Luz ile birlikte mutfığa geçmişti.

“Ah kızlar ellemeyin. Her şey hazır sadece biraz daha pişmesi için tavuklara zaman verelim o arada püreyi yapacağım.”

Luz kaynamış patates tenceresini tutarak tezgâhın üzerine bıraktı. “Bayan Hudson izin verin yardım edelim. Bu çocuklar gerçekten doymuyorlar ve siz zaten yorgun olmalısınız bir ordu için yemek yaptığınız düşünülürse.”

Kadın kenara çekilerek Luz’a izin verdi. “Bana Jenna diyebilirsin. Ve size yemek yapmaktan çok keyif aldım. Uzun zamanadır bunu yapmıyordum.” Bu doğrudu.

Clementine çok uzun zamandır evlerinde böyle kalabalık bir yemeğe katılmamıştı. Herkes masaya yerleşmiş ve yemeğe başlamıştı. Annesi bir saniye durmuyordu çocukların tabaklarını durmaksızın doldururken bundan keyif alıyor gibi görünüyordu. Annesinin yanında oturan Rich çapkın bakışlarla kadma iltifatlar ederken annesi sanki yaramazlık yapıyormuş gibi genç adamın koluna vuruyordu ama bundan hoşlandığı da belliydi. Clementine gülerек kafasını iki yana salladı. Richard Richardson yaramaz ve dayanılmazdı. Tabi ona gerçekten asılmıyordu bu sadece annesini memnun etmek için yaptığı hamlelerdi. Anne siyle babasının aşkı düşünüldüğünde annesinin de bu durumdan keyif alıyor olmasının tek nedeni çocukları gerçekten sevmesiydi. Şirin rock yıldızları!

"Diğer arkadaşınız neden gelmedi?" Clementine annesinin sorusuyla birlikte öksürmeye başladı. Jon'un bu yemekte olduğunu düşünmek bile boğuluyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Orlando peçeteyle ağzını silerek "Biraz uykusuzdu o yüzden otelde dinlenmek istedi," diye yanıtladı. Jenna gülümsedi bu sırada Clementine can çekişiyordu.

Jenna "Ona da teşekkürlerimizi iletin," dediğinde Orlando kibarca onu onayladı.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Luz, Clementine ve Jenna masayı toplamış, bulaşıkları yıkamışlardı. Çocuklar bira içerken televizyonda beysbol maçı izliyorlardı.

İşler bittiğinde Luz, Luke'a arkadan sarılarak kollarını boynuna doladı. Luke buna karşılık karısının koluna tutkulu bir öpücük kondurdu "Hadi artık gidelim Jenna ve Clementine'in dinlenmesi lazım yarın büyük gün." Genç kadın ve annesi itiraz etti fakat çocuklar yarın görüşeceklerini söyleyerek ayrıldılar.

Clementine kapıyı kapattığında annesi arkasında dikiliyor şüpheli bakışlarla genç kadına bakıyordu. "Solgun görünüyorsun."

Clementine sanki dokunuşuyla bunu anlayabilirmiş gibi elini yüzünde gezdirdi. "Öyle mi? Sadece yorgunum."

Jenna kızına doğru yürüyerek ona sarıldı. "Yorgunluğun geçecek Clemy ama seni üzen başka bir şey."

Clementine gözlerini boşluğa dikti. "Onun bana öfkeli olması gerekirdi, benim ona değil. O... O, o kadar acıtıyor ki. Sözleri bir bıçak ve kendi canının yanması ihtimalini düşündüğünde, bıçağı karşısındakine saplamaktan çekinmiyor."

Annesi son derece sakindi. Clementine zaten onun her zaman sakin ve güçlü duruşuna hayran olurdu.

"Zamanında çok derin yaralar almış insanlar bir daha yara almaktan korkarlar Clemy."

Clementine ve Jenna erkenden hastaneye gitmişlerdi. Claire

saat dokuzda nakil için alınacaktı. Clementine hastalığı ilk öğrendiklerinde kardeş oldukları için Claire ile dokularının tutacağını düşünmüştü ama Claire'e uygun ilağı bir türlü bulamamışlardı. Yabancı birilerinden bulmakta oldukça zor oluyordu. Neyse ki Orlando'nun çok fazla tanıdığı vardı. Bütün hücre bankalarının taranmasını sağlamış ve nihayet uygun ilağı bulmuştu. Bundan sonrası için tek dilekleri Claire'in bünyesinin ilağı kabul etmesi ve hastalığın bir daha tekrarlanmamasıydı. Clementine bekleme salonuna doğru yürürken nabızı hızlanmıştı. Endişeliydi... Çocuklar bekleme salonunu doldurmuştu neyse ki bir şekilde saklanmayı başarmışlardı. Henüz hastane bahçesinde gazeteci ordusu yoktu. Doktorlar naklin başarıyla gerçekleştiğini ve tam uyum yakaladıklarını söylediklerinde genç kadın gözyaşlarına boğuldu. Grup üyelerine tek tek sarılıp teşekkür etti. Tabi grupta bir kişi eksikti ve Clementine'm onun yokluğunu hissetmemesi mümkün değildi.

Üç gün sonra Clementine için LA'ya dönme vakti gelmişti. Bir an önce işe başlaması gerekiyordu. Hastane masraflarını grup karşılamıştı fakat Clementine'ın yine de bir işe ihtiyacı vardı. Claire bir süre daha hastanede gözetim altında kalacaktı ama bu çok kısa sürecekti. Birkaç gün içerisinde eve dönebilecekti. Hatta doktor yeni dönemde okula başlamasında bile bir sakınca olmadığını söylemişti. Zaten yeterince geri kaldığı okulunu ve arkadaşlarını özleyen Claire bu fikirle neşe saçmıştı. Clementine uçakta olanları düşünürken artık Claire için endişelenmiyor ve korkmuyordu. Artık her şeyin güzel olacağına inancı tamdı. Düşünceleri kısa bir an kalbindeki zayıflığın nedenine odaklandı ama bunu düşünmemesi gerektiğini biliyordu. Jon ve o... Uygun değillerdi, asla olmamışlardı. Havalimanından eve döndüğünde Ashley ve Pablo'nun evde olmasından dolayı mutluydu. Kapıyı açtığı anda evin içine yerleştirilmiş balonlarla

karşılaşan genç kadın arkadaşlarına sarıldı. Pablo, Clementine'in kışına güçlü bir şaplak attı.

"Bebeğim, harikasin." Clementine yalan söylüyorsun dercesine adama gözlerini devirdi.

Ashley bir çocuk gibi ellerini çırpı. "Bu akşam bir şeyler yapmalıyız."

Clementine buna itiraz etti. "Bu akşam yapamam. Gerçekten çok yorgunum sanırım önümüzdeki ayı uyuyarak geçireceğim. İş bulmam da gerek. Tanrım!"

Pablo işaret parmağını genç kadının yüzüne doğrulttu. "İyi birkaç akşam dinlenmene izin vereceğim. Fakat hafta sonu Red'e sahneme geliyorsun."

Clementine'in bunu kabul etmekten başka çaresi yoktu. Pablo ve Ashley'i uzun süredir ihmal ediyordu. Onları geçirip arkalarından kapıyı kapattı. Küçük banyosunda uzun bir banyo yaptı. Tam yatağına gitmek üzereyken kapısı çalındı. Genç kadın söylene söylene kapıya ilerledi bu sırada bornozunun kuşağını da bağlamaya çalışıyordu. Kapıdakinin Ashley olduğundan neredeyse emindi bu yüzden kapıyı açarken "Dinlenmek istiyorum Ash!" diye sitem etmeyi ihmal etmedi. Fakat kapıda dikilen kişi Ashley değildi... Jon gözlerinin içine bakıyordu. Saçları kısalmıştı ve Clementine bu değişik modelin nedenini merak etti. Uzun saçları ona vahşi bir tarz katıyordu ama kısa saçta fena değildi. Çokta kısa sayılmazdı aslında sadece artık omuzlarına dökülmüyor ve dağınık olduğunda yüzünü gölgelemiyordu. Elbette tıraşta olmuştu yine de çenesindeki sakal oradaydı o gitmemişti. Genç kadın bir süre onu inceledi. Jon hafifçe öksürdüğünde kendine geldi.

"Neden geldin?" Clementine duygusuzluğu yüzüne oturtmuştu.

Jon derin bir nefes aldı. "Yapamıyorum."

Jon elini kapının yanındaki duvara yaslamıştı. Üzerinde ise her zaman giydiği kıyafetler yoktu. Kovboy kıyafetine benzeyen bir kıyafetin içindeydi. Koyu mavi zımbalı gömlek, boynundan

sallanan siyah kravat, siyah kotu ve siyah zımbalı kovboy çizmeleri dışarıda her gün göreceğiniz bir tarz değildi. Clementine'ın onu incelediğini fark eden genç adam buruk bir tebessüm etti.

"Boktan bir çekimden geliyorum. Herif Western tutkunu çıktı ve hepimiz rockçı kovboylara dönüştük." Dalga geçercesine konuştuğu kelimeler ne söyleyeceğini bilmediğinden yaptığı laf kalabalığıydı.

Clementine'ın kaşları havalandı. "Neyi yapamıyorsun?"

Jon'un bakışları yine huzursuzluk, umutsuzluk ve pişmanlık ile doldu. Bu güzeldi çünkü Clementine onun pişman olmasını istiyordu. Derinden duyulan pişmanlık, hatalarla yüzleşmek ve gerçekleri görmek adına güçlü bir adımdı. Eğer Jon pişmanlığını bastırmak için kendini uyuşturmazsa Clementine'ın bir fahişe olmadığını ve ona haksızlık ettiğini görebilirdi.

Jon kafasını geriye atarak alt dudağını ısırды. "İçeride konuşalım mı?"

Clementine tereddüt etse de onu kovınayacaktı. Kenara çekilerek geçmesini bekledi. Jon içeri girerek teklif beklemeden kanepeye yerleştiğinde kapıyı kapatıp içerdi girdi. Onunla çıplak konuşmayacaktı. "Biraz müsaade eder misin? Üzerime bir şeyler giymeliyim."

Jon dudaklarını öne doğru büzdü. "Giy bakalım."

Sanki giyinmesende olur havasında söylediği şey Clementine'ı rahatsız etmişti fakat genç kadın bir şey söylemedi. Yatak odasına gitti, basit bir şort ve tişört giyerek ıslak saçlarıyla salona girdi. Jon kanepeye iyice yayılmıştı Clementine yanına oturmak istemediğinden çaprazındaki tekli koltuğa oturdu. Jon bakışlarını Clementine'a dikmiş gözlerini bir an kaçırmıyordu.

"Pisliğin tekiyim." Clementine onaylamadı ama bu tezini geride çevirmedi. Sükûneti her anlamı taşıyordu. "Beni affetmeni istemeye hakkım olmadığını biliyorum..." Clementine şaşkıındı. Jon af mı diliyordu gerçekten?

"Dürüst ol Jon. Eğer o gece yaptıklarını yapmasaydın... Beni

affedecek miydin?" Jon kafasını iki yana salladı. Clementine bunu biliyordu ve dürüst davranmasını takdir etti.

"Peki, ben seni affedecek miyim?"

Jon gözlerini kaçırdı. "Etmemelisin..." Etmemeliydi... Jon haklıydı. Gururu kırılmış, ruhu incinmişti. Aşk için ne kadar çok şey feda etmişti. Daha fazlası kalmamıştı.

"O zaman neden geldin?" Jon derin bir soluk aldı. Fakat bu daha çok kızgınlıkla karışık gibiydi.

"Çünkü lanet olası Jared peşinden gitmemi söyledi." Clementine'm duymak istediği bu değildi. Yakınında bile değildi. Genç kadın ayağa kalktı.

"Jared'ın sözleri bittiyse gidebilirsin Jon. Yorgunum." Jon ellerini yumruk yapmış hâlâ oturuyordu. Dişlerini birbirine bastırdı. Ayağa kalktığında Clementine ile arasında olan mesafeyi üç büyük adımla aşarak kadının tam önünde durdu. Öyle hızlı nefes alıp veriyordu ki nefesinin meltemi Clementine'in yüzünde geziniyordu.

"Lanet olsun! Fırsat ver bana... Kendimi açıklamam için izin ver. İnsanların gördüğü şeyi sana göstermeme izin ver." Öfkeli miydi? Clementine daha da öfkелendi. Jon'un ithamları kulaklarında çınlıyordu.

"Ben sana hep fırsat verdim. Seni hep dinledim. Sana hep hak verdim. Yaptığın her şeyin geçerli bir sebebi olduğuna inandım. Fakat sen... Sen daha ilk hatamda benden kaçtın, benden uzaklaştın, beni yargılayıp içini nefretle doldurdun. Bunlar yetmezmiş gibi. O gece..." Bunu düşünmek istemiyormuş gibi kafasını iki yana sallayan genç kadın ellerini havaya kaldırdı parmak uçları Jon'un göğsüne değmiş onu biraz ittirmişti.

"Bunları konuşmayacağım. Tekrar düşünmek öfkelenmeme neden oluyor. Bana kendimi fahişe gibi hissettirdin."

Jon, Clementine'in ellerini yakaladı. "O gece söylediklerim... Aptalın tekiyim! Düşünmüyordum Clementine sadece öfkeliydim. Onları söylemek istemedim, seni kızdırmak istedim."

sallanan siyah kravat, siyah kotu ve siyah zımbalı kovboy çizmeleri dışarıda her gün göreceğiniz bir tarz değildi. Clementine'ın onu incelediğini fark eden genç adam buruk bir tebessüm etti.

"Boktan bir çekimden geliyorum. Herif Western tutkunu çıktı ve hepimiz rockçı kovboylara dönüştük." Dalga geçercesine konuştuğu kelimeler ne söyleyeceğini bilmediğinden yaptığı laf kalabalığıydı.

Clementine'ın kaşları havalandı. "Neyi yapamıyorsun?"

Jon'un bakışları yine huzursuzluk, umutsuzluk ve pişmanlık ile doldu. Bu güzeldi çünkü Clementine onun pişman olmasını istiyordu. Derinden duyulan pişmanlık, hatalarla yüzleşmek ve gerçekleri görmek adına güçlü bir adımdı. Eğer Jon pişmanlığını bastırmak için kendini uyuşturmazsa Clementine'ın bir fahişe olmadığını ve ona haksızlık ettiğini görebilirdi.

Jon kafasını geriye atarak alt dudağını ısırды. "İçeride konuşalım mı?"

Clementine tereddüt etse de onu kovmayacaktı. Kenara çekilerek geçmesini bekledi. Jon içeri girerek teklif beklemeden kanepeye yerleştiğinde kapıyı kapatıp içerdi girdi. Onunla çıplak konuşmayacaktı. "Biraz müsaade eder misin? Üzerime bir şeyler giymeliyim."

Jon dudaklarını öne doğru büzdü. "Giy bakalım."

Sanki giyinmesende olur havasında söylediği şey Clementine'ı rahatsız etmişti fakat genç kadın bir şey söylemedi. Yatak odasına gitti, basit bir şort ve tişört giyerek ıslak saçlarıyla salona girdi. Jon kanepeye iyice yayılmıştı Clementine yanına oturmak istemediğinden çaprazındaki tekli koltuğa oturdu. Jon bakışlarını Clementine'a dikmiş gözlerini bir an kaçırmıyordu.

"Pisliğin tekiyim." Clementine onaylamadı ama bu tezini geride çevirmedi. Sükûneti her anlamı taşıyordu. "Beni affetmeni istemeye hakkım olmadığını biliyorum..." Clementine şaşkıındı. Jon af mı diliyordu gerçekten?

"Dürüst ol Jon. Eğer o gece yaptıklarını yapmasaydım... Beni

affedecek miydin?" Jon kafasını iki yana salladı. Clementine bunu biliyordu ve dürüst davranmasını takdir etti.

"Peki, ben seni affedecek miyim?"

Jon gözlerini kaçırdı. "Etmemelisin..." Etmemeliydi... Jon haklıydı. Gururu kırılmış, ruhu incinmişti. Aşk için ne kadar çok şey feda etmişti. Daha fazlası kalmamıştı.

"O zaman neden geldin?" Jon derin bir soluk aldı. Fakat bu daha çok kızgınlıkla karışık gibiydi.

"Çünkü lanet olası Jared peşinden gitmemi söyledi." Clementine'in duymak istediği bu değildi. Yakınında bile değildi. Genç kadın ayağa kalktı.

"Jared'm sözleri bittiyse gidebilirsin Jon. Yorgunum." Jon ellerini yumruk yapmış hâlâ oturuyordu. Dişlerini birbirine bastırırdı. Ayağa kalktığı anda Clementine ile arasında olan mesafeyi üç büyük adımla aşarak kadının tam önünde durdu. Öyle hızlı nefes alıp veriyordu ki nefesinin meltemi Clementine'in yüzünde geziniyordu.

"Lanet olsun! Fırsat ver bana... Kendimi açıklamam için izin ver. İnsanların gördüğü şeyi sana göstermeme izin ver." Öfkeli miydi? Clementine daha da öfkelenmişti. Jon'un ithamları kulaklarında çınlıyordu.

"Ben sana hep fırsat verdim. Seni hep dinledim. Sana hep hak verdim. Yaptığın her şeyin geçerli bir sebebi olduğuna inandım. Fakat sen... Sen daha ilk hatamda benden kaçtın, benden uzaklaştın, beni yargılayıp içini nefretle doldurdun. Bunlar yetmezmiş gibi. O gece..." Bunu düşünmek istemiyormuş gibi kafasını iki yana sallayan genç kadın ellerini havaya kaldırdı parmak uçları Jon'un göğsüne değmiş onu biraz itirmişti.

"Bunları konuşmayacağım. Tekrar düşünmek öfkelenmeme neden oluyor. Bana kendimi fahişe gibi hissettirdin."

Jon, Clementine'in ellerini yakaladı. "O gece söylediklerim... Aptalın tekiyim! Düşünmüyordum Clementine sadece öfkeliydim. Onları söylemek istemedim, seni kızdırmak istedim."

Clementine ellerini çekti. "Tek bahsettiğim o değil Jon." Jon bu manalı bakıştan ne olduğunu anlamıştı. Clementine'ın ellerini çekmiş olmasını umursamadı. Ellerini yüzünün iki yanına koyarak bakışlarını kaçırmasını engelledi.

"Sen benim içimde bir yere dokunduğunda senden başka kimseyi görmedim." Clementine şok olmuştu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Kaçmak istiyordu... Kaçamıyordu.

"Git Jon." Jon ellerini çekmedi. Clementine ellerini adamın yüzünde duran ellerinin üzerine koydu. Fakat onları kendinden uzaklaştıracak gücü bulamıyordu.

"Bunu gerçekten isteyerek söylemiyorsun." Clementine bu sefer daha güçlü davrandı ve adamın ellerini kendinden uzaklaştırdı.

"Gerçekten gitmeni istiyorum." Jon şansım zorlamayı seçti. Jon şansım zorlarken Clementine'ın dağılmış olan kalbini umursamadı. Onları kenara doğru ayağıyla itti ve içine nüfuz etti. Yüzü ona milim milim yaklaşırken dağılmış kalbi yerde kıpırdıyordu. Clementine'ın gözleri adamın gözleriyle, dudakları arasında dolaşıyordu. Hangisi diğerinden daha çok bakılmaya değerdi? Karar vermek imkânsızdı. İçinde bir şey çılgılık çılgılığa bağırıyordu. Çok arkalarda kalan o sesin ön perdesinde Jon Jones ve dudakları sahnede idi. Olanlar o anda oldu. Jon'un dudakları, Clementine'ın dudaklarıyla buluştu. Islak, dişli, hırçın bir öpücük değildi. Dudakları dudaklarına bir tüy gibi değmişti. O kadar ufaktı ki Clementine ağlamak istiyordu. Diller geri planda kalmayı tercih etmiş dudaklara öncelik tanımışlardı. Clementine karşılık vermedi, veremedi. Jon'un öpmesine izin verirken sabit durdu. Jon geri çekildiğinde ise sendeleyerek öne doğru yalpaladı. Onu tutan yine Jon'un kollarıydı.

"Gitmemi istemiyorsun..."

Clementine kendine geldi. "Gitmene ihtiyacım var. Şimdi... Lütfen!" Jon daha fazla diretmedi. Clementine'ın kolunu yumuşak bir şekilde okşayıp geri çekildi. Kapıdan çıkıp gittikten sonra Clementine olduğu yere çöktü. Gözyaşları akarken ağlamasının

tek nederi aşka uçmak için çırpınan kanatlarının daha önce kırılmış olmasıydı. Kırık kanatlarla nasıl uçabilirdi ki?

Clementine iki gün sonra bir iş görüşmesine gitmişti. Aslında bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. Eski iş yerinden bir arkadaşı ona küçük çaplı bir dergi olan Motley'de köşe yazarı aradıklarını söylemişti. Clementine bir an düşünmeden dergiden randevu almış aynı gün görüşmeye gitmişti. Görüşmesi olağanüstüydü. Dergi çok yeniydi, az kişi çalışıyordu ve çalışan herkes güler yüzlüydü. Derginin sahibi Mary, Clementine'in referansına bayılmıştı. Clementine'a ne hakkında yazacağını sorduğunda Clementine önceden düşünmeden o anda karar verdiği şeyleri sıraladı.

"Güncel magazin haberleri yazmak istiyorum ama spekülasyonlar değil. Tamamen doğru şeyler... Magazin değeri olan şeylerin sattığım biliyorum zaten o yüzden herkes bunu yapıyor. Bütün bloglar, sosyal medya, dergiler ve televizyon... Satan magazini yazıyor. Doğru olup olmamasını önemsemiyorlar. Fakat hayranlar, ünlüler hakkında gerçekleri bilmiyor. Ben gerçekleri yazmak istiyorum. Onların yaptığı iyi şeyleri yazmak, yardımlarından ve bağışlarından bahsetmek... Ailelerinde ki mutlu yaşamlara değinmek... Bunun yanında gerçek röportajlar yapmak istiyorum. Onlarla röportaj yaptığım sırada aşk hayatlarını değil de sanata dair konuşmak istiyorum," diyen genç kadın kendi kendine gülümsedi.

"Planlarını, hayallerini, umutlarını, isteklerini yazmak istiyorum. Onlarla gerçekten konuşmak ve bunu olduğu gibi yazmak istiyorum. Tıpkı iki dostun dertleşmesi gibi..." Clementine kadına umut dolu ışıldayan gözleriyle baktı.

"Daha birçok fikrim var elbette. Kalarını eğer işe alınırsam uygulayarak göstermek isterim." Ve işe alınmıştı. Yeni haftayla birlikte başlayacaktı. Mary ile telefon konuşması çok heyecanlı geçmişti. Kadının, Clementine'dan beklentileri büyüktü. Clementine'ın hakkında çıkan magazin haberlerinden haberdardı ve Clementine ona gerçeklerden biraz bahsettiğinde kadın bunu anlayışla karşılamıştı. Elbette ona Martin Walker'dan da bah-

setmeyi ihmal etmemişti adamın işine taş koyacağını biliyordu fakat Mary şaşırtıcı derecede rahat bir tavırla gülümseyip o herfin piyasadan tamamen silindiğinden bahsetmişti. Anlaşılan Orlando, Clementine'm tahmininden çok daha güçlüydü. Martin'e ne olduğunu merak ediyordu ama sadece bunun için kimseyi aramayacaktı. Bir sonraki konuşmalarında Luz'a soracaktı. Sonunda şansı dönüyordu, hayat ona beyaz bir sayfa açıyordu. Yine de içinde hâlâ yangın yeri gibi olan bir nokta vardı.

Hafta sonu söz verdiği gibi Red'e Pablo'nun şovunu izlemeye gidecekti. Ashley ile birlikte dairesinde hazırlanıyordu ama buna pekte istekli olduğu söylenemezdi. Ashley'in ısrarlarıyla üzerine inanılmaz derecede minik, vişne rengi elbisesini giymiş ayakkabı olarak siyah, topuklu sandaletlerini tercih etmişti, Sandaletin uzun bağcıkları baldırlarının hemen altında bitiyordu ve mini elbisesinin daha seksi görünmesini sağlıyordu. Sarı saçlarını dalgalı ve dağınık bırakmış Ashley'in suratına yaptığı makyajı hafifletmek için tuvalet kâğıdını yüzüne bastırıyordu.

Ashley eline vurup "Oynama şununla. Çok seksisin bu gece eve yalnız dönmene izin veremem," deyip dramatik bir şeyden bahsedermiş gibi elini alnına dayadı.

"Tanrım! Hayatın boyunca seksi bir rock yıldızını hayal edip mastürbasyon yapmanı ve yapayalnız ölmeni istemiyorum. Seni seviyorum..." Clementine, Ashley'e gözlerini devirdi. Bu sırada çalmaya başlayan kapı ona bir şey söylemesine engel oldu.

36. Bölüm

SICAK

Clementine kapıyı açtığı anda yerde bulduğu kocaman çiçek buketiyle karşı karşıya kaldı. Devasa boyutlarda olan buketin içi sarı orkideler ile doluydu. Eğilip zorlukla çiçeğin saksısını kucakladı ve salona geçerken kapıyı ayağıyla kapattı. Gözlerini dikmiş şaşkınlık içinde çiçeğe bakarken Ashley çılgık attı.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım! Şuna bir bak!" Topuklu ayakkabılarının üzerinde koşturup çiçeğin yanına geldi.

"Çok güzel... Lanet olsun! Şanslı sırtük. Kimden gelmiş?" Genç kadın birini tahmin ediyordu ama... Bir yandan da onun olduğunu sanmıyordu. Çiçeklerin arasındaki kartı aldı.

Bu çiçek sıcaklık anlamı taşıyormuş ve nadir bulunuyormuş. Üzerinde elimi gazdirdiğim anda sıcaklığı hissettim. Nadir bulunan ve sıcak Clementine... Artık dikenler yok, söz veriyorum.

Clementine ilk kavgalarından sonra kapısında beliren kırmızı gülleri anımsadı. Kartta isim yazmıyordu ama Clementine Jon olduğundan emindi.

Ashley heyecanla Clementine'ı süzdü. "Kimden gelmiş?"

Genç kadın kartı tekrar çiçeklerin arasına ilaştırdı. "Seksi bir rock yıldızından."

Ashley çığlıklar atıp sevinirken Clementine belli etmese de içinde uçuşan kelebeklerin kanat çırpışlarını duyabiliyordu. Yine de kendini teslim etmek konusunda kararsızdı. Jon tarafından çok büyük yaralar alabilirdi çünkü ona tahmin ettiğinden çok daha büyük bir aşkla bağlıydı. Jon geçmişte kalmış bir hayalete hastalık derecesinde saplantılıydı ve Clementine gerçek sayılan bir ilişkide bunu kaldıramayacak kadar romantikti. Jon'un gözlerinin içine gerçek aşkla baktığında o gözlerin yansınasında kendisinden başka bir yüz görmek istemiyordu. Jon karışık, zordu, yaralıydı. Clementine ise hâlâ masallara inanıyordu. Kocaman bir kadın olsa da mutlu sonlu hikâyelerdeki prensese özeniyordu. Ashley ve Clementine bir taksiye binerek Red'e doğru yola çıktı. Pablo'nun sahnesi başlamadan yetişmeyi umuyorlardı. Ashley olduğu yerde kıpırdanıyordu ve Clementine o an onun bir şey sakladığını anladı.

"Dökül bakalım derdin ne?"

Ashley gözlerini kaçırıp dudağının içini ısırdı. "Ben birilerini davet etmiş olabilirim. Yani daha doğrusu Pablo davet etmek istedi ve bende olur dedim."

Clementine'nun kaşları havalandı. "Önemli değil ama kimi davet ettiniz?"

"Şey... Finn ve Corbin'i."

Clementine sıkıntılı bir soluk verdi. "Harika... Çiftler arasında kalan zavallı kadın olacağım ha?"

Ashley genç kadının koluna girerek onu kendine çekti. "Öyle söyleme Clem, iyi tarafından bak orada bekâr bir yakışıklı bulmak için özgür olacaksın." Clementine sessiz kalmayı tercih

etti. Açıkçası pek bekâr yakışıklı bulma havasında değildi. Önce aklındakinden kurtulması gerekiyordu.

Taksi Red'in önünde durduğunda kapıdaki koruma onları içeri aldı. İri yarı adam Pablo'nun arkadaşıydı ve görünüşü belli etmese de eşcinseldi. Ashley adamın yanından geçerken hayal kırıklığıyla iç çekti.

"Hâlâ o mesele mi?"

Ashley burnunu çekti. "Gerçekten onun beni becermek istediğini sanmıştım. Tanrım! Çok aptalım." Ashley birkaç ay önce korumadan fazlasıyla etkilenmiş ve eşcinsel olduğunu öğrendiğinde büyük hayal kırıklığına uğramıştı.

"Neyse ki artık Corbin var öyle değil mi? Sen ve o nasıl gidiyor?"

Ashley'in suratındaki gülümseme genişledi. "O... Çok iyi. Yani duygusal, konuşkan ve sevecen... Sanırım beni fazlasıyla heyecanlandırıyor çünkü çok farklı."

Clementine kafasını iki yana salladı. "Dur... Dur, dur daha onunla yatmadın mı?" Ashley mümkün olmayan bir şekilde kızardı. Evet, onunla yatmamıştı ve bu kesinlikle Ashley'e uygun bir durum değildi.

"Aslında ikimizde bunu deli gibi istiyoruz fakat bir süre bunu yapmamaya karar verdik ilişkimizin heyecanını arttırmak için yani bilirsin değişik seks pozisyonu denemek gibi ve sanırım bu akşam benim sabrımın sonu olacak." Clementine kaha kaha attı Ashley tam bir çatıaktı.

İki kadın sahnenin tam önündeki masaya yerleştiler. Pablo onlar için her zaman bu masayı ayarlardı. Corbin ve Finn henüz gelmemişti Pablo ise sahne için hazırlanıyordu bu yüzden birer kadeh meyve kokteyli sipariş ederek beklemeye başladılar. Çok geçmeden Corbin yanlarına gelmiş Ashley'in hemen yanına oturarak ellerini kadının her noktasında gezdirmeye başlamıştı. Clementine arzuyla dokunulmayı özlediğini fark etti. Ona istediği arzuyla dokunabilen tek adam tarafından... Finn gelip yanlarına oturduğunda sohbet koyulaşmış Clementine bir süreliğine

kendini bu grubun neşeli tavırlarına kaptırmıştı. Pablo parıltılı pembe bir sahne elbisesi ve mavi peruğuyla sahneye çıktığında alkışlar yükseldi. Pablo bu işte gerçekten çok iyiydi. Oldukça başarılı bir Drag Queen'di ve Clementine onun daha da ünleneceğinden emindi. Saatler geçerken Pablo insanları eğlenceye boğmuştu. Söylediği şarkılar, müşterilere ve çalışanlara sataşırken kullandığı o sivri tatlı dil... Clementine gülmekten karnının ağrıdığını hissediyordu. Pablo sahneden indikten kısa bir süre sonra günlük kıyafetlerle yanlarına gelmiş Finn'i dudaklarından tutku dolu bir şekilde öpmüştü. Çok yakışıyordlardı ve artık ilişkileri resmileşmişti yoksa Pablo onu iş yerinde öpmezdi bu bir kaçamaktan fazlasıydı. Clementine arkadaşı için seviniyordu.

"Hadi şimdi asıl partiye," diye üst katı işaret eden Pablo'nun fikri coşkuyla karşılanmıştı fakat Clementine sessizdi. Buraya geçen sefer geldiğinde amacı çok daha başkaydı ve o yere çıktığı zaman tüm o anılar üzerine gelecekti. Yine de arkadaşlarının coşkusunu bozmak istemediği için üst kata striptiz kulübüne çıktılar. Pablo'nun önceden ayarladığı locaya geçtiklerinde shotlar geldi. Ashley üçe kadar saydı ve herkes önündeki bardağı dikti.

İkinci bardaklara geçtiklerinde "Clementine'in yeni işine!" diyen Ashley'e gülümseyen genç kadın bu sefer içkisini daha mutlu bir şekilde içti. Artık bir işi vardı hem de gerçekten üretebileceği bir iş ve bu kesinlikle içmeye değerd.

Birkaç duble içkiden sonra tam anlamıyla çakır keyif olan Clementine locada yalnız başına oturduğu yerden kalkıp bara yöneldi. Arkadaşları çılgınlar gibi dans ediyordu fakat karanlık ortamın içinde parıldayan kırmızı ışıklar Clementine'in görüşünü azalttığı için onları kaybetmişti. Bar kısmı neredeyse boştu bar taburesine yerleşip kokteyl siparişi etti. Garson çocuk Clementine'in istediği kokteyli hazırlamak için arkasını döndüğünde genç kadın ensesini kavuran sıcak bir nefes hissetti. Tüyleri diken diken eden nefes genç kadını ele geçirirken arkasını dönecek gücü kendinde bulamıyordu. Çünkü şu an hayal âleminde o kişinin Jon olduğuna ikna olmuştu. Jon arkasında olma-

lıydı, ona dokunmalı, ateş ve ihtiyaç dolu bedeninin her noktasına erişmeliydi. İnsanlar umurunda bile değildi şimdi şu anda bu barda onunla düzüşmek için ölüyordu. Ona ihtiyacı vardı. Susuzluk çekiyormuş gibi yutkundü. Garson içkisini genç kadının önüne bıraktı ve Clementine buzlu içkiden ilk yudumu aldı. Hâlâ ensesindeki nefesi hissediyordu ve nefesin etkisinden çıkamadan omuzlarma dokunan sert eller dudağını ısırmasına neden oldu.

"Clementine... Çok sıcaksın." Adamın hırıltılı sesi ve fısıltısı Clementine'in hayalinin ne derece sapkın olduğunu gösteriyordu. O kadar kendinden geçmişti ki hayalin bozulacağından korkuyordu.

"Bana bakmayacak mısın?"

Genç kadın kafasını iki yana salladı. "Neden peki? Yüzüne bakılmayacak bir adam olduğum için mi?" Clementine yine kafasını iki yana salladı. Ses çıkaramıyordu bile. Hızlı hızlı aldığı nefesler bedenini titretiyordu. Omuzunda duran eller daha aşağıya kollarına doğru kaydı.

"Sen bir hayalsin!"

Genç kadının söylediği karşısında kahrkaha atan adam "Nasıl istersen," dedi ve ellerini genç kadının kollarında gezdirmeye devam etti.

"Bu kıyafet içinde ne kadar seksi olduğunu biliyor musun? Bütün gece yanına gelmemek için kendimi zor tuttum ve en sonunda buradayım." Clementine iç çekti daha fazlası için gücü yoktu. İçkisinden bir yudum daha alırken adamın sert ellerinin onu okşamasına izin verdi. Elleri kollarında gezinmiş, omuzlarında duraksamış, boynunda hızlanmış ve hırçınlaşmıştı. Clementine farkında olmadan inlediğinde adam tekrar kulağına eğildi.

"Dans et benimle." Bu onunla göz göze gelmek demekti ama adamın bunun peşini bırakmayacağını biliyordu. Dengesini sağlamaya çalışarak ayağa kalktı ve elbisesinin eteğini çekiştirdi uzayacağından değildi farkında olmadan yaptığı bir hareketti.

Clementine hayalindeki gözlerle karşılaştı. Orman yeşili gözler kırmızı ışıklarda yangına mahkûm olmuş gibi parılıyordu. Alevleri Clementine'ın yüzüne, gözbebeklerine yansıyor. Genç kadın dengesini kaybettiği sırada Jon onu belinden yakaladı.

"Tuttum seni." Clementine'a biraz daha yaklaşıp boynunu kokladı. "Bırakmaya da niyetim yok."

Genç kadın hâlâ sessizdi. Değişen müzik daha kıskırtıcı bir hal almıştı ve sahnede çiftler sevişir gibi dans ederken striptiz yapan kadınlar üzerlerinde sadece külotları kalana kadar soyunmuştu. Sahne ışığı tamamen kapanmış gezinen kırmızı ışıklar dışında hiç ışık kalmamıştı. Jon onu piste yönlendirdi ve insanların arasına karıştı. Jon ellerini genç kadının belinde sıkılaştırdı bedenlerini birleştirdi Clementine destek almak için kollarını Jon'un boynuna doladı. Öyle yakındı ki sıcak nefesini, baştan çıkarıcı kokusunu hatta tıraş losyonu gibi kokan şampuanının kokusunu alıyordu. *Pussycat Dolls'un Buttons* şarkısı insanın kanını kaynatıyordu. Clementine kalçalarını sallayarak ritmi yakaladığında Jon'da ona uyum sağladı ama Jon sadece dans etmiyordu. Bedeninin ön kısmını Clementine'a sürüyor, pantolonundaki sertliği genç kadına geçiriyor ve belindeki ellerini durmadan oynatıyordu.

Clementine bu baskıdan kurtulmak için "Saçların... Değişmiş," dedi.

Jon derin bir şekilde güldü. "Seninkiler de..." Clementine donup kalmıştı. Acaba sarışın olması hakkında ne düşünüyordu? Daha sonra kendine kızdı. *Sen onun gözündeki bir fahişeydin, kızıl saçlı bir fahişe... Beğenip beğenmemesi önemli değil. Sen busun.* Jon sanki Clementine'ın gözlerinden ne düşündüğünü okumuş gibi genç kadının sarı saçlarına tek eliyle dokundu.

"Çok güzelsin."

Clementine içindeki Pollyanna sürtüğünü susturamadı. "Sarışın olmam sorun değil mi?"

Jon gülümseyerek kafasını iki yana salladı. "Tek sorun senin olmaman Clementine."

Genç kadın bir mırıltı çıkararak başını Jon'un omuzuna yasladı. Eli ensesindeki üstlere göre daha kısa olan saçlarda geziniyordu. "Yeni tarzını sevdim."

Jon'un elleri Clementine'in kalçalarına indi ve onu sertleşmiş erkekliğine bastırdı. Clementine daha fazla dayanamayacağını hissediyordu bedeni mantığına karşı geliyordu. Bir yudum şehvet için çıldırıyordu ve kendini şarkının ritmine göre hareket ettirirken kalçalarının hareketleri sertleşti. Müzik hızlandıkça Clementine'm, Jon'a sürtünmesi de hızlanıyordu. Jon'un nefesi güçlü bir haldeydi bu kadar gürültüde bile duyuluyordu. Jon belindeki ellerinden birini çekerek genç kadının kalçasında gezdirdi daha sonra iki beden arasına sokarak Clementine'm istekle sızlayan kadınlığından ince elbise kumaşından dokundu.

"Islak mı?" Clementine cevap vermedi.

"Cevap ver bana! Islak mı? Benim için ıslandı mı? Beni hayal ettin mi? Bacaklarımı omzuma alıp o dar amını yaladığımı hayal ettin mi?" Elleri eteğinin altına kaydığını kadınlığına dokunmuyordu ama çok yakındı. "İçine girdiğimi hayal ettin mi? İçine girip çıkarken parmaklarımın arkandaki delikte olduğunu düşündün mü?"

Clementine daha fazla dayanamadı inleyerek dudaklarını ısırırdı. "Evet! Evet, lanet olsun! Çok ıslağım, ihtiyaç... İhtiyaç doluyum." Bu sözlerden sonra Jon'un eli etraftaki insanları, nerede olduklarını umursamadan Clementine'm dantel çamaşırının altına kaydığını Clementine yalan söylemiyordu. Sırılsıklamdı. Yeni çıkmaya başlayan tüyleri genç adamın hırlamasına neden oldu. Clementine'm ıslak kadınlığının dudaklarında işaret parmağını gezdirdi Clementine kollarının arasında titreyip ıslığa benzer bir soluk çıkardı. Jon işaret parmağını genç kadının girişine yaslayarak içeri itirdi Clementine'in içindeki o his genç adamı inlettirdi.

"Tanrım! Bunu nasıl özledim... Seni özledim. Lanet olası! Seni kaybettim ve bu berbat bir şey." Jon kesik kesik konuşur-

ken Clementine ne söylediğini anlayamıyordu sadece Jon'un daha fazla dokunmasını istiyordu, daha fazla, daha derin, daha yoğun. Clementine ellerini adamın boynundan çekerek pantolonuna uzandı. Fermuarını açıp adamın dikilmiş aletini çıkarıp avucunun içine sıktı. Jon parmaklarının sayısını ikiye çıkarıp genç kadını dans ederken, sahnede, kalabalığın ortasında düzerken Clementine'da adamın aletini ellerinin arasında okşuyordu.

"Çok edepsizsin... Birinin bunu görmesini umursamıyor musun? Benim aletimi görebilirler mesela şu yanda dans eden kızlar." Clementine sağ tarafındaki kızlara baktı.

"Ya da onu nasıl ahlaksızca okşadığını şurada öpüşen çift görebilir." Clementine, Jon'un aleti üzerindeki tutuşunu daha da sertleştirdi. Aletin ipeksi dokusunda kayan elleri genç kadını zevkten uçuruyordu.

"Aletin benim ellerimin arasında, ona istediğini yaparım, onunla istediğini yaparım Jon." Clementine adamın gözlerinin içine bakıyordu. Ve Jon, Clementine'in dudaklarına yapıştığında nefesi kesildi. Geri çekildiğinde Clementine soluk soluğa kalmıştı.

"Evet, güzelim. O senin istediğini yap. Benimle istediğini yap Clem. Oyna benimle, seviş, düzüş, bağır, çağır ama beni bırakma." Jon'un yalvarırcasına söylediği şeyler Clementine'ı duraksattı. Ama Jon genç kadını parmaklarıyla becermeye devam ediyordu ve Clementine çok yakındı. Genç kadın bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada Jon onu dudaklarıyla susturdu.

"Sus... Burada... Şimdi... Bu insanların arasında... Benim aletimi okşarken ve benim parmaklarım içini doldururken orgazm olmanı istiyorum." Clementine bu fikir ile çılgına döndü. Jon'un ritmi huzlanmıştı kendi ritmi de öyle. Jon parmaklarını ne kadar hızlandırırrsa o da onu o kadar sert okşuyordu. Dakikalar içinde Clementine orgazm sınırına gelmişti. Yuvadana uçmaya hazır bir kuş gibi kanatlarını göğese doğru açmış, bağlı bulunduğu ağaçtan ayrılmak üzereydi. Jon onu bir kez daha öperek orgazm çığlığının ağzının içinde patlamasına neden oldu. Kendi bedeni

bilinçsizce kasılıyordu ve Jon'un boşalma sıvıları eline akmıştı. Sıcak, yapışkan sıvıyı Jon'un aletine yayarak kasılmaları son bulana kadar onu okşamaya devam etti. Clementine tamamen rahatladığında Jon parmaklarını kadının içinden çıkardı Clementine da elini Jon'un aletinden çekti. Jon aletini pantolonunun içine iterken Clementine etrafa göz attı. Az önce öpüşen çift dans etmeyi ve öpüşmeyi bırakmış onları izliyordu.

"Bizi izliyorlar..."

Jon sırtıttı. "Biliyorum, tüm gösteriyi izlediler." Clementine yeni bir heyecan dalgasıyla doldu. Edepsiz hissediyordu ve lanet olsun ki hoşuna gidiyordu. Jon onu çekerek boş olan localarına ilerletti. Arkadaşları hâlâ ortada yoktu masalarının üzeri yarını içki bardaklarıyla doluydu. Jon önden geçerek sarmal koltuğun ortasına oturdu. Clementine'a yanını işaret ettiğinde genç kadın ona uydu. Jon'un hemen yanına oturdu fakat bu çok kısa sürdü. Jon onu kavrayarak kucağına aldı.

"Ayaklarını iki yana aç." Clementine arkası Jon'a dönük bir şekilde adamın kucağında otururken bacaklarını iki yana açarak kendini yerleştirdi. Aleti hemen altındaydı ve sanki az önce boşalmamış gibi şişkindi.

"Seni burada, şimdi becereceğim. İstiyor musun?" Clementine anında soluk soluğa kaldı. Düşünmek bile heyecan duymasına neden olurken yapması... Dayanabilir miydi?

"Biri fark edebilir. Sen... Ünlüsün ve..."

Jon sözünü kesti. "Sikmişim ünümü. Bunu yapmak her şeye değer. İstiyor musun?" Clementine onayladığında genç adam ellerini tekrar eteğinin altına sokup çamaşırını iki parçaya ayırdı. Clementine'ı biraz doğrultup fermuarını açtı ve aletini çıkardı. Clementine masaya tutunup kalçasını kaldırdı Jon'u içine almak için kendini ayarladı. Jon'un yardımıyla aleti yavaşça içine ilerledi. Tüm duvarlar aşılmıştı Clementine onu içinde, her yerde hissediyordu.

"Ahh... Jon..."

Jon hırlayarak aletini köküne kadar genç kadının içine sap-

ladı. "Şimdi yavaş olacağız. İnsanların ne yaptığımızı bilmesini istemiyorum. Yavaşça hareket et. Tıpkı şehvet için sevdiği adama sürtünen bir bakire gibi..."

Clementine haz doldu. Jon dibine kadar içine gömülüyken yumuşak hareketlerle öne ve arkaya giderek ritim tutturdur dışarıdan bakan bir insan sevgilisinin kucağında müziğe uygun salınan bir kadın olduğunu düşünebilirdi. Fakat gerçek bambaşkaydı. Jon elini Clementine'm saçlarından geçirip ensesini tuttu başını hafifçe öne eğdi.

"İçinde olmak... Yeniden doğmak gibi..." Bu bir itiraf mıydı? Yoksa öylesine mi söylemişti? Kahretsin! Clementine düşünemiyordu. Clementine ritmini hızlandırdı. Haz yoğunlaştıkça kaçıyor, Clementine yakalamak için daha da hızlanıyor daha da haşınlaşıyordu.

"Güzelim. Boşalman lazım sanırım güvenliğin dikkatini çekiyoruz." Clementine karanlıkta gözlerini kısarak etrafı taradı. İnsanların seks yapmasını engellemek için etrafta gezinen takım elbiseli güvenlik görevlilerinden biri ileriden onlara bakıyordu. Clementine daha da heyecanlandı. Sürtünerek kasıldı kendini sıkı çok geçmeden Jon'un adını mırıldanıp yumuşak bir şekilde gelmeye başladı. Jon onu kollarından sertçe tutmuş aletine bastırıyordu.

"Bende geliyorum. Lanet ol-sun!" Jon acı çeker gibi bir ses çıkarıp sıcak sıcak Clementine'ın içine aktı. Clementine güvenliğin daha fazla dikkatini çekmek istemediği için Jon'un kucağından kalkıp eteğini düzeltti.

"Lavaboya gitmeliyim." Jon itiraz etmedi. Yerinden kalktı ona belinden sarıldı ve koridorda ilerletti. Clementine kadınlar tuvaletine girerken Jon'da erkekler tuvaletinin kapısından içeri girdi.

Clementine tuvalette temizlendikten sonra ellerini yıkadı aynada kendine baktı. Tam anlamıyla bombok görünüyordu. Akan rimelini sildi ve ağzının etrafına dağılmış olan rujdan kurtuldu. Tanrım! Ne yapıyordu? Bir fahişe gibi Jon ile düzüşüyordu. Aş-

kını kendi elleriyle basitleştiriyordu. Derin bir nefes aldı. Belki de Jon'a hislerini söylemeliydi. Belki de artık bunun zamanı gelmişti. Jon'dan karşılık beklemiyordu ama yine de umut meleğin kanadıydı. Uçmaktan, en azından denemekten vazgeçecek değildi. Onun kendisini gerektiği gibi ya da Clementine'in istediği gibi sevmeyeceğini biliyordu ama genç kadın bu seks oyununa ve yalanlara daha fazla tahammül edemeyeceğini biliyordu. Tırnaklarını göğsüne batırıp kendi kalbini sökmekle aynı şeydi. Clementine dışarı çıktığında Jon sırtını karşıdaki duvara yaslamış onu bekliyordu. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Clementine ile göz göze geldi.

"Biraz konuşalım mı?" Clementine başını salladığında Jon önden yürüdü ve genç kadın onu takip etmek zorunda kaldı. Birlikte karanlık koridordan geçtiler acil çıkış kapısının önünde duraksayan Jon etrafında bakındı. Kapının mandalını açarak önce Clementine'in geçmesi için geri çekildi. Clementine tanıdık merdivenlerden inmeye başladı. Topukları ağırlığını zor taşıyordu ve pes ederek üçüncü basamakta durup onları çıkarıp eline aldı. Jon hemen arkasındaydı. Tıpkı o gece yaptığı gibi son basamakta oturdu ve Jon'da onun yanına yerleşti.

"Göründüğü kadarıyla ayrı olmak, terk etmek veya terk edilmek aramızdaki cinsel yoğunluğu azaltmıyor." Clementine adamı onayladı. Ağzını açtı ama Jon tüm sözleri ağzına tıktı. "Buna devam edebiliriz. Bunu kaybetmek zorunda değiliz. İkimizden biri zevk almayana kadar devam edebiliriz Clem." Nemli havayı ciğerlerine doldurdu.

"Hiçbir şey olması gerekmez bu sadece seks olabilir. Nasıl ve ne şekilde istersen... Senin memnun olacağın her şekilde bunu isterim. Seni her şekilde isterim Clementine. Bedenlerimiz dururlana kadar düzüşür sonra hayatımıza devam edebiliriz."

37. Bölüm

İHTİYAÇ VE YOKSUNLUK

Jon sözlerinin genç kadın üzerinde yarattığı etkiyi görmek istiyordu ama lanet olsun ki çok karanlıktı. Clementine bunu kabul edecek miydi? Elbette kabul edecekti. Clementine'ın seks sorunları vardı ve Jon tüm o sorunların çözümüydü. Clementine volkan olarak yaratılmıştı ama asla ateşini dışarı çıkaramamıştı. Jon ona ateşini bulmakta yardım etmişti. Belki de genç adam onun tek ateş kaynağıydı. Jon ise artık tamamen değişmişti. İyi, kötü veya boktan olup olmadığını bilmiyordu. Tek bildiği uyuşturucu isteği dışında bir şeye daha hastalık derecesinde istek duyuyor oluşuydu. Öyle ki temiz kalmaya çalıştığı o lanet günlerde yaşadığı baş ağrıları, krizler, uykusuzluk gibi problemlerden daha çok göğsüne sıkışan bir şey canını sıkıyordu. Clementine resmen hayatına dalmış onda bağımlılık yaratmıştı. Her şey bir yalandan ibaret olsa bile Clementine ile geçirdiği her dakikayı özliyordu.

"Ne diyorsun?" Clementine birden kahrkaha atmaya başladı. Öyle mutlu olduğu için ya da bir şeyi komik bulduğu için değil. Daha çok histerik bir sinir krizinden önceki tepkiydi. Kahkahası devam ederken Jon tedirgin bakışlarla genç kadını süzüyordu. Clementine nihayet sakinleştiğinde nefesini düzenledi.

"Sen katıksız bir piç kurususun." Tek elini yüzüne dökü-

len saçlarının arasından geçirip korkuluktan destek alıp ayağa kalktı.

"Sakin bir daha karşıma çıkma. Sakin... O aletini bulduğun ilk deliğe sok Jon Jones ama benim deliğim artık sana tamamen kapalı. Bu gece tam anlamıyla içkinin etkisindeydim." Jon yerinden kalkamıyordu sanki dizleri anlaşmayı bozmuş kalkması için gerekli olan kuvveti sağlayamıyordu.

"Bu gece... Pişman mısın?"

Clementine öfkeyle soludu. "Sadece bu gece içinde değil. O boktan işi kabul edip seninle tanıştığım için ve tüm o diğer geceler için pişmanım. Sen buna değmezsin Jon Jones. Sen... Şımarık, takıntılı, bağımlı herifin tekisin. Sen hiçbir güzel duyguyu veremeyeceğin gibi almayı da bilmiyorsun." Bunlar Clementine'in son sözleriydi. Genç kadın hızlıca basamakları çıkarken Jon olduğu yerde uzun dakikalar boyunca oturdu. Beyninden omurliliğine saplanan keskin ağrıyı hissettiğinde öfkeyle haykırdı. Yerinden zorlukla doğrulup korkuluklara tutunarak yukarı çıktı. Fakat acı dayanılmazdı. Kafasını demir kapıya sertçe vurdu. Şu an bu acının geçmesi için her boku yerdı. Cep telefonunu yokladı ve cebinden çıkardı. Telefonunda kayıtlı olmayan ama ezberinde olan bir numarayı çevirdi.

"İhtiyacım var." Adamın yayık ağzıyla konuşmasını bekledi.

"Parola?" Jon daha sonra pişman olacağını bile bile parolayı söyledi.

"Cehennem dansı."

"Yeri biliyorsun." Telefon kapandı. Jon yeri biliyordu elbette. Bilmez olur muydu?

Taksi Los Angeles'in tüm pis işlerinin döndüğü ara sokaklarından birinde durdu.

"Burada bekle birazdan dönerim." Adam onu onayladığında genç adam arabadan inerek ara sokaklardan birinde gözden kayboldu. Jon buradaki tüm o bok çukurlarım biliyordu. Gençliğinin çoğu burada geçmişti. Hatta Orlando ve Rich ile bu barlardan birinde tanışmıştı. Rich deli gibi içip bardaki tüm

fahişeleri ellerken Orlando arka kapıdan çıkmış ve karanlığın içindeki bir adamla pazarlık yaparak biraz toz almıştı. Jon onun kim olduğunu biliyordu. O yıllarda yeni yeni tanınmaya başlamışlardı fakat yine de ünlüydüler. Orlando onu fark ettiğinde yakasından kavrayıp duvara yapıştırmıştı ve Jon onu gördüğünü kimseye söylememe karşılığında onlarla bir prova yapmak için şans istemişti. Bir nevi şantajdı ve Orlando bu fikirden pek hoşlanmamıştı ama yaptığı şeyi saklamaya kararlıydı. Jon hâlâ onun gibi bir adamın neden öyle bir maddeye ihtiyacı olduğunu anlayamıyordu. Neyse ki yaptıkları konuşmada onun bundan kurtulduğunu öğrenmişti. Orlando güçlüydü böyle pisliklerle işi olmaması gerekirdi. Jon gibi zayıf, acması bir zavallı değildi. Grubun kaptanı olarak Orlando ona bir şans verdiğinde Rich ve Luke itiraz edememişlerdi. Jon iyi olduğunu biliyordu çocuklarda iyi olduğunu görmüşlerdi. Rich'in kardeşinin ölümünden sonra açık kalan boşluğu Jon doldurmuştu. Rich bundan uzunca bir süre nefret etse de artık ona alışmıştı. Artık o ekibin bir parçasıydı. Araf'taydı. Cehennemden çıkmıştı... Düşmesinin an meselesi olduğunun da farkındaydı. Siyah botları kaldırımda sert sesler çıkarıyordu. Sokak boştu ama hâlâ açık olan birkaç bardan müzik sesleri geliyordu. Dar sokağa bakan pencerelerde dönen olayları anlamak için görmeye gerek yoktu. Sesler bunu haykırıyordu. Sekse, kavgaya, küfre karışan sesler hayatın bir parçasıydı. Jon çöp tenekesinin yanından geçerken sokaktaki tek canlı gibi görünen kediye baktı. Onun tek canlı olmadığından emindi. Siyah demir kapısının önünde durdu. Kapı artık pek siyah sayılmazdı aslında ama Jon o kapının bir zamanlar siyah olduğunu biliyordu. Şimdi ise daha çok siyaha karışmış paslı demir yığınydı. Kapıyı dört defa yumrukladı üç saniye durdu ve iki defa daha yumrukladı. Demir kapı büyük bir gıcırtyla açıldı. Karşısına çıkan adam iki eksik dişiyle gülümsedi.

“Bir süredir yoktun?”

Jon şapkasını yüzüne doğru biraz daha çekti. “İşlerim vardı.” Cebinden bir tomar para çıkarıp adama uzattı. Adam parayı kontrol ettikten sonra arka cebinden çıkardığı küçük toz

paketini Jon'a uzattı. "Cehennemde bol şans..." Tam da ihtiyacı olan şey...

Jon kendini eve hapsetmişti. Bütün panjurları indirmiş evi karanlığa boğmuş telefonunu da kapatmıştı. Tek istediği yalnız kalmaktı. Sehpanın üzerinde duran maddenin son kalıntılarını da burnuna çektiğinde baş ağrısı geçmişti. O durgun, zavallı, üzgün halinin yerini içinde enerji patlamasına sebep olan bir adam almıştı. O kadar büyük bir enerji ile doluydu ki oturamıyordu bile. Evin içinde oradan oraya dolanırken hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Bunun ne olduğunu biliyordu. Uzun süre almadığı için madde onu cezalandırıyordu. Tıpkı Clementine gibi... Clementine'da onu cezalandırıyordu. Lanet olası Clementine... Hayatına girmiş ve her şeyi bok etmişti. Önceden ne olabileceğini ya da olamayacağını biliyordu. Dünya onun için çok basitti. Karanlık geçmişti, tozu ve kızıl kadınları olduktan sonra yaşamak kolaydı. Ama o yalancı, ikiyüzlü, güzel... Lanet olsun çok güzel. Clementine gelmiş hayatını boktan daha bok etmişti. Masanın etrafında duran sandalyelerden birini kaldırıp duvara fırlattı. Sandalye parçalara ayrılmış olsa da öfkesi dinmiyordu. Jon içinin kuruduğunu hissediyordu. Bedeni büyük bir açlık ile kıvrılırken düşündüğü tek şey içindeki histen nasıl kurtulacağıydı. Biri göğsüne demir çubuklar sokmuş gibiydi. Acıyı hissediyordu. Daisy öldüğünde hissettiği o derin, yakıcı, çaresiz boşluk tam olarak göğsündeydi. Başka bir sandalyeyi alıp duvarda asılı duran aynaya fırlattı. Ayna da üç parçaya ayrılmıştı yere düşen parçaları kendine benzeten genç adam hırsla tüm evin altını üstüne getirdi. En sonunda bedeni titremeye başlamıştı. Enerji etkisi son buluyordu. Şimdi titreyeceğini, üşüyeceğini hemen ardından terleyeceğini ve sızıp kalacağını biliyordu. Bu acıyı biliyordu, bu yoksunluğu yaşamıştı. Bilmediği şey ise Clementine'dı. Onun yoksunluğunu nasıl atlatacağını, pürüzsüz tenine dokunmadan nasıl duracağını, tüm taze çiçeklerin kokusundan mahrum kalarak nasıl nefes alacağını bilmiyordu. Clementine onun yıllarca çektiği o acıyı bile söküp almıştı. Hem de konuşmak gibi basit

bir şey yaparak. Biraz daha öfkelen-di elleriyle saçlarını çekerek kafasını eğdi.

“Hayır! Sana yalan söyledi. Her şey yalandı! Seni kandırdı! Seninle oynadı, istediğini aldı ve kışına tekmeyi bastı.” Duvar-dan destek alıp ayağa kalktı. Bedenine yön vermeye çalışarak kırılmış aynanın duvarda kalan bir parçasından kendi yüzüne baktı. Jon Jones için kırık bir aynadan kendine bakma zama-nıydı, Jon Jones için kırık parçalarını kırık bir aynadan görme zamanıydı.

“Seni kimse sevmedi lanet olası. Sen sevil-meyecek kadar de-ğersiz bir mahlûksun.” Dağınık saçlarına, mor gözaltlarına ve gerçek olamayacak kadar beyaz suratına puslu gözleriyle bir kez daha baktı.

“Seni annen sevmedi, öğretmenlerin, bakıcılar, koruyucu ai-leler... Hiçbiri sevmedi. Jared’ı aldılar ama sen daha küçük ol-mana rağmen geride bıraktılar. Sen sorunlu bir piç kurususun.” Denge kaybı yaşayarak tek elinin avucunu duvara yasladı. Kendi kendine güldü. Gülüşü kan akıtacak kadar keskindi.

“Daisy... Peki ya o? Umurunda bile değildin. Onun gö-zünde bir mecburiyettin. Jared’a yakın olmak için kullanıyordun seni. Onun için ölmeyi seçti oysa senin için yaşasa yeterdi. Za-vallı!” Duvara sert bir yumruk attı.

“Clementine haklı. Sen saplantılısın. Daisy senin yerine Ja-red’ı seçtiği için öfkeli-sin. Hayatın boyunca kimse seni sevme-diği için öfkeli-sin.” Dizlerinin üzerine çökerek gözyaşlarını ser-best bıraktı. Genç adam hıçkır-a hıçkır-a ağlarken aklında artık geçmişin acısı yoktu. Geleceğe dair umutsuzluğu ve yüreğinde taşıdığı kocaman bir boşluk vardı.

Jon saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Zaman kavramı aynı hisleri gibi karanlığa gömülmüştü. Kapısı yumruklanı-yordu ama sesler bir pusun ardındaydı. Boğuk, bastırılmış gürültüyü umursamıyordu. Tek istediği onu içine çekmeye çalışan karan-lığa tamamen teslim olmaktı. Kapı açıldığında kısıp bir ışık içeri doldu. Jon sislerin ardından Luz’u ve Luke’u gördü. Yanlarında

yabancı bir adam daha vardı Jon onun çilingir olduğunu tahmin ediyordu.

Luz küfürler ederek yanına çömeldi. "Seni kaçık, seni piç kurusu! Meraktan öldük." Jon boş gözlerle genç kadına bakıyordu. O sırada yanına gelen Luke, Jon'u yakasından tutup havaya kaldırdı. Yanağına sağlam bir yumruk savurdu. Bu Luke'tan yediği ilk yumruk değildi o yüzden yanağını tutarak gülmeye başladı.

"Karımı üzdün göt herif! Luz'u üzemezsin anladın mı? Senin beynini dağıtırım!"

Luz aralarına girerek Luke'u durdurdu. "Yine toz çekmiş."

Luke sinirle dişlerini birbirine bastırdı. "Yeter artık. Bu bokluklarına daha fazla devam edemez."

İşaret parmağını genç adamın suratına doğrulttu. "Ya gider tamamen temizlenene kadar o rehabilitasyon merkezinde kalırsın ya da..."

Cümlelerin devamını getiremeden Jon konuştu. "Ya da ne? Beni gruptan mı atarsınız?"

Luke gergindi, öfkeliydi. "Evet, bunu yaparız. Dostumuz olman önemli değil grup her şeyden önemli."

Luz, Luke'un kolunu tutarak onu yumuşattı. "Gidip Rich ve Orlando'yu getir. Ben biraz onunla konuşacağım." Luke başta tereddüt etse de başını sallayarak geriledi. Kapıyı kapatıp çıktığında Luz ellerini beline koyarak karşısında derbeder bir halde duran adama baktı. Gözleri yavaşça altı üstüne gelmiş evde dolaştı. "Burada ne oldu böyle?"

Jon yalpalayarak koltuğa geçti ve kendini attı. "Hiçbir şey."

Cevabı Luz'u tatmin etmedi. Genç kadın panjurları açmak için kumandayı bir süre aradı daha sonra yerde olduğunu gördü. Açılan panjurlar odayı aydınlatıp kargaşayı ortaya çıkarırken Jon gözlerini kısarak ışıktan rahatsız olduğunu belli etti.

"Burası ceset gibi kokuyor." Luz pencereleri de açıp içeri hava girmesini sağladı. Bu arada Jon güldü.

"Çürüyen ruhumun kokusudur o." Luz iç çekerek mutfağa

yöneldi. Bir bardağa su doldurup Jon'un yanına oturdu. Suyu genç adama uzattı. Jon itiraz etmedi suyu aldı ve içti. Luz car car konuşup insanın tüm yaşam hevesini alabiliyordu ve yaşam hevesinden geriye pek bir şey kaldığı söylenemezdi.

"Bir süredir iyiydin JJ. Ne oldu?"

Genç adam bardağı ellerinin arasında sıktı. "Çuvalladım."

Luz güldü. "Bu sık olan bir şey. Yine ne yaptın?" Luz'un onu kısacık zamanda bu kadar iyi tanuması karşısında sırtımdan edemeyen genç adam sıkıntılı bir nefes verdi. Bu sefer gerçekten her şey karışıkta ama bir şey yapmamıştı. Clementine'in istediği şeyi vermeye çalışıyordu. Genç kadın bunu bile kabul etmiyordu.

"Beni bir daha görmek istemediğini söyledi. Onu tamamen kaybettim."

Luz'un ağzı bir o şeklini aldı. "Ona karşı yeterince dürüst müydün?"

Jon elini saçlarından geçirdi. "Evet, istediğim her şeyi ona açıkça söyledim. Sen böyle yapmamı söyledin ve Jared... O da açıkça söyle dedi." Luz anlamıyormuş gibi görünüyordu. Açıkçası Jon'da anlayamıyordu. Clementine ve o... Gayet iyidiler. Tanrım resmen ateşle barut gibiydiler onlardaki tutku ortalığı alevler içinde bırakmaya yetiyordu. Sorun neydi? Başkası mı vardı? Bu kadar zamanda başkasını mı bulmuştu yani?

"Ve Clementine'da seni bir daha görmek istemediğini mi söyledi?" Jon başını sallayarak onu onayladı. Fakat Luz sanki bir şeyleri yerine oturtamıyordu.

"JJ ona tam olarak ne söyledin?"

Genç adam sinirlendi. "Lanet olsun! Tekrar hatırlamak istemiyorum Luz. Paramparçayım farkında değil misin?"

"Buna bir anlam yükleyemiyorum. Clementine, sen ona açık davrandıysan buna karşı koyacak bir kadın değil."

Jon acı dolu bir şekilde güldü. "Onu nereden tanıyorsun Luz? Hayatımıza yalanlarla girdi, şimdi de dürüst davranıyor

işte. Ben sevilecek bir adam değilim. Hele Clementine gibi bir kadının seveceği türde bir adam hiç değilim."

Luz kısa şortunun üzerinden görünmeyen tozları silkeledi. "Böyle düşünme JJ senin harika bir kalbin var ve o kesinlikle sevmeye değer. Ayrıca evet, belki Clementine bize yalan söyleyerek aramıza girdi fakat birazda onun açısından bak. Buna mecburdu. Kardeşini gördün JJ ve onu tamamen yanlış tanımış bile olsak âşık bir kadın âşık bir kadını anlar..."

Jon bir nefes verdi. Kalbi anında hızlanmıştı. "Âşık bir kadın mı? Clementine mı?"

Luz başını salladı. "Aslında bunu onun söylemesi gerekiyordu. Bilirsin kızlar arasında konuşulan kızlar arasında kalır."

Jon yerinden fırladı. "Lanet olsun... Siktir!" Luz'un tam önünde dikildi. "Sana tam olarak ne söyledi? Bana âşık olduğunu mu söyledi?"

Luz onu onaylarken "Hem de sanırım ilk günden beri... İstifa etmesinin nedeni de buydu? Anlamadığım sen ona duygularından bahsettikten sonra neden karşılık vermediği," diye yorumda bulundu. Jon o an nasıl bir bok yediğini idrak etti ve Luz'un onun bakışlarından ne düşündüğünü anlaması uzun sürmedi.

"Ona tam olarak ne söyledin?" Jon başının döndüğünü hissediyordu. Bunu nasıl yapabildiği?

"Ona sadece seks yapıp hayatlarımıza devam edebiliriz dedim."

Luz bir küfür savurdu. "Seni koca kafalı beyinsiz! Tam olarak bunu mu söyledin?" Jon başını salladığında bir küfür daha döküldü dudaklarından. Ayağa fırlayarak Jon'u göğsünden itirdi.

"Bunu nasıl yaparsın! Seni beyniyle siki yer değiştirmiş piç kurusu. Ne zaman siki yerine başka bir organıyla düşüneceksin. Beyninin içi neyle dolu böyle!" Genç kadın ne söylese haklıydı. Jon hâlâ şok halinde olduğundan ettiği küfürlerin bir kısmını duyamıyordu.

"Ben... Çuvalladım. Yani beni sevdiğini bilmiyordum. Her şeyin bir yalan olduğundan emindim. Her şey derken... Her şeyi kast ediyorum. Bana davranışı, gözlerindeki bakış. İyi bir oyuncu olduğunu sandım." Duraksadı gözleri bir boşlukta donmuş kalmıştı.

"Düşündüm ki... Yanımda olsun istedim. Ne şekilde olduğu önemli değildi. Beni kullanmasına bile razıydım. Berbat bir haldeydim Luz biliyorsun. Bana vereceği kırıntılarla bile yetinebilirdim."

"O sana bir kırıntıdan çok daha fazlasını sunabilirdi ama siz erkek bozuntuları asla gerçek duygularınızı söylemiyorsunuz. Siz bencil, egoist yaratıklarsınız. İlk adımı neden hep kadımlar atmak zorunda?" Luz'un isyanına cevap veremedi. Kendi derdi ile meşguldü. Bunu nereden bilecekti ki? Clementine'in bir yalancı olduğunu daha yeni öğrenmişti. Aslında yalan tek taraflı değildi. Jon'da, Clementine'a bir sürü yalan söylemişti. Genç adam suçluluk duygusu içinde boğulduğunu hissediyordu.

"Onu aramalıyım."

Jon'dan dakikalar sonra gelen tepkiye kaşlarını çatarak bakan Luz "Bravo Bay sikten akan şahane fikir. Gerçek bir deha gibi konuştun," diyen Luz yalandan bir alkış yapmayı ihmal etmedi. Jon düşünemiyordu beyni tamamen uyuşmuştu. Ne yapması gerekiyordu? Ararsa açmazdı muhtemelen bu yüzden en mantıklısı ona gitmekti. Evet, ona gidecekti. Koltuğa oturup yerden botlarını aldı ve çıplak ayaklarına geçirdi. Luz ne yapıyorsun dercesine adama bakıyordu en sonunda dayanamadı. "Gitmeye mi karar verdin?"

Jon bağcıklarını ayakkabının için sıkıştırdı. "Onunla konuşmalıyım. Her şeyi anlatmalı ve özür dilemeliyim. Gerekirse yalvarırım."

"Tabi zaten Clementine'da seni bekliyordur. Hatta sana harika bir karşılama hazırladığından eminim. O söylediklerinden sonra ben olsam bedeninin her noktasını şişlerim. Bir kadın için sözlerden daha çok yaralayan, acıtan ve ağır gelen bir şey yok-

tur." Clementine ona öfkeli olmalıydı. Hem de çok öfkeli. Ona *yine* fahişe muamelesi yapmıştı ve Clementine'in en nefret ettiği şey buydu. Jon'un başkasına saplantılı olmasını bile kabullenmişti, bağımlılığına çözüm bulmaya çalışmıştı ama Jon ona defalarca bir fahişe gibi davranmıştı. Bu durumda onu görmek istemeyecekti.

"Ne yapmalıyım? Onu kaybedemem."

Luz şimdi yola geliyorsun bakışlarını genç adamın üzerine dikti. "Biraz sabretmen gerekecek ve tek şartım rehabilitasyon... Clementine'in da tek şartı bu olurdu."

Bir ay... Sikik bir ay sonunda dışarıdaydı. Kendini daha iyi hissediyordu. Bir ay o boktan uzak durmayı başarmıştı ve doktorlara göre iyi gidiyordu. On bir ay daha kontrol altında olacaktı fakat artık eski hayatına dönebilirdi. Dört duvar arasında kapalı kalmasına gerek yoktu. Jon daha önce de rehabilitasyona girmişti fakat o zaman bunu istememişti. Sadece Orlando'nun gazabından korunmak için bunu yapmıştı. Orlando rehabilitasyona bile girmeden maddeden sıyrılmıştı ama Jon onun kadar güçlü değildi. Çıktıktan bir hafta sonra gruptan gizli olarak tekrar kullanmaya başlamıştı. Oysa şimdi kendini hafif hissediyordu. Bir amacı vardı... Bir ay boyunca çocuklar sürekli ziyarete gelmişti. Orlando konserleri ertelemiş olsa da sinirli görünmüyordu. Çocuklar Jon'un verdiği doğru karardan dolayı mutlulardı. Genç adam rehabilitasyon merkezinin önünde onu bekleyen minibüse bindi. Orlando, Rich, Luke, Luz hepsi aracın içindeydi. Sıcak karşılaşmanın ardından Jon elini uzayan sakallarında gezdirdi.

"Sam beni Clementine'm evine götürür müsün?"

Luz araya girdi. "Hayır, olmaz." Jon sinirlendiğini hissetti. Bir şey mi saklıyorlardı?

Luz onun koluna vurdu. "Hafta sonuna kadar Clementine'ı görmeyeceksin." Jon kafasını iki yana salladı. Lanet bir aydır

onu görmüyordu zaten. Onunla artık konuşmalıydı. Jon bir şey söyleyemeden Luz devam etti.

“Orlando, bu hafta sonu senin dönmen şerefine, bağımlılıktan kurtulanlar için bir yardım konseri ayarladı.” Döner dönmez bir konser verecek olmaları genç adamı bir nebze olsun hayata döndürdü. LA’da ki konserleri her zaman severdi. Çılgın, kural-sız, uyumayan, ateşli şehir...

“Ve ben konsere kimi davet ettim bil bakalım?”

Jon’un gözleri açıldı. “Clementine...”

Luz başını sallayarak onu onayladı ve konuşmasına devam etti. Fakat artık Jon onu dinleyemiyordu. Clementine konsere gelecekti. Jon’un ona gitmesinden çok daha iyiydi. Genç adamın aklında şekillenen planlar riskli olsa da Jon gözetim altında olduğu süre boyunca çok düşünmüştü. Clementine onu bir hiçlikten var etmişti. Şimdi Jon var olmaya devam etmek için Clementine’a ihtiyaç duyuyordu.

38. Bölüm

CEPTEKİ UMUT

Clementine masasında oturmuş huzursuz bir şekilde elindeki kalemi çeviriyordu. Yazısını az önce tamamlamıştı fakat kontrol edecek kadar dikkatini toparlayamıyordu. Jon'u iki haftadır görmüyordu çabuk atlatacağını düşünmüştü *ama hayır!* İçinde bir yerde bir şeyler acıyordu. Ona kızgındı, ondan nefret ediyordu, o güzel yüzüne sağlam bir yumruk atmak istiyordu ama salak kalbi hâlâ onun için heyecanla çarpabiliyordu. Hele ona resmen fahişe damgası vurduktan sonra... *Sadece seks yapalım Clementine! Göt herif.* Dişlerini birbirine bastırdı. Clementine hiç kimsenin telefonlarına bakmıyordu. Jon'a ne kadar öfkeli olursa olsun ona koşmak isteyen duyguları da vardı. Bu yüzden gruptakilerden uzak durmayı en iyi plan olarak görmüştü. Luz'u birden iş yerinde gördüğünde şaşırmıştı çünkü kimseye nerede çalıştığını söylememişti. Daha sonra genç kadının aklına Orlando'nun bağlantıları gelmişti. Luz kapıda dikilirken "Orlando mu?" diye sordu.

Luz gülümseyerek başını salladı. "Gelebilir miyim?"

Clementine ona tekli koltuklardan birini işaret etti. "Elbette."

Luz koltuğa oturdu buraya o kadar aykırı duruyordu ki Cle-

mentine gülümsemeden edemiyordu. Minik kot şortu, göbeği açık siyah bluzu ve zımbalı uzun botları içinde asi imaj çizmeye çalışsa da turuncu saçları ve ufacık bedeni onu sevimli yapıyordu. Clementine yerinden kalkarak genç kadının karşısındaki koltuğa yerleşti.

Clementine klasik beyaz takımı içindeydi ve Luz onu gözleriyle süzüp kıkırdadı. "Ne oldu?" Clementine kendine bir göz attı.

"Seksi görünüyorsun. Seksi, ciddi ve akıllı..."

Clementine kakhaha atmadan edemedi. "Sende seksi görünüyorsun. Seksi, çılgin ve şirin..."

Luz dudaklarını büzerek "Rock yıldızları şirin görünmez Clementine Hudson!" dedi.

Clementine duygulu bir şekilde genç kadına bakarak "Seni özlemişim," diye mırıldandı.

Luz gözlerini kaçırdı. Duygularını saklamaya çalışır gibi bir ifadesi vardı daha sonra kendini toplayarak kaşlarını çatı. "Telefonlarımı açsaydın, beni bu kadar özlemezdin."

Clementine suçlulukla başını eğdi. "Yapamazdım Luz. O kadar güçlü değilim biraz daha iyileşmem gerekiyordu."

Luz anlarımış gibi başını salladı. "İyileştin mi peki?"

Clementine dudaklarını birbirine bastırdı. Ağzından çıkma ihtimali olan sözleri tutmaya çalışır gibiydi ama buna engel olmadı. "Hayır."

Luz cevabı tartar gibi saçıyla oynarken düşündü. Daha sonra hafifçe gülümsedi. "O halde seni ikna etme şansım yüksek gibi..."

Clementine elini kaldırıp olası konuşmaya engel oldu. "Lütfen Luz. Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Gerçekten güçlü durmaya çalışıyorum ama fazlasıyla üzgünüm. Ağzından çıkacak tek kelime hasarlı olan ruhumu yerle bir edebilir."

Luz bunu anlıyordu. Clementine onun anladığını biliyordu. O âşık bir kadındı ve Luz'un da belli yaralar aldığını hissediyordu.

yordu. Ancak ruhu yaralı olan insanlar Luz kadar anlayışlı ve hisli olurdu. Luz bir süre sessizliği tercih etti ama parmaklarıyla oynuyor olması aklındakini söylemekten vazgeçmeyeceğini gösteriyordu. "Clementine... Sana ne söylediğini biliyorum bana her şeyi anlattı."

Clementine derin bir soluk verdi. "O zaman onun hakkında konuşmayalım Luz."

Luz itiraz etti. "Öyle söylemek istemedi Clem sadece kendini anlatamadı. Korktuğu için çuvalladı. Neyse bunları sana benim anlatmam doğru olmaz. JJ rehabilitasyonda bilmek istersin diye düşündüm."

Clementine'in ağzı açıldı ve gözleri Luz'a odaklandı. Bu doğru muydu? Jon kendi için mücadele etmeye karar mı vermişti? Genç kadın buna gerçekten sevinmişti. Jon'un o hallerini hatırlıyordu ve... Çok kötüydü. "Buna sevindim."

Luz yerinden kalktı yüzünde geniş bir sırıltı vardı. "Orlando bir konser organize ediyor. LA'da JJ rehabilitasyondan çıkınca yapılacak. Bağımlılıktan kurtulanlara yardım amaçlı. Belki yeni derginde bunu duyurmak ve organizasyonun basm kısmını ele almak istersin."

Clementine donup kaldı. "Bana iş mi veriyorsunuz?"

"Aslında pek öyle sayılmaz. Başarılı bir gazeteci olduğun için tanıtım yapmanı istiyoruz. Bu organizasyonda bulunmak isteyeceğini düşündük." Clementine heyecanlandı. Bu teklif yeni kurulmuş bir dergi için paha biçilemezdi ve Clementine'm böylesine büyük bir işi alması demek... Kariyeri için oldukça etkili olurdu. Luz bunu biliyordu. Onun işine olan düşkünlüğünü biliyordu! O yüzündeki şeytani gülümsemenin sebebi buydu. Clementine cevap vermek üzereyken Luz araya girip onaylamaz bir çık sesi çıkardı.

"Hayır! Hemen cevap verme. Bunu iyice düşün ve eğer kabul edersen seninle bir röportaj yaparım. Düşünsene yeni parlayan rock yıldızı ve Luke King'in çiçeği burnunda karısı Luz

King... Senin dergine ve sana röportaj veriyor." Elleriyle abartılı hareketler yaparak olayın heyecanını arttırmaya çalışıyordu.

Clementine oturduğu yerden kalkıp eteğini düzeltilti. "Ben öyle röportajlar yapmıyorum. Daha sanata yönelik ve gerçekçi şeyler yazıyorum."

Luz dudaklarını büzdü. "İyi ya işte insanlar Araf grubunun o sözlerini merak ediyordur. Kimseyle röportaj yapmadığım düşünülürse..." Clementine bir homurtu çıkardı. Luz güneş gözlüklerini çantasından çıkarıp gözüne taktı ve şapkasını da elinde tutarak Clementine'in iki yanağını öpmek için parmak uçlarında yükseldi.

"Peşini bırakmayacağım Clem."

Gerçekten de bırakmamıştı. Luz istediği bir şeyi elde etmek için fazla ınatçı olabiliyordu. Öyle de olmuştu. Clementine onun aramalarına ve ani ev baskınlarına daha fazla karşı koyamamıştı. Acaba röportaj yapmak için gazeteciyi sıkboğaz eden kaç tane dünya starı vardı? Clementine nihayet ikna olduğunda Luz onu röportaj için eve davet etmişti. Genç kadın evde Jon'un olmayacağından emin bir şekilde oraya gitmişti. Luz ve Clementine röportaj yaptıktan sonra uzun uzun konuşmuş iyice kaynaşmışlardı.

Clementine kahvesinden son yudumu aldığı anda Luz parmaklarıyla masada ritim tutmaya başlamıştı. "Kırıntılara razı olduğunu söyledi."

Clementine anlamayarak, "Kim?" dedi.

"JJ..." Genç kadın karşısındaki havuza odaklandı. Bahçede esen hafif rüzgâr havuz suyunun serinliğini taşıyordu. Karşıda sıralanmış Palmiye ağaçları yaz melteminin dansına eşlik ederek hafifçe sallanıyordu. Clementine onu düşünmemek için tabiat anayla bağ kurmaya çalışıyordu fakat onu düşünmediği tek bir an dahi yoktu.

"Jon'un seksi bir kırıntı olarak gördüğünü sanmıyorum Luz. Seks onun için hayatın kendisi."

Luz katılmadığını belirtircesine boğazını temizledi. "Sadece

öyle görünüyor. Seksi hayat olarak gören Rich, Clementine. Kesinlikle JJ değil. JJ tüm hikâyeyi anlatmamış olsa da geçmişte aldığı bir yara yüzünden sevmekten korktuğunu anlayabiliyorum. O korkuyor.” Clementine her seferinde Jon’a hak vermenin saçma bir yolunu buluyordu. Neden bu kadar zayıftı ki? O her zaman ayaklarının üzerinde durmaya çabalayan kadın nereye gitmişti? Aşk insanın kalbinden başka neyi söküp alıyordu. Clementine artık dik durmakta zorluk çekiyordu.

“Bana anlattı... Ben ona hak verdim Luz. Her fırsatta ona hak verdim. Kırıntılara razı olduğunu söylüyor ama kırıntılardan iyiliği bulan bendim. Onun her ardında bıraktığı kırıntı benim kalbime battı ama ben her seferinde onun içindeki iyiliği gördüm. Bana fahişe olduğumu her defasında hissettirmesine rağmen onu sevdim.”

Clementine gözünden damlayan yaşları sildi ve burnunu çekti. Luz onun ağladığını fark ettiğinde genç kadma sarılıp saçlarını okşadı. “Biliyorum... O tam bir piç. Fakat hislerini biliyorum. Senden onun için şans istemeye hakkım yok. Bunu kimse isteyemez. Sadece kalbini bir kez daha dinle doğru yolu gösterecektir.” Clementine cevap vermedi. Vedalaşıp kalkacağı sırada çocuklar eve geldi. Clementine hepsine tek tek sarıldı onları özlemişti. Orlando yorgun bir şekilde gerindi kafasındaki beysbol şapkasını çıkarıp havalandırdı ve geri taktı.

“Eve gidiyorsan seni bırakayım hem şu yardım için basım planlamasını konuşuruz.” Clementine onu onayladı ve Orlando ile birlikte evden ayrıldı.

Devasa Jeep’i Clementine’in evine doğru süren adam oldukça sessizdi Clementine yerinde kıpırdanırken bir süredir merak ettiği şeyi sormak istedi. “Şey, merak ediyordum da... Martin’e ne oldu? LA’da iş bulamayacağım konusunda yemin ettiğini hatırlıyorum ve şimdi ortada yok.”

Orlando derinden bir kahkaha attı. “Şimdi iş bulduğun düşünülürse, yeminlerini tutmakta pekiyi değil ya da yeminlerini tutamayacak durumda...”

"Nasıl yani?" Orlando kırmızı ışıktaki durduğunda Clementine'a dönüp göz kırptı.

"Hâlâ bir gazeteci olduğunu göz önünde bulundurursam onu öldürüp ıssız bir tepeye gömdüğümü sana itiraf edemem." Clementine'ın şok ifadesini görür görmez daha fazla dayanamayıp çok eğlenirmiş gibi kahkahalar atmaya başlayan Orlando gaza basarak yola devam etti.

"Elinde bir şey kalmamıştı. Bütün birikimini aptal bir dergiye yatırmıştı ve o dergiyi yok etmem için birkaç işine taş koymam yetti. Parası yok ve bizimle artık uğraşamaz. Dokuz beş çalışan bir adamdan daha fazlası değil."

Clementine anlıyormuş gibi başını salladı. "Bu nasıl oluyor?"

"Ne nasıl oluyor?"

"Nasıl bu kadar tanıdığın var ve diğer çocuklardan daha zenginsin?"

Orlando genç kadını kendinden emin bir şekilde cevapladı. "Babam bir iş adamıydı ve beni o büyüttü. İkna konusunda başarılıyım elbette hangi alanlara yatırım yapacağım konusunda da... Yani diğerler çocuklar gibi sadece müzik yaparak para kazanmıyorum. Pek çok alana yatırım yapıyorum. Geniş çevremi ise paraya ve ikna kabiliyetime borçluyum." Clementine anlıyordu. Onda gerçek bir iş adamı kumaşı vardı.

Konser tarihi yaklaştıkça Clementine yoğun zamanlar geçiriyordu. Bu iyi geliyordu. Genç kadın böylesine bir tempoda çalışmayı özlemişti. Jon'un henüz ne zaman çıkacağı kesinleşmemişti fakat Luz bir, iki haftaya kadar çıkacağını düşünüyordu. Durumunun iyiye gitmesinden dolayı memnundu. Yatmadan önce Claire ile konuştuğu bir akşam içine yayılan sıkıntıyı hissetti. Bir şey onu boğuyordu. O an aklına hastalığıyla mücadele eden ve

yapayalnız olan Jared geldi. Genç kadın hızla telefonunu bulup Luz'u aradı ve ondan Jared'ın hastane bilgilerini aldı. Clementine yarın iş çıkışında Jared'ı görmeye gidecekti. İşten çıktığında bir taksi bulup doğruca Jared'ın tedavi gördüğü kliniğe gitti. Clementine'in, Jon ile görüşmediği zaman diliminde Jared kliniğe yatırılmıştı. Luz onu ziyaret ettiklerinden ama durumunun iyi olmadığından bahsettiğinde Clementine onu görmek için daha da büyük istek duydu. Kliniğin önünde taksiden indi onu ne halde göreceğini bilmiyordu bu yüzden yüzüne güçlü kadın sırtışını yerleştirip içeri girdi.

Bankoda duran kadın, Clementine içeri girince genişçe gülmüsedti. "Hoş geldiniz hanımefendi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Clementine gözlerini etrafta gezdirdi. Oldukça lüks bir klinikti içeride o çirkin hastane kokusundan eser yoktu. "Merhaba Jared Jones ile görüşecektim."

Kadın onu tanıdığını belli eden bir şekilde iç çekti. Anlaşılan Jared hâlâ etkileyiciydi. "Çok yakışıklı bir adam, çok yazık..." Yüzü aniden üzgün hale bürünmüştü.

Clementine derin bir nefes aldı. "Onu görebilir miyim?" Kadın üzgün halinden de hemen sıyrıldı anlaşılan çoklu duygu yaşayabiliyor ve duygular arasında hızlı geçiş yapabiliyordu. Şimdi yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

"İsminizi öğrenebilir miyim?"

"Clementine Hudson."

Kadının uzun tırnakları tuşların üzerinde gezindi. "Üzgünüm ziyaret listesinde isminiz yok. Jared'ı arayıp sormam gerekiyor."

Clementine başıyla kadını onayladı Jared'ın onu hatırlayacağını düşünüyordu. Kadın telefonu kaldırıp bir numara tuşladı. Beklerken saçıyla oynuyordu. Telefon açıldığında sevimli bir ses tonuyla "Jared... Listede ismi olmayan bir ziyaretçin var," deyip duraksadı. "Yorgun olduğunu kendisine iletirim."

Kadın telefonu kapatmak üzereyken Clementine "Ona kim

olduğumu söyle,” dedi. Sesini biraz yükseltmişti kadının gözleri açıldı ve genç kadının dediğini yaptı.

“İsmi Clementine Hudson.” Durdu yüzü ifadesiz görünüyordu alt dudağını kemirdi. Telefonu kapatmadan önce “Peki, Jared. İlgileniyorum,” diye mırıldandı.

Gözlerini Clementine’ın üzerine kilitleyen genç kadın “Sizi bekliyor odası üçüncü kat, üçyüz numara. Ziyaretçi listesine isminizi ekliyorum artık ziyaret saatlerinde gelebilirsiniz,” diyerek açıklamada bulundu.

Clementine genç kadına teşekkür ederek asansöre bindi. Üçüncü katın düğmesine basarak kapının kapanmasını kısa süre sonra açılmasını izledi. Koridor boştu bütün odaların kapıları kapalıydı ve ön cepheden akşam güneşinin turuncu ışıklarını alıyordu. Bir hastaneden çok, fazla dezenfekte edilmiş otele benziyordu. Clementine koridorda ilerledi ve üçyüz numaralı odanın önünde durup kapısını yavaşça çaldı. İçeriden yorgun bir adamın “Gel,” dediğini duyduğunda derin bir nefesle içeri girmeden önce yüzüne Claire’i görmeye gittiği zamanlardaki her şey harika ifadesini oturtmayı ihmal etmedi.

Jared odanın ortasında geniş bir yatakta yatıyordu. Kafasında bir hastane bonesi vardı bonenin kenarına sıkıştırılmış gazlı bezleri fark etti. Onu en son gördüğünden daha zayıf ve daha yaşlı görünüyordu. Clementine bu kadar kısa zamanda bu kadar çökmesine inanamıyordu. Jared kahkaha attı odanın içinde çınlayan makineyi bastıramayan bir kahkahaydı. “Jon buraya geldiğini bilse delirirdi. Bu arada saçın çok yakışmış.”

Clementine kalbinin tekleyen ritmini duymazdan geldi. Jared’ın hemen yanında duran koltuğa oturup çantasını ve poşetini kenara bıraktı. “Öyle mi dersin? Ne yazık ki bu artık umurumda değil. Bu arada teşekkür ederim gerçeğe dönme vakti gelmişti.”

Jared başını sallarken yüzünde *tabi canım* tarzında bir ifade mevcuttu ve Clementine elinden geldiğince yalandan bir ciddiyet takınmaya çalışıyordu. Hasta insanlara nasıl yaklaşması ge-

rektiğini biliyordu. Tıpkı Claire'e yaptığı gibi. Son derece *normal* davranıyordu.

"Umurunda değil ha! Neden buradasın o halde? Jon umurunda değilse pislik abisini hiç umursamaman gerekir."

Clementine kaşlarını çattı. "Sen pislik değilsin Jared ve hatırlarsan biz arkadaş olmuştuk."

Jared'ın kaşları havalandı. "Ya öyle mi?"

Clementine onu onaylarken boğazım temizledi. "Tabi, hastanede sana sırrımı verdim. Bir sır demek, bir arkadaş demektir. Yani bu durumda Jon aramızdan siktir olup gidiyor."

Jared bir kahkaha daha attı fakat acı çektiği belliydi gözleri dolu doluydu. Yine de gülmeye çabalıyordu. "Tamam, haklısın arkadaşız. Bende bu yüzden ismini aşağıya verdim böylece hasta çocuğu istediğin zaman ziyaret edebilirsin. Çocuklardan başka kimse gelmiyor nasıl olsa."

Clementine buna sevinmişti. Jared'a destek olmak istiyordu. "Tahmin edeyim en çok Luz ziyarete geliyordur." Clementine bundan emindi. Luz'un kalbi açılrsa içine dünya sığardı.

Jared gözlerini kıstı. "Bilemedin. Rich neredeyse her gün geliyor."

Clementine'm ağzı açık kalmıştı. "Richard Richardson mı?" Jared onu onayladı. Clementine, Rich'in düşünceli ve iyi kalpli olduğunu biliyordu ama Jon'un abisini her gün ziyaret ediyor olmasına şaşırmıştı. Jared'm gözleri Clementine'm çantasının yanındaki poşete kaydı. "O poşet ne, bana bira mı getirdin?"

Clementine gözlerini devirdi. "Bir hastaneye bira getirecek kadar sorumsuz mu görünüyorum?"

"Hayır, ama bir baş belası ile berabersin yani bu durumda biraz kaçık olduğunu düşünmüş olabilirim."

Clementine poşete uzanırken, "Baş belası ile birlikte değilim. Jon ve ben görüşmüyoruz bu konuda konuşmasak. Sana getirdi-

ğim harika hediye sayesinde keyifli vakit geçirsek?" dedi. Jared merakla doğruldu.

Clementine poşetin içinden çıkardığı kutuyu Jared'm yatağına bıraktı. "Bu ne be? Monopoly mi? Biraz kaçık olduğunu söylemiştim ya unut onu. Sen ciddi derecede kaçıksm. Yirmi sekiz yaşında, kafasında ceviz kadar beyin tümörü olan bir adama Monopoly mi getirdin?" Clementine kötü, çok kötü durumlarla başa çıkabilirdi. Hastane ortamına ve hastalığa alışkındı. Kutuya uzanıp kapağını açtı. Oyun kartlarını çıkarıp düzenlerken Jared'a bakmadan konuştu.

"Bir kere Monopoly çok eğlenceli bir oyun. Kesinlikle kafa dağıtan bir etkisi var. Biliyorum çünkü bu kardeşimin en sevdiği oyun." Clementine bu oyundan nefret ediyordu ama Claire bu oyuna bayılıyordu. Hastalığı boyunca tüm hastane ile oynamış yine de bıkmamıştı. Bu durumda belki Jared'ı da mutlu edebilirdi.

"Kardeşin kaç yaşında?"

"Dokuz ama bu önemli değil. Önemli olan bu oyunun eğlenceli olduğu..." Genç kadın Jared'ı ikna ederek uzun saatler boyunca Monopoly oynadı ve haklıydı. Jared'ın gözlerine ani bir ışık gelmiş mutlu görünmeye başlamıştı. Sanki çektiği acıyı unutmuştu. Clementine hastalığı hakkında konuşmadı sadece Jared ile zaman geçirdi. İki yakın arkadaş gibi. Jared onu yendiğinde ise adamın sevinci görülmeye değerdi.

Clementine oyun kutusunu toplarken Jared "Onu affedebilecek misin?" diye sordu.

Clementine gözlerini kaçırdı. "Beni çok yaraladı."

Jared biliyorum dercesine onu onayladı. "Farkındayım bana olanları anlattı. Rehabilitasyona girmeden önce buradaydı ve bütün gece senin hakkında gevezelik edip durdu." Genç adam bikkın bir soluk verdi. "O böyledir. Ne kadar umursamaz görünmeye çalışsa da haddinden fazla umursar. İçinde hâlâ büyük bir acı taşıyor ama sen o acıyı geçiren tek kadınsın Clementine."

Seni ondan dinledim ben. Sende kendini ondan dinlesen... Emin ol düşüncelerin değişir."

Clementine dudaklarını ısırды. Ağlamamak için yaptığı gelişi güzel bir hareketti. "Bunu konuşmasak Jared."

Jared genç kadının eline uzanıp tuttu. "Asıl bunu konuşmalıyız. Jon'u yalnız bırakamazsın."

"O yalnız değil biliyorsun. Çocuklar var hem sen varsın."

Jared acı dolu bir gülüşle tebessüm etti. "Ben gidiyorum Clementine. Bunu görüyorsun. Gördüğünü gözlerinde görüyorum. Jon kaç yaşma gelirse gelsin benim küçük, sorumsuz, haylaz ve yaramaz kardeşim olarak kalacak ve benim onun tüm hatalarına katlanıp yine de sevecek, severken düzeltecek birine emanet etmem gerekiyor. Bunu en iyi ona âşık bir kadın yapar. Âşık bir kadın sevdiği adamın yanına giderken cebinde mutluluk taşır. Tek isteğim bu... Jon'a bilmediği mutluluğu vermen."

Clementine gözünden akan yaşları silmek için boşa kalan elini kullandı. Hıçkırığının arasından "Onu seviyorum," dedi ve Jared "Biliyorum..." diye cevap verdi.

"Ama parçalanıyorum. Bir kalkanı var kötü bir şey olacağını hissettiği anda onu kaldırıp ardından mızrağını saplıyor. Kalbimde artık yer kalmadı Jared. Tek bir delik ölmeme neden olacak."

Jared uzanıp genç kadına sarıldı. "Savunmasız kalmasını sağla. Onu sevginle savunmasız bırak. O gece sana aşk itirafı yapması gerekiyordu ama piç kurusu yine o bahsettiğin kalkanın arkasındaydı."

"Jon ve aşk itirafı yapmak mı?"

Jared sırtıttı. "Onun tarzında bir şeyler deneyecekti ama boka battı."

Clementine onu onayladı. "Fena halde..."

Jared'ın koyu renk gözlerindeki pırıltılar genç kadını içine çekiyordu. Tek yapması gereken hasta bir adama kardeşinin ya-

nında olacağını söylemekti neyi bu kadar zorluyordu ki? "Onun yanında olacağım."

Jared şüpheyle baktı. "Bunu beni geçiştirmek için mi söylüyorsun? Eğer öyleyse buna inanırım ve üç gün sonra öldüğümde onun yanında olmazsan o zaman hayaletim kışının dibinde biter."

Clementine kahkaha attı. "Buna ne dersin? Rehabilitasyondan çıktığında onu ziyarete gideceğim."

Jared mutluydu. "Evet, bu güzel..."

Clementine iki hafta sonra yani Jon ile aralarına giren bir ayın ardından genç adamın kapısının önündeydi. Biliyordu bu çok aptalcaydı. Bu gururunu hiçe saymaktı ama Jared'a söz vermişti. Ayrıca içten içe onu görmeye ihtiyacı vardı. Onu merak ediyordu, içini kemiren o şey endişeydi. Jon'a giderken cebinde mutluluk yoktu belki ama yanına bir parça umut almıştı. Onunla konuşacak, gerçekten konuşacak ve evine geri dönecekti. Zamanı ihtiyacı vardı. Zaman belki de yaraları sarardı. Zile basarken tek temennisi onun etkisine kapılmadan bu konuşmayı yapmaktı.

39. Bölüm

AŞK, UMUT VE YARINLAR

Genç kadın kapının açılmasını beklerken kararsızlık ve gerginlik içindeydi. Jon'u affetmiş değildi içi hâlâ öfke doluydu. Fakat Jared ile konuşmaları içinde taze olan umudunu okşamıştı. Bu şekilde bitmemeliydi. Clementine o kadar mücadele edip her şeyini riske ettikten sonra böyle bitemezdi. Hem genç kadın, Jon'un ne kadar iyi bir kalbi olduğunu biliyordu. Geçirdikleri kısacık zamanda ona kimseye göstermediği yanlarını göstermiş, kötü anılarının hayaletlerini onunla paylaşmış ve Clementine'dan destek beklemişti. Kendi yaptığı hatayı da unutmamak gerekirdi ne için olursa olsun Jon'un güvenini kazandıktan sonra yalanını sürdürmüştü. Kapı açıldı ve Jon'un şaşkınlıkla bakan gözleriyle karşılaştı. Jon'un yeni uyandığı belliydi Clementine gelmek için daha fazla bekleyememişti. Saçları dağılmış, gözleri şişmişti ve üzerinde soluk yeşil eşofman altından başka bir şey yoktu. Clementine onu içeri iterken arkasından kapıyı kapattı davet beklememişti.

Jon gözlerini ovuşturarak "Tanrım bu bir rüyaysa uyanmak istemiyorum," diye mırıldandı. Sesi pürüzlüydü. Clementine'ın öfkesi hâlâ yerinde duruyordu. Elini kaldırıp genç adamın güzel suratına sağlam bir tokat attı. Jon yanağını tutarken Clementine "Rüya değil," dedi.

"Bu çok daha iyi ama neden vurdun?"

Clementine ona doğru bir adım attı. "Sen bir pisliksin." Jon derin bir nefes alıp genç kadının beline sarıldı ve onu kendine çekti. Clementine hazırlıksız yakalanmıştı ona karşı koyamadı.

Jon ona sarılıp kokusunu içine çekerken sadece olduğu yerde durdu. "Seni çok özledim güzelim... Seni çok özledim." Burnunu Clementine'in saçlarına dayadı. Clementine kendini ondan zorlukla ayırıp geriledi. Jon kafasını iki yana salladı.

"Hayır, hayır beni bir kez daha terk etmiyorsun. İstersen sağlam bir tokat daha atabilirsin hatta yumruk bile olabilir." Clementine elinde olmadan güldü ve Jon onun gülüşüne gamzelelerini göstererek karşılık verdi.

"Hayalarına sağlamların bir tekme atmalıyım."

Jon yüzünü acıyla buruşturdu. "Güzelim, bence bunu yapmamalısın. Senden başkasında kullanacağımdan değil ama yinede durması daha iyi."

Clementine onun o sevimli suratına neden her seferinde kanyordu ki? Jon onu kırmıştı... İçindeki ses '*Ama sende ona yalan söyledin Clem.*' diye mırıldandı. Doğruydu... İkisi de birbirlerini kırmışlardı ve şimdi belki de bir araya gelme zamanıydı. Clementine kendini biraz daha tutacaktı önce onunla konuşmak istiyordu. Hemen kollarına atlamak değil. Genç kadın içeri doğru yürüyüp koltuğa yerleşti. Jon'un evi her zamanki gibi fazla düzenliydi. Jon hâlâ şaşkınlıkla kapının ağzında dikilmeyi sürdürüyordu.

"Kahven varsa içerim." Jon başım sallayıp mutfağa girdi, kahve makinesini çalıştırıp, hazır olunca kahveleri fincanlara koyup fincanlardan birini Clementine'a uzattı. Genç kadın kahve fincanını alıp sakinleştirici bir yudum aldı. İkisi de konuşmuyordu. Clementine söyleyecek çok şeyi olduğu halde nasıl söylemesi gerektiğini bilmediği için susuyordu. Jon ise hâlâ rüya görüyor olmaktan korktuğu için konuşmuyordu. Jon genç kadının önündeki kare şeklindeki sehpaye oturdu. Kahveyi avuçlarının arasmda tutuyordu ve Clementine'a çok fazla yakındı. Genç ka-

dın ondan yükselen ten kokusuna karışmış temiz banyo kokusunu alıyordu.

Clementine konuşmak için ağzını açtığı sırada "Konuşma, kahveni iç. Lütfen," diyen Jon'u dinleyerek bundan vazgeçti. Kahvesini içerken kendisini izleyen Jon'a bakmamaya çalışıyordu. Ama bu mümkün değildi. Jon giderek soğuyan kahvesini içmeden ellerinde tutuyor ve sadece izliyordu. Clementine son yudumunu alarak kahveyi sehpaye Jon'un yanına bıraktı ve genç adamda zamanın geldiğini anlayarak kendi fincanını yanına koydu.

"Rehabilitasyona karar vermene sevindim."

Jon'un dudak kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Senin için yaptım."

Clementine'in ağzı bir o şekli aldı. Böyle bir şey söylemesini beklemiyordu. "Benim için mi? Neden?"

Jon uzanıp Clementine'in ellerini tuttu. Genç kadının elleri Jon'un sert ellerinin arasındaydı. Clementine nefes alamadığını hissediyordu. "Çünkü daha iyisini hak ediyorsun. Benden çok daha iyisini... Ama o kadarına izin veremem. Ben olmak zorundayım. Senin için iyi olmaya çalışıyorum." Clementine içini çekti. Jon'dan böylesi açıklık beklememişti ama duydukları onu zayıflatmıyor da değildi. Hayır, bu zayıflık değildi. Bu... Çok daha özeldi.

"Özür dilerim." Jon gözlerini genç kadının gözlerine dikti. Clementine o çok sevdiği orman yeşili gözlerin içinde kendini görüyordu. "O gece söylemek istediğim kesinlikle o saçmalıklar değildi. İstemeyeceğini düşündüm... Yani sana vermek istediğim şeyi istemezsin sandım ve bende istediğinden emin olduğum bir şeyi öne sürdüm. Ben bir korkağım."

Genç kadın bıkkın bir soluk çıkardı. "Sana duygularımın gerçek olduğundan bahsettim Jon. O sabah Chicago'da bunu sana söyledim."

Jon kafasına bir taney vurdu. "Sikiyim! Dinlemiyordum ki... Yine yalan söylediğini düşünüyordum. Sana inanırdım Clem."

Çünkü sana inanmak istiyordum. Bu yüzden seni dinlemedim. Aptalım ben... Kocaman bir aptal!" Clementine gerçekten üzgün görünen Jon'u yatıştırmak istese de kendine engel oldu. Ona dokunamazdı. Dokunursa kaybederdi... Dokunursa kaybolurdu...

"Oldu ve bitti artık dönüşü yok. Bende yaptıklarımın hiçbirini yapmayı istemezdim ama yaptım. Zamanı geri almak imkânsız..." Jon yerinden kalkarak Clementine'ın yanına oturdu. Genç kadının ellerini tutup "Sadece bana bir şans daha ver. Bunu düzeltebiliriz," dedi.

"Neyi düzeltebiliriz Jon? Bu ilişki sağlam temeller üzerine kurulu değil. Bu ilişkiyi yalanlar, itiraflar ve seks üzerine kurduk. Samimi değildik. Ben sana bir şans daha verdiğimde benden hiç şüphe etmeyecek misin? Ben sana bir kez yalan söyledim Jon... Bu gerçeği hiçbir şey değiştirmez. Çünkü ben senden şüphe edeceğim. Seninle sevişirken aklıma geçmişin, bana anlattıkların ve yaşattıkların gelecek. Aklıma beni kim olarak hayal ettiğin gelecek. Şimdi bana dürüst ol bana tamamen güvenebilecek misin? Tamamen şüphesiz yaklaşabilecek misin?"

Jon uzun bir süre konuşmadı. Kafasında vereceği en doğru cevabı arıyordu gibiydi. "Tamamen güvenemem." Clementine beklediği cevabı almıştı kırılganlıkla gülümsedi ama Jon konuşmasını sürdürdü. "Ama deneyeceğim, çabalayacağım. Zamanla bunları atlatacağımızı biliyorum."

"Peki ya ben?" Jon genç kadının ne demek istediğini biliyordu. Jon'un geçmişinden bahsediyordu. Clementine'ın hâlâ kırılganlıkları vardı. Bu Jon daha önce başkasını sevdiği için duyduğu kıskançlık falan değildi. Clementine neyin ne olduğunun farkındaydı. Jon hâlâ atlatamamıştı. İlk zamanlar Clementine'a baktığında onu görüyordu.

"Bir aydır bir kere bile onu düşünmedim." Genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Söylediğin her şeyde haklısın. Başta diğer kadınlar gibi olacağını sandım ama sen bana sözlerimi bozdurdun Clementine. Bunu sana o zamanda söyledim. Hep

farklıydın... Ben artık sende sadece seni görüyorum. Seni görmek istiyorum." Kendi kendine gülümsedi.

"Hem çok bilgi biri bana geçmişle yaşarsan geleceği yaşayamazsın demişti. Ben geleceği yaşamak istiyorum. Seninle..."

Clementine'da genç adamın gülüşüne karşılık verdi. "Kimmiş bu bilgi?"

"Jared..."

"Çok doğru söylemiş."

Jon onu onayladı. "Bu şeyi doğru yapmam için bana bir şans verecek misin?" Clementine başını salladı. Adamın dokunuşu hâlâ yüzündeydi ve bu sıcaklığı hissediyor olmaktan dolayı çok mutluydu. Jared haklıydı âşık kadın sevdiği adamın yanına giderken cebinde mutluluk taşıyordu ama bir şey daha vardı. Âşık bir kadın, âşık olduğu erkeğin parmak ucundan aşkı hissedebiliyordu. Clementine daha fazla kalarak hislerini geri plana atmayacaktı. Konuşmaya gelmişti ve konuşmuştu.

Yerinden kalktığı sırada Jon "Gidiyor musun? Bu kadar çabuk mu?" dedi.

"Artık çalışıyorum, daha düzgün bir işte ve evet işe gitmem gerekiyor."

Jon'da oturduğu yerden kalktı. "Bekle üzerime bir şeyler giyeyim ve seni bırakayım."

Clementine kolunu tutarak genç adamı durdurdu. "Buna gerek yok kendim giderim."

Jon bundan mutlu olmadığını hemen belli etmişti ama Clementine onu mutlu etmek için ne söylemesi gerektiğini biliyordu. "Belki akşam beni yemeğe çıkarırsın. Normal çiftler gibi yatak odası dışında bir yerde buluşup sonra evlerimize dağılırsak kendimi iyi hissedebilirim."

Jon onun ne demek istediğini anladı. Clementine sadece cinsel bir nesne olmadığını farkına varmak istiyordu. Jon'un bunu kendisine hissettirmesini istiyordu. Clementine bir romantikti.

"Tamam, o halde senin gibi güzel bir kadınla yemeğe çıkmak harika olur. Yeri ben ayarlarım. Akşam sekiz uygun mu?"

Clementine onu onayladı. "Akşam sekizde evimden alabilirsin."

Clementine akşamki randevusunu düşünürken gün hızlıca akıp gitmişti. Öyle ki üç günlük işi bir günde bitirmesi kesinlikle mucizevi bir şeydi. Clementine mucizelere inanıyordu. Gün içinde annesini arayarak Claire'in durumunun her geçen gün daha iyiye gittiğini öğrenerek rahatlamıştı. Belki de artık hayatın güzelliklerini yaşama vaktiydi. Clementine eve gitmesine bir saat kala cep telefonuna bir kez daha uzandı.

Araması gereken biri daha vardı. Jared'm cep telefonu uzun çalışmaların ardından cevaplandı. "Clem... Bu ne güzel sürpriz..."

Sesi yorgun geliyordu ama Clementine onun yorgun olmadığını biliyordu. O, acı çekiyordu genç kadın bundan nefret ediyordu.

"Nasıl olduğunu merak ettim ve geleceğin umut dolu olduğunu söylemek istedim."

Jared bir süre sesiz kaldı daha sonra rahatlamış bir nefes verdi. "Ona bir şans verdin değil mi?"

Clementine sesine gelen canlılıktan bile buna ne kadar sevindiğini anlayabiliyordu. "Bu akşam beni yemeğe çıkaracak."

Gülüşünün çıkardığı ses telefon ahizesinden duyuldu. "Buna sevindim, hem de çok sevindim. Az önce beni aradı ve uğramak istediğini söyledi. Sanırım randevusundan önce abisinden şans öpücüğü alacak."

Clementine kahkaha attı ve Jared'da ona katıldı. "Bende yarın seni görmeye geleceğim hem bakarsın Jon ile gelirim ve Monopoly oynarız."

Jared bir itiraz homurtusu çıkardı. "Kâğıt destesi getir ve erkek oyunlarını sana öğretmemize izin ver Clem."

"Sonra görüşürüz Jared."

"Sonra görüşüz Clem..."

Clementine akşam için hazırlanırken üçüncüye elbise değiştiriyordu. Jon'un nasıl giyineceğini biliyordu son derece rahat ve özgür giyinecekti ama Clementine ona uyum sağlamaya çalışmıyordu. Jon'un kadınsılıktan hoşlandığını biliyordu en azından Clementine'in kadınsılığından hoşlanıyordu. En sonunda aklına gelen şeyle kendi kendine gülümsedi. Uygun kıyafeti çoktan bulmuştu. Tıkış tıkış dolabının en özenli köşesinde duran elbise çantasını araladı. Jon'un ona Luz ve Luke'un Vegas'ta ki nikâhı için aldığı Versace marka siyah elbise öylece duruyordu. O günden sonra o elbiseyi giymemişti ve şimdi onu giymek için en uygun zamandı. Clementine elbiseyi özenle üzerine giydi kumaşı o kadar yumuşaktı ki sanki yokmuş gibiydi. Hatlarını sarıyor, onu olduğundan daha alımlı gösteriyordu. Ayakkabısını da yine o gece ki seçimden yana kullandı. Onu müzeye kaldırmayı falan düşünüyordu ama ayakkabılar giymek içindi hele böylesine mükemmel ayakkabılar özel günlerde, anlamlı adamlarla giymeyi hak ediyordu. Siyah rugan Loubotin'lerin üzerinde yükselen bedenini aynada inceledi. Bu gece Jon'a hayır demek zor olacaktı ama demek zorundaydı. Bunun sadece seks olmadığını Jon'da kendisi de görmeliydi. Kapı çaldığında Clementine düz sarı saçlarını son kez inceledi ve kırmızı rujunun kenarını serçe parmağının ucuyla sildi. Kapıyı açtığında Jon karşısındaydı ve kesinlikle harikaydı. Artık eskisi kadar uzun olmayan saçları fön makinesinden yardım alınarak yukarı doğru kabartılmıştı. Kenarları kısaydı, saçının bitiminden kulağının altına doğru devam eden faulleri sabah gördüğünden daha kısa ve inceydi. Belli belirsiz top sakalı yüzünü sevimli imajından ateşli imajına sokuyordu. Üzerinde kollarını kıvrıdığı bir kot gömleği, siyah pantolonu ve taba rengi yazlık botları vardı. Kusursuz dağınıklık, ateşli asilik ve sınırsız özgürlük Jon Jones'u oluşturuyordu. Clementine onu incelerken Jon'da ona bakıyordu.

"Vay canına..." Clementine kibarca gülümserken Jon ellerini cebinden çıkarıp onu öpmek için uzandı. Clementine dudağına bırakılan belli belirsiz ufak öpücük ile titredi. Jon yine genç kadına alan tanıyarak Clementine'i eritiyordu.

Clementine elbisesini gösterdi. "Tanıdık geliyor mu?"

Jon'un dudakları hınzır bir şekilde kıvrıldı. "Başımı döndürdüğün gün mü? Evet... Kesinlikle."

Clementine çantasını alıp evden çıkarken Jon kibarca elini genç kadının beline yerleştirdi. Birlikte aşağıya indikleri sırada Jon hemen arabanın kapısını açmak için davrandı.

"Buna çabuk alışabilirim Jon. Dikkatli ol." Clementine arabaya binerken Jon'un eli hâlâ kapıdaydı.

Genç kadının kapısını kapatmadan önce, "Alışabilirsin güze-
lim." dedi. Clementine onu affetmesinin ve dudaklarını tutkuyla
öpmesinin çok uzun sürmeyeceğine emindi.

Jon şık bir restoranda yer ayırtmıştı. Clementine'm ilk defa
geldiği zenginlerin uğrak yeri olan, son derece elit, takım elbise
zorunluluğu olan bir mekândı ve Jon'un o kıyafetle içeri nasıl
gireceğini merak ediyordu. Kapıda onları karşılayan adam Cle-
mentine'ı inceledi ve ardından Jon'a küçümseyerek baktı. "Nasıl
yardımcı olabilirim?"

Jon gayet rahat bir tavırla, "İki kişilik rezervasyonumuz var.
Özel bölümünüze. İsmim Jon Jones." Adamın yüzünün kırmı-
zıya dönmesi Clementine'ı eğlendirdi.

"Tabi efendim buyurun lütfen..." Adam çifte restoranın
asansörüne kadar eşlik etti. Restoran beş katlı, eski İtalyan bi-
naları tarzındaydı. Beşinci katta duran asansörden inerek onlara
eşlik eden bir kadını takip ederek tek masalık balkona çıktılar.
Balkonun manzarası harikaydı ve demir oymalı korkulukları
çevreleyen renk renk çiçekler görsel şölene eşlik ediyordu. Jon,
Clementine'in sandalyesini çekti genç kadın oturunca karşısına
yerleşti. Kadının bıraktığı mönüleri inceleyen genç kadın aslında
şaşıklığını bastırmaya çalışıyordu. Jon mönüyle ilgilenmiyordu
bile öylece Clementine'ı inceliyordu. Garson yanlarına gelene
kadar aralarında konuşma geçmedi ikisi de siparişlerini vererek
garsonun uzaklaşmasını beklediler.

Jon dirseklerini masaya dayayarak Clementine'a yaklaştı.
"Çok güzelsin..."

Clementine sanki hayatında ilk defa iltifat duyan genç bir kız gibi yanaklarının kızardığını hissetti. "Sende fena değilsin."

Jon gülümsedi ve arkasına yaslandı. "Fena değilim öyle mi? Bana nasıl baktığın düşünülürse bu yeterli bir şey gibi..."

Clementine bakışlarını kontrol altında tutamıyordu. Jon'a her anlamda açtı. Genç kadın konuyu değiştirmek adma "Jared'ı görmeye gittim," diyerek itirafta bulundu Jon buna şaşırılmamıştı.

"Biliyorum..."

"Jared mı söyledi?"

Jon kafasını iki yana salladı. "Hayır, sanırım bunun beni rahatsız edeceğini düşündüğü için söylemedi. Ziyaretçi defterine ismin eklenmişti, oradan öğrendim."

Clementine'in kaşları havalandı. "Peki, bu seni rahatsız etti mi?" Jon bakışlarını kaçırdı bu sırada gelen garson bir servis aracıyla yemeklerini getirmişti. Şarabı kadehlerine doldurup tabaklarla masayı donattı. O sırada sadece dışarıdan şehrin gürültüsü ve içeriden gelen hafif müzik sesi vardı. Garson tekrar gittiğinde Jon dışarıyı izlemeye başladı. Clementine uzanıp şarabından büyük bir yudum aldı, Jon ona bakmadan konuşmaya başladığında dakikalar geçmişti.

"Sen bunu söyleyene kadar ediyordu."

Clementine gülümsedi. Jon'un dürüst davranmasından dolayı mutluydu. "Neden rahatsız oldun? Kötü bir amacım yoktu sadece..."

Jon genç kadının sözünü kesti. "Kötü bir amacın olmadığını biliyorum Clementine. Onun hasta olduğunu da farkındayım. Onu öyle görmek beni öldürüyor..."

Clementine, "Yine de kıskanıyorsun," dediğinde Jon başını salladı. "O zaman neden bana sormadın? Sana söylememi bekledin. Bu bir test miydi?" Jon gözlerini genç kadının gözlerine sabitledi. Clementine son derece dürüst davranan bu Jon'u daha çok sevmişti. Ona göstermek istiyordu. Gerçekleri, düşüncelerini göstermeye ihtiyaç duyuyordu.

"Hayır, hayır... Öyle düşünmedim. Bu işi doğru yapmaya ve batırmamaya çalışıyorum eğer sana doğrudan gelip sorsaydım seni yargılıyormuşum gibi bir izlenim yaratacağımı düşündüm. Sana güvenmeye çalışıyorum, bunu deniyorum." Clementine son derece gerilen Jon'un masada duran eline uzanıp tuttu ve parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi.

"Teşekkür ederim. Bu benim için anlamlıydı."

Jon rahatlayarak soluk verdi. "Bunu seninle yapmayı seviyorum." Yemeklerine devam ederken Jon'un söylediği ile Clementine kafasını tabağından kaldırdı. Jon şarabını içerken onu seyrediyordu.

"Neyi yapmayı?"

"Normal şeyleri... Yemeğe çıkmak, konuşmak, birlikte vakit geçirmek..." Clementine kalbinin kanat çırpışını hissetti. Gerçek olamayacak kadar güzel bir akşamı Jon ile birlikte geçiriyor ve ondan böylesine güzel sözler duyuyordu.

"Buna sevindim. Çünkü bunu da istiyorum. Sadece seks olmasını istemiyorum..." Jon bu şartı çoktan kabul etmişti zaten cevap vermesine gerek yoktu. Yemekleri bittiğinde birlikte dışarı çıktılar. Clementine arabaya bindiğinde eve gitmesi gerektiğini biliyordu. Jon'un evine gitmek veya onu evine davet etmek için biraz daha zamana ihtiyaçları vardı. Jon, Clementine'a sormadan arabayı genç kadının evine doğru sürdü.

Clementine arabadan inmeden önce Jon'a doğru dönerek yaklaştı. Genç adamın dudaklarını bulan dudakları bu sefer masum bir öpücükten fazlasını aldı. Jon, Clementine'ın alt dudağını dudaklarıyla eritirken nefesleri hızlanmıştı. Durması gerekiyordu. Şimdi durmalıydı. Kendini zorlukla geri çekerek gülümsemi. "Jon?"

Jon'da o ıslıl ıslıl gülümsemelerinden biriyle Clementine'a karşılık verdi. "Sana bir şey söylemem gerek."

Jon'un yüzü düştü. "Şimdi mi?"

Clementine başını sallayarak onayladı. "Şimdi söylemeliyim çünkü bundan sonrasında ne hissettiğimi bilerek devam etmeni

istiyorum.” Jon genç kadının söyleyeceği şeyi beklerken çalan telefon sözünü kesti. Jon cebinden telefonunu çıkarıp ekrana baktı ve ten rengi beyaza döndü. Genç adam telefonu kulağına dayadı saniyeler sonra gözünden akan iki damla yaş Clementine’ın te-laşlanmasına neden oldu.

“Jon! Ne oldu?” Adam cevap vermedi telefonu elinden düş-müştü.

“Jon! Sorun ne?”

Genç adam dudaklarını araladı. “Jared...” Clementine nefesini tuttu.

“Ölmek üzereymiş.”

Genç kadın yutkunurken emniyet kemerini çözdü. “Arabayı ben kullanacağım onun yanına gidiyoruz.” Jon itiraz etmedi. Clementine direksiyona geçerken Jon’da yanına oturdu ama bir ruh gibiydi. Bu yüzden Clementine arabayı çalıştırmadan önce Luz’a haber vererek hastaneye gittiklerini söyledi. Clementine ona bir şey olmasını istemiyordu, bu berbattı. O çok iyi, çok genç ve çok iyi kalpliydi. Bunların ölümden kurtulmak için yeterli ol-madığının da farkındaydı fakat bu ona haksızlık gibi geliyordu. Eğer Jared gerçekten bu boktan dünyadan gitmek istiyorsa ona değer veren herkes veda etmek için yanında olacaktı.

40. Bölüm

MUTLU SONLU MASALLAR

Clementine arabayı hastane otoparkında durdurdu. Jon sanki donmuş gibiydi. Hareket etmiyor, tepki vermiyordu. Jon arabadan inmeye yeltenmemişti bile. Başını cama yaslamış gözleri boşluğu tarıyordu. Genç kadın Jon'un elini tutup parmaklarını iç içe geçirdi ona güç vermek için sıkı.

"Jon... Onu görmemiz gerek."

Jon kafasını iki yana salladı. "Neden herkesi kaybediyorum?" Clementine, Jon'un böyle düşünmesini istemiyordu. Elini dudaklarına götürüp öptü bu Jon'un bakışlarını kazandırmıştı.

"Kimseyi kaybetmiyorsun Jon. Hep yanında olacağım söz veriyorum. Hem çocuklar onlar da hep yanında olacak."

Jon boş boş genç kadının yüzüne baktı. "Jared'ı kaybedeceğim." Pişmanlık omuzlarına yüklenmişti. Omuzlarındaki çöküşlük bundandı. Clementine Jon'un dakikalar içinde bu kadar çökmesi karşısında afallamıştı.

"Lanet olsun! Bunca sene ona kimseye öfkeli olmadığım kadar öfkeliydim. Yıllarca Daisy'nin yerine onun ölmesini diledim ve o şimdi... Ölüyor Clem."

"Şşttt... Jon böyle yapma lütfen. Her şey için kendini suçlamazsın. Sen kendini o hikâyedeki çok kötü çocuk olarak ni-

telendiriyorsun ama benim hikâyemdeki iyi adamsın. Şimdi gel ve Jared'a hoşça kal diyelim. Gel ve onunla son dakikalarını ona karşı iyi olarak geçir. Senin şu anki hislerini anlamam mümkün değil ama ne olursa olsun sana destek olmak için tam buradayım Jon. Elini tutan ben olacağım." Jon'un gözlerindeki o boşluk yerini daha başka bir şeye bırakmıştı. Clementine, Jon ile birlikte arabadan inerek Jared'ın tutulduğu yoğun bakım servisine geçti. Clementine, Jared'ın makineler içindeki bedenini ince bir camın ardından gördü. Jon ellerini cama dayayarak içeri bakıyordu. O sırada dışarı çıkan Doktor, Jon'a üzgün gözlerle baktı.

"Durumu ne kadar kötü?"

"Tümörün hızlı büyüdüğünü söylemiştim. Tümörün kanserli dokusu vücut sistemlerini tek tek çökertiyor. Bir süredir hafıza kayıpları yaşıyordu."

Jon şaşkınlıkla adamın yüzüne baktı. "Hafıza kayıpları mı?"

Adam onaylayarak "Abiniz söylememizi istemedi ama genelde Jared'm ki gibi büyük ve kötü huylu tümörlerde bu gibi durumlar görülür," dedi.

Jon destek almak için elini duvara yasladı. Clementine araya girerek "Onu görebilir miyiz?" diye sordu.

"Teker teker girebilirsiniz ama size tepki veremeyebilir. Acısı çok olduğu için serumuna ilaç ekledik."

Jon acı dolu bir şekilde güldü. "Ne yani öylece ölmesini mi bekliyoruz?" Clementine genç adamın koluna girdi ve Doktor ona cevap verirken varlığını ona hissettirdi.

"Elimizden gelen bir şey yok Bay Jones. Tümör çok büyük, kanserli ve bize geldiğinde çok geçti." O sırada yoğun bakıma giren çocuklar konuşmayı böldü. Hepsi bir telaş içindeydi Luz koşarak Jon'a sarıldı.

"JJ çok üzgünüm." Jon sarılmasına karşılık vermedi ama kaskatı olan bedeni Clementine'in elinin altında gevşemişti. Jon yalnız olmadığını biliyordu.

Jon, Clementine'ı arkadaşlarıyla birlikte dışarıda bırakarak

Jared'm yattığı yoğun bakım odasına girdi. Odada Jared'ın kararsız kalp atışlarını duyabiliyordu. Sürekli çıkan sesler rahatsız ediciydi. Acılı gözyaşları görüşünü engelliyordu. Jared'm yanındaki boşluğa oturdu. Hastane önlüğü içindeydi ve başında takılı olan o aletlerden hiç hoşlanmamıştı. Onu bu akşamın başında görmüştü bir insan saatler içinde nasıl bu kadar değişebilirdi? Genç adamın serum takılı eline dokundu.

"Beni duyabiliyorsun bunu biliyorum. Jared, sakın bana numara yapma." Yalandan kızgınlık ses tonu odada kayboldu. Jon hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini zor tutuyor dişlerini birbirine bastırıyordu.

"Bu boktan hayatta beni tek başıma bırakıp siktir olup gidiyorsun ha?"

Jared'm elinde hissettiği hafif kıpırtıyla burnunu çeken genç adam "Tamam, tamam sana sitem etmiyorum. Bunun düzgün bir veda olması gerekiyor. Yalnız değilim beni düşünme Jared. Artık yalnız değilim ve sana söz veriyorum artık yaramazlık yok," diye Jared'ı kendince sakinleştirdi. Kalp atışlarının düzenini iyi yönde algılayan Jon konuşmaya devam etti.

"Artık iyi bir adam olmayı düşünüyorum. Yani benim olabileceğim kadar iyi adam, bilirsin işte. Bugün bana dediğin şeyi hatırlıyor musun?" Bu akşamın anıları zihnine üşüştü. Onun kötü olduğunu fark etmişti aslında. Acısının çok olduğu belliydi fakat yine de bir şeyi olmadığı ve Jon'un, Clementine ile iyi zaman geçirmesi için ısrar etmişti.

"Götlük yapma Jon Jones o kadını istiyorsan peşinden koş ve almadan bana dönme." Jared'm söylediği sözleri onun ses tonunu taklit ederek mırıldandı.

"Sanırım onu aldım. Yani burada dışarıda... Benimle... Onunla ne konuştuysan işe yaramış gibi duruyor. Seni suçladığım, sana kızdığım ve bunca zaman seni yok saydığım için piç kurusunun tekiyim senden özür dilerim. Bunun için geç olduğunun farkındayım..." Söylediği şey üzerine kendi kendine güldü.

"Tamam, geç falan olmadı. Özür dilerim tamam mı? Ve se-

nin ömrünü de kabul ediyorum Jared. Ne kadar kısa bir zamanı birlikte geçirmiş olsakta her saniyesi aklımda. İyi ki senin gibi bir abiye sahip olmuşum.”

Jon tekrar burnunu çekti. O sırada yoğun bakımın kapısı çaldı ve Clementine kafasını içeri uzatıp yaşlı gözlerinin ardından Jon’a baktı. Genç adam hemen gözyaşlarını sildi. “Güzelim. Gelsene.” Clementine kararsızlıkla içeri süzülürken kapıyı arkasından kapattı. Jared’ın yattığı yatağa yaklaştıkça ağlaması şiddetleniyordu. Jon yatağın kenarına oturması için yer açtı.

Clementine bir süre Jared’ı izledikten sonra “Konuştuklarımızı sadık kalacağım Jared. Sen mükemmel bir adamsın,” diye mırıldandı. Genç kadın Jon’a dönerek yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına sakinleştirici bir öpücük kondurdu.

“Sen Jared ile vedalaşırken biz bekleme salonunda olacağız.” Jon başını salladı ve Clementine geldiği gibi sessizce dışarı çıktı.

Jon bir süre daha Jared’ın yanında kalarak onunla sohbet etti. Bunun tek taraflı olduğunu biliyordu ama bir şekilde Jared’ın onu duyduğundan emindi. Bazen Jared’ın hoşuna gitmeyen bir şey söylediğinde genç adamın elini sıkıştığını ya da kalp atışının değiştiğini hissediyordu.

Kapı ikinci defa açıldığında Jon burnunu çekerek arkasına döndü. Rich kapıda öylece dikiliyordu. Kısa saçları, soluk siyah tişörtü, yırtık kot pantolonu ve converse ayakkabıları içinde Rich asi imajını her durumda muhafaza ediyordu fakat buna rağmen düşük omuzlarını fark etmemek imkânsızdı. Kapıyı kapatarak yatağa yaklaştı. Elini dostane bir tavırla Jon’un omzuna koydu. “Bunun için üzgünüm. Nasıl hissettiğini anlıyorum...” Jon onu anlayan tek kişinin Rich olduğundan emindi. Rich’te uzun sayılmayan bir zaman önce ikiz kardeşini kaybetmişti. Tamamen aynı şeydi... Jon, Alex’i tanımamıştı onun gruptaki yerini almıştı bu yüzden tanışma fırsatları olmamıştı ama ne kadar mükemmel gitar çaldığını biliyordu. Alex sahnedekeyken onun gitar sesinden başka her sese sağırlar olan hayranlarından haberdardı ve tabii ki

kadınlar... Alex'in, Rich'ten bile hızlı olduğuyla ilgili bir dünya şey duymuştu. Kim ne anlatırsa anlatsın onu Rich'ten iyi kimse tanıyamaz ve bilemezdi. Tıpkı Jon ve Jared'ın arasındaki gibi...

"Sana güçlü ol demeyeceğim çünkü olamayacağım olmana da gerek yok zaten. Acını yaşamalısın JJ eğer şimdi yaşamazsan asla peşini bırakmaz."

Jon kafasını genç adama doğru çevirdi. "Sen acını nasıl yaşadın, buna nasıl dayandın?"

Rich buruk bir tebessümle karşılık verdi. Yüzü kızardığı için suratındaki çiller daha da belirgindi. "Ben acımı yaşamadım, yaşayamadım çünkü bir dizi aptal söz vermişim. Tek yaptığım güçlü olmaya çalışmak oldu ve hâlâ acıyla boğuşuyorum. Bunu sakın yapma JJ." Rich, Jon'un omzunu sıkarak geriledi.

"Teşekkür ederim. Onu ziyaret ettiğin için ve tabi tavsiyelerin için. Sen iyi bir dostsun."

Rich arkasını dönmedi. Kapının önünde durdu ve cevap verdi. "Önemli değil dostum, her zaman yanıdayım. Yanıdayız..."

Clementine saatlerdir bekleme salonunda oturuyordu. Bu çaresiz bekleyişleri biliyordu. Claire her kötüleştiğinde koridorlarda beklemiş, ağlamaktan şişmiş gözlerini ovalamış ve ilaçlı hastane kokusunu ciğerlerine çekerek sakinleşmeye çalışmıştı. Şükürler olsun ki Claire artık iyiydi ama Jared... Clementine, Jared'ın ölmesini istemiyordu. Jon, Jared'ın yanıdayken Clementine doktorla konuşmuş hiçbir umut olmadığını duyduğunda bir kez daha yıkılmıştı. Gecenin sabaha kavuştuğu saatlerde genç kadın bekleme salonundaki soğuk deri koltukta oturmuş başını ellerinin arasına almıştı. Hemen yanında oturan Luz botlarını çıkarıp küçük koltuğa sıkışmış başını koltuğun koluna yaslamıştı ama uyumuyordu. Clementine onun aralıklarla burun çekişisini duyuyordu. Orlando ve Luke karşıdaki koltuklarda oturuyorlardı. Rich ise kafasını duvara yaslamış ileride koridorda dikiliyordu. Clementine yerinden kalkarak genç adamın yanına yürüdü. Topuklu ayakkabılarının çıkardığı ses sessizliği deli-

yordu. Rich'in tam önünde durarak doğrudan yüzüne baktı. Topuklu ayakkabıları sayesinde Rich ile neredeyse aynı boydaydı. "Ayakta durmaktan yorulmadın mı?"

Rich tebessüm etti. "Aklım başka yerdeyken pek hissetmiyorum."

Clementine genç adamın tebessümüne elinden geldiğince karşılık verdi. Yaşlı gözlerini elleriyle sildi. "Sana geçmişte yaşadığın acıyı hatırlatıyor değil mi?"

Rich başını sallayarak genç kadını onayladı. "Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bu koridorda daha öncede bekledim ve o lanet olasıca haberi daha öncede aldım. JJ çok zor durumda olacak Clem. Ona destek ol. Benim yanımda bana destek olacak kimse yoktu. Annem ve babam kardeşimin acısıyla meşgullerdi. Ben yapayalnızdım. Alex beni yapayalnız bırakmıştı. JJ sana sahip. Onun yanında olacaksın değil mi?" Clementine, Rich için gerçekten üzülmüştü. Bir insanın kardeşini kaybetme ihtimali bile berbatken bu acıyı yaşamak... Bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Onun yanında olacağım. Her zaman..." Rich kollarını genç kadına uzatıp onu kendine çekti. İki arkadaşın sarılması iyi hissettirmişti.

Jon gözleri kıpkırmızı bir halde yoğun bakımdan çıkıp bekleme salonuna geldiğinde öğlendi. Clementine, Jon'u görerek ayağa fırladı. Jon'un omuzları düşmüştü, yorgun ve üzgün görünüyordu. Bütün grup üyeleri ayağa kalkarak Jon'un kötü haberi vermesini bekliyorlardı. Jon gözlerini kısa bir an kapattı.

"Jared... O gitti." Gözyaşları yanaklarından yuvarlanmaya başladığında Clementine ona doğru koşup boynuna sarıldı. Jon anlık şaşkınlık yaşasa da Clementine'in sarılmasına karşılık vererek genç kadının kokusunu içine çekti. Dakikalarca orada öylece sarıldılar. Jon ve Clementine birbirlerine sarılıp ağlarken zaman durmuştu. Clementine kafasını geri çekip Jon'a baktı. Ayakkabılar yüzünden Jon'dan birkaç santim daha uzundu. Jon başını önüne eğerek ağlamasını gizlemeye çalıştı.

"Eve gidelim Clem." Clementine buna karşı çıkmadı acısını anlıyordu. Başını salladı.

"Gidelim. Gidelim bebeğim."

Çocuklar her şeyle ilgileneceklerini söylediler ve Clementine aracın direksiyonuna geçerek gaza bastı. Jon yanında ölüden farksızdı. Sadece nefes alıp veriyordu. Başını cama yaslamış kafasını önüne eğmiş ve tamamen tepkisizliğe gömülmüştü. Eve gidene, içeri girene ve yatak odasına geçene kadar tek kelime etmedi. Jon kendini yatağa bıraktı ve Clementine botlarını adamın ayağından çekip çıkardı. Kendi ayakkabılarından da ayağından fırlatarak genç adamın yanına yattı. Kollarını Jon'a sardığı anda genç adam Clementine'a doğru dönerek kafasını genç kadının boynuna sokarak hıçkırmaya başladı. Clementine ona sadece sarıldı. Usul usul ağlarken Jon'un sallanan omuzlarını okşadı. Jon bir süre sakinleşti ve uykuya daldı. Clementine'da gözlerini kapatarak uykusunda Jon'a katıldı.

Genç kadın batan güneşin kızıştırdığı odada gözlerini açıp saate uzandı. Saat altı olmuştu bütün uzuvlarının ağrıdığını hissediyordu. Yataktan çıkarak banyoya girdi. Makyajından kurtulmak için elini yüzünü sabunladı ve banyodan çıkıp mutfığa ilerledi. Jon'un dolabında pek bir şey yoktu ve zaten Clementine yemek yapma konusunda harika sayılmazdı. Yine de hazır gıdaları kızartabiliyordu. Buzluktan bulduğu elma dilim patates ve nuggetleri kızartırken bir yandan da sos hazırlıyordu. Jon'un mutfığa geldiğini bar taburesinin çekilme sesinden anlamıştı. Arkasını döndüğünde kollarını tezgâha yaslamış oturan Jon ile karşılaştı. Üzerinde kot pantolonundan başka bir şey yoktu. Çökük gözaltları onu olduğundan çok daha olgun göstermişti.

"Yiyecek bir şeyler hazırlıyordum."

Jon derin bir nefes aldı. "Aç değilim."

Clementine ocaktan uzaklaşıp Jon'un yanına doğru yürüdü. Genç adamın ellerini tutarak, "Jared hayatına devam etmeni istiyordu Jon. Üzgün olduğunu biliyorum ama sana iki lokma bir

şey yediremediğini izliyorsa ki izlediğini düşünüyorum bana kızabilir. Jared'ın bana kızmasını istemiyorum." dedi.

Jon güldü. "Ben altı yaşında değilim güzelim."

Clementine bildiğini belirtircesine başını salladı. "Annem erkeklerin hep çocuk kaldığını söyler." Jon'dan uzaklaşarak ocağa ilerledi. Patatesleri tabağa alırken Jon'un konuştuğunu duydu.

"Son sözleri neydi biliyor musun?" Clementine ocağı kapatıp Jon'un yanına oturdu. Tüm dikkatini genç adama verdiğini belirtircesine ona yaklaştı.

"Ufaklık, mutlu ol ve hayatını yaşa..." Jon gülerken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Ölürken bile beni düşünüyordu." Clementine gülümseyerek Jon'un yanaklarındaki yaşları elleriyle kuruladı.

"Abiler ve ablalar kardeşleri kaç yaşında olursa olsun onlar için endişelenir ve onları korumak isterler. Benim bir fikrim var. Bir kere olsun abinin sözünü dinlemeye ne dersin?"

İki hafta sonra grup atlattığı badireler sonrasında ilk konserlerine çıkıyordu. Clementine sahneyi görebileceği bir yerdeydi. Daha doğrusu sahne şefinden Jon'u netçe görebileceği bir yere yerleşmek için yardım istemişti. Adam onu sahne merdivenlerine yakın bir yere yerleştirerek oturması için bir sandalye ayarlamıştı. Jon artık daha iyiydi. Jared'ın cenazesine kadar geçen günde içini dökmüş, acısını yaşamış, ağlamış ve tüm vaktini Clementine ile geçirerek teselli bulmuştu. Clementine bu durumdan memnundu. Jon eskisinden çok daha iyi olacaktı bunu biliyordu. Elbette Jared unutulmamıştı. Turnenin aradan sonraki ilk ayağı olan LA konseri Jared anısına veriliyordu. Jon abisinin sözünü dinleyecekti. Alkışlar ve çığlıklar birbirine karıştığında Clementine düşüncelerinden sıyrıldı. Sahneye ilk olarak Luke ve Luz el ele çıkmıştı. Çığlıklar onlar içindi. Kadın hayranlar Luz'dan pek hoşlanmasalarda bu şirin çifte karşı koymak zordu. Artık kabul görmüşlerdi ve insanlar onlara hayrandı. Luke, Luz'un elini bırakıp beline sarıldı. Hayranlar "Öp, öp, öp..." diye bağırırken Luz'un dudaklarına tutku dolu bir öpücük kondurdu. Tabi bu

manzara karşısında çıldıran insanlara gülümseyen Luz'un yanakları kıpkırmızıydı. King çifti yerlerine geçtiğinde sahneye elinde gitarıyla Rich çıktı. Gitarını bedeninin ön kısmına özellikle aletine sürterek diliyle dudaklarını yaladı. Bu seksilik karşısında üç kat daha fazla çığlık duyuldu.

Orlando iki elinde sımsıkı tuttuğu bagetlerle sahneye çıktığında çığlık kulakları tıkama isteğine neden olacak kadar yoğundu çünkü koca adam sahnede asla tişört giymiyordu. Çıplak bedeni hafif bir solaryum bronzluğuna sahipti. Sol göğsünden koluna doğru uzanan siyah ejderha dövmesi kaslarla çevrili göğsünü ön plana çıkarıyordu. Clementine onların başarısına hayrandı. Herkes yerini aldığı anda sahneye en son çıkan Jon oldu. Jon tarzını biraz değiştirmişti ama hâlâ mükemmeldi. Bu yeni kovboy tarzı ona kesinlikle yakışıyordu. Öncekinden daha kısa olan saçları fön makinesinden yardım alınarak dikilmişti. Üzerinde koyu mavi kovboy gömleği, siyah deri yeleği ve deri kovboy pantolonu vardı. Bu kombini asi çocuk botlarıyla daha çılgin hale sokmayı başarmıştı. Elindeki gitarı havaya kaldırarak hayranlarını selamladı. Herkes Jon'un adını bağıırıyordu. Bu genç adamın hoşuna gidiyordu. Clementine'in bir süredir yüzünde görmediği o gamzeli gülücük oradaydı işte! Jon, Luke'un yanına yaklaşarak genç adamın uzattığı mikrofonu aldı.

"Selam millet! Buradan harika görünüyorsunuz ve öyle olduğunuza da eminim." Kalabalık onu onaylarken Jon bir kez daha gülümsedi.

"Bu konser aslında başka bir amaçla düzenlenmişti fakat bir değişiklik oldu gecikmesinin de sebebi bu..." Jon başını kısa bir süreliğine önüne eğdi. Clementine bu konuşmayı yapmanın onun için zor olduğunu görebiliyordu.

"Kısa süre önce abimi kaybettim." Gözleri gökyüzüne kaydı daha sonra hayranlarına döndü.

"Bu konser Jared adına. Onun adına kurulacak olan genç bağışlılar için mücadele derneği ile Jared'ı sonsuza dek yaşatmayı planlıyorum ve sizde bu düşünceme destek oluyorsunuz. Teşek-

kür ederim, hepinize..." Jon hayranlarının önünde hafifçe eğilip selam verdi. Clementine gözlerini kurulamak zorunda kalmıştı.

Konser Orlando'nun baterisine vurduğu sert bir ritimle başladı. Bu noktadan sonra ışıklar kapanmış sadece sahneyi aydınlatan alev rengi spotlar kalmıştı. Clementine enfes müzik şölenine hayran olurken coşkulu kalabalıkta Clementine'dan farksızdı. Clementine gözlerini Jon'dan ayıramıyordu. Genç adamın gitar çalışı kadar seksi bir şey olduğunu sanmıyordu. Jon ile bir süredir seks yapmıyordu yani çok uzun bir süredir... Jared'ın öldüğü gün aralarında bir şey olmuştu. Jon onun yanından ayrılmak istemiyordu ve Clementine bunu kabul ediyordu. Zamanlarının çoğunu birlikte geçiriyorlardı. Clementine işe gidiyor Jon onu almaya geliyor ve ikisinden birinin evine gidiyorlardı. Clementine bu rutine alışmıştı. Jon'a sarılıp uyumak ve sabah onun yüzüne bakarak uyanmak harikaydı. Bazı akşamlar çocuklarla buluşup yemek yiyorlardı. Hatta Clementine birkaç provaya katılıp kenarda bile oturuyordu. Yine de Jon, Clementine'a cinsel anlamda yaklaşmıyordu. Clementine ise buna saygı duyuyordu. Fakat bu akşam... Bu akşam Jon gerçekten çok fazla seksi görünüyordu. Clementine kasıklarındaki yoğunluktan ve bacaklarındaki ağırlıktan dolayı sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. Jon'un parmaklarının gitar tellerinde gezinişine konsantre olmuştu aslında parmaklarının pek görüldüğü söylenemezdi. Gitarı çalarken çok sertti. Clementine yüz hatlarındaki o sertliğin baştan çıkarıcı etkisiyle iç çekti. Masum çocuk ifadesinin yerini asi, sert adam almıştı. Dağılmış saçları terden dolayı ıslanmış yüzünde oluşan ter damlacıkları gömleğini ıslatmaya başlamıştı. Clementine onun terli bedenine sarılma isteğiyle yutkundü. Bu gece çok uzun olacaktı...

Konser devam ederken grup her zamanki gibi formundaydı. Luke ve Luz sahnede parlıyordu konserin sonuna yaklaşırken Luke mikrofona uzandı.

"Bu akşam bir kişi daha şarkı söylemek istiyor." Eliyle Jon'u işaret ettiğinde Clementine'ın gözleri açıldı. Ne yani Jon Jones şarkı mı söyleyebiliyordu? Jon gitarını havaya kaldırıp mikrofona ilerledi fakat henüz konuşamamıştı. Çıldırması hayranları

buna müsaade etmiyordu. Bağırışların kilometrelerce öteye ulaştığına şüphe yoktu.

Kalabalığın çığlıkları biraz durulunca Jon gülümseyerek, "Evet, doğru duydunuz ben bu akşam daha önce hiç yapmadığım bir şey yaparak şarkı söyleyeceğim."

Clementine kulaklarına hâlâ inanamıyordu. Jon, Luke ve Luz'u işaret ederek, "Benim onlar gibi şarkı sözlerim yok ve grubun şarkılarından birini de söylemek istemedim. Daha özel bir şeye ihtiyacım vardı. Benim için, bizim için daha anlamlı bir şeye..." Sahneye gelen bir çalışan elinde tuttuğu klasik gitarı Jon'a uzattı, genç adam kendi elektrogitarını adama verdi. Adam geldiği gibi gözden kaybolurken Jon gitarı omzuna astı. Mikrofonu ayarlarken Luke ve Luz gerilemişti. Sahnenin başından beri orada duran ve kimsenin dikkatini çekmeyen orgun başına geçen Luke bir alkış daha aldı. Bu gece özel şeyler oluyordu. Jon o tatlı bakışlarından birini attığında spot ışıkları üzerinde parladı.

"Rock'n roll'un kralından yani Elvis Presley'den bir şarkı seçtim. İçimdeki duyguları anlatmaya en yakın sözler bu şarkıda ve bu şarkı sadece tek bir kadın için söylediğimde anlamlı olacak." Elini kaldırıp Clementine'in durduğu köşeyi işaret etti ve bir spotta genç kadının üzerinde parıladı.

"Clementine... Bu şarkı senin için. Çünkü sen benim için-sin." Luke orgu çalmaya başladı ve Jon'un parmakları yumuşakça gitar tellerini okşadı. Genç kadın o parmakların saç tellerini okşadığını hissetti. Clementine şarkıyı hemen tanıdı. *Can't Help Falling In Love...* Gözlerinde biriken yaşların tek sebebi mutluluktu. O kadar mutluydu ki kalbi göğsüne sığmıyordu. Ve Jon bir çift kulağın duyabileceği en güzel sözleri, mükemmel ses tonuyla söylemeye başladı. Sesi o kadar güzeldi ki ırmaktan usul usul akan serinletici suyu anımsatıyordu.

Sana Âşık Olmaktan Kendimi Alamıyorum

Akıllı adamlar, sadece aptalların âşık olduğunu söylerler

Fakat ben sana âşık olmaktan kendimi alamıyorum

Kalırsam

Bu bir günah mı olur?
Eğer sana âşık olmaktan kendimi alamıyorsam.
Doğruca denize bakan bir nehir gibi
Sevgilim öylece gidiyor
Bazı şeyler olmak anlamına geliyor
Elimi tut, bütün hayatımı da
Çünkü sana âşık olmaktan kendimi alamıyorum.

Jon şarkıyı söylemeyi sürdürürken Clementine mutluluk gözyaşlarıyla mücadele ediyordu. Onları sildikçe yenisi geliyor ve Jon'un her ayrıntısını yakalayamadığı için gözyaşlarına küfürler ediyordu. Jon Jones... Âşık olduğu adam sahnede binlerce insanın önünde aşkını ilan ediyordu. Bir kadının daha mutlu olması mümkün müydü? Şarkı son bulana kadar Clementine duyguların en yoğununun içindeydi. Bu kadar büyük bir kalabalıkta bile çıt çıkmıyordu duyulan tek ses Jon'un sesiydi. Jon şarkıyı bitirdikten sonra gülümsedi ve o an alkış sesleri, ıslık seslerine karıştı. Jon'un gözleri doğrudan Clementine'a kilitlenmişti. İnsanların coşkusu son bulduğunda Jon gitarı kenarda dikilen Luz'a vererek sahne merdivenlerinden aşağıya indi. Hayranları tutan bariyerden uzanan elleri umursamadan Clementine'a doğru yürüdü. Genç kadın ayağa kalkmış kendisine doğru gelen adamı bekliyordu. En sonunda Jon önünde durdu ve elini uzattı. Sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla;

"Elimi tut, bütün hayatımı da. Çünkü sana âşık olmaktan kendimi alamıyorum," diyerek şarkının son sözlerini mırıldadı.

Clementine kendisine uzatılan ele ağlamaklı gülücüklerle bakarak düşünmeden tuttu. Jon genç kadının elini sıktı ve onu kendisine çekmek için kullandı. Jon asla ufak bir dokunuşla yetinmezdi. Clementine'ın bedeni bir anda Jon'un bedenine yaslandı ellerini genç adamın boynuna doladı. Az önce hayal ettiği gibi Jon'un ensesi terliydi. Teninin hoş kokusunu içine çekti ve genç adamın dudaklarını tüm tutkusuyla öptü. Jon ona karşılık

verirken vahşiydi. Genç kadının belinde duran eli yavaşça aşağıya kalçasına kaydı ve onu biraz daha içine çekti. O an alanı yıkan çılgınlıklar, tezahüratlar umurlarında değildi. Clementine, Jon'u iliklerinde hissediyordu.

"Ben çoktan kendimi bıraktım Jon. Kendimi aşka, sana bıraktım."

Kapanış yapılırken Clementine arka tarafa geçti ve soyunma odasına girip Jon'un gelmesini beklemeye başladı. Çok geçmeden kahkahalar koridoru sardı. Orlando ve Rich içeri girdi hemen arkalarında Jon vardı. Rich içeri girer girmez tişörtünü çıkarıp alnındaki terleri tişörte sildi. Orlando bile son derece keyifli görünüyordu ki sabah konser provasında ortalığı birbirine kattığı düşünülürse bu şaşırtıcıydı. Jon onu gördüğü anda kolları arasına alıp terini genç kadına bulaştırarak sarıldı. Clementine onun kokusunu içine çekti ve en ufak bir iğrenme belirtisi göstermeden dudaklarını dudaklarına çekti. Başka usul usul olan öpüşmeleri git gide şiddetlendi. Jon genç kadının alt dudağını ısırdığı sırada Orlando öksürdü.

"Burada düzüşemezsiniz!" Sert ses tonunun hemen ardından iç çekti. "Aletim patlamak üzere gidip birkaç kadın bulmalıyım."

Clementine, Jon'un dudaklarından ayrıldı arkasını dönerek iki testesteron çeşmesine baktı. Rich duşa girmek için hazırlanırken "Hayranlardan birkaç tanesini ayarlayalım mı? Dışarıda bir kuyruk var," dedi. Orlando şeytani bir şekilde sırıttı. "Bence enerjini bu gece tüketmek istemezsin. Daha iyi bir fikrim var."

Bakışlarından bu fikrin çok *masum* olmadığı anlaşılıyordu. Rich genç adamı merakla süzerken kaşları havalanmıştı. "Neymiş o fikir?"

Orlando'nun yüzünde şeytani bir gülüş belirdi ve gri gözleri parıldadı. "Yarın gece bir ödül balosu var."

Az önce Orlando'nun yüzünde gezinen gülümseme bulaşıcı bir etkiyle Rich'in yüzüne geçmişti. "Davetiyen var mı? Oraya davetiyeye bulmak bu kadar kısa zamanda imkânsızdır."

Orlando bilmiş bir şekilde gerindi. "Ben Orlando Hard'ım canım nereye isterse oraya girerim."

Clementine merakla "Ödül balosuda ne?" diye sordu. Jon genç kadının kalçasını avuçlayarak sertleşmiş erkekliğine yasladı.

"Karanlık, maskeli ve sınırların olmadığı bir balo... Hayal dahi edemeyeceğin edepsizlikleri orada görebilirsin. İstersen bir gün oraya çift olarak gideriz."

Clementine daha duyduklarını sindiremeden Rich "Orası bir seks balosu tatlım. Sınırsız seks, sınırsız gizlilik ve sınırsız tatmin." diyerek genç kadının merakını bir nebze olsun giderdi.

Clementine yutkundu. Öyle balolar gerçekten oluyor muydu? Sorularına devam edemeden Jon eşya dolabından arabanın anahtarını aldı. Genç kadının beline sarılarak "Bence artık eve gitmeliyiz yoksa gizlilik umurumda olmayacak ve seni zeminine yatırıp becereceğim."

Clementine, Jon'un da arzudan kavrulduğunu gördüğüne sevinmişti. Jon'u özlemişti. Genç adam aracı akan trafikte aceleci bir tavırla kullanırken Clementine kıkırdadı. Jon gülümseyerek "Komik olan ne güzelim?" diye sordu. Clementine yüzündeki gülümseyi silemiyordu.

"Tavrın... Çok sevimli." Jon burnunu kırıştırdı.

"Tavrını hakkında eve gidince konuşuruz. Sevimli olup olmadığımıza orada karar verirsin." Clementine dudaklarını birbirine bastırdı ama kahkahası bunu umursamadı. Jon yalancı bir kızgınlıkla kaşlarını çatığında Clementine genç adama anlam dolu bakışlarla baktı.

"Seni çok özledim." Jon kırmızı ışıktaki durarak kafasını genç kadına çevirdi. Bakışlarında Clementine ile aynı yoğunluk vardı.

"Tahmin bile edemezsin."

Karanlık daireye girdikleri anda ışıkları bile açmayan Jon genç kadını kapıya yaslayıp öpmeye başladı. Clementine sert kapı ile Jon'un sert bedeni arasında sıkışmıştı. Düşünmeden

adamın saçlarma yapışıp onu biraz daha kendine çekti. Jon bu yakınlığa boğazından çıkardığı hırıltıyla karşılık verdi. Eli genç kadının mini eteğinin altına kayarken Clementine çoktan Jon'un yeleşini çıkarmış gömleğinin düğmelerini açıyordu.

"Clem yatağa kadar dayanabilir miyiz?" Clementine nefes kesici öpüşme marotununundan sonra zorlukla gülümsedi.

"Denemeye değer." Jon koltuğa kadar zor dayanmıştı. Genç adam koltuğun yanından geçerken oturmuş Clementine'ı da kendine çekerek koltuğa yatırmıştı. Jon'un eli külotunu çıkarmak için uzanırken dudakları çıplak bacaklarma küçük öpücükler konduruyordu. Böylesine sevgi dolu öpücükler Jon'un tarzı değildi ama Clementine bunu sevmişti. Onun tarafından ilgi görmek muazzamdı. Siyah dantel tangası topuklu ayakkabılarından kaydığında Jon bir küfür savurdu.

"Bütün gece bu minik şeyle benim etrafımdaydım. Lanet olsun! Nasıl dayandım?" Clementine buna cevap veremedi kendi bile nasıl dayandığını bilemiyordu. Jon, Clementine'm kadınlığı ile burun burunaydı. Kokusunu içine çekerek "Çok güzel kokuyorsun," dedi.

Parmakları kadınlık katmanlarını ayırıyor ıslaklıkla birlikte kayıyordu. "Çok ıslaksın. Böyle olmana bayılıyorum."

Clementine inleyerek kadınlığını Jon'a doğru itirdi. "Jon... İhtiyacım var!"

Jon nefesini Clementine'm kadınlığına üflledi. "Neye?"

Clementine çılgık atmamak için kendini zor tutuyordu. "Ağzın... Ağzına ihtiyacım var. Lütfen!" Jon, genç kadının ricasını kıramamıştı belki de kırmak isteyeceği en son şeydi. Dili yumuşak bir darbeye genç kadının yoksun etini aşağıdan yukarı doğru yaladı. Clementine güçlü bir sesle inleyerek elini Jon'un saçlarma götürdü. Onu kendine bastırdı ve Jon ona istediğini vermek için yalamasını güçlendirdi. Parmaklarından ikisi boş kalan deliğini dolduruyordu. Jon'un efsanevi dil darbeleri klitorisini uyarırken Clementine çoktan orgazm tüneline girmişti. Ulaşması gereken ışık tünelin sonunda ona göz kırptıyordu Jon bu ritimde devam

ederse birkaç dakika içinde ışığa boğulacaktı. Öyle de oldu. Jon ritmini sürdürdü ve Clementine, Jon'a her şeyini vererek boşaldı. Genç adam tüm sıvıları yalayarak temizledikten sonra kafasını kaldırdı aç gözleri Clementine'in üzerindeydi. Pantolonunu çıkarmaya bile zahmet etmeden sadece fermuarım açarak kendini konumlandırdı.

"Bunu düzgün bir şekilde yapacağız güzelim. Seninle bu gece sevişeceğim fakat şimdi içinde olmalıyım yoksa pantolona boşalacağım." Clementine soluğunu tuttu. Jon'un erkekliğinin başı içine girerken sırtını bükerek kendini ona itti. Jon'un kafası geriye düştü.

"Siktir, siktir! Lanet olsun çok zaman oldu. Deli gibi özledim." Gözleri Clementine ile buluştu.

"Bunun için üzgünüm ama bu biraz çabuk olacak." Clementine bunu hissediyordu zaten. Jon birazdan gelecekti. Clementine ona bulanmak için sabırsızlanıyordu.

"Çabuk olması beni özlediğin anlamını taşıyorsa istediğin kadar çabuk olabilirsin."

"Kesinlikle çok özledim." Jon'un ritmi birkaç dakika devam etti ve söylediği gibi hızlı bir şekilde içine boşalmaya başladı. Genç kadın onun sıcaklığını kabul etti. Jon, Clementine'in üzerine yığıldı ve dudaklarına anlamlı öpücükler kondurdu. Daha sonra yana kayarak Clementine'in arkasına yerleşti. Kollarını genç kadının bedenini sarıyordu. Ilık nefesi Clementine'in kulağını gıdıkliyordu. Bu hissi tarif edecek hiçbir şey gelmiyordu aklına. Uzun süre o şekilde yattıktan sonra Jon sessizliği bozdu.

"Clem?" Clementine hafifçe yan dönerek karanlıkta gördüğü bir çift orman yeşili göze odaklandı.

"Seni seviyorum."

Clementine şoka girmiş gibi nefesini tuttu. Nabızı atmıyordu kesmişti. Her ne kadar bu akşam konserde duygularını dile getirmiş olsa da Clementine ondan böyle bir adını beklememişti. Jon utangaç bir çocuk gibi gözlerini kaçırdığı sırada Clementine konuşacak kadar kendine gelmişti.

"Bunun bana ne ifade ettiğini biliyor musun?" Jon ile tekrardan göz kontağı kurmuştu.

"Sen benim tüm hücrelerimi canlandırırıyorsun Jon. Sen benim kalbimin ritmisin." Uzanarak adamın dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu. "Sen benim âşık olduğum ilk ve son adam-sın."

"Bende seni seviyorum." Jon'un gözlerinde ki mutluluk pırıltılarını karanlığa rağmen görebiliyordu. Jon tek hamlede Clementine'ı altına aldı. Bedeniyle genç kadını esir etti.

"Şimdi seninle sevişeceğim. Bu gece, yarın gece, önümüzdeki tüm gündüzler ve gecelerde... Seni seveceğim. Seni sevdiğçe seninle daha çok sevişeceğim. Bu döngü sonsuza kadar sürecek." Dudakları bir kez daha buluştuğunda Clementine'ın aklındaki tüm şüpheler gitmiş bedenindeki her hücre aşkla dolmuştu.

Bir hafta sonra Clementine, Jon ile yeni dairelerine taşınmıştı. Daha doğrusu taşınmaya çalışıyordu. Kısa bir zamanda tüm bu işleri yapmak oldukça zordu. Jon, tutkuyla seviştikleri o gece Clementine ile birlikte yaşamak istediğini ve bunun hemen olmasını belirtmişti. Clementine henüz bunun için erken olduğunu düşünse de Jon'un kararlı tavrına daha fazla direnememişti. Jon turne için gidecekti bu yüzden sabah olur olmaz ev aramaya başlamıştı. Clementine, Jon'un dairesinde kalmak için ısrar etse de Jon dairesinin küçük olduğunu ve daha özel bir şeyler olması gerektiğini söylemişti. Clementine fazla diretmedi bu daire iş yerine fazlasıyla uzaktı. Neyse ki iki gün içinde şehir merkezinde harika bir çatı katı dairesi bulmuşlardı. Rich'in oturduğu yere çok yakındı zaten daireyi bulmalarına da Rich yardımcı olmuştu.

Clementine dudaklarını büzerek "Bu daireye param yetmez Jon. Bütün maaşımı versem bile yetmez," diye itiraz etti.

Jon kaşlarını çatı. "Yetmesine de gerek yok güzelim. Daireyi beğendiğin anda bizi için satın alacağım."

Clementine gözlerini devirdi. "Senin sırtından geçinmeyece-

ğim Jon. Ben ayaklarımın üzerinde durmak zorundayım. Buna ihtiyacım var.”

Jon genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bunu biliyorum Clem. Sen güçlü bir kadınsın bunu sana her baktığımda görüyorum fakat benden bir şeyler kabul etmelisin. Nasıl ben buna hiç gerek olmamasına rağmen senin benden uzakta kalıp çalışman için fedakârlık yapıyorsam sende benim için aynı şeyi yapmalısın. İzin ver daireyi satın alayım ve masrafları karşılayayım.”

Clementine, Jon’a çoktan teslim olmuştu. “Peki, ama ben ne ödeyeceğim? Bunun müşterek olması gerekiyor.”

Jon sırtıttı. “İç çamaşırları, en pahalılarından... Beni memnun edebilirsin.”

Clementine kaşlarını çatı. “Ben bir fahişe değilim.”

Jon’un o sevimli ifadesi anında değişti. “Özür dilerim güzelim, öyle demek istemedim.”

Clementine genç adamı masum bir öpücükle susturdu. “Biliyorum.” Genç kadın derin bir nefes çekti.

“Mutfak masraflarını ve faturaları karşılamak istiyorum o zaman.” Jon bundan memnun olmadığını gözlerini devirip ellerini ceplerine sokarak belli etti ama yine de Clementine ile tartışmak istemiyordu.

“Tamam, bunu ilerleyen zamanlarda masaya yatırmak üzere kabul ediyorum.” Clementine cevap veremeden genç kadını belinden kavrayıp bedenine yasladı.

“Ama önce yeni evimizde seni yere yatırmak ve açılışı yapmak istiyorum.” Clementine bu teklifi geri çeviremezdi elbette. Gülümseyerek kollarını genç adamın boynuna doladı.

“Mutfakta ki yarım ay şeklindeki tezgâh açılış için çok uygun.”

Jon alt dudağını dişledi. “Aklımı okuyorsun...” Clementine, Jon tarafından mutfğa sürüklenirken bacakları birbirine dolanmaya başlamıştı. İçindeki bu amansız heyecanın, aşkın, tutkunun geçmeyeceğinden emindi. Clementine, Jon’u tüm kalbiyle

Aşkın Nur Karataş

seviyordu ve artık sevildiğini bildiğinden sevmek çok daha güzel olacaktı.

Masallara inanan bir kadın için mutlu sonlar imkânsız değildi...

- SON -